CRISTINA CAMPOS

FINAL IST AL PREMIU LUI PLANETA

Poveşti cu femei măritate

Traducere de
Ana-Maria Tamaş

EDITURA TREI

couacŢi» cooanoxATÅ DÏ
Magdalena MSrculcscu

Cristina Campos

Poveşti cu femei măritate

traducere din limba spaniolă şi note de Ana-Maria Tamaş

TREI!

Editori:

Silviu Dragomlr

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Mlhaela Stan

Design şi ilustraţie copertă:

Andrei Gamart

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Dan Crăciun

Corectură:

Cristina Spătărelu

Dana Anghelescu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyiighl (drepturi de autor), Iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a (ost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea Integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, Inclusiv prin intemet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea

recuperării Informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, suni interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlu original: Hlstorias de mujeres casadas

Autor: Crlstina Campos

Copyright © Cristlna Carnpos, 2022

Copyright © Editorial Planeta, S. A., 2022

Copyright © Editura Trei, 2024

pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul b C.P. 0490, Bucureşti

Tel.: -4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mall: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (prinţ): 978-606-40-2142-7

ISBN (EPUB); 978-606-40-2219-6

Sunt dezgolită. întinsă pe pieptul amantului meu. întinsa pe pieptul bărbatului pe care îl iubesc. îmi împletesc picioarele cu ale lui, in timp ce el, cu mâinile lui puternice şi primitoare, îmi mângâie părul.

Astăzi a fost el ccl care a făcut pe îndelete

dragoste cu mine. Alteori o fac eu. De cele mai multe ori o facem împreună.

Liniştea dintre noi e densă. Densă şi profundă. Amândoi ştim că această poveste e pe sfârşite. Această dragoste interzisă pe care am simţit-o unul pentru celălalt tot anul se apropie de final. A fost un an intens. Plin de viaţă. Plin de sex. De dragoste. De tandreţe. De mângâieri. Mai mult decât orice, un an plin de inconştienţă. Trei sute şaizeci şi cinci de zile reprezintă ceva. Prea multe zile de iubire pe furiş.

Am putea continua tot aşa. Eu înşelându-mi soţul, iar Pablo înşelându-şi nevasta. Pablo asta îşi doreşte. El poate iubi două femei în acelaşi timp, dar cu nu ştiu s-o fac. Nu ştiu cum să iubesc doi bărbaţi deodată. Poate din pricină că nu am ştiut cum să separ sexul de dragoste, sexul de sentimente.

— Ce te face să suferi atât de mult, Gabriela? Să nu poţi trăi cu mine?

Pablo aşteaptă câteva secunde înainte de a continua:

— Eşti sigură că vrei să-ţi destram! familia pentru mine? Şi eu să o distrug pe a mea?

îl ascult în tăcere, pentru că eu chiar nu ştiu ce vreau.

— îţi iubeşti soţul. Eu mă înţeleg bine cu soţia.

Ştiu că nu-mi spune „eu îmi iubesc soţia” ca să nu mă rănească. Ştiu asta. De fiecare dată când ¡1 aud vorbind despre nevastă-sa, mi se frânge o bucăţică din suflet. Cred că Pablo nu-şi dă seama de încărcătura dramatică pe care o creează in viaţa mea fiecare propoziţie rostită de el.

— Vrei să-ţi mai vezi băiatul doar două

săptămâni pe lună? Vrei ca el să petreacă două săptămâni cu tatăl lui şi două săptămâni cu mine? Şi tu să ai grijă de fetele mele? Chiar vrei?

Nu răspund la această întrebare. Pablo ştie cât de mult mă doare totul şi mă mângâie pe păr.

— Gabi, în plus, dacă fac ce-mi ceri... voi deveni ceea ce tu ai deja.

îmi repet în minte fraza asta a Iui: „Voi deveni ceea ce tu ai deja”.

— Peste un an nu mă vei mai dori şi nimic nu va mai fi la fel.

îl ascult, dar nu mi se pare posibil ca dorinţa pe care o simt pentru el, pentru Pablo, pentru amantul meu, să se astâmpere vreodată. Pentru că LI doresc atât de mult... Atât de mult... La patruzeci şi cinci de ani, nu înţeleg cum poţi simţi ceva atât de intens. Nu înţeleg forţa dorinţei mele, pentru că nu-mi amintesc sa fi simţit ceva asemănător înainte. Sau poate că am simţit. Poate că am simţit-o cu soţul meu, dar a fost cu mult timp în urmă. Prea mult timp in urmă. Nu-mi mai amintesc dacă suntem căsătoriţi de nouăsprezece ani sau de douăzeci, pentru că viaţa mea este legată de un bărbat la care ţin ca partener, ca tată al copilului meu, ca prieten, cel mai bun prieten al meu. Un bărbat la care ţin profund, dar pe care nu îl iubesc. Pe care nu-l doresc.

Uneori, in singurătate, mă gândesc la acest sentiment adânc care mi-a revenit şi nu găsesc un cuvânt mai bun decât *renaştere.* Poate *reînviere.* Trezire la viaţa.

În intimitate, uneori, repet în şoaptă aceste şapte litere:

D-O-R-I-N-Ţ-Ă.

Pentru că dorinţa a făcut pulbere viaţa mea tihnită. Viaţa mea dulce şi calmă alături de soţul meu. Dorinţa mi-a frânt stabilitatea emoţională. Dorinţa in-a trădat. De multe ori mă întreb de ce. De ce am făcut-o? Şi îmi dau mie însemi un răspuns foarte simplu: setea de aventură. Da. Setea de aventură a pus stăpânire pe mine. Douăzeci de ani de căsnicie. Totul era o tihnită stabilitate.

A început ca un joc distractiv în care îmi ofeream trupul şi m-am convins singură că doar trupul mi-l voi oferi. Nu mi-a luat mai mult de o lună până să-mi dăruiesc şi sufletul.

— Gabi, chiar vrei să-ţi distrugi căsnicia pentru mine? mă întreabă el din nou.

întotdeauna răspund greu la întrebările lui directe.

— Nu ştiu. Nu ştiu ce să-ţi spun. Dar nu pot trăi aşa. Nu pot. Eu nu sunt aşa. Am încercat încă din prima zi în care am păşit în această mansardă. Uneori... – şi aştept câteva clipe înainte de a continua – uneori cred că n-ar fi trebuit să intru niciodată.

Ştiu că vorbele mele îl rănesc pe Pablo. Pentru că, în ciuda faptului că-i sunt amantă, şi nu soţie, Pablo mă iubeşte.

Mă uit spre prag, amintindu-mi de prima zi în care l-am trecut. în care am intrat pe uşa biroului său. A mansardei sale. Unde el scrie în fiecare zi. O mansardă plină de cărţi aruncate peste lot şi discuri de jazz. Unde ne ascundem. Unde ne iubim, în secret. Unde eu îi sunt necredincioasă soţului meu, iar el îi este necredincios soţiei lui.

Aş fi putut să-l opresc, dar nu am vrut. Eu sunt singura vinovată pentru acest tsunarni de sentimente care îmi inundă viaţa.

— Uită-te la mine, Pablo, îi cer.

Sunt o femeie suplă. Toate femeile din familia mea au fost aşa. Sunt. Şi am slăbit trei kilograme de când îl cunosc. Pentru multe femei este o pierdere nesemnificativă; pentru corpul meu e prea mult.

— Arăţi minunat, îmi răspunde el cu sinceritate.

Pentru că mă vede întotdeauna frumoasă.

Joia, ziua din săptămână pe care o petrecem împreună, mă simt întotdeauna o femeie iubită. Intens iubită. Mă iubeşte mai mult decât pe soţia lui. Mult mai mult decât pe soţia lui. Ţine mult Ia nevastă-sa. Ţine foarte mult. Cred că e sincer când mi-o spune. S-ar putea să nu fie aşa, dar îl cred fiindcă îi înţeleg cuvintele. Eu simt aceeaşi dragoste pentru soţul meu. Pentru bărbatul alături de care trec prin viaţă de douăzeci de ani.

— Eşti frumoasă, repetă.

Zâmbesc recunoscătoare şi îmi întorc privirea spre el. îl observ: chipul lui îmbătrânit arată trecerea timpului. E un tip interesant şi carismatic, în ciuda personalităţii introvertite. Pablo e timid, la fel de timid ca soţul meu. îmi plac bărbaţii timizi. Şi tatăl meu era timid. Uneori încerc să mă distanţez de aceste sentimente care îmi întuneca viaţa, dar îi observ pe amândoi: pe soţul meu şi pe amantul meu. Seamănă; soţul meu şi amantul meu seamănă. Mai mult psihic decât fizic. Uneori îi simt la fel. Dar pe unul îl doresc, iar pe celălalt nu.

îmi trec mâna peste chipul lui Pablo. îi mângâi barba, din ce în ce mai împânzită de fire cărunte, pe care nu-i place să şi-o radă şi cu care mă joc, întotdeauna, când facem

dragoste. Are cincizeci şi cinci de ani şî, uneori, în ciuda faptului că sunt cu zece ani mai tânără decât el, mă gândesc, nesigură, că ar putea fi cu o femeie de treizeci de ani. O femeie mai tânără decât mine, cu pielea netedă şi sânii fermi. O femeie mai liberă.

Eu sunt o femeie matură, care a acceptat trecerea timpului peste trup. Uneori, e adevărat, cu regret, când îmi văd sânii mici căzuţi. Când îmi observ ridurile mărunte din jurul ochilor.

Mă gândesc că Pablo ar putea fi cu o femeie mai tânără, pentru că Pablo, pe lângă faptul că c un tip fermecător, este un scriitor cunoscut. Foarte cunoscut. Şi aici intervine erotismul puterii. Călătoreşte prin toată lumea cu romanele sale, iar presa din ţară se bate ca să-i ia un interviu. Prezentările cărţilor sale nu se mai petrec în librării: în urmă cu câţiva ani, editura sa a decis să-i prezinte cărţile la Circulo de Bellas Artes şi la Centre de Cultura Contemporânia din Barcelona. Când dă autografe la largul de Carte de ia Madrid, se montează garduri astfel încât cititorii să nu invadeze bulevardul Retiro. Şi da, este adevărat că unele femei de douăzeci de ani şi multe femei de treizeci se dau pe lângă el, mai ales în zilele de după lansarea romanelor lui. Bineînţeles că există erotismul puterii. Şi erotismul faimei. El o ştie. E un tip deştept. Foarte deştept. Dar Pablo este mai interesat de minţi decât de corpuri şi ştiu că îmi iubeşte mintea. ¡1 completează. îl stimulează. E generos când ml se adresează şi când îi citesc manuscrisele şi schimb cuvinte, adjective, adverbe şi virgule. îi tai scene întregi sau îi suprapun personaje.

Rescrie după ce mă sărută pe buze şi, întotdeauna, îmi mulţumeşte. Pablo îmi oferă, mereu, siguranţa pe care eu – chiar şi îmbrăţişată şi goală, întinsă pe pieptul lui – nu o simt.

„Vreau să fiu cu tine toată viaţa, Gabi. Tot timpul care ne rămâne de trăit.”

Aceste cuvinte mi le-a spus, încet, în urmă cu câteva luni, in timp ce se scufunda în mine. Eu i- am răspuns că vreau mai mult, că vreau să dorm alături de el în fiecare noapte.

N-a mai zis nimic.

Îmi las privirea să rătăcească prin mansardă.

— Pablo, acasă îşi dau seama că se întâmplă ceva, îi spun. Nu ştiu cât mai pot să suport... – îmi cenzurez cuvintele, pentru că îmi este greu să pronunţ acel substantiv feminin a cărui sonoritate o resping, şi continui – această minciună.

Scormonesc în privirea lui. Aştept un răspuns care ştiu că nu va veni, pentru că am vorbit deja despre asta. A fost întotdeauna sincer cu mine. Întotdeauna. Şi în timp ce aştept răspunsul care nu vine, ochii mi se umezesc.

Ştiu că lacrimile mele îl dezarmează, întotdeauna îl dezarmează.

Pentru că Pablo mă iubeşte. El mă iubeşte. Şi nu suportă să mă vadă suferind.

— Gabi, opreşte-te, îmi spune delicat, dar autoritar.

Brusc, mă sărută pe buze.

— Opreşte-te, Gabi, opreşte-te. Te rog.

Mă îmbrăţişează pentru că nu suportă să mă vadă plângând. Nu suportă.

— M-am gândit atât de mult la asta... îi

spun cu voce blândă. Nu ştiu dacă femeile sunt făcute să ducă o viaţă dublă.

El nu răspunde şi eu continui:

— Pari atât de liniştit... Unele zile cu soţia ta, altele cu mine. Nu ştiu ce să zic. Nu ştiu cum să fac asta. Să petrec zilele de joi cu tine şi restul săptămânii cu soţul meu. Nu pot să fac asta. Am încercat vreme de un an. Nu am această capacitate. Nu o am. Poate că alte femei reuşesc, dar eu nu am cunoscut niciuna... Cred că e o chestie masculină.

Mă ridic, rămân aşezată pe pat şi iau chiloţeii de dantelă neagră de pe podea. Cei pe care îi cumpăr doar pentru el. Mi-i pun. Peste o ora, amândoi trebuie să cinăm cu familiile noastre.

— Până când? îl întreb, întorcând privirea spre el. Până când, Pablo?

Pablo nu răspunde.

O lacrimă îmi alunecă pe obraz.

Pablo mă trage spre el. îmi sărută lacrima în timp ce-şi îngroapă încet mâinile în panii meu.

— Opreştc-te, Gabi. Opreşte-te. Nu vreau să pleci aşa.

Acum îmi apasă tâmplele cu palmele, imi mângâie pielea feţei. îşi lasă degetele să alunece spre gura mea şi îmi mângâie buzele. Pielea buzelor mele. Le sărută uşor.

— Până când, Pablo? Răspunde-mi, te rog.

Iar Pablo îmi spune ce mi-a mai zis şi înainte.

— Până când vrei tu.

Mă sărută din nou, delicat. îmi caută limba. Mă îndepărtez câţiva centimetri. Mă priveşte. îşi apropie gura de a mea. Mă îndepărtez iar. Dar dorinţa revine. Pentru că

dorinţa îmi trădează întotdeauna trupul. Mintea. Au trecut mai puţin de douăzeci de minute de când am făcut dragoste. S-a golit în mine, încă îi simt sămânţa în pântec. Dar, chiar şi aşa, dorinţa poate să mă doboare. Pablo ştie asta. Şi, încet, se joacă din nou cu limba mea.

— Pablo, opreşte-te, şoptesc fără să vreau să o facă.

El se supune. Abia daca se îndepărtează câţiva centimetri. Ne străpungem cu privirea, iar Pablo îmi simte dorinţa. Se apropie din nou de mine. De buzele mele. lar eu închid ochii, lăsându-l să continue. Să facă ce vrea.

îmi mângâie omoplaţii fini, umerii, şi coboară încet spre piept. Zăboveşte acolo. Desenează cu vârful degetelor cercuri intre sânii mei, apropiindu-se încet de sfârcuri. Se desfată cu unul. Apoi cu celălalt. îmi ţin ochii închişi, ştiu că observă cum sfârcurile îmi devin erecte. Ştiu că observă frumuseţea amantei sale. Acestea sunt cuvintele pe care le-a folosit ca să mă descrie într-unul dintre textele lui. Fraze în Tirnes New Roman şi în italice pe computerul său. Fraze fără legătură, lipite unele de altele. Cuvinte răzleţe. Idei pe care le modelează şi pe care le citim împreună. Ultimele pe care le-a scris mi s-au gravat în minte. Cuvinte despre care spune că le va publica intr-o zi: „îmi place să-mi privesc amanta dezgolită. Să văd cum tresare pentru mine. Cum se zvârcoleşte. Să observ cum îşi desface picioarele şi îmi cere să mă scufund în ea”.

Acum Pablo îşi apropie gura de sfârcurile mele, îl linge uşor pe unul, apoi pe celălalt. Se joacă puţin cu ei. îi ciupeşte. Trupul meu

se arcuieşte uşor, Lăsându-i calea deschisă, îi simt mâinile alunecând de-a lungul contururilor siluetei mele. Peste pântec. Peste buric. Peste coapse. îmi mângâie picioarele, zona inghinală. Şi mă trec fiori pentru că anticipez totul. Mă simt umedă. Simt mierea care se scurge din mine. Pablo ştie deja cât de excitată sunt. Vrea să i-o cer şi aşteaptă până când o fac. Aşteaptă ca, printr-o mişcare delicată, să-mi desfac picioarele şi să-i las cale liberă. Fac întocmai cum se aşteaptă. îmi desfac picioarele, iar Pablo îşi strecoară o mână pe sub chiloţii mei, îmi mângâie pubisul, iar degetele lui intră în mine. Intră foarte încet în trupul meu şi se mişcă încet înăuntru şi afară. Pablo este întotdeauna generos cu sexul. îi place să vadă cum mă simt. Mereu mai întâi eu şi apoi el. Se joacă fără grabă cu mâinile în timp ce mă priveşte cum mă excit. Degetele lui intră şi ies din mine iar şi iar. Simt plăcerea revărsându-se, încet, prin tot corpul. Iar el continuă să se joace, aşteptând ca eu sa-mi desfac picioarele un pic mai mult. Şi o fac. Usându-l să mângâie acea bucăţică a corpului meu unde se concentrează totul. Toată plăcerea. Apasă uşor cu degetul arătător, iar eu gem înfundat. Acum apasă în cercuri un pic mai tare. Cbiar şi cu ochii închişi, ştiu că mă priveşte. îmi simt inima cum o ia la galop. Se joacă vreme de un minut. Poate două, trei. Când iubeşti, pierzi noţiunea timpului. Se joacă atent cu suspinele mele smerite. Simt că nu mai e mult până sa juisez şi$_r$ atunci, el mângâie cu putere bucăţica universului meu care tânjeşte să se elibereze.

— Uită-te la mine, Gabi.

îi cunosc jocul.

— Haide, Pablo. Te rog, îi cer fără să deschid ochii.

— Uită-te la mine, Gabi, îmi ordonă el cu blândeţe.

— Te rog, ia-ma acum, îl implor în şoaptă.

— Deschide ochii, Gabriela. Deschide-i!

O spune autoritar, rostindu-mi numele complet, cel pe care îl foloseşte doar când facem dragoste sau când eu îi cer mai mult. Altfel, îmi spune Gabi, acel diminutiv cu care defilez prin viaţă şi pe care îl folosesc cei care mă iubesc.

Pablo câştigă întotdeauna bătăliile. Pentru că îmi controlează trupul. Sexul. Dorinţa. Dar nu vreau să abandonez acest limb atât de dulce care mă face să uit de lume. Atunci Pablo, văzând că nu mă supun, îşi opreşte mâna şi îmi refuză ceea ce îmi doresc.

Acum nu mai pol decât să mă supun lui. Excitată, la doar câteva clipe de a exploda, deschid ochii şi privirea lui mă stapunge. Mâinile lui îmi părăsesc sexul şi se adâncesc în părul meu. îmi mângâie tâmplele. Ştie că in acel moment, la câtă plăcere simt, mi-ar putea cere orice, orice şi-ar dori, iar eu aş face-o. Pentru că de mult m-am dăruit lui.

Mă sărută şi se joacă iar cu limba mea, inundându-mi corpul cu senzaţii, aşteptând ca mintea sa mă poarte, uşor-uşor, în locul acela pe care îl doresc. Dar el ştie că nu pot să o fac singura, am nevoie ca el să mă mângâie un pic mai mult. Doar un pic mai mult. Şi mă scufund în paradis, confundând plăcerea cu dorinţa. Vreau să juisez acum, dar Pablo continuă să se joace, să mă facă să aştept. îmi linge sfârcurile, le ciupeşte, iar eu oftez în dulce aşteptare.

— Fă-ma să juisez acum. Te rog, îi implor.

Nerăbdătoare, îmi întorc corpul spre el până când mă întind pe o parte şi îmi împletesc picioarele cu ale lui. Ţesătura chiloţilor mei îi atinge pielea, iar eu îmi las mâna să alunece spre sexul lui, pentru că şi eu îi cunosc corpul. Cunosc corpul amantului meu. Corpul lui Pablo. îl cunosc foarte bine. îi simt erecţia şi o mângâi. Mă lasă să o fac câteva clipe, dar apoi, cu blândeţe, îmi ia mâna şi mi-o îndepărtează.

— Doar tu, Gabi. Dar aşteaptă. Nu te grăbi, îmi spune în şoaptă.

Oftez pentru că nu mai pot suporta. El ştie asta şi mâna lui coboară din nou, încet, pe trupul meu. Trece peste sâni, peste pântec, peste pubis. Pe sub chiloţi şi din nou mâinile lui ajung la sexul meu. Suspin, iar el mă penetrează cu degetele în timp ce apasă acolo unde se concentrează toată plăcerea. Nu mă pot abţine să nu scot un geamăt profund. Suspin din nou. Sunt atât de aproape, iar Pablo ştie asta. îşi apasă degetele înăuntru. Gem. Şi, cu o secundă înainte să explodez, se opreşte.

— Pablo, îl implor, deschizând ochii.

Dar el nu continuă. îmi mângâie sexul peste chiloţi.

— Pablo, te rog, îl implor, pentru că trupul meu nu mai suportă, cred că nu mai suportă.

— Eşti atât de frumoasă, Gabi...

îmi dă părul laoparte ca să-mi descopere tot chipul.

— Atât de frumoasă... Nu vreau să te pierd.

Cuvintele lui mă emoţionează, fiindcă ştiu că sunt sincere. îl ascult, iubindu-l mai mult decât crede el. Trupul meu imploră să se elibereze. Plăcerea mă copleşeşte, la fel ca

tristeţea şi dorinţa. Şi mă gândesc, dar nu-i spun, ci îi vorbesc cu mintea mea: „Nu pot astăzi, Pablo. Nu pot să mă joc. la-mă acum. Mângâie-mă, te rog, şi fă-mă să juisez”. Pentru că sunt o femeie cu sufletul frânt. Pentru că, împotriva voinţei mele, trebuie să nu mă mai văd cu el. Trebuie să pun capăt acestei vieţi duble pe care nu ştiu să o stăpânesc.

— Continuă, ¡1 implor, apropiindu-mă de gura lui.

Mă sărută în timp ce îşi strecoară mâna înapoi sub chiloţii mei şi îmi mângâie doar părul pubian. Iar eu, cu ochii închişi, îmi pun mâna peste a lui şi îl însoţesc din nou pana în străfundurile mele. îşi mişcă încet mâna înăuntru şi în afară, dozându-mi plăcerea.

— Te vei întoarce? întreabă el cu blândeţe.

Şi, pe neaşteptate, dar nu din pricina dulcii torturi pe care o presupune negarea plăcerii, nu, nu de asta, ci din teama că nu mă voi mai întoarce vreodată, teama de a nu-l mai vedea niciodată, pentru că nu ştiu cum sa fiu o femeie infidelă, din cauza acestei decizii care se împotriveşte voinţei mele, pe care Pablo nu o înţelege, doar din cauza asta şi pe neaşteptate, izbucnesc în lacrimi.

Deschid ochii ruşinată, simţindu-mă ca un copil, şi îl văd pe Pablo, nedumerit de lacrimile mele. Şi îl îmbrăţişez. îl îmbrăţişez cu putere, pentru că nu vreau să-i spun că nu mă voi întoarce. Tremur şi mă cutremur între plăcerea neîmplinită şi sfâşierea din sufletul meu.

— Gabi, iartă-mă. Nu plânge, te rog. Nu am vrut asta... Sunt aici, spune cu voce blândă, speriată şi sinceră.

Mâna îi alunecă spre bucăţica sexului meu care-l aşteaptă şi unde este concentrată plăcerea, îi aparţine. îşi apasă degetele în cercuri strânse. Şi în câteva secunde, în sfârşit, îmbrăţişată de acest bărbat pe care ¡1 doresc atât de mult şi cu lacrimi în ochi, corpul meu se eliberează. Se eliberează, explodând în acele zece secunde de plăcere eternă, în timp ce Pablo îmi înconjoară talia cu braţul şi cu puterea de convingere a cuvintelor sale, îmi spune la ureche:

— Te iubesc.

*

Trag aer în piept în faţa uşii apartamentului meu. Mi-am cercetat ochii în oglinda liftului şi aproape că nici nu se observă că am plâns. Mă simt vulnerabilă, frânta, epuizată. Introduc cheia în broască. O răsucesc. Intru.

îl aud pe fiul meu jucându-se în cadă, imitând zgomotul motoarelor de barcă, lovind apa cu barca lui cu motor Playmobil. îmi scot paltonul, îl agat în cuierul de la intrare. Oftez. înaintez pe coridor.

Mi-aş dori să nu fi fost aici în clipa asta, pentru că întreaga mea viaţă mă copleşeşte: soţul meu mă copleşeşte, fiul meu mă copleşeşte. Sau da. Da, mi-ar plăcea să mă aflu în apartamentul meu. dar singură. Şi să mă bag goală în pat, sub plapumă, să-mi trag genunchii la piept şi să-i înconjor cu braţele. Să mă ghemuiesc în mine. Singură.

Băiatul meu îmi simte paşii.

— Mami? îl aud spunând, fericit, de cealaltă parte a uşii de la baie. A venit mama!

Mă sprijin de uşă. O deschid.

Germán, soţul meu, stă aşezat pe

marginea căzii, cu mânecile cămăşii suflecate, în pantalonii lui de director, jucându-se cu el.

— Marni!

Mă priveşte mereu fericit. Ce este această dragoste imensă pe care copiii o simt pentru mamele lor? Mă emoţionează atât de mult... Lipsesc doar cinci ore si, când mă întorc, acest copilaş enorm care a ieşit din pântecul meu acum trei ani îmi zâmbeşte şi mă priveşte cu o imensă bucurie, de parcă nu m-ar fi văzut de luni întregi.

— Faci baie cu mine?

E ceva ce facem adesea: noi ne băgăm în cadă, iar soţul meu stă pe margine şi, în timp ce eu săpunesc părul fiului nostru, bărbatul meu mă spală delicat cu buretele pe spate. Dar e ceva vreme de când nu o mai facem.

— Azi nu, dragul meu.

Copilul meu se uită la mine cu ochi rugători.

— Haide, mama. Te rog.

iar eu nu ştiu cum să spun nu, pentru că îi sunt datoare. Chiar şi cu el am fost distantă.

— în fine, bine. Mă dezbrac şi vin.

Mă uit la cei doi bărbaţi din viaţa mea care îmi cer mereu companie. Cu tăcerea lui, Germán îmi cere şi el să mă dezbrac şi să intru în cadă.

— Eşti bine? mă întreabă.

Mustesc de tristeţe. De luni bune mustesc de tristeţe. Douăzeci de ani de căsnicie, de viaţă împreună, cum să nu-şi dea scama? Ştie că nu mă simt bine de multă vreme, chiar dacă eu îi spun contrariul. Ştie că ceva nu e în regula cu mine. Ursuză, rece, distantă: acestea sunt cele trei adjective pe

care le foloseşte ca să mă descrie in rarele ocazii în care vorbim. „Mă simt singur, Gabi”, mi-a spus în urmă cu câteva luni.

Reacţionez la întrebarea lui cu răspunsul meu obişnuit:

— Da, German, sunt bine. Doar puţin obosită, asta e tot.

— Hai, vino, îmi spune tandru.

Şi mă doare când îşi manifestă tandreţea, pentru că nu o merit, iar sentimentul de vinovăţie care mă invadează de luni întregi mă dezarmează acum. Uneori aş prefera ca soţul meu să ţipe la mine, să ţipe foarte tare la mine. German nu ridică niciodată vocea.

Şi Germán nu mai pune întrebări. Nu cred că vrea să ştie mai mult.

Nelinişţită, forţând normalitatea pe care nu o simt, înaintez pe coridor spre dormitorul nostru. Intru. Mă privesc în oglinda atârnată pe perete deasupra unui mic birou. Lumina din lift e înşelătoare: am ochii puţin umflaţi. încerc să nu mă gândesc la Pablo. Dar nu mă pot abţine.

— Mami!

— Vin imediat, dragul meu.

Mă descalţ. „Ieşi din capul meu, Pablo. Ieşi. Te rog, dispari din viaţa mea/' Mi-l imaginez luând cina cu soţia şi fiicele lui, calm, ca şi cum nimic nu s-ar li întâmplat, şi mă doare. „Ieşi din mintea mea. Ieşi odată.”

îmi deschei cămaşa. O dau jos. Sutienul. Blugii. Chiloţii de dantelă neagră pe care mi-i pun doar pentru el.

— Mami!

închid ochii. Suspin. îmi masez pieptul, încercând să mă calmez, deşi ştiu că nu voi reuşi. Iau un prosop din dulap şi mă înfăşor în el. Ies pe hol. Intru în baie.

Fiul meu îmi zâmbeşte. Dau jos prosopul şi rămân dezgolită în faţa lor. German îmi priveşte trupul gol în tăcere. Nu mă simt bine când se uită la mine. Am senzaţia că ştie că un alt bărbat îl mângâie.

— Haide, mamă, intră.

Şi mă îndrept spre cada. Intru şi rămân in picioare. Simt apa caldă în jurul pulpelor şi, in loc să mă liniştească, mă tulbură. Un gând întunecat îmi trece prin minte şi se materializează când simt sperma lui Pablo încă în pântecul meu. Şi îl văd pe fiul meu cum îşi ridică privirea şi îmi zâmbeşte rugându-mă să stau lângă el.

Vreau să fug. Am mintea atât de înceţoşată încât nu mă gândisem la asta: întotdeauna fac un duş în mansarda lui Pablo după ce facem dragoste. întotdeauna. Azi nu am avut timp.

Fiul meu întinde mânuţa spre mâna mea.

Simt sperma lui Pablo curgându-mi din sex.

Vreau să ies. Să fug. Mă uit spre uşă.

Mă simt slăbită, mă clatin pe picioare. îmi încordez sexul. Poate că doar aburul apei mă face să mă simt atât de slăbită. Nu vreau să stau lângă el.

— Haide, mamă, spune el, trăgându-mă uşor.

Mă simt murdară, foarte murdară, şi mă aşez în apă lângă fiul meu, în timp ce soţul meu mă mângâie, tandru, pe spate.

1

Soţi si soţii

Cu un an înainte ca Gabriela să se prăbuşească în braţele amantului ei, o găsim senină, fericită, întinsă pe pat, privindu-şi soţul cum doarme.

Sunt împreună de douăzeci de ani, douăzeci de ani de iubire sau mai degrabă de afecţiune. Douăzeci de ani în care s-au acceptat unul pe celălalt. Douăzeci de ani în care au acumulat mici discuţii cotidiene care au fost, în mai multe rânduri, pe punctul de a-i despărţi, dar iată-i laolaltă, luptând pentru dragostea lor, pentru familia lor.

German este inginer, un inginer mizantrop şi taciturn. Acestea sunt cele două adjective pe care Gabriela le-a folosit ca să-l descrie la un prânz cu cele două prietene dragi sufletului ei – Silvia şi Cósima – în timp ce îşi împărtăşeau printre râsete intimităţi despre soţii lor. *Mizantrop,* nu *misogin,* precizare lexicală esenţială pentru înţelegerea acestei poveşti. Şi dacă c să continuăm cu adjectivele folosite de Gabriela pentru a-şi descrie soţul, al doilea, *taciturn,* l-a folosit cu referire la prima semnificaţie dată de Diccionario de la Real Academia Espaftola: „Posac, tăcut, ursuz, căruia nu-i place să vorbească”.

Faptul că e inginer contează, de asemenea, căci, dacă nu ar fi fost profesia lui Germán, vieţile lor nu s-ar fi intersectat. Pe vremea aceea, la sfârşitul anilor ’90, Gabriela era o jurnalistă în vârstă de douăzeci şi ceva de ani. proaspăt licenţiată;

German, un tânăr inginer pe care trebuia să-l intervieveze fiindcă se număra printre cei cinci spanioli câştigători ai bursei Fulbright, o bursa sponsorizata de Biroul pentru Educaţie al Departamentului de Stat a) SUA în cooperare cu Ministerul Culturii spaniol, la care se poate aspira doar cu o medie minimă de nouă pe foaia matricolă, doi ani de experienţă profesională şi un nivel înalt de cunoştinţe de limba engleză, scris şi vorbit. Această bursă reprezenta o finanţare generoasă şi avea să-i permită lui German să urmeze un maşter în Inginerie navală şi oceanografie la prestigiosul colegiu universitar din Boston. Gabriela i-a luat un interviu pentru ziarul local al cartierului Raval, unde îşi făcea stagiatura, iar în acea zi, în urmă cu aproape douăzeci de ani, a început povestea lor de dragoste. Povestea de dragoste dintre Gabriela şi German. Povestea căsniciei lor.

*

E sâmbătă dimineaţa. Fiul lor doarme acasă la mama Gabrielei, se vor duce să-l ia după-a miaza târziu, aşa că sunt doar ei doi. Nu se întâmplă des. Ea ştie că, atunci când German se va trezi, va dori să facă dragoste. Mizantrop, nu misogin.

Gabriela e impresionată de faptul că, în ciuda celor douăzeci de ani care au trecut, el continuă sa o găsească frumoasă, că încă o doreşte la fel de mult ca în prima zi, ba chiar mai mult. Uneori se întreabă cum de este posibil ca el să nu-şi fi pierdut interesul pentru ea.

„La ce te uiţi?”, l-a întrebat Gabriela nu demult, surprinzându-l cum o privea în tăcere, când ea ieşea de la duş.

„La soţia mea.”

Pe Gabriela o impresionează nobleţea soţului ei. Pentru că ea este cea care îl respinge în nenumărate rânduri, mereu cu scuza că îi aude copilul sau că a avut o zi dificila la serviciu. Mai sunt şi durerile menstruale, care durează o săptămână. în privinţa asta nu minte niciodată, pentru ca le are. Sâmbăta aceasta copilul nu e, nici ciclul nu i-a venit, nu există nicio scuză.

Gabriela se ridică în linişte, ca să nu-l trezească şi iese de sub plapuma fără alte haine în afară de una dintre cămăşile de noapte subţiri, cu bretele, lungi până la glezne, cu care doarme tot anul. îi place să simtă frigul când se vâră în pat şi-l îmbrăţişează pe bărbatul generos care o însoţeşte în viaţa.

Ia de pe un fotoliu un pulover vechi de caşmir a) lui German, cu o arsură pe mânecă, de la ţigările Camei pe care le fumează de douăzeci şi cinci de ani. German le arde pe toate. Gabriela este cea care îi cumpără puloverele; dacă ar fi fost după el, ar fi trecut prin viaţa plin de arsuri du ţigară, fără ca acest lucru să-l schimbe în vreun fel. Şi aşa e. El este inginer naval in departamentul maritim şi în guvernul provinciei Barcelona. Profesor adjunct la Facultatea de Inginerie Navală şi asociat al companiei americane ASCE Naval Engineering. Să poarte un pulover de caşmir cu arsuri de ţigară nu l-ar schimba cu nimic, aşa că Gabriela colecţionează puloverele astea găurite, talia XXL, pe care le poartă peste cămăşile ei de noapte lungi din bumbac.

Se uită la ceasul digital înainte de a ieşi din dormitor. E 7:05. Calculează că are o ora

la dispoziţie pentru ea. Poate două.

S-au culcat târziu aseară. Gabriela rezervase o masă la restaurantul Ca La Mariona, unul dintre puţinele res-taurante din centrul Barcelonei ce au păstrat bucătăria tradiţională catalană. Se serveşte *trinxat*[1] de la Cerdanya şi *escudelta amb cam (Tolla*[2]*;* bucătăria japoneză sau fuziunile thailandezo-vietnameze, care tot apar prin oraş, nu sunt pe gustul lor.

Se pregăteau să iasă. Gabriela era la duş, iar German, ştiind cât de puţin amatoare de ieşiri nocturne este ea, a scos asul din mâneca:

— La televizor se difuzează *Poveşti întretăiate.*

— Serios? a răspuns cu nostalgie Gabriela. Parcă ieri l-am văzut.

Acest film american regizat de Róbert Altman, o adaptare cinematografică a câtorva dintre povestirile lui Altman Raymond Carver, a avut o semnificaţie specială în viaţa lor. Foarte specială.

în timp ce lăsa apa de la duş să-i curgă peste trup, Gabriela şi-a amintit de noaptea în care l-au văzut împreună, în august 1998, la Somerville Theatre din Boston, Massachusetts. Noaptea aceea, din urmă cu douăzeci de ani, le-a schimbat cursul vieţii.

*

Mergeau pe strada Elm în direcţia bulevardului Somerville, înapoi spre campusul universitar unde se cazaseră. Erau împreună de patru săptămâni în acel oraş liniştit de pe coasta de est a Americii, unde German avea să petreacă doi ani intenşi, cu o viză de student, cufundat în maşterul în inginerie, iar Gabriela mai avea trei zile la

dispoziţie până să ia zborul de întoarcere spre Barcelona. Revenea în Spania fără niciun plan concret. La vârsta de douăzeci şi cinci de ani, abia intrase în vârtejul căutării unui loc de muncă în calitate de jurnalistă. Scrisul era punctul ei forte, în timp ce vorbitul în public o îngrozea, aşa că exclusese radioul şi televiziunea şi îşi trimisese CV-ul la toată presa scrisă, începuse cu ziarele naţionale din Madrid şi Barcelona şi, neprimind niciun răspuns, continuase cu cele patruzeci şi opt de provincii spaniole; ajunsese să-şi trimită CV-ul la redacţiile mici ale ziarelor din orăşelele catalane, ba chiar la ziarul local din iubita Formentera. De la redacţiile mici primise scrisori amabile prin care i se răspundea că nu existau posturi vacante în acel moment, dar că vor păstra datele ei; de la cele mari nu primise niciun răspuns. Nici nu avea să-l primească.

în cei cinci ani de studii lucrase in campanii de Crăciun la magazinul Zara de pe bulevardul Grácia şi se înţelesese foarte bine cu Zaira, şefa. Dacă nu primea niciun răspuns de la vreun ziar, putea oricând să se întoarcă acolo.

Cu dubla ei licenţă în Litere şi Jurnalism, Gabrielei nu-i surâd ea în niciun fel ideea să sfârşească împachetând pulovere şi servind clienţii pentru a-şi câştiga existenţa, dar nici nu se fandosea daca asta era tot ceea ce putea face atunci.

La ieşirea din cinematograf, Germán i-a înconjurat umerii cu braţul, păşind în tăcere, gânditor, în timp ce ea lăuda versiunea cinematografică a povestirilor lui Garver. Ea insistase să meargă să o vadă. De fapt, toată luna aceea o organizase Gabriela: călătoria

cu maşina spre Vermont, sfârşitul de săptămâna la Cape Cod, croaziera pe Mystic River. Şi momentul de socializare. Socializarea cu colegii de masterat şi cu sutele de studenţi de la facultatea din Boston.

German în Boston nu era *German,* era cunoscut ca *Prietenul Gabrielei.* Gabriela se simţea prost, pe Germán îl durea în cot.

— Tu nu vorbeşti, Germán. De unde să ştie ei cum te cheamă?

— N-am nevoie să vorbesc, Gabi. în plus, cei doi care îmi ştiu numele îmi zic *Yirmen.*

Şi amândoi au râs de cât de nepricepuţi la limbi străine sunt americanii.

— Nu ştiu, German, de obicei oamenii vorbesc. Iubitule, eu... Eu mă întorc în Spania peste câteva zile, şi tu o să stai tot anul aici să înveţi cu ei. O să rămâi toată ziua in dormitorul tău să faci calcule matematice şi să zdrăngăneşti la chitara electrică?

Trebuie precizat că Germán avea două iubite pe care le-a păstrat toata viaţa. Prima, Gabriela; a doua, o chitară electrică Fender Buliét Mustárig.

— Şi de ce nu? De asta am venit aici – îi răspunsese el liniştit cu o săptămână în urmă, repetând un arpegiu pe corzile chitarei –, dar chestia cu zdrăngănitul la chitară e în plus.

— Poate o să găsim pc cineva printre cei şase sute de mii de bostonieni care să-ţi placă.

— Dar mie nu-mi displac, Gabi, nu încurca lucrurile. Dar acum... nu ştiu... spusese tară să se uite la ea şi jucându-se cu degetele pe Fender. îi văd cum poarta şepcile Red Sox invers pe cap, cum devorează coaste de porc

şi beau bere până nu mai pot şi… cum să zic, nu prea am multe în comun cu ăştia, oricât de ingineri ar fi ei.

Lăsase sa treacă o secundă înainte de a adăuga:

— Dar deloc, deloc n-aş zice că nu-mi plac.

Era adevărat, nu prea avea legătură cu acei ţipi. Şi nici ea nu avea prea mult de-a face cu femeile care îi însoţeau, dar Gabriela era un cameleon care se simţea bine oriunde. Gabriela încă nu ştia, dar avea să se transforme în legătura dintre soţul ei şi lumea reală pentru tot restul vieţii. Atât timp cât nu existau evenimente legate de mediul lor de lucru, deoarece la serviciu German era un alt om.

La finalul celor doi ani de maşter, s-a dus să-l asculte la susţinerea tezei, care compara platformele petroliere din Marea Nordului cu cele din Golful Mexic. Gabriela era atât de emoţionată pentru el, încât abia dacă aţipise în noaptea precedentă, în timp ce Germán, după ce făcuse dragoste cu ea, adormise de parcă a doua zi nu ar fi fost nimic în joc. Germán era aşa: Gabriela îşi amintea de noaptea dinaintea examenului de admitere la facultate ca fiind cea mai lungă din viaţa ei; German o şterse din memorie. German luase 9,7; Gabriela, 5.

Susţinerea tezei a fost evaluată de către decanul universităţii din Boston şi o comisie formată din cinci ingineri navali sexagenari, ¡n public – pe care Gabriela l-a estimat la aproximativ două sute de persoane, ceea ce însemna capacitatea maximă a sălii ovale a facultăţii – au fost prezenţi toţi colegii săi du maşter şi recrutori de la marile companii de inginerie navală americane, care veniseră să vâneze creiere pentru companiile lor. WSP,

din New York, Arup, din Seattle, şi cea din urmă, ASCE Naval Engineering, la care, ani mai târziu, Germán avea să devină unul dintre asociaţii majoritari.

Gabriela s-a aşezat în spatele sălii cu bănci aranjate în fonna de amfiteatru şi scaune din lemn de stejar. I se accelerase pulsul, de parcă ea şi nu el urma să vorbească în public. Când German s-a ridicat ca să-şi înceapă disertaţia, Gabriela a trebuit să facă un efort să nu-şi acopere ochii. Timp de patruzeci şi cinci de minute, Germán şi-a susţinut teza cu o seninătate totala şi într-o engleză impecabilă. ín plus, în timp ce o prezenta, i-a făcut pe toţi să râdă: pe decan, comisia, pe recrutori şi pe studenţii care-l ascultau, l-a cucerit pe toţi cei prezenţi şi a ieşit de acolo cu o diplomă de onoare şi patru oferte de muncă. ASCE Naval Engineering s-a dovedit cea mai generoasă. Cel mai timid tip pe care Gabriela il întâlnise în viaţa ei şi pe care îl iubea la vremea respectivă – iar, după susţinerea tezei, de o sută de ori mai mult decât în ziua precedentă – se transforma, când venea vorba de mediul profesional şi câtă vreme era adâncit in numerele sale, intr-un comunicator elocvent şi sigur pe sine.

Aceste două extreme ale caracterului său au nedumerit-o toată viaţa.

Dar susţinerea tezei era încă departe de acea după-amiază în care se plimbau îmbrăţişaţi pe bulevardul Somerville.

Au ajuns la podul Charlestown, care traversa râul până la universitate, şi au mers pe platformă în timp ce Gabriela lăuda, cu entuziasm, adaptarea poveştilor lui Carver.

Germán se bucura întotdeauna de compania acestei femei pasionale,

extravertite şi atât de diferită de el, de care, la cei treizeci de ani ai săi, se simţea profund îndrăgostit. Le mai rămâneau trei zile de petrecut împreună şi simţea deja golul absenţei ei. Abisul zilelor fără ea. Trecuse doar un an de când se cunoşteau, dar o iubea cum nu mai iubise niciodată o altă femeie.

Avusese o relaţie anterioară cu o fată pe nume Gina, una dintre puţinele studente din facultate. Inteligentă. Mai inteligentă decât el. Mai rapidă la calculul mintal. Fuseseră împreună din al doilea an de studii până când German o cunoscuse pe Gabriela la acei interviu după ce câştigase bursa Fulbright şi o părăsise pe Gina. Din cauza ei se despărţise de fosta iubită, asta era clar, dar – aşa cum i-a mărturisit lui Gabi într-o zi – mai devreme sau mai târziu ar fi părăsit-o oricum pentru că „avea gleznele groase”.

Gabriela răsese când îl auzise ce spunea.

„Dar ăsta nu-i un motiv să părăseşti o femeie, German.”

„Pentru mine este. Nu ştiu ce să zic. Nu-mi plac gleznele groase.”

Gabriela răsese iar... şi se gândise: „Bărbaţii...”

Mergeau în continuare pe pod. German se uita fix la Gabriela, care privea acum absentă silueta oraşului Boston.

— La ce te uiţi atâta? l-a întrebat Gabriela întorcându-se spre el.

German a aşteptat câteva secunde şi cu ochi de bărbat îndrăgostit a răspuns:

— Mă uit la tine.

Gabriela a zâmbit un pic timid, pentru ca acel bărbat introvertit; atât de diferit de bărbaţii care trecuseră prin viaţa ei, i se păruse sincer. Alături de el se simţea o

femeie iubită. Nu o făcuse niciodată să se îndoiască de el şi nici nu o va face vreodată în toţi anii de căsnicie care îi aşteptau.

Ea trăise trei poveşti de dragoste înainte de a-l cunoaşte pe Germán. Era o femeie făcută pentru relaţii de durată. O prima iubire de liceu; o a doua de care prefera să nu-şi amintească pentru că îi frânsese inima; apoi o siropoasă poveste de iubire în facultate, cu un ochelarist foarte simpatic care cântărea o sută de kilograme, poveste care se sfârşise pentru că el plecase la Madrid să studieze scenaristica la ECAM. Iar dragostei! se risipise. Niciuna dintre aceste trei poveşti nu fusese atât de autentică precum cea pe care începea să o trăiască alături de German.

Germán s-a oprit, a tras-o pe Gabriela spre el şi a sărutat-o ca şi cum ar fi făcut-o pentru ultima dată.

— Eşti bine? l-a întrebat ea mângâindu-i obrajii, când s-au depărtat unul de celălalt.

El nu a răspuns.

— Ce-I cu tine, German?

întrebarea pe care el voia să i-o pună prietenei lui purta o încărcătură emoţională prea mare pentru un om de ştiinţă care are totul planificat in viaţă. Pentru că dragostea faţa de Gabriela nu intra in planurile sale. Urina să petreacă doi ani în Boston pe cont propriu. Iară femeia aceea care se intersectase pe neaşteptate cu destinul lui.

— Nu vreau să pleci, a spus el neliniştit, îndreptându-şi privirea spre râu. Nu vreau să te întorci la Barcelona.

Gabriela a zâmbit cu tandreţe.

— Nici eu nu vreau să plec, dar îmi expiră viza şi n-aş vrea să vină poliţia să mă caute.

L-a sărutat pe buze.

— *Los mossos*- îmi inspiră siguranţă şi încredere, dar poliţiştilor americani nu le-am prins şpilul. Mă uit la ei şi... nu ştiu de ce, mă sperie, mă sperie cu adevărat.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? a rostit German fără ezitare şi fără să o lase să-şi termine propoziţia.

Gabriela a pălit. Nu a răspuns. îşi simţea pulsul accelerat.

Sa se căsătorească era ultimul lucru la care se gândea la douăzeci şi cinci de ani. Ultimul lucru la care se putea gândi, dar un an împreună fusese suficient ca să ştie că German nu glumea, întrebarea era cât se poate de serioasă.

Gabriela voia să spună ceva, dar nu-şi găsea cuvintele. Nici măcar unul. Nu se gândise la asta, chiar dacă să petreacă doi ani despărţiţi de Atlantic însemna un timp prea lung pentru un cuplu atât de tânăr. Se vor revedea de Crăciun. în vară. Iar ea ar putea să-l viziteze dacă ar găsi o slujbă care să o ajute să-şi plătească zborul extrem de scump spre America.

Să te căsătoreşti la douăzeci şi cinci de ani?

Era prea tânără ca să se lege pe veci printr-o căsătorie.

Germán aştepta un răspuns cu ochii aţintiţi asupra ei. Un răspuns care nu mai venea. Se gândea la asta de câteva zile, mai exact de două săptămâni. Şi, după ce se informase, trăsese concluzia că nu exista o altă cale legală pentru şederea Gabrielei în Statele Unite în afară de căsătorie şi includerea ei în viza lui de studii.

German aştepta nelinişti, cu ochii aţintiţi asupra ei, până când, după alte câteva secunde de tăcere, Gabriela a zâmbit şi,

încet şi nesigură pe ea, a spus da.

Iar două săptămâni mai târziu şi-au jurat unul altuia iubire eternă pe Constituţia Statelor Unite ín Park Square Building Office din Boston.

Dar de la acea cununie improvizată şi minunată şi de la acea plimbare pe podul din Boston au trecut aproape douăzeci de ani. Gabriela şi-a adus aminte de momentul acela stând sub duşul din apartamentul ei din Barcelona. Şi l-a amintit cu nostalgie, de parcă ar fi fost ieri... Şi, intr-adevăr, i-a spus soţului ei să anuleze rezervarea la restaurant. Jumătate de oră mai târziu stăteau aşezaţi în faţa televizorului urmărind adaptarea cinematografică a poveştilor lui Raymond Carver.

Gabriela reuşeşte să iasă din dormitorul conjugal fără să facă zgomot. Germán continuă să doarmă liniştit. Doarme întotdeauna mai mult decât ea. închide uşa cu delicateţe şi se îndreaptă pe coridor, spre bucătărie.

Se place pe sine la ora aceasta, în singurătatea zorilor. Pentru prima dată simte iarna în casă,
chiar dacă soarele inundă salonul. E 4 sau 5 noiembrie? Abia aşteaptă să pornească centrala. Să lase în urmă vara care i-a însoţit în acest 2018.

Urmând ritualul din fiecare dimineaţă, aprinde o lămpiţă de pe b latul din bucătărie, umple cu apă fierbătorul, aruncă în cană nişte ceai alb şi toarnă apa deasupra, la cana şi îşi lasă mâinile să se încălzească in timp ce priveşte pe fereastra mare a bucătăriei bucăţica din Barcelona ce-i aparţine. O privelişte unică, splendidă, cu silueta oraşului şi a Mediteranei in

depărtare. O privelişte care este doar a ei. A Gabrielei şi a celor doi bărbaţi din viaţa sa: soţul şi fiul ei.

Ia patruzeci şi patru de ani, se simte norocoasă că poate să se afle acolo. Ceaiul dulce şi unic care îi încălzeşte mâinile şi pe care îl duce Ia buze în fiecare dimineaţă, privind marea, o face profund fericită. E o femeie simplă când vine vorba de micile plăceri.

lese din bucătărie şi se duce în sufragerie.

O altă mică plăcere a fiecărei dimineţi este saşi simtă picioarele reci pe covorul rotund, din lână albastru-cobalt, cu un diametru de patru metri, care acoperă întregul spaţiu al salonului. Pe covor, o canapea ovala din pânză de in de culoarea lavandei, aşezată în aşa fel încât soarele să cadă pe ea. Şi perdelele din catifea verde, lungi până la podea. îi place contrastul dintre albul pereţilor, albastrul-lavandă, albastrul-cobalt şi verdele-intens. Singură, cu cana de ceai în mâini, se aşază acolo în fiecare dimineaţă, cu picioarele strânse sub ea pe canapea. îi place să-şi admire casa, acest cămin plin de farmec pe care l-a construit în timp, cu dragoste. Casa ei pentru toată viaţa.

Au trecut zece ani de când Gabriela şi Germán au achiziţionat apartamentul. Este un penthousc de o suta douăzeci de metri pătraţi, pe bulevardul Born, în cartierul Ribera. La douăzeci şi cinci de minute de mers pe jos de mare. De îndată ce au primit cheile, au început să dărâme pereţii despărţitori, au îndepărtat tavanul fals şi au descoperit prin tot apartamentul nişte splendide grinzi frumos pictate cu motive florale roz. Au fost de acord să îndepărteze

grinzile din salon şi să le păstreze pe cele pictate din dormitoare. Să priveşti lumina soarelui cum se răsfrânge pe bolţile ce separă grinzile c ceva splendid. în plus, grinzile îşi schimbă nuanţa: uneori sunt de culoarea mierii; alteori, a mahonului.

Gabriela simte frigul. Caloriferele încălzesc greu casa, aşa că se acoperă cu o pătură albă, imensă, amestec de lână şi caşmir, care zace întotdeauna neîmpăturită pe canapea. „Gabi, nu înţeleg de ce e atât de greu să o strângi înainte de a te duce la culcare. Chiar nu pricep”, îi spune zilnic soţul ei.

¡n casa aceasta, totul este cu susul în jos: Gabriela reprezintă haosul, dezordinea, indisciplina. Germán, ordinea, coerenţa şi disciplina.

Gabriela îşi soarbe ceaiul şi aruncă o privire spre raftul din salon, plin de cărţile lui, de ilustraţii înrămate, plin de fotografiile lor. în cele din urmă se opreşte în faţa pozei de la nuntă, in prim-plan, German o sărută pe Gabriela pe obraz. în spatele lor apare estompat verdele din Grădina Publică din Boston. Ea zâmbeşte, tânără. Foarte tânără. îndrăgostită. Foarte îndrăgostită. Cu cât timp în urmă a fost făcută această fotografie? Nu-şi aminteşte dacă sunt optsprezece, nouăsprezece sau douăzeci de ani.

Evocă un moment din viaţa ei care, dintr-un motiv pe care nu reuşeşte să-l înţeleagă, îi provoacă tristeţe.

De câteva zile vrea să o scoată din ramă şi să o lipească în albumul de fotografii care se află pe raftul cu cărţi. La ce-i trebuie să o vadă în fiecare zi pe femeia aceasta tânără, brunetă, cu pielea albă şi cu părul lăsat pe

umeri? Femeia aceasta avea toată viaţa înainte, avea o mie de posibilităţi şi s-a agăţat de una. Se simte atât de departe de ea, fizic şi psihic... Ea însăşi se simte ciudat faţă de propriile gânduri. Pentru că Gabriela este o femeie fericită, cu o viaţă minunată. O viaţă liniştită, o viaţă sigură şi tihnită.

Îşi termină ceaiul, ridică MacBookul, ¡1 pune în poală, îl deschide şi îşi lasă vârful degetului să alunece pe *trackpad* căutând Safari. O redirecţionează către site-ul *La Femme,* revista pentru femei cu cel mai mare tiraj din ţară, unde colaborează ca ziaristă de peste douăzeci de ani şi unde din 2014 semnează o rubrică săptămânală.

în fiecare săptămână, indiferent că-i vine sau nu inspiraţia, are o pagină întreagă rezervată. în fiecare săptămână îşi scotoceşte prin imaginaţie ca să scrie trei mii cinci sute de semne. Uneori imaginaţia se dovedeşte debordantă. Alteori, haotică, dezordonata. Uneori, viguroasă, Alteori, pustie.

O surprinde succesul de care se bucură rubrica ei. Poate că, în parte, se datorează titlului: „Poveşti cu femei măritate”. Cine nu vrea să-şi vâre nasul în această lume secretă a femeilor căsătorite?

Titlul rubricii nu-i aparţine Gabrielei, ea ar fi preferat ceva mai poetic. A propus titluri de poezii frumoase scrise de Sylvia Plath, de Emily Dickinson, de Gabriela Mistral... Preferata ei, „Amorul care tace”. Acesta era titlul pe care intenţiona să-l dea rubricii sale, dar Eugenia, şefa ei, a refuzat categoric.

— Ai nevoie de un titlu simplu, care să le atragă pe cititoare, Gabriela. Ce-mi propui tu suni versuri frumoase, dar criptice.

— Criptice? a repetat Gabriela.

Pe lângă faptul că este redactor-şef al revistei *Lu Femme* şi în ciuda celor douăzeci de ani care le despart, Eugenia nu-i este doar şefă, ci şi o foarte bună prietenă. Relaţia dintre ele datează din anul 1996, când Eugenia preda, ca profesoară asociată, cursul opţional de psihologia comunicării la Facultatea de Jurnalism, iar Gabriela era studenta ei preferată. în ziua in care Gabriela a obţinut licenţa, şi-au luat rămas-bun printr-o îmbrăţişare. „Sunt aici dacă ai nevoie de mine", i-a spus Eugenia, „dar zboară puţin înainte de a rămâne în oraşul asta. Barcelona poate fi prea mica."

Gabriela nu-şi imagina în ziua aceea cât de dificil avea să fie să-şi găsească singură un loc de muncă în calitate de jurnalistă. După ce şi-a dat seama cât de ineficient fusese să trimită atâtea CV-uri, i-a scris din Boston un e-mail Eugeniei pentru a-şi oferi serviciile, conform propriilor cuvinte, ca „tânără neexperimentată, dar pasionată corespondentă" pentru orice eveniment sau interviu pe care va trebui să-I realizeze pe Coasta de Est americană. Şi Eugenia a angajat-o. Şase luni mai târziu a fost trimisă la Institutul Cervantes din New York să relateze despre festivalul literar unde participau câteva scriitoare din America Latină pe care Gabriela le- a intervievat. O lună mai târziu a trimis-o la Brown University, în Providence, să ia interviu unei profesoare de arhitectură de origine spaniolă, apoi a urmat o biologă din Delaware... în cei doi ani în care a locuit în Boston, Gabriela a realizat un total de zece interviuri cu femei hispanice interesante, care prinseseră rădăcini în Statele Unite.

Suficient ca Eugenia să-şi dea seama de capacitatea de muncă, entuziasmul, pasiunea şi talentul tinerei ziariste.

Când s-a întors in Spania, în 2000, Eugenia i-a dat pe mână secţia de cultură a revistei *La Femme,* apoi, după ce a împlinit patruzeci de ani, a determinat-o să-şi scrie propriile texte şi să devină editorialist.

— Despre ce sunt poveştile tale? a vrut să afle Eugenia când Gabriela a discutat cu ea despre viitoarea rubrica.

— Despre noi. Despre femeile de la patruzeci de ani în sus. Despre femei harnice şi devotate. Despre dragoste, pasiune, dorinţă şi lipsa dorinţei. Despre soţii noştri. Despre bărbaţii care nu sunt soţii noştri.

Gabriela s-a oprit şi a zâmbit înainte de a adăuga:

— Despre amanţii pe care nu îi avem şi pe care ni i-am dori.

A ridicat din umeri; cât de dificil era întotdeauna să găseşti un titlu.

— Nu ştiu, Eugenia. Poveşti cu femei ca mine. Poveşti cu femei măritate.

— Asta e.

Eugenia a lovit cu palma în masă.

— îl ai. Ai titlul rubricii: „Poveşti cu femei măritate”. Gata cu poetese moarte.

— Cum? E prea evident, Eugenia. Nu-mi place asta.

Au discutat în contradictoriu un minut, dar certurile sunt întotdeauna o chestiune de putere, iar Eugenia o avea din plin, ca prietenă şi ca şefă, astfel încât Gabriela a sfârşit prin a consimţi... Chiar şi aşa, după primul său articol, a trebuit să admită că era un succes. Titlul funcţionase. Sute de femei din oraşul lor, din ţara lor şi, datorită

spaţiului infinit al reţelelor de socializare, din toată America Latină aşteptau cu nerăbdare rubrica săptămânală a Gabrielei din *La Fcmme.*

Pe lângă titlu, Eugenia i-a sugerat să folosească un ton amabil. Poveşti simple din viaţa de zi cu zi. „Avem destule pe cap din pricina tensiunilor politice din ţara noastră, independenţa Cataloniei şi băncile elveţiene”, i-a explicat.

Gabriela a atins caloriferul înainte de a citi articolul. Era îngheţată. Şi-a frecat palmele. Adevărul este că ar putea să recite din memorie cuvintele pe care Ic-a scris, dar îi e teamă de modificările aduse de către redactorul de la *La Femme,* Consuelo Garza, inamica ei din redacţie. Gabriela nu e niciodată de acord cu schimbările pe care cealaltă le introduce, dar munca în echipă înseamnă să ajungi la un compromis, iar despre asta Gabriela ştie multe după cei zece ani şi mai bine petrecuţi ca jurnalistă în redacţia *La Fcmme.*

Săptămâna aceasta a scris un articol intitulat „Prietenul mamei”. E vorba despre o femeie infidelă care-şi părăseşte soţul, argumentând că nu se simte suficient de apreciată de către el, O chestie clasică. O temă clasică atunci când ne referim la abandonul căminului conjugal de către femei. Femeia care îşi părăseşte soţul pentru şeful ei. Din nou, erotica puterii. Şi nu e mai cinstit să-i spui adevărul omului alături de care ai trăit douăzeci de ani? Să-i spui că-l iubeşti, că îl iubeşti foarte mult, dar că te-ai îndrăgostit de altcineva. însă pur şi simplu nu o faci şi continui să minţi că „nu m-ai apreciat niciodată“. Vă despărţiţi şi nu trece nici o lună când fiul tău se întoarce în

casa tatălui, după un wcekend lung, vorbind despre *prietenul mamei...* şi zdrobindu-i, de data asta de-adevăratelea, inima.

Gabriela observă în acel moment ilustraţia subtilă care însoţeşte articolul „Prietenul mamei”, realizată de colega şi prietena ei. Silvia. Cu linii simple, curate, înfăţişase o femeie frumoasă, fragilă, complet goală între doi bărbaţi îmbrăca ţi. Soţul şi amantul. Şocant.

Silvia şi Gabriela s-au înţeles bine. Au obţinut o armonie perfectă între litere, linii, cuvinte, fotografie şi ilustraţie. Pune mâna pe telefonul Nokia şi îi trimite un SMS:

Silvia, prietena mea, ce ilustraţie frumoasă!
¡mi place la nebunie... Vii mâine la cină? Cósima e aici. Eugenia vrea să ne vadă pe toate trei împreună... O fi având ceva important să ne spună.

Apoi coboară privirea spre laptop şi citeşte prima frază a articolului.

— Gabi!

Vocea soţului ei răsună în cameră, iar ea se uită mirată la ceasul de pe raft. „Cum adică *Gabi?* Abia e 7:45. De ce se trezeşte aşa devreme?”

încălzirea, se gândeşte ea. Centrala face un zgomot ciudat. Asta a fost.

Gabriela îşi zice că. dacă nu răspunde, poate că German se va culca la loc. Şi-ar dori ca soţul ei să se culce la loc.

— Gabii insistă el tandru, dar ridicând tonul.

Gabriela oftează şi închide laptopul. Se ridică încetişor.

Ce plictiseală. Ce plictiseală. Ce

plictiseală. Dar nu poate să-l refuze din nou.

— Viiiiiiiiiiiin, răspunde ea dulce.

*

Germán i-a spus „te iubesc”, sărutând-o pe obraz, după ce au făcut dragoste.

— Ar trebui să facem asta mai des, a zis Gabriela cu sinceritate, sprijinindu-se de pieptul lui.

— Da, ştiu. Asta mi-ai spus şi semestrul trecut.

Gabriela a râs la comentariul soţului ei, în timp ce se înfăşură în plapumă şi îşi împletea trupul gol cu al lui.

— Crezi că voi fi în stare? a întrebat Gabriela cu acea uşurinţă de a vorbi, a face şi a gândi mai multe lucruri deodată.

— în stare de ce?

— German, cum adică în stare de ce? Să scriu un roman.

— Tocmai am făcut dragoste, Gabi. Nu pot să cred că, la trei secunde după ce ai terminat, te gândeşti la roman.

German şi-a aprins o ţigară Camei înainte de a răspunde; el gândea mereu, spre deosebire de Gabriela, care vorbea fără să gândească.

— Un roman nu e un articol de o pagină. Poate să te oblige să stai pe scaun multe orc. Trăieşti foarte bine, Gabi. Te duci să înoţi în fiecare zi, mănânci cu prietenele tale, câştigi suficient, scrii când vrei...

Gabriela s-a ridicat şi l-a privit iritată.

— Cum adică scriu când vreau? Scriu în fiecare zi.

Uneori se îndoia că soţul ei îi lua în serios profesia. Ea nu trebuia să conceapă platforme de explorare marină, dar scrierea unui articol săptămânal şi realizarea de

interviuri, chiar dacă erau lucruri neesenţiale pentru societate, reprezentau profesia ei.

— Doamne sfinte, German, tocmai tu să-mi spui asta... Deci eu scriu când vreau?

— Ei bine, înţelegi ce vreau să spun, a răspuns el fără urmă de răutate.

— Nu. Nu înţeleg.

German a încercat să vorbească, dar ea nu l-a lăsat.

— Trăiesc bine, da. Şi tu la fel. Noi nu coborâm în mină, e adevărat. Dar scriu în fiecare zi, Germán. în fiecare zi, şapte ore... Singură, complet singură. Şi nu e uşor să fiu toată ziua singură. Luptându-mă cu propria minte.

— Ei bine, eu unul aş fi încântat, a întrerupt-o el.

Gabriela a avut nevoie de o secundă ca să răspundă, pentru că ştia că soţul ei ar fi fost fericit să-şi petreacă toată ziua singur acasă şi să lucreze online. încântat. Să nu discute cu nimeni.

— Pentru mine nu e uşor. Câteodată mă trezesc că dialoghez cu personajele mele şi cred că sunt nebună.

A rămas o secundă pe gânduri.

— Şi nu mă las distrasă nici măcar un minut. Ceea ce nu este uşor. Şi da: merg la piscină după ce duc copilul la grădiniţa, înot treizeci de minute, iau micul-dejun şi mă aşez la zece fără un sfert la birou, mănânc la ora trei, scriu până la cinci fără un sfert şi...

— Gata, Gabi, gata, i-a tăiat-o el. Ştii perfect la ce mă refer. în plus, nu te înţeleg; dacă te deranjează singurătatea, vei fi şi mai singură decât acum... Uneori eşti foarte incoerentă, nu ţi s-a oferit în două rânduri un post permanent în redacţie? Şi de fiecare

dată ai spus nu.

Gabriela s-a dat jos din pat, prefacându-se jignită şi s-a îndreptat spre duş. l-ar fi plăcut să audă nişte cuvinte de îmbărbătare, cuvinte care s-o însufleţească. Să-i spulbere nesiguranţa pe care prin definiţie o purta în ADN-ul său. „Crezi că voi fi în stare?” era mai degrabă o întrebare retorică prost formulată. Şi-ar fi dorit să audă un „bineînţeles că vei fi în stare!”, dar German era un inginer cu o minte raţională. La ce altceva să se aştepte? Să scrii un roman nu era uşor şi soţul ei ştia asta. A fost epuizant să scrie o teză de masterat de trei sute de pagini. Lui German nu-i face nici cea mai mica plăcere să-şi amintească.

Gabriela s-a întors spre el din uşa băii.

— German.

El s-a uitat la soţia lui, iar Gabriela, cu un zâmbet între adorabil şi răutăcios, a zis:

— Trimestrul următor nu mi-o mai tragi.

*

În timp ce Gabriela se îndreaptă spre duş, la 506 kilometri de Barcelona, prietena ei dragă, Silvia, păşeşte grăbită şi depăşită de situaţie pe peronul numărul doi al gării Madrid-Puerta de Atocha, cu bebeluşul ei de trei luni, care plânge neconsolat, înfăşurat într-o pânză africană ce-i acoperă pieptul şi cu fiica ei neastâmpărată, în vârstă de zece ani, de mână.. în spate, are un rucsac cu scutece, şerveţele, o bucată de pânză din bumbac, haine, încălţăminte, cărţi, creioane şi jucării.

— Iubirea mea, nu mai plânge. Ne aşezăm şi îţi dau imediat să mănânci, îi spune ea cu blândeţe bebeluşului. Mergi mai repede,

draga mea, că pierdem trenul, se adresează fetiţei.

Silvia trece pe lângă vagonul silenţios, acela în care călătorea când era iubita lui Salva, nu soţia şi mama copiilor lui. Scâncetele bebeluşului ei se revarsă pe peron, în timp ce ultimul avertisment se aude prin difuzoare.

— Gata, dragostea mea, gata.

Mângâie căpşorul bebeluşului, care plânge intens cu gura deschisă, cerând cu disperare sânul mamei. Laptele ei.

Silvia decide să se urce în tren, trăgând-o pe fiica ei de mână, iar acum plânsetul se revarsă în vagonul şase. Simte privirile pasagerilor. Unii vor da dovadă de empatie, ştie asta. Alţii îşi vor imagina cei 506 kilometri de cale ferată care separă Madridul de Barcelona străbătuţi cu acel plânset pătrunzându-le în urechi şi îşi vor dori să o ia la goana.

l-ar fi plăcut să ridice vocea şi să spună: „Staţi calmi, ăsta nu-i vagonul meu, eu mă duc la vagonul şapte. Vreau doar să vă amintesc că şi voi aţi plâns la sânul mamelor voastre”. Şi dacă ar putea, Silvia ar adăuga: „Ticăloşilor“.

Se gândeşte la asta, dar îi înţelege. A descoperit vagonul silenţios când era nemăritată şi călătorea în weekendurile lungi ca să-l vadă pe Salva, pentru că el este catalan, iar ea e din Madrid, in timpul logodnei lor, într-una dintre aceste nunumărate călătorii între Madrid şi Barcelona, s-a întâmplat să stea lângă o mamă şi copilul ei care avea colici. Şi din ziua aceea a preferat vagonul silenţios.

îi înţelege, bineînţeles că îi înţelege.

— Gata, dragostea mea, gata. Te rog, nu plânge.

Silvia intră în vagonul şapte şi plânsetul se revarsă înăuntru. Simte din nou privirile celorlalţi. E de înţeles, da. Acum ar spune cu voce tare: „De îndată ce vaca asta bună de muls în care m-am transformat o să-şi scoată ugerul, viţelul o să tacă. Staţi liniştiţi“. Şi ar încheia tot cu un „ticăloşilor“.

Cu această stare de spirit nesuferită traversează Silvia perioada maternităţii. Trecând de la iubire la ură cu viteza fulgerului.

Are locul 14A. 11 găseşte. Fata ei se aşaza la fereastra în timp ce Silvia încearcă să-şi dea jos de pe umărul drept breteaua rucsacului. A strâns prea tare opritorul bretelelor. Bebeluşul plânge isteric.

— Gata, dragostea mea, gata. Nu mai plânge. Plânsul tău îmi sparge urechile şi mă înnebuneşte. Ştiu că nu mă înţelegi, dar dacă plângi mi-e şi mai greu. Nu plânge, dragostea mea. Nu plânge.

Ştie ce se întâmplă: este vorba de oxitocină, noradrenalină. Doza de hormoni este de aşa natură încât ar fi mai ciudat să nu fie nervoasă. Pentru că plânsul bebeluşului ei o stresează. Mai degrabă îi creează anxietate, l-a schimbat scutecele acum o jumătate de oră pe bancheta din spate a automobilului Audi A3 a tatălui sau. E curat. Sau poate că nu: bebeluşul digeră prea repede. Silvia îi mângâie din nou căpşorul.

— Gata, dragostea mea, gata.

Nu-şi poate da jos rucsacul asta nenorocit de pe umeri. „Nu o să moară dacă aşteaptă două minute, stai liniştită”, i-a spus Salva într-o noapte, la ora patru dimineaţa, referindu-se la plânsul fiicei sale mai mari, nou-născută. Atâta i- a trebuit să audă din

gura bărbatului ei, „liniştită”, şi a început să înjure ca posedată de diavol: „Sunt foarte liniştită, Salva! SUNT FOARTE LINIŞTITĂ!”

Şi fraza pe care Salva a rostit-o pe jumătate adormit, fără nicio răutate, s-a transformat în prima discuţie majoră din istoria acestui cuplu. Prima dată. Furia pe care şi-a vărsat-o asupra soţului a fost disproporţionată. Şi-a pierdut cumpătul, în mod sigur din pricina lipsei de somn. Sigur că din lipsă de somn, pentru că reuşise să doarmă doar treizeci de minute legate toată noaptea, a nu ştiu câta din atâtea altele. Dimineaţa a ştiut să-şi ceară iertare.

Singură, după ce el a plecat la antrenament, s- a adâncit în căutări pe internet, încercând să înţeleagă ce anume i se întâmplă de fiecare dată când bebeluşul ei plânge. Lucru care, totuşi, nu-i provoca nici cea mai mică reacţie de stres soţului. I se părea incredibil că Salva reuşea să doarmă atunci când copilul plângea.

A citit un studiu realizat de Institutul Naţional pentru Dezvoltarea Copilului cu şase sute de mame din întreaga lume: mame israeliene, argentiniene, kenyene, japoneze, belgiene. Toate reacţionau în acelaşi mod când auzeau plânsctul propriilor bebeluşi; toate dezvoltau aceleaşi mecanisme cerebrale, indiferent de locul lor de origine sau de cultură; toate eliberau oxitocină, hormonul iubirii, şi un alt hormon cunoscut sub numele de noradrenalină, asociat cu funcţiile sistemului nervos şi având în special legătură cu stresul. l-a trimis un link către site-ul respectiv lui Salva ca să-l citească atent. Din nou cu un „îmi pare rău” şi un „te iubesc” la sfârşitul e-mailului.

Salva a citit în diagonală.

— Gata, dragostea mea, gata. Te rog, nu mai plânge. Dacă tati ar fi fost aici, totul ar fi fost mai uşor. Dar tata e în Barcelona. Te rog, nu mai plânge.

Opritorul rucsacului e prea solid. Mama ei a insistat să îi încarce rucsacul cu cărţi pentru copii în limba spaniolă, ca nu cumva să nu găsească cărţi în limba maternă în Barcelona. Şi asta a degenerat într-o discuţie.

„Mamă, te rog, nu te mai uita la emisiunea Intereconomia, serios iţi zic.”

Spiritele s-au încins şi Silvia şi-a numit mama ignorantă. Apoi şi-a cerut iertare. De când cu chestia asta cu maternitatea şi cu hormonii perturbaţi, toată ziua nu făcea decât să-şi ceară iertare. Iubea şi ura în câteva secunde.

Ca să nu o doară spatele, mama ei a scurtat bretelele rucsacului şi, bineînţeles, în timp ce o făcea, debita subtilităţi tipice ei.

„Dar, fetiţo, ţi-am făcut cadou un cărucior Maclaren. Data viitoare când vii, îl iei şi pui totul acolo, în loc de sacul ăsta negru. Parcă ai fi o ţigancă. Şi, in plus, oare copilul asta al tău nu poate să cada din cârpa aia de negri în care il porţi?”

Silvia s-a uitat la mama ei. O adora, dar uneori nu-i venea să creadă ce putea spune.

„Mamă, dacă ar fi să analizezi cuvintele pe care ie spui: *ţigan, cârpii de negri...* Spui nişte chestii, mamă, le debitezi aşa, pur şi simplu.”

Aşa era relaţia mamă-fiică a Silviei. Se iubeau, se certau, se iertau şi o luau de la capăt. Dragoste- ceartă-iertare. întotdeauna se întorceau una la cealaltă.

Silvia reuşeşte să scoată o bretea a rucsacului. Bebeluşul deschide gura şi apucă

eşarfa cu buzele. Suge pânza şi urlă dezamăgit.

— Să te ajut? întreabă din spate o voce dulce de femeie.

Silvia se întoarce şi vede o femeie frumoasă, de-a dreptul superbă, cu parul scurt, blond şi ochi verzi, migdalaţi.

— Da. Mi-ai face o favoare. Ajută-mă să-mi scot rucs...

Femeia i-a anticipat dorinţa.

— Să-I pun sus?

— Nu, mulţumesc, am nevoie de lucrurile pe care le am înăuntru. Mulţumesc foarte mult, spune Silvia, aşezându-se lângă bebeluş.

— Dacă ai nevoie de ceva, sunt aici în spate.

Silvia încuviinţează zâmbind în timp ce scoate capul copilului din eşarfă.

— Gata, dragostea mea. Acum. Nu mai plânge.

Poartă un tricou negru cu mâneca lungă şi decolteu, deşi suferă de bufeurile acelea veşnice ale maternităţii care au început în prima zi când a aflat că e însărcinată şi de care speră să scape în ziua când nu va mai alăpta. îşi scoate pieptul imens de sub bluză şi-şi observă sânii gigantici crăpaţi, dilataţi. Obsceni. Nu-i simte ca fiind ai ei. îşi strecoară mâna în decolteu şi-şi desface sutienul. îndepărtează discurile de bumbac umede pe care le foloseşte ca să nu-şi păteze tricourile şi, mai ales, ca să nu miroasă a lapte rânced. Sunt ude fleaşcă; mai bine să arunce discurile astea şi să ia altele noi.

— Nu. Nu se poate, zice Silvia cu o oarecare nelinişte.

îşi dă seama că a uitat pachetul cu discuri pentru sâni pe noptiera dormitorului ei din

Madrid, şi chiar are mare nevoie de ele. Sânii ei nu controlează nivelul laptelui şi nu se poate lipsi de ele. Ar sfârşi prin a se uda de sus până jos, mirosind a lapte rânced.

Se gândeşte la pompa de sân pe care i-a lăsat-o Gabriela. O are în rucsac. Şi rucsacul tot de la Gabriela e. l-a spus să termine cu genţile de maternitate agăţate de gât, si câtă dreptate avea. Silvia n-a reuşit să facă pompa de sân să funcţioneze. Şi nici nu-şi poate imagina cum ar fi să-şi pună pâlnia pe mamelon în faţa întregului vagon şi să apese supapa în sus şi în jos în timp ce recipientul se umple cu lapte. Ce mai spectacol! Cât despre mersul la toaleta trenului de mare viteză AVE, cu cei doi copii, mai bine să nu vorbim. Ea se vede, din nou, ca o vacă bună de muls, supurând lapte tot drumul.

— Draga mea, ia lu discurile. Nu le pierde, nu mai am altele, îi cere fiicei sale. Să nu le pierzi, auzi? Coboară măsuţa şi pune-le pe ea.

Cu câteva zile înainte de a se întoarce la Madrid, i s-au crăpat sfârcurile. Le avea iritate fiindcă bebeluşul nu prindea bine areola. O dureau. O dureau tare. I s-a mai întâmplat cu fiica ei. l-a povestit Cosi mei, o altă bună prietenă de-ale ei din Barcelona. Generoasă cum este, în cea de-a treizeci şi cincea săptămână a sarcinii, Cosima i-a făcut cadou un coş Welleda. Coşul numit „Sarcină şi alăptare” care, pe lângă cremele pentru copii, includea două produse. Primul, pentru mamă, era un ulei de migdale dulci pentru masajul vaginal şi perineal înainte de naştere. „Uleiul de migdale dulci trebuie folosit zilnic în ultimele luni de sarcina pentru a da elasticitate perineului şi pereţilor vaginali şi pentru a evita

crăpăturile”, a citit Silvia in instrucţiuni.

Aşa au început masajele vaginale prenatale pe care Salva i le aplica Silviei.

— Degetul arătător şi mijlociu, Salva. Bagă arătătorul şi mijlociul.

— în vagin? a întrebat soţul prima dată când au făcut-o.

— Da, fireşte, în vagin. Unde altundeva?

Salva şi-a strecurat degetele în vaginul soţiei sale. De luni întregi nu băgase nimic altceva.

— OK, bine. Acum trage în jos, Salva.

El s-a supus foarte serios.

— Mai mult in jos. Şi în lateral. Salva, nu spre interior. îţi bagi degetele înăuntru. Nu înăuntru. Uită-te la mine. Uită-te la mine, Salva.

Salva, puţin copleşit, s-a uitat la soţia lui.

— Nu înăuntru. îţi spun să bagi degetele în lateral şi apoi in jos.

Salva a încercat.

— La naiba, Salva, omule, nu e aşa de greu... Nu, nu chiar aşa: degetul drept... Nu. Nu il pui drept, îl pui în gheară.

— Cum adică „în gheară”?

— Drept. Pune-le drepte. Degetele drepte... Acum. Da, aşa. Bine, foarte bine, dragostea mea. Continuă, bine. Perfect, dragul meu. Perfect, într-o parte şi apoi în cealaltă. Foarte bine. Foarte bine. Salva, nu te grăbi. Încet, te rog. De la dreapta la stânga. Foarte bine. Foarte bine. Acum, Salva, cu degetul pe care-l ai afară din vagin...

Salva a scos mâna şi şi-a privit degetul mare.

— Dar nud scoate, în pizda mă-tii, Salva. Nud scoate. Totul în acelaşi timp.

Salva a băgat-o la loc. Mâna. Am spus deja că nu mai băgase nimic altceva de luni

întregi.

— Arătătorul şi mijlociul, înăuntru. Bine, bine. Foarte bine, iubitule. Arătătorul şi mijlociul, înăuntru. Acum, mi-a zis fizioterapeuta, mişti degetul mare ca şi cum ai răsuci o ţigară.

— Nu te înţeleg, Silvia.

— Pe afară, Salva.

— Afară de unde?

— Din vagin, Salva. De unde să fie?

Şi Salva s-a albit la faţă, pentru că era puţin tulburat de tot ce făcea.

— Dar Silvia eu… nu fumez.

O picătură de sudoare îi brăzda fruntea.

— Tenismenii nu fumează.

Pentru că Salva este jucător de tenis, antrenor.

Două săptămâni mai târziu, o foarfecă de oţel inoxidabil a pătruns în vaginul Silviei, a tăiat un centimetru din piele şi tot fasciculul puborectal al muşchiului ridicător anal. Cum ginecologul era stângaci, a tăiat cei trei centimetri în unghi oblic. Oblic şi la stânga. Desigur că n-au ajutat la nimic jalnicele masaje perineovaginale cu migdale dulci pe care i le aplica dulcele său iubit. Salva a fost acolo, la naştere: devotat, iubitor şi suferind alături de soţia lui. Epiziotomia a fost tipic spaniolă, adică fiecare cu aia mă-sil. Era sâmbătă, şapte seara, spital privat. Cum să se gândească ginecologul la sfaturile primite de la OMS, când nevasta tuna şi fulgera acasă fiindcă oaspeţii la cină erau pe cale să sosească?

in Spania, epiziotomiile se practică în optzeci Ia sută dintre naşterile vaginale. în Germania, în zece la sută. Ei bine, dacă există o compensaţie, nemţii n-au prea mult soare.

Cel de-al doilea produs din coşul primit cadou a fost un balsam pentru sfârcuri. Nu-i foloseşte cine ştie ce, chiar dacă Silvia şi-l aplică pentru orice eventualitate. în plus, şi-a cumpărat nişte mameloane din silicon care ar trebui să facă lucrurile mai simple. Bebeluşul nu vrea silicon între ei, dar Silvia va încerca din nou pentru că sfârcurile o ustură de fiecare dată când saliva bebeluşului intră în contact cu pielea ei.

— Gata, copilaşul meu. Gata.

Silvia îşi pune protecţia pentru mamelon şi apropie bebeluşul de sân. Copilul se agaţă cu disperare şi la fel de disperat suge. Apoi simte siliconul si plânge frustrat, din nou isteric. Repede, ea îşi scoate apărătoarea de pe sân şi se apropie iar de copil, care acum se agaţă de sfârc fără să-i mai dea drumul şi, în sfârşit, după douăzeci şi cinci de minute de plâns nestăpânit, se relaxează şi suge. Suge din sânul dulce al mamei sale.

Silvia oftează, sfârcul o ustură. Nu mai contează. Doare, dar copilul se calmează. Ea îşi mângâie fiul pe obraz. A epuîzat-o, dar îl iubeşte, îl iubeşte atât de mult...

Simte smucitura uşoară a trenului în momentul în care acesta se pune în mişcare.

îşi lasă capul să se odihnească pe scaun în timp ce observă pe fereastră ploaia fină care începe să cadă peste Madrid. Oraşul său iubit căruia îi duce dorul.

Se gândeşte deja să se întoarcă.

ii place mult Barcelona. Iubeşte marea, Mediterana care îmbrăţişează oraşul. îl iubeşte foarte mult pe Salva şi îi sunt foarte dragi prietenele ei: Gabriela, de care e inseparabilă, Cosima cea excentrică. Dar toţi ai ei – prietenii din copilărie, din adolescenţă, verişoarele ei – sunt in Madrid.

Ştie, de altfel, că maternitatea ar fi mai uşoară dacă ar trăi acolo. Mama s-ar dedica îngrijirii copiilor. O sabie cu două tăişuri, ştie şi asta. Dar o preferă. Ar fi mai liniştită, mai odihnită, cel puţin. La Barcelona o are pe soacra (o soacră iubitoare şi devotată), dar nu este acelaşi lucru. O mamă nu este acelaşi lucru cu o soacră. Pur şi simplu nu este.

Silvia se uita la copilul ei. îl poate privi ore întregi. Când e liniştit, îi trezeşte o imensă tandreţe şi i-o spune. Salva râde când o aude zicându-i copilului „te iubesc”.

Uneori, îi curg lacrimi când 51 priveşte cum doarme.

„A ieşit din mine, Salva. Mă uit la el şi mă gândesc: «Cum am putut să creez această mică fiinţă în mine?» Este un miracol, pe care noi îl luăm ca atare, dar este un miracol”. Silvia îşi şterge lacrimile şi râde în timp ce se justifică: „Hormonii sunt de vină”.

Fiica ei s-a plictisit deja de stat jos. Nu-şi găseşte locul. Este hiperactivă, la fel ca taică-său. îi cere iPhone-ul ca sa vadă *Frozen,* un film Disney de care este total obsedată. Silvia deschide fermoarul rucsacului şi scoate telefonul mobil. A primit un SMS. Ştie că e de la Gabriela, numai ea continuă să scrie SMS-uri.

> *Silvia, prietena mea, ce ilustraţie frumoasă, îmi place la nebunie... Vii mâine la cină? Cósima e aici. Eugenia vrea să ne vadă pe toate trei împreună... O fi având ceva important să ne spună...*

întotdeauna crede că draga ei prietenă Gabriela îi este prea recunoscătoare pentru munca depusa, când, de fapt, ca ar trebui să-i fie recunoscătoare Gábrieléi. Silvia a sosit

la Barcelona când avea douăzeci şi şapte de ani şi singura ei legătură cu oraşul era iubitul ei Salva şi prietenii acestuia.

Soarta le-a unit, din întâmplare, după câţiva ani, la un târg al ilustratorilor şi fotografilor care se organiza în fiecare an în cartierul Poblenou, unde Silvia îşi expunea fotografiile şi picturile şi pe unde Gabriela trecea cu capul în nori.

Gabriela a fost cea care i-a observat desenele pline de feminitate şi încărcătura emoţională. Siluete feminine desenate cu creionul, cu pixul, în acuarelă. Pe lângă fotografiile sale costumbriste ale universului feminin, care evadau din rigidele canoane ale frumuseţii şi care Gábrieléi i se păreau impresionante. S-a îndrăgostit de fotografia alb-negru a unei femei gravide, dezgolite care, aşezată intr-un balansoar, îşi sprijinea picioarele întinse pe pervazul unei ferestre. Au stat de vorbă. Au discutat despre profesiile lor. S-au plăcut şi au făcut schimb de cărţi de vizită.

Un an mai târziu, Gabriela a sunat-o pentru că în redacţia *La Fennne* aveau nevoie de fotografi freelanceri şi căutau femei. Silvia îşi aminteşte că i-a răspuns cu un imperturbabil „da, fireşte că aş dori să colaborez”. Apoi a închis şi a ţopăit de bucurie în timp ce ieşea din magazinaşul pe care ii deschisese în cartierul Raval împreună cu mai mulţi ilustratori şi fotografi şi care nu dădea roade.

Seamănă. Prietenele adevărate arată la fel. La asta se gândeşte adesea această madrilenă când îi zboară gândul la prietena ci catalană.

Au trecut treizeci de minute de când trenul a plecat din gara Madrid-Puerta de

Atocha. Silvia consideră că trenul încetineşte şi profită de ocazie pentm a muta bebeluşul de la un sân la altul. Copilul, nemulţumit de schimbare, urlă.

— Gata, pacoste. Gata.

O voce feminină anunţă prin megafon: „Trenul cu plecare din Madrid-Puerta de Atocha cu destinaţie Barcelona-Sants efectuează următoarea oprire în Guadalajara-Yebes”.

Mânie.

Supărare.

Asta simte Silvia când aude anunţul.

Furioasă, îşi îndreaptă privirea spre peronul solitar al gării Guadalajara-Yebes. închide ochii şi scutură din cap. Vrea să-l omoare pe Salva. Vrea să-şi ucidă soţul.

— Ce e, mamă? întreabă fiica ei, care tocmai i-a observat gestul.

— Nimic, scumpo.

Iar fata o ia de buna.

E rănită sau dezamăgită? Dezamăgită. înainte de a pleca la Madrid, l-a rugat pe Salva să-i cumpere un bilet Ia AVE direct de la Sants la Atocha şi de la Atocha la Sants, traseu care durează exact două ore şi treizeci de minute. Ba mai mult, ştiind cât de distrat este, i-a lăsat o notă pe frigider: „AVE DIRECT. FĂRĂ OPRIRI”. Ba chiar a subliniat de două ori.

Nu a cumpărat ea biletul, deoarece cârdul ei de credit avea codul CVV şters. Numai din acest motiv nu l-a cumpărat ea şi regretă acum.

E supărată. Foarte supărată. L-a lăsat o săptămână întreagă singur acasă pe soţul ei. Salva e încântat, chiar daca le duce dorul. Încântat. Nu cunoaşte niciun bărbat care să nu fie încântat că soţia şi copiii îl lasă singur

o săptămână. în mod cert un astfel de bărbat există, aşa că se roagă să-i fie prezentat şi ei unul. Nu-i cere atât de mult lui Salva. îi cere puţin.

F.a şi-a asumat rolul de îngrijitoare. Şi are nevoie ca puţinul pe care i-l cere să fie făcut cum se cuvine. Nu este atât de dificil să cumperi un bilet de tren fără opriri, un bilet de tren direct Madrid-Barcelona. Nu. Nu este corect să ne oprim în Guadalajara-Yebes.

— Sună-l pe tata, îi ordonă Silvia fetei, care e absorbită de *Frozen.*

— Stai puţin. Tocmai acum Elsa...

— Sună-l pe tata, repetă ca autoritar.

Silvia oftează. Aude cum se deschid uşile trenului. Se deschid în Guadalajara-Yebes. Nimeni nu urcă sâmbăta dimineaţa în Guadalajara-Yebes. Nimeni nu coboară într-o sâmbătă în Guadalajara-Yebes. De fapt, nimeni nu urcă şi nu coboară niciodată în această pustietate din mijlocul pustietăţii. Cui i s-o fi năzărit să construiască această gară-f antonia aici, în mijlocul drumului? Nu ştie dacă şi-ar ucide soţul sau pe politicianul care a decis să cheltuiască douăzeci şi cinci de milioane de euro pe o gară în care nimeni nu urcă şi nu coboară.

Cfuadalajara-Yebes include Calatayud, Zaragoza-Delicias, Camp de Tarragona şi nu ştie sigur dacă nu cumva şi Lleida-Pirineus. Silvia se roagă să nu facă un ocol către Lleida-Pirineus. Cinci ore dând roată prin Catalonia, cu o fetiţa hiperactivă şi cu un bebeluş de şase luni atâmându-i de tăta.

Ştie ca Salva doarme şi intuieşte ca nu va răspunde. A ieşit cu prietenii, iar Silvia, care ştie ea ce ştie, e convinsă că s-a întors cu câteva ginuri tonice la bord.

Spre surprinderea ci, Salva răspunde la telefon. Pentru că lui Salva îi pasă de soţia şi copiii lui. Mult. Doar că e un tip aiurit.

— Sunt în Guadalajara-Yebes. Pe bune, Salva? Pe bune? Ţi-am spus cel direct. Cel de două ore şi jumătate, îi reproşează Silvia fără să ridice vocea pentru că se alia in tren, altminteri, ar ridica-o.

între mahmureală şi somn, el nu prea înţelege ce s-a întâmplat, totuşi îi cere iertare. îşi aminteşte că a cumpărat biletele folosind telefonul mobil. îşi aminteşte că a fost foarte atent la biletul de dus din Barcelona-Sânts la Madrid-Puerta de Atotha. Fără oprire. Şi e adevărat, nu a fost foarte atent la cel de întoarcere. Chiar dacă jura iar şi iar că a făcut-o.

— Port copilul la sân. Am dormit patru ore. Trei la rând, cred. Salva, băiete, nu te costa nimic să faci lucrurile cum trebuie, îi spune rănită.

— îmi pare rău, Silvia. Chiar nu înţeleg, răspunde el ameţit, simţind izul de gin tonic din propria respiraţie.

„Eu am dormit o oră şi jumătate”, e gata să-i spună soţiei lui, dar bunul-simţ iese la iveală dintre aşternuturi şi îl opreşte.

— De cinci ori ţi-am repetat, Salva, de cinci ori. Şi arn scris şi în biletul de pe frigider... Vezi dacă opreşte în Lleida-Pirineus.

Silvia aşteaptă, privind pustietatea până când primii doi dinţi ai bebeluşului strâng mamelonul.

— Nu ma muşca de sfârc, dragul meu. Mă doare.

— Nu te înţelege, mamă. Nu vorbeşte, intervine fiica ei.

— Nu. în principiu, nu opreşte, spune Salva din pat. in fine. Silvia, diferenţa e doar de o

oră şi jumătate.

în clipa când aude „diferenţa e doar de o oră şi jumătate”, Silvia l-ar ucide. La fel cum a fost la un pas să-l omoare atunci când i-a spus să „stea liniştită”. Oftează gândindu-se la înconjurul întregii Catalonii pe care îl va face în tren, cu cei doi copii şi o apucă disperarea doar la gândul ăsta. Bebeluşul a încetat să mai sugă. Silvia îşi priveşte sânul: nu doar că e crăpat, dar sfârcul trebuie că măsoară doi centimetri. Un sentiment neplăcut o cuprinde când îl vede. O doare sânul stâng, dar moaşa i-a spus că s-ar putea să se infecteze şi să facă mastită dacă nu-i dă să sugă din amândoi sânii: stâng şi drept. Chiar dacă doare.

— Distrage-i atenţia puţin fetei tale, îi spune ea lui Salva înainte de a-i pasa mobilul fetiţei. Unde sunt discurile pentru sâni, dragă?

Fiica ei ridică din umeri şi face o grimasă că habar n-are.

Silvia oftează. Bebeluşul ar trebui să mai sugă puţin din sânul stâng, care este încă plin. îl mângâie pe obraz.

— încă un pic, bebe. încă un pic.

Dar el, sătul, închide ochii. Silvia îi şterge laptele care i se scurge pe bărbie cu pânza de
bumbac.

— Dacă n-ai fi tu... îi şopteşte bebeluşului şi îl aşază pe umăr ca să-l bată uşor pe spate. Unde sunt discurile pentru sâni? o întreabă din nou pe fata ei, apoi îi repetă fiului: Râgâie, dragostea mea. Nu vreau colici din nou.

Se uită dezgustată la fiica-sa, care îi înţelege privirea, dar vorbeşte la iPhone cu tatăl ei, de nu- i stă gura. Silvia verifică

scaunele, continuând să maseze spatele bebeluşului.

— Haide, iubitule! Râgâie. Râgâie.

Se ridică în picioare ca să caute nenorocitele de discuri pentru sâni. Deja se imaginează puţind a vacă de lapte.

— Fetiţo, te rog să te gândeşti ce ai făcut cu ele, zice în timp ce îşi bate fiul pe spate. Haide, scumpule, râgâie!

— Scuze, îi spune femeia frumoasă, cu păr scurt şi ochi migdalaţi.

Silvia se întoarce spre bancheta din spate. Femeia cea frumoasă strânge discurile umede dintre scaune, se ridică în picioare şi i le dă.

— Mulţumesc foarte mult, zice Silvia.

Un râgâit de camionagiu răsună în vagon. Pentru că bebeluşul râgâie ca taică-său.

Voma însoţeşte râgâiala şi o inundă pe Silvia cu o pastă albicioasă caldă. Totul. Practic, copilul a vomitat totul. Silvia nu ştie dacă să râdă sau să plângă. Mai degrabă plânge. Simte cum pasta de lapte cald îi alunecă de pe gât, curge peste tricou, continuă pe spate şi cobora până în dreptul pantalonilor.

— Scuze, îi spune, la capătul puterilor, femeii frumoase, care se aşază în spatele ei. Ai putea, te rog...?

Femeia cea frumoasă se aşază alături fără să o lase să-şi termine fraza şi ia copilul. Pentru că această necunoscuta, Silvia, nu este numai mamă, ci şi femeie.

— Mă cheamă Abril.

Şi Silvia, în ciuda a toate câte are pe cap – voma de pe spate, răgâiala, protecţia pentru mamelon răsucită pe sfârc, oboseala – întoarce privirea spre Abril şi nu-şi poate împiedica inima să-i zvâcnească cu putere.

Cât de frumoasă e femeia asta... cât de frumoasă e!

Şi, in timp ce se prezintă, Silvia neagă încă o dată faţă de ea însăşi ceea ce a negat toată viaţa: o minunată, fină şi de neînţeles atracţie faţă de sexul feminin.

*

încă o dată, Silvia nu ştie dacă e rănită sau dezamăgită. Se afla deja în casa ci din cartierul Grăcia din Barcelona, acum curată, pentru că pe ca curăţenia o calmează: uită de tot şi se concentrează pe mişcarea braţului deasupra blatului din bucătărie, freacă mereu cu buretele verde Scotch-Brite. Ca să nu se simtă rănită. Sau dezamăgită.

Nu numai pentru Guadalajara-Yebes.

Au ajuns la Barcelona. Salva îi aştepta la gara Sants, pentru că Salva e un tip de treabă, afectuos cu ea şi cu copiii lor. Aşa e, doar că nu se ridică la înălţimea aşteptărilor Silviei. Au luat un taxi până în cartierul lor. Silvia a ajuns moartă de foame şi s-a dus direct la frigider: gol.

— Hai să mergem împreună la cumpărături. E abia prânzul, avem timp, a răspuns Salva observându-i mutra acră in faţa frigiderului.

Iar casa a găsit-o mult mai murdară decât i-ar fi plăcut. Ea, la Madrid. Salva, singur în Barcelona. La ce te aşteptai, Silvia?

Aşa că iat-o cu mănuşile ei roz din latex şi cu buretele Scotch-Brite, în ziua următoare, dă-i şi dă-i curăţenie. Nimeni n-a rugat-o să facă asta, ea vrea. E mai degrabă ceva moştenit: curăţă aşa cum curăţa mama ei, în mod compulsiv.

Salva încă doarme. Bebeluşul e lângă el.

Silvia i-a dat să sugă la şase dimineaţa, o sa-i ajungă până la ora zece. Fata ei se uită din nou la *Frozen* la televizorul din salon. Silvia aude melodia LPhone-ului său, care se odihneşte pe hiatul din bucătărie. Citeşte „Mama” pe ecran. Apasă pe butonul verde al telefonului, îl pune la ureche, îl ţine cu umărul stâng şi continuă să frece ochiurile aragazului.

— Da, mamă. Am ajuns cu bine. Nu tc-am sunat pentru că nu am avut timp…

Silvia se aşază în genunchi, deschide dulapul de sub chiuvetă, lasă buretele Scotch-Brite acolo şi ia buretele rotund din oţel inoxidabil, mai eficient pentru aragaz. Nu acordă prea multă atenţie cuvintelor mamei sale. Freacă. Hârş-hârş.

Salva s-a trezit. Silvia ştie asta deoarece, cu cealaltă ureche, îi aude urina curgând în apa din toaletă. Piş-piş-piş.

Hârş-hârş-hârş. Piş-piş-piş.

De ce n-o închide uşa?

Ar putea face pipi stând jos, măcar dimineaţa, pentru că, încă pe jumătate adormit, are tendinţa de a murdări scaunul. El se scuză pretinzând că face pipi în două direcţii şi că şi el este surprins. Zice că uneori face pipi oblic şi nu se poate controla. După mai bine de patru mii de zile de convieţuire, Salva îşi relaxează sfincterul.

— La naiba, Salva…

— Ce e, dragă? o întreabă mama ei la telefon.

— Nimic, mamă. Zi-mi.

Iar mama tot insistă să-i citească fetei în spaniolă. Silvia îl aude pe Salva trăgând apa la toaletă, îl aude cum se apropie pe coridor şi intră în bucătărie. Fericit, spune bună dimineaţa şi îşi sărută soţia pe obraz.

— Mama ta? şopteşte el.

Silvia aprobă din cap fără să-l privească, în timp ce exagerează mişcarea mâinilor cu buretele de curăţat, ca nu cumva Salva, cu care este căsătorită de opt ani, sa nu-şi dea seama că face curăţenie. Numai că el îşi dă seama, Silvia. Ba mai mult, Salva a citit în revista *Puntadebreak* că Rafa Nada) avea o tulburare obsesiv-compulsivă şi a mirosit că, apropo de mania asta pentru curăţenie, tu suferi dc ceva similar. El e încântat, desigur, are o casă bec. Nu i-ar păsa nici dacă ar fi mai puţin curată. F. treaba ta, Silvia, e doar treaba ta.

Blajin cum e, Salva deschide dulapul, ia un pahar, da drumul la robinet, umple paharul, ¡1 bea şi îl lasă în chiuvetă.

Profitând de apropiere, rapid, fiindcă nu pierde niciodată ocazia, ii desface halatul Silviei, bagă mâna în pantalonii ei moi din in, pe sub chiloţi, şi o apucă de pubis. îşi apropie buzele de urechea soţiei sale (cea liberă; cealaltă e încă ocupată cu limba maternă) şi îi şopteşte:

— Mi-ai lipsit mult.., O partidă scurtă, ce zici? Te aştept la duş.

*

Silvia face dragoste de trei sau patru ori pe săptămână. Când s-a sfârşit perioada postnatală de abstinenţă, i-au scos cele două copci de la epiziotomie, i-au introdus un sterilet şi a început să facă din nou sex conjugal. De trei sau patru ori pe săptămână, asta dacă soacra îi ia fiica de la şcoală lunea şi miercurea sau numai lunea.

Ştie că provoacă o adevărată admiraţie în rândul prietenelor ei măritate, atât cele din Madrid, cât şi din Barcelona. Niciuna dintre

ele nu are mai mult de un raport sexual pe lună. Silvia nu se laudă cu cele patru reprize săptămânale. Frecvenţa cu care iac dragoste este un lucru despre care prietenele se întreabă, iar ea, sinceră şi fără un entuziasm excesiv, da cifra.

„De patru ori pe săptămâna?”, s-a mirat una, madrilenă ca ea.

„Ah, dar voi nu?” le-a întrebat pe cele din Madrid. „Vai, ce norocoase sunteţi! Salva mă urmăreşte toată ziua. Săracul om are nevoie de asta. Spune că are nevoie să se descarce; dacă nu, e tensionat”.

Silvia s-a ocupat de maşina de spălat vase, aşa că Salva a făcut duş singur. Pentru că ei nu-i place să o facă sub apă. în fine, ei nu-i place să o facă niciunde, dar sub duş cu atât mai puţin. Aşa că iat-o acum, aşezată pe blat (pe cel din baie), lăsându-se penetrată de Salva. Probabil că o fac de cinci minute. Una scurtă, a promis el. Silvia ştie că în aproximativ un minut Salva va ieşi din ea, o va întoarce cu spatele, ea se va apleca peste blat, soţul ei o va pătrunde din nou şi va avea orgasm, privindu-se în oglinda. Lui Salva îi place să termine aşa, îl face să se simtă foarte bărbat. Ea a calculat timpul de care soţul ei are nevoie ca să ejaculeze. Zăvor tras. Elsa din *Proze»* cântă în salon. Bebeluşul doarme în camera alăturată; dacă nu, Silvia ar fi simulat un strigăt de plăcere, în zilele de luni şi miercuri, zilele soacrei, reuşeşte să-l facă pe Salva să termine în doar şapte minute, dar astăzi trebuie să îndure, aşa că îşi ia o mână de pe blat şi îşi sprijină cu îndemânare cele cincizeci şi şase de kilograme doar cu mâna stângă. Soţul ei încă nu a pus-o să se întoarcă.

Silvia îi mângâie ceafa lui Salva, iar el

intră şi iese cu membrul înfoiat.

Intră si iese.

»

Intră şi iese.

Intră şi iese.

Ca orice armăsar cu iapa lui.

Aproximativ treizeci de secunde până la întoarcere, lată-l. Nu dă greş. Iapa ştie ritmul.

Patru.

Trei.

Doi.

Unu.

întoarcere.

Silvia închide ochii. Nu se priveşte în oglindă în această poziţie, cu el la spate, da-i şi dă-i. în plus, nu suportă ca sânii să i se lovească de stern, în special sânii care alăptează. Iapa ştie că e supravegheată, aşa că începe ea spectacolul de rodeo.

Deschide gura încetişor şi, în linişte (pentru copii), geme de o plăcere pe care, evident, nu o simte. Salva se crede bărbat Silvia geme, ridică tonul. Mereu atentă la Elsa (cea din *Frozcn).*

Salva îi şopteşte cu mândrie la ureche:

— Şşşt. Gemi cât vrei, iubito, dar nu striga. Te pot auzi copiii.

Chiar crezi, idiotule, că soţia ta geme de plăcere?

îi place Salva. Nu-i pică bine că l-a făcut idiot. Dar adevărul e că...

Prietene, tot ce trebuie să faci e să introduci două cuvinte in oricare motor de căutare pe internet, „orgasm femeie”, şi să citeşti. Apar patruzeci şi şase de miliarde de intrări. Patruzeci şi şase de miliarde, miliarde. Nu e nevoie să te complici prea mult, prima intrare explică deja totul. Vom

lăsa libidoul şi alăptarea pentru data viitoare când te vei naşte din nou.

„Termină odată, Salva. Te rog, opreşte-te, am depăşit zece minute. Scurt înseamnă scurt”, gândeşte Silvia.

N-ar îndrăzni niciodată să i-o spună. Bietul Salva, bietul soţ, şi uite că intr-adevăr îl iubeşte. „Descarca-te, iubitule, haide”, se gândeşte în timp ce întinde braţele spre faianţa din baie, fără să atingă oglinda, pentru că după aceea trebuie ştearsă.

Geme (Silvia).

împunge.

Geme (Silvia).

împunge.

— Sunt atât de excitată, Salva, şopteşte ea, minţind.

Dacă mai înainte Salva era înfoiat, acum este Zeus, stăpânul universului. Idiotul. Să rectificăm: naivul. Pectorali lucraţi, proaspăt epilaţi ca ai tuturor colegilor tenismeni. Acum, ca un animal disperat, îşi împunge iapa. îşi accelerează mişcarea. îşi ascultă şoldurile cum se lovesc de fesele iepei sale. Pleosc-pleosc-pleosc.

Împunge.

Geme (Silvia).

împunge.

Geme (Silvia).

O priveşte.

Crede, naivul, că soţia lui juisează.

Şi din nou, dar acum cu mai multă forţă, cu mai multă strădanie.

împunge. Geme. împunge. Geme.

Iapa înţeleaptă, fără să deschidă ochii, deschide gura şi se preface – după mai bine de opt ani de simulare magistrală, am putea adăuga – că, în sfârşit, ajunge la orgasm.

Nimic. Nici măcar aşa.

Animalul continuă să împungă.

Apoi iapa se gândeşte (pentru că iapa gândeşte şi când se consumă actul): „A ieşit cu băieţii de la Tennis Barcelona. E obosit. Chestia cu «una scurtă» a fost o păcăleală.”

împunge.

Geme (Silvia).

împunge.

Geme (Silvia).

Geme? Dar, teoretic, ai terminat deja, Silvia. Ai simulat orgasmul acum mai bine de un minut. De ce gemi, iubito? De ce gemi? Oh, am înţeles, desigur. Cum de nu mi-am dat seama: soţul tău crede că eşti o multiorgasmică. Haha. Multiorgasmică.

„Dar chiar există?'[4] a întrebat Gabriela.

„Ce?” a răspuns Silvia.

„Femei multiorgasmice.”

„Eu nu cunosc niciuna. Tu cunoşti?”

„Nici eu.”

Jhî.”

„Ce e?” a întrebat-o Silvia pe Gabriela.

„Mă gândeam că, atâta timp cât Salva e acolo, dă-i şi dă-i, de ce nu-i ceri să te mângâie? Sau de ce nu te mângâi tu?”

Gábrieléi nu i-a plăcut niciodată cuvântul „masturbare”, provenit din latinescul *mânu turbare,* „a tulbura cu mâna”. îi sună chiar aşa, a tulbure. Nu ar fi putut să inventeze romanii un cuvânt mai drăguţ pentru un act atât de frumos?

„Cine, eu? Să mă ating?”, a întrebat Silvia.

„în fine, sau el. Mai bine sa te atingă el. Dar, cum e atât de prins de toată chestia, nu-l văd eu capabil să se sincronizeze.”

„Oh, nu, ce jenant.”

„De ce jenant, draga mea? Uită-te la el: nu prea pare să se simtă jenat. Pantaloni de pijama coborâţi până la genunchi, amestec

de pinguin, cal nărăvaş şi iepure desfrânat.”

„Gabi, eu un sunt genul să vorbesc despre lucrurile astea.”

„Ascultă, Silvia. Eu iţi spun să te mângâi gândindu-mă la Gräfenberg.”

„Ce zici?”

„Gräfenberg... Da, tipul care a găsit punctul G.”

Silvia a ridicat din umeri.

„Ce-i cu punctul G?”

„Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu îl caut de treizeci de ani şi nimic. Nu-I găsesc. Nu am dat niciodată peste el.”

/X fost rândul Gábrieléi să ridice din umeri.

„Şi tu?”

„Eu ce, Gabi?”

„Tu l-ai găsit.”

„Eu?” a replicat Silvia. „Ce să găsesc eu, ce să mai găsesc eu?”

Geme.

Împunge.

Geme.

împunge.

„Să vedem, Silvia, Eu sunt ziaristă, m-ani informat. Gräfenberg a fost un ginecolog german din secolul trecut. Se pare că prietenul ăsta al nostru a găsit punctul respectiv la o distanţă cuprinsă între trei şi cinci centimetri de peretele frontal al vaginului. Dar, evident, mă întreb al cui vagin.”

Silvia nu o înţelege întotdeauna pe Gabriela. Nu a răspuns.

„E ciudat, nu-i aşa?”

„*Ce* anume, Gabi?”

„Fato, e ciudat că un bărbat, şi nu o femeie a făcut ca întreaga omenire să creadă în existenţa acestui nenorocit de

punct şi milioane de femei să-l caute ca nebunele.”

Gabriela a aşteptat răspunsul Silviei. Silvia era mult mai simplă decât prietena ei, nu gândea atât de mult. Nu a răspuns, aşa că Gabriela a continuat să vorbească:

„De ce el? Să vedem. Tipul ăsta, Grăfenberg, cum l-a găsit? Cum a făcut experimentul? Ce le-a întrebat pe toate pacientele: «Hei, uitaţi, scuzaţi- mă. Ştiu că aţi venit aici pentru o candidoză, o infecţie urinară sau pentru un simplu control, dar mă lăsaţi să-mi bag puţin degetele, să văd dacă vă excit?» Că doar nu şi-o fi băgat scula din pacientă in pacientă.”

„Te gândeşti numai la lucruri ciudate , Gabi...” Împunge.

Geme.

Împunge.

„Silvia, încă un lucru, ca să punem punct.”

„Doamne, Gabi, ce pisăloagă eşti! Eu nu prea sunt făcută să vorbesc despre lucrurile astea.”

„Silvia, tu pierzi o latură amuzantă a vieţii. Foarte amuzantă. Zic şi eu: nu ar fi mai bine să vorbeşti cu Salva? Băiatul te iubeşte. Sunt sigură că va pune suflet. Fiindcă pe bietul om îl facem noi idiot, dar tu? Unde eşti tu în toată pantomima asta de gemete şi împungeri?”

„Nu mai contează. Sunt doar zece minute pe zi. Eu desfac picioarele, el se descarcă şi e fericit.”

Penultima împungere.

Bietul Salva, dacă ar putea să citească gândurile iepei sale. Care în timp ce geme, se gândeşte: „Haide, lisuse, Salva... Termină odată, futu-te-n cur.”

*

în acea duminică, în timp ce Silvia se amăgeşte pe sine şi Gabriela se plimbă cu soţul şi fiul ei pe plaja din Barceloneta, Eugenia, directoarea revistei *La Femme,* în salonul casei ei, transplantează trei orhidee roz în trei vase mici de cristal, în timp ce se gândeşte la Formentera.

Peste mai puţin de un an plănuieşte să se stabilească pe insulă ca să-şi petreacă acolo restul vieţii, fiindcă, după patruzeci de ani de muncă în calitate de ziaristă, Eugenia se pensionează, şi nu jubilează.

Jubilează, din latinescul *iubilare,* „bucurie”.

Bucurie?

Sa spună „mă pensionez” ii provoacă o tristeţe profunda, nici vorbă de bucurie.

O face să se simtă o femeie bătrână, şi nu este. La cei şaizeci şi cinci de ani nu se simte bătrână. Pune punct rutinei de la serviciu, pe care a repetat-o toată viaţa, ca să înceapă o viaţă nouă.

Eugenia ştie că ar mai putea continua încă cinci ani la conducerea *La Femme,* revista pentru femei pe care a fondat-o şi una dintre cele mai vândute din ţară. A fost tentată să o facă şi nimeni nu ar fi împiedicat-o. Ba mai mult, este sigură că directorul grupului editorial din care face parte revista, şi care nu este doar şeful ei, ci şi un bun prieten, îi va cere să rămână în funcţie încă nişte ani.

Dar nu.

Gata.

l-a fost greu să se hotărască, pentru că nimeni nu i-a oferit nimic gratis: pe lângă orele ţinute la Facultatea de Jurnalism, a urcat în aceşti patruzeci de ani, cu eleganţa, treptele teribilei structuri piramidale a grupului editorial: mai întâi a fost

colaborator freelancer; perseverenţa ei a făcut-o să devină editor de ziar. După cinci ani a fost promovată de la redactor la redactor-şef şi, ani mai târziu, in 1997, i s-a propus să conducă un nou proiect în cadrul grupului, ca directoare a unei noi reviste pentru femei, *La Femme.* Revista a fost creată pentru a concura cu altele precum *Cosmopolita», Voguc, Elle, Wanian.* Reviste pentru femei care dominau piaţa spaniolă. Şi a acceptat. Eugenia a fost implicată în fiecare etapă: de la găsirea numelui revistei, pe care l-a ales după ce s-a gândit de o mie de ori, influenţată de propria slăbiciune pentru eleganţa limbii soţului ei francez, Emmanucl, până la selecţia atentă a colaboratoarelor. Printre ele se numără Gabriela, Silvia şi Cosirna, protagonistele acestui roman.

Privind în urmă, Eugenia e mândră de cariera ci. Dar gata. S-a hotărât. Acesta va fi ultimul an în fruntea redacţiei. Este corect să nu se agaţe de această dulce putere. De acest dulce prestigiu pe care l-a dobândit ca ziaristă. Este corect sa lase loc noilor generaţii, ceea ce mulţi dintre colegii de-o seamă cu ea par să uite.

Şi se retrage în Formentera. Cu ani în urmă, împreună cu Emmanuel, cu care e măritată de patruzeci de ani, a cumpărat o căsuţă rustică pe insula din apropierea orăşelului Sânt Francesc şi un mic teren cu două sute de măslini. Eugenia se întreabă ce vor face atâta timp ei doi, singuri. E adevărat că, din mai până în octombrie, nu vor simţi singurătatea. E o femeie primitoare, iar Formentera, o insulă fascinantă. Fiicele lor le vor lăsa nepoatele în grija de la sfârşitul lui iunie până la

începutul lui septembrie. Iar în timpul lunilor mai calde, vor primi vizite neprevăzute ale prietenilor care le-au fost alături toată viaţa. Prieteni care, împreună cu ei, în fiecare an, se dezbracă, fizic şi psihic, în acel colţişor minunat de lume, în Formentera: profesori universitari, scriitori şi jurnalişti, prieteni de-ai ei şi medici, prieteni de-ai soţului. Şi, firește, o vor vizita Gabriela, Silvia şi Câsima, care nu lipsesc în nici un an.

Aşa că, dacă e ca Eugenia să fie sinceră, din singurătatea după care tânjeşte, îi mai rămân în realitate patru luni de izolare de lumea dezlănţuită. Ea, Emmanuel, marea, soarele şi cei două sute de măslini.

Şi acolo, pe acea insuliţă de doisprezece kilometri lungime, se imaginează Eugenia pentru tot restul vieţii. Are totul planificat şi ii place să aibă totul planificat. Dar soarta, şi asta o ştie Eugenia, este uneori capricioasă. Iar întâmplarea nu joacă după reguli. Şi, cu puţin timp înainte de a se stabili pe insulă, viaţa ei va lua o turnură neaşteptată. O întorsătură de o sută optzeci de grade, o întorsătură care o va face să-şi schimbe toate planurile. Ea nu ştie încă, dar, la cei şaizeci şi cinci de ani ai săi, va păşi liniştită prin holul aeroportului din Barcelona aşteptând să se îmbarce spre insulă, iar cu o jumătate de oră înainte de a urca în avion. îşi va auzi strigat numele. îşi va auzi numele pronunţat de o voce bărbătească. O voce masculină cunoscută. Vocea unui bărbat pe care l-a iubit pentru câteva ore. Numele lui este Euken. E basc, un bătrân şi drag fotoreporter basc.

---

1 Mâncare tradiţională din regiunea Cerdenya din nord-estul Spaniei.

Un fel de piure preparat din cartofi ji varză, care poate fi servit ca garnitură sau ca fel principal.

2 Fel de mâncare tradiţional din Catalonia, supă din carne sl legume. Se serveşte de obicei in timpul Iernii $1, în special, de Crăciun.

3 Poliţia catalană.

2

Prietene

Eugenia se plimba fără nicio grabă sub lumina caldă ce scaldă promenada din Barceloneta. îşi aşaza mai bine şalul alb care îi înfăşoară gâtul şi paltonul Burberry, stil marinar, apărându-se de briza mării. De braţul ei atârnă o geantă de pânză din care ies cele trei orhidee pe care le-a transplantat chiar în dimineaţa aceea. A rezervat o masă pentru patru persoane pe terasa restaurantului Ca La Nuri şi merge într-acolo.

La câţiva metri de restaurant, le vede pe cele trei tinere prietene ale ci. Se opreşte şi se uită la ele. Gabriela vorbeşte cu pasiune, în timp ce Silvia şi Cósima râd. Continuă să le privească fără să înainteze spre ele. Şi se emoţionează, pentru că ştie că, atunci când se va pensiona, o să-i fie foarte dor de ele. Foarte dor. Şi, în acel moment, Gabriela îşi întoarce privirea spre promenadă şi o vede că le priveşte. îi face un semn cu mâna să se apropie. Eugenia se îndreaptă cu seninătate spre ele. Se sărută afectuos.

— Suntem intrigate, a spus Gabriela cu drăgălăşenie.

Eugenia a zâmbit fără să răspundă la întrebarea subînţeleasă.

— Nu-mi încap în casă, a replicat ea, întinzându-le orhideele.

Toate trei au lăudat florile superbe dăruite

de ea, căutând deja colţişorul din casele lor în care le-ar putea aşeza.

l-au simţit neliniştea şi au aşteptat în tăcere, în timp ce Eugenia şi-a turnat un pahar cu vin şi le- a umplut din nou pe cele ale Gábrieléi şi Cosimei. Silvia bea o bere San Miguel 0,0%, de luni întregi nu a mai gustat o picătură de alcool fiindcă alăptează.

— Dragile mele, am vrut să iau cina cu voi pentru ca vreau să aflaţi înaintea tuturor.

A tras aer in piept de parcă ar fi avut probleme să pronunţe cuvintele:

— Mă pensionez.

A urmat o tăcere destul de lungă, pe care Gabriela a spart-o.

— Cum? Dar de ce? a întrebat ea încet şi fără să- i vină a crede.

— Dar tu eşti indispensabilă în redacţie. Cum să pleci? a adăugat Silvia, tulburată.

— Nimeni nu e indispensabil, Silvia. O să le ia două zile să mă înlocuiască, a răspuns cu seninătate Eugenia.

— Dar revista s-a născut cu tine. Eugenia. Fiecare cititoare a fost câştigată cu sudoarea frunţii tale. Chiar ai de gând să pleci? a întrebat nepoata ei, Cosirna.

Eugenia a încuviinţat.

— Cedez locul noilor generaţii. Trebuie să ştim să ne retragem într-un mod elegant – a aşteptat câteva secunde şi a continuat sigură pe sine: Ştiu că există o femeie mai tânără, cu mai mult entuziasm, cu mai multă forţă decât mine, care doreşte să ducă proiectul mai departe.

Eugenia a făcut o pauză, în timp ce Gabriela, Silvia şi Cosi mii o scrutau pe femeia pe care o admirau atât de mult, fără să-i înţeleagă prea bine decizia.

— Dar v-am invitat la cină fiindcă sunt

îngrijorată pentru voi. Când îi voi preda ştafeta noii directoare, oricine ar fi ea, voi insista ca voi să rămâneţi, dar sunteţi colaboratoare freelancer, iar ea va fi liberă să-şi aleagă echipa. E politica grupului editorial.

Eugenia ştia că Gabriela n-o să aibă nicio problemă în a găsi o altă revistă care să o angajeze; cele treizeci de reviste pentru femei ce se publicau in Spania şi-ar fi dorit să conteze pe ea. Având în vedere succesul rubricii ei, ar fi fost lipsit de sens să nu mai colaboreze cu *La Femme,* dar pe piaţa muncii toiul este posibil. Cu Silvia era mai dificil, pentru ca Gabriela era căutată, dar Silvia nu.

A apărut chelnerul. Au decis să însoţească vinul alb cu creveţi de Palamos, cuburi de sepie la grătar, midii şi scoici la abur.

— Gabi, a zis Eugenia pe un ton mustrător. Ţi- au propus să scrii un roman. M-am întâlnit săptămâna trecută cu editoarele seriei de ficţiune.

l-a aruncat o privire dezamăgită.

— Nu le-ai răspuns încă. Doar trebuie să iei liftul, să urci patru etaje şi să spui da.

Eugenia a tăcut câteva secunde, apoi a adăugat:

— Bineînţeles că ţi-e comod să-ţi scrii articolele săptămânale, să iei interviuri, însă dacă noul editor al revistei te-ar alege să colaborezi...

Eugenia şi-a fixat privirea asupra Gabrielei.

— încă un pas, Gabi. încă un pas pentru care se cere efort, timp şi mai multă singurătate decât simţi deja. .Şi de care fugi. Talent ai.

Gabriela nu a răspuns. A zâmbit uşor şi s-

a gândit la ceva la care se gândea adesea, şi anume că Eugenia avea mai multă încredere în ea decât avea ea însăşi.

Eugenia şi-a întors privirea spre Silvia şi i-a citit imediat nesiguranţa pe chip. Silvia, în acel moment, se vedea întorcându-se la magazinaşul din Raval, încercând să-şi vândă fotografiile şi ilustraţiile celor câţiva clienţi care intrau. Silvia nu avea nevoie decât de cei o mie doua sute de euro pe lună pe care îi câştiga la revistă, pentru că, împreună cu salariul lui Salva, se descurcau. Şi nu voia să renunţe la cei doi ani alături de bebeluşul ei. Ca într-o străfulgerare, i-a venit dintr-odată în minte conversaţia avută cu Salva în ziua în care fiica ei a împlinit patru luni.

„Cum pot să-mi abandonez copilul de patru luni într-o grădiniţă?“ i-a răspuns lui Salva când el i-a propus asta, după o discuţie despre viitorul carierei sale. A mângâiat obrazul fetiţei. „Cum să o abandonez cu nişte femei necunoscute? Până şi numele e urât: grădiniţă. Pe copila mea o ţin eu în grădina mea, o ţin eu la pieptul meu.“ Şi o lacrimă i-a picurat din ochi.

„Pcrf) per que plores, Silvia?“[1], a încheiat Salva pe limba lui maternă, idiomul in care i se adresa nevestei în momentele de profundă intimitate.

„Cred că e de la hormoni... Nu ai citit ce ţi-am trimis?”

Silvia se gândise bine.

„Ce înseamnă doi ani pe cartea mea de muncă? Fără să fotografiez. Fără să desenez. Când nimănui nu-i pasă mai mult decât mie. Ce reprezintă doi ani în biografia oricărei femei?“

Şi se îndoia de propriile cuvinte comparându- sc, inconştient, cu colegele ei de la EFMAD, Escuela de Fotografia de Madrid. Şi ele mame, care făceau deja parte din echipele de design ale marilor edituri sau din echipele artistice ale unor companii de publicitate. Care câştigau bani pe care ea nu avea să-i câştige niciodată.

Silvia, nesigură, şi-a înmuiat buzele în vinul alb.

— Este timpul să expui. Silvia. Să crezi in tine. Este adevărat că în ţara asta a noastră arta nu este apreciată. O elită cumpără tablouri, într-adevăr, la preţuri exorbitante, iar restul se mulţumeşte cu imagini Ikea. Dar există o nişă, a spus Eugenia cu convingere. Trebuie doar să o cauţi.

Eugenia a aşteptat câteva secunde şi a continuat:

— Ştiu că eşti cufundată in maternitate. Să creezi şi să creşti copii in acelaşi timp e complicat. Dar o poţi face, Silvia. Dacă vrei să o faci. Vei găsi calea.

Silvia a dat din cap gânditoare.

Eugenia şi-a îndreptat apoi atenţia către nepoata sa, C.ôsima, care, încă din adolescenţă, vorbea cu ca mult mai mult decât cu propria mamă. Cosirna era fiica rebelă a surorii sale mai mari. Nu erau multe de spus: amândouă fugiseră de acel *dolce farniente,* care le asedia familia aristocratică, Sentmenat, de generaţii. Cu toate acestea, era uşor să se afunde din nou in acel stil de viaţă hedonist în care crescuseră toate femeile din familie şi Eugenia ştia acest lucru.

— Cosirna, ei vor să te întorci. Mama ta mi-o spune tot timpul. Sfatul meu, şi te rog să rămână între noi, este să stai departe de

rădăcinile tale. Primeşte iubirea familiei, dar stai departe de banii ei, pentru că reprezintă o sabie cu două tăişuri: banii te fac leneş şi tu ştii asta.

Eugenia era dură şi critică. Era o femeie foarte critică. Dar Gabriela, Silvia şi Cosirna ştiau şi că sfaturile ei se dovedeau întotdeauna bune şi cuvintele, înţelepte.

— La toate trei vă lipseşte ceva care poate avea o conotalic negativă, a spus într-un târziu directoarea revistei *La Famine,* uitându-se pe rând la fiecare. Dar este ceva necesar, absolut indispensabil, dacă vrei să ajungi departe în viaţă.

A aşteptat o clipă şi a încheiat:

— Vă lipseşte ambiţia.

*

Gabriela stă în faţa calculatorului, dar nu scrie. Ecranul a devenit negru cu un minut în urmă. Se află în balconul apartamentului său, in spaţiul propriu, unde scrie în fiecare dimineaţă. Se gândeşte la cina din ziua precedentă, încercând să proceseze vestea pe care le-a dat-o Eugenia.

Gândindu-se şi la lipsa ei de ambiţie.

„îmi lipseşte ambiţia?”

Nu ştie ce să-şi răspundă. Se simte bine cu viaţa ci, scriindu-şi articolele. Fără mari obiective, asta-i adevărat.

Se gândeşte că *ambiţie* e un substantiv feminin. Depreciativ, aşa crede ea. înrudit cu *lăcomie* şi *vanitate,* şi acestea tot feminine. Curios. Chiar dacă nu este acel gen de ambiţie despre care le-a vorbit Eugenia.

„îmi lipseşte ambiţia? Poate că da“, îşi răspunde Gabriela. Poate că nu scrie

romanul pentru că nu are ambiţie. Ce rost are, daca ea se simte bine şi câştigă suficient.

— Treci la treabă, haide, îşi spune cu voce tare. Nu te mai gândi la ambiţia pe care nu o ai şi apuca-te să scrii articolul pe care trebuie sa-l predai mâine şi pe care încă nu l-ai început.

Asta înseamnă să lucrezi de una singură, viaţa de freelancer: trebuie sa te forţezi să te concentrezi, pentru că nimeni nu te supraveghează.

Editura o aşteaptă, iar Eugenia avea dreptate: nu se poartă foarte elegant întârziind atât cu răspunsul. Uneori, şi doar din jenă, se fereşte de editoare în barul din clădirea redacţiei.

Işi abate privirea spre o foaie de hârtie veche care atârna pe peretele de lângă fereastra mare a balconului: e o foaie de hârtie pe care le-a dat-o acum douăzeci de ani – ei şi celor zece studenţi de la curs – profesoara de scriere creativă de la Writers Studio din Boston, o columbiano-americancă pe nume Jimena VVright. Gabriela a păstrat-o de atunci ca pe un talisman care supravieţuieşte trecerii timpului, lipită cu Blu- Tack pe peretele balconului. Pe foaie apare o schemă a structurii clasice în trei acte: introducere, cuprins şi deznodământ, iar fiecare act se schimbă cu ceea ce Jimena Wright numea punctele de cotitură narative. Potrivit sfaturilor ci, orice text scris – indiferent că este vorba despre un roman, un articol jurnalistic sau de opinie, un reportaj, un articol din *The Washington Post,* un scenariu de film, rubrica săptămânală a Gábrieléi, ba mai mult, a îndrăznit columbiana să afirme,

discursul prezidenţial al lui Bili Clinton de la Capitoliu ţinut cu o săptămână în urmă – respectă această structură în trei acte: introducere, cuprins şi deznodământ.

Astfel, conducându-se după această structură, Gabriela scria articolul săptămânal pentru *La Fenime.* Mai întâi prezenta personajele, urma conflictul, un prim punct de cotitură, un al doilea punct de cotitură şi rezolvarea. Dacă lucrurile mergeau bine, găsea un anticlimax înainte să ajungă la climax, dar acest lucru nu era uşor şi nu reuşea întotdeauna.

Elipsă: figură de Stil. Omitere de cuvinte. Emoţie: Emoţia este evidenţiată prin mecanismele anticipării.
180 OOO de cuvinte = 2 pagini pe 55*0 *de pagini zi:*

Gabriela să uită la foaie. Citeşte cu voce tare cifrele scrise de mâna ei: „180 000 de cuvinte = 350 de pagini", *„2* pagini pe zi: 175 de zile" şi oftează. De asemenea, aruncă o privire la cuvintele *elipsă* şi *emoţie.*

Nu c vorba de ambiţie, ci de faptul că nu se vedea capabilă să-şi imagineze o poveste de 180 000 de cuvinte. îi lipseşte încrederea în ea însăşi şi se întreabă cum să scrie despre un lucru dacă nu l-a trăit înainte, un lucru care să merite să fie povestit. Deocamdată, Gabriela nu are nimic de povestit. Nimic care să o ajute să umple 350 de pagini cu 180 000 de cuvinte. Nimic.

Crede că poate lăsa totul în voia sorţii, iotul depinde de înlocuitoarea Eugeniei, dacă aceasta vrea să o păstreze pe Gabriela sau nu. Ştia că nu i-ar fi prea greu sa găsească altă publicaţie interesată să colaboraze cu ea, dar freelancerii nu-şi permit niciodată să uite ce sunt. Şi cu multă abilitate nu fac decât să bată pe la uşi. în cazul ei, nu la uşi închise, ştia că acestea i s-ar deschide

imediat, dar la cei patruzeci şi patru de ani ai săi îi e greu sa o facă.

Ea a ales viaţa de jurnalist freelancer. Eugenia i-a propus, cu ani în urmă, sa devină editor al revistei *La Fémmé,* să facă parte din echipa care venea zilnic în clădirea gigantică de sticlă de pe bulevardul Grácia. Să fie unul dintre cei 345 de oameni ce treceau în fiecare zi prin detectorul de metale al clădirii înainte de a ajunge la lifturile care îi duceau către birourile şi mesele lor de lucru, l-a oferit un program convenabil, de la zece la şapte, şi un salariu mai mare decât cel pe care-l obţinea ca freelancer. Dar Gabriela e o femeie complicată şi a refuzat, chiar dacă singurătatea care o apăsa atât de mult s-ar fi sfârşit imediat, l-a mulţumit pentru ofertă şi încredere Eugeniei, dar ea nu era o corporatistă, iar libertatea a cântărit mai greu.

Ceasul calculatorului ei indică 7:39. în zece minute o să-şi înceapă rutina zilnică a vieţii ei tihnite, cea pe care a trăit-o în ultimii douăzeci de ani. îi va trezi pe fiul şi pe soţul ei. Vor lua mlcul-dejun împreună: Germán, tatăl, cafea cu lapte; German, fiul, ColaCao; ea, al doilea ceai alb. îşi vor turna ulei de măsline pe pâinea *de pages** pe care Gabriela o cumpără în fiecare zi de la brutăria numărul 14 din piaţa Santa Caterina. Apoi, German, tatăl, va pleca la firma lui; German, fiul, va merge la grădiniţă; Gabriela se va duce să înoate şi apoi se va întoarce acasă. în spaţiul ei confortabil, să scrie. în draga ei cameră de lucru.

În clipa aceasta nu ştie că se apropie de sfârşitul primului act al romanului său şi că astăzi, în aceeaşi dimineaţă, după ce îşi va lăsa băieţelul la grădiniţă, existenţa ei va lua o turnură neaşteptată care o va scoate din viaţa placidă, din viaţa tihnită, ordonată şi fără probleme pe care o duce de prea mult timp.

4 „Dar de ce plângi, Silvia?” (în lb. catalană in orig.).
5 „Ţărănească” (în lb. catalani in orlg.).

3

Amanţi

Târgul de Carte de la Londra reprezintă una dintre cele mai importante pieţe literare din lume. Acolo îşi dau întâlnire, o dată pe an, editori europeni, americani, asiatici, agenţi de drepturi de autor şi *trend-sputters* din toată massmedia şi de pe cele cinci continente, ¡n cele trei zile ale evenimentului se tranzacţioncază, se vând şi se cumpără sute mii de drepturi de autor pentru romane scrise în genere de personaje solitare care aşteaptă în singurătatea birourilor lor veştile bune de la târg.

Ca un roman să iasă in evidenţă printre cele două milioane două sute de mii de cărţi, care, conform Organizaţiei Naţiunilor Unite pentru Educaţie, Ştiinţă şi Cultură, UNESCO, sunt publicate în lume, ţine de ordinul miracolului.

in 2008, un roman de 120 de pagini al unui scriitor spaniol necunoscut pe nume l’ablo Uausrnann şi intitulat *La argentina* a împlinit miracolul. Există o explicaţie

oarecum bizară a motivului pentru care drepturile acestei cărţi, publicată de o mică editură independentă, cu câţiva ani în urmă, au ajuns să se vândă în treizeci şi cinci de ţări.

în fiecare an, Târgul de Carte de la Londra alege o ţară de pe cele patru continente pentru a o aduce în atenţia lumii întregi – invitată de onoare, se cheamă. Este o vitrină internaţională unică pentru literatura şi activitatea editorială a oricărei ţări.

De la începuturile modeste ale târgului, în 1971, când acesta nu era decât un mic eveniment care trecea neobservat, organizat pe holurile hotelului Berners de pe strada Oxford, Spania nu fusese niciodată aleasă, dar, la acea a treizeci şi şasea ediţie a târgului de carte londonez, în 2008, a fost, în sfârşit, desemnată.

Editorii din întreaga ţară au primit cu bucurie vestea: marile edituri şi-au dublat numărul de titluri noi; editurile independente au găsit pentru prima dată un spaţiu pentru bijuteriile lor nu mai puţin valoroase, care rar găseau reţea de distribuţie; agenţii literari şi-au sunat scriitorii ca să le impulsioneze degetele, minţile şi ultimele poveşti.

Literatura spaniolă era în sărbătoare.

Timp de trei zile, din acel aprilie 2008, au participat la eveniment un total de zece mii de jurnalişti din întreaga lume. Printre ei, o ziaristă în vârstă de treizeci şi ceva de ani, Gabriela Salinas, de la *La L'eiunic,* cu o engleză impecabilă, mult peste nivelul lui Consuelo Garza, redactor şi critic literar al revistei şi care

ar fi trebuit să acopere evenimentul. Consuelo Garza, licenţiată în filologie hispanică cu note excepţionale, dar cu un amărât de First Certificate, nu i-a iertat-o niciodată. Chiar şi astăzi, zece ani mai târziu, îi poartă pică pentru asta.

La Londra, Gabriela trebuia să le ia un interviu celor zece scriitoare norocoase care fuseseră invitate în capitala britanică, precum şi mai multor scriitoare promiţătoare din restul Europei. A fost ultima care a ajuns la ceremonia de deschidere ce avea loc în Sloane Square la numărul 4, între cartierele aristocratice Chelsea şi Belgravia, în salonul oval din Elvirano, clădirea care găzduia Institutul Cervantes la Londra. Ea nu se pricepea la astfel de evenimente care se ţineau înainte de a-şi îndeplini sarcinile de serviciu, nu-i plăceau, dar Eugenia o obligase să participe la fiecare dintre ele pe parcursul celor trei zile de târg. Era o fiinţa atât de extravertită, încât nici ea nu înţelegea de ce se simţea stânjenită să lucreze ca jurnalist cultural. Nu ii era greu să lege conversaţii cu necunoscuţi niciunde, dar în chestiuni profesionale se bloca. La petrecerile acelea pline de cunoscuţi- necunoscuţi nu reuşea să se simtă în largul ei, nu putea fi ea însăşi, îi lipsea încrederea in sine. În plus, era mai tânără decât restul jurnaliştilor care lucrau alături de ea, iar asta îi sporea nesiguranţa. Trăia sentimentul că nu făcea decât să caute subiecte de conversaţie pentru a prelungi întâlnirile în mod artificial. îar faptul că plecase singură la Târgul de Carte de ia Londra nu ajuta deloc.

Aşadar, ca să nu ajungă prima la petrecerea de deschidere, a preferat să rămână la hotel şi să termine un roman istoric al unei scriitoare căreia urma să-i ia un interviu în ziua următoare şi a cărei poveste se construia în jurul Elenei din Troia, celebrul personaj din mitologia greacă, considerată prima femeie infidelă din istorie şi cauza Războiului Troian. Ani mai târziu, Gabriela avea să vadă o adaptare teatrală fascinantă, ameţitoare, a piesei: un monolog emoţionant in care actriţa Carmen Machi juca rolul Elenei şi care se intitula: *Jiticio a una zurra*.*

Cei cinci sute de invitaţi se aşezaseră deja când a intrat Gabriela. Directorul târgului de carte, un tip slăbănog şi miop pe nume Jonathan Burthenshaw, ţinea discursul de bun-venit. Lângă el aştepta Pablo Hausmann, ales dintre miile de scriitori din ţara noastră, nu pentru cariera sa literară, nu pentru cele cinci sute de exemplare care, la vremea respectivă, fuseseră vândute din primul său roman, *La argentina,* ci din acelaşi motiv pentru care fusese aleasă Gabriela: nivelul excelent de engleză. Pablo Hausmann era un reputat traducător spaniol, practic bilingv, datorită copilăriei şi adolescenţei petrecute la The American School din Barcelona.

Discursul lui Pablo fusese convenit în prealabil cu doamna ministru al culturii şi cu echipa sa de consilieri, deşi nici ea, nici ceilalţi nu înţelegeau o boaba de engleză (lucru bizar care se întâmplă în Spania, s-a gândit Gabriela când a aflat: ei i se ceruse o engleza de nivel B ca să lucreze ca vânzătoare şi să împăturească

pulovere la Zara). Aşadar, scena politică spaniolă i-a indicat lui Pablo Hausmann ce organisme publice şi ce personalităţi să numească pentru a aduce mulţumiri în discursul său, iar apoi i s-a dat mână liberă să încheie cum credea de cuviinţă.

Gabriela s-a aşezat în rândul din spate şi l-a ascultat pe Hausmann fără să acorde prea multă atenţie cuvintelor lui. Nu-l cunoştea, nu-l mai văzuse niciodată şi i s-a părut un tip educat, inteligent şi cu un ciudat simţ al umorului. Chiar şi aşa, nu i-a acordat cu adevărat atenţie decât la sfârşitul scurtului său discurs. Şi nu atât pentru ce a spus, cât pentru modul în care a spus-o. S-a întors către directorului târgului de carte şi, privindu-l în ochi, pe un ton nepretenţios, sensibil şi profund recunoscător, a zis:

— *Thank yon, Mr. Bnrthenshaw. Thank you, England, for embracing our literature.* IVe *will be eterna lly groteful.*[1]

Iar Gabriela, fără să ştie prea bine de ce, s-a emoţionat. A fost mişcată de aceste şaisprezece cuvinte. Ea mai mult decât restul celor prezenţi. îi plăceau bărbaţii inteligenţi, modeşti şi cu simţul umorului, l-a fost de ajuns să-l asculte timp de un sfert de oră ca să ştie că era genul ei de bărbat.

*

în timp ce Pablo dădea mâna cu Burtlienshaw, Gabriela s-a ridicat în picioare, şi-a pus pe ea jacheta bleumarin şi şalul fucsia şi era pe punctul de a părăsi evenimentul când a văzut că Jose Pizarro, bucătarul din Câceres stabilit in

Londra, îşi iţea capul printr-o uşă dosnică a salonului oval din Institutul Cervantes. Jósé Pizarro era deja la acea vreme un bucătar foarte apreciat în Marea Britanic pentru apariţiile în programele culinare de la BBC şi i se comandase catcringul ce urma să fie oferit după petrecerea de deschidere. Gabriela nu a rămas pentru că îl recunoscuse pe bucătarul din Câceres, ci pentru că în urma lui defilau chelneri cu tăvi cu şuncă *jaburi»,* brânzeturi *idiazábal* şi sticle de vin alb, roşu şi roze. Nu era bună pentru astfel de evenimente, dar nici tâmpită nu era. S-a întors să-şi scoată haina, a luat câteva *tapos* şi s-a aşezat pe acelaşi scaun de unde ascultase discursul inaugural pentru a savura fără grabă şunca de *jabugo,* în timp ce îi observa pe oaspeţi. A încercat să vadă pe unde stăteau scriitoarele spaniole pe care urma să le intervieveze în ziua următoare şi le-a găsit rând pe rând, toate înconjurate de agenţii literari şi de editorii lor. A recunoscut-o imediat pe Helena Echevarria, autoarea cărţii despre Elena din Troia.

Şi-a terminat şunca *jabugo* şi s-a înfăşurat din nou în şal ca să plece. înainte de a o face, s-a uitat atent ia locul acela ca să păstreze în memorie clădirea Elvirano, închiriată de către guvernul spaniol, în caz că, la un moment dat, ar fi decis să o folosească în vreun text de-ale sale.

Şi în acel moment, tocmai când părea că reuniunea literară nu mai avea ce să ofere, a început o delicată şi de neînţeles

poveste de dragoste între doi necunoscuţi. O povestea de iubire între o tânără jurnalistă şi un scriitor necunoscut.

Între Gabriela Salinas şi Pablo Hausmann.

intre Gabriela şi Pablo.

Gabriela a mai scrutai încă o dată sala. A fotografiat-o in minte de la dreapta la stânga, trecând prin centru.

Iar în centrul clădirii englezeşti, în mod neaşteptat, a găsit privirea lui Pablo fixată asupra ei. Intr-un mod de neînţeles inima Gabriclei a zvâcnit, iar timpul s-a oprit pentru o secundă, înainte ca Pablo să-şi mute privirea.

în ziua următoare, Gabriela s-a dus în zona F.ars Court a târgului, unde fusese amenajat un stand de o sută de metri pentru literatura spaniolă şi unde Eugenia îi rezervase un spaţiu pentru interviurile pe care urma să le realizeze. Helena Echevarria o aştepta stând pe scaun şi, când a văzut-o, Gabriela s-a simţit nesigură pe ea. îi era teamă că n-o să fie la înălţime.

Poate că ar fi trebuit să vină Consuelo Garza şi nu ea, s-a gândit Gabriela. Şobolanca aia de bibliotecă cu siguranţă ar fi fost în stare să pună întrebări mai interesante. Gabriela îşi pregătise minuţios interviul; bineînţeles, citise cele cinci sute de pagini ale romanului, subliniind pasaje întregi ca să poată pune întrebări pertinente.

Helena i-a strâns mâna fără să se ridice.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru interviu, domnişoară, i-a spus cu o privire

binevoitoare.

A fost o onoare să o intervieveze pe femeia aceea extrem de inteligentă, care, la cei şaptezeci şi şapte de ani, avea o memorie remarcabilă.

Scriitoarea i-a mărturisit care a fost forţa motrice ce a determinat-o să scrie despre acest personaj blestemat ai mitologiei greceşti: numai bărbaţi scriseseră despre Elena din Troia, iar ea şi-a dorit să-i facă dreptate acestei femei, ponegrită mereu de bărbaţi venerabili fiindcă-şi părăsise soţul pentru bărbatul pe care îl iubea şi pusă la stâlpul infamiei pentru că ar fi reprezentat pricina războiului dintre Troia şi Sparta.

— Ar trebui să verifici cine scrie istoria, domnişoară, a spus ea.

Gabriela, mai mult decât de roman, a fost fascinată de capacitatea de muncă a autoarei. Pentru documentare citise nenumărate eseuri de istorie şi mitologic din toate timpurile. Petrecuse zece ani cercetând obsesiv, înainte de a împărtăşi lumii propria versiune asupra acelei poveşti.

— Zece ani? a repetat Gabriela aproape în şoaptă.

— Da, totul are un preţ.

Helena Echevarria a zâmbit la sfârşit şi i-a mulţumit că a citit romanul – „majoritatea jurnaliştilor nu au timp”. Cu hipersensibilitatea care o definea, când a simţit pe genunchi atingerea scriitoarei în timp ce îi spunea „a fost un interviu excelent”, Gabriela nu s-a putut abţine să lăcrimeze.

*

Eugenia o rugase pe Deborah Diaz, şefa departamentului de producţie al revistei *La Femme,* să caute un fotograf la Londra ca să realizeze portretele scriitoarelor care participaseră la eveniment. îşi dorea o fotografie comună pentru coperta din săptămâna respectivă.

lotuşi, din câte ştia Gabriela, echipele de producţie ale revistelor – cele pentru evenimente, publicitate şi cinematograf – au întotdeauna prea multe lucruri de făcut şi prea puţini bani ca să le rezolve. Şi-a petrecut ore întregi privind tabele Excel, adăugând şi schimbând elemente de calcul şi bugete, astfel încât, încercând să ajute, a trecut peste Deborab şi a sunat-o pe Silvia, ilustratoarea şi fotografa madrilenă de ale cărei fotografii se îndrăgostise în piaţa cu obiecte de artă din Poblenou, unde se cunoscuseră cu un an în urmă, şi cu care păstrase legătura după acea primă întâlnire.

Durase doar câteva secunde până să devină apropiate după prima cafea pe care o băuseră pe Rambla, la care Silvia ţinuse să o invite pe Gabriela când aceasta trecuse pe la magazinul ei să ia fotografia deja înrămată. Cât de repede ne povestim noi, femeile, viaţa! Vorbiseră despre profesiile lor, care încă atârnau de un fir de păr, despre singurătatea pe care o simţea Silvia in Barcelona. Uneori îi era greu să înţeleagă caracterul oarecum mai retras al celor din nord. Discutaseră despre soţii lor: despre German şi Salva.

„Poate reuşesc să-ţi dau o mână de ajutor, Silvia, ii spusese Gabriela când îşi

luase rántásban în acea zi. Redacţia caută mereu fotografi independenţi. Hai să ne întâlnim şi-n altă zi.”

Gabriela era o femeie de cuvânt şi, deşi i-a luat ceva timp să sune, până la urmă a sunat.

— Silvia, este o singură sesiune, o singura zi. O să contacteze o fotografă din Londra, dar, dacă vrei, o să încerc sa vorbesc cu ei. îţi vor plăti în total trei sute de euro, zborul nu este inclus, desigur, dar...

— Vin. Vin eu. Bineînţeles că vin, a răspuns Silvia entuziasmată. Nu-mi pasă dacă trebuie să plătesc zborul.

— Eşti sigura?

— E o şansă, n-am de gând să o ratez.

— Dacă nu putem termina în ziua respectivă şi nu ai unde să stai în Londra... mie mi-au dat o cameră la hotel.

Gabriela era uneori prea grijulie.

Între cele două s-a aşternut tăcerea.

— Mulţumesc foarte mult, Gabriela. Ştii ceva, prietena mea cea nouă? Lotul se întoarce în această viaţă. Totul se întoarce.

Oarecum neliniştită de faptul că pariase pe fotografa madrilenă, Gabriela i-a arătat Eugeniei albumul foto al Silviei, şi Eugenia a acceptat. Aşa că Silvia şi-a plătit singură biletul de avion şi a zburat Ia Londra.

A decis ca şedinţa foto să se desfăşoare sub emblematicul pod Camden I.ock, o zonă plină du culoare. Gabriela era tulburată de locul pe care îl alesese prietena ei madrilenă: o fotografie simplă între blocurile de beton ale incintei

târgului unde se desiaşuraseră interviurile ar fi fost suficientă, dar Silvia ştia că e prima ei şansă şi nu avea de gând să se mulţumească cu orice fotografie. Din moment ce nu avea să câştige nici măcar un euro, voia măcar să încalce regulile, să impresioneze, să încerce să caute frumuseţea şi perfecţiunea în acea clipă în care fotografia zece intelectuale spaniole despre care nu auzise vorbindu-se niciodată. A studiat chipul fiecăreia dintre ele înainte de a-i fi prezentate. A căutat încadrarea perfecta, a citit buletinul meteorologic ca să studieze lumina care se revărsa peste Camden in aprilie. L-a studiat toată săptămâna, în timp ce se gândea dacă să aleagă un zoom 70- 200 sau unul 400 f2.8. Un 200 era suficient, aşa că s-a decis pentru 200 şi aparatul Canon EOS IDs Mark 111.

Doar Deborah Diaz a făcut ca toate cele.

— Să ie chemi în Carnden înseamnă să le suni, pe ele sau pe agenţii lor, şi să ie explici exact cum să ajungă!

S-a uitat pe Excel-ul său.

— Un e-mail sau un apel pentru fiecare! Şi ele o să înceapă să întrebe dacă le acoperim cheltuielile de deplasare, dacă le plătim taxiurile... Am prea multă treaba, Gabriela, şi nu dispunem de buget. îi spui prietenei tale fotografe că mă voi întâlni cu toate în holul hotelului la ora zece dimineaţa, ai înţeles? Şi dacă vreţi să Ic duceţi la Carnden sau unde v-o trece prin cap, vă descurcaţi tu şi mica ta prietenă madrilenă, fără nicio cheltuială din partea revistei, în afară de suma

prinsă în buget.

Aşa că la ora zece dimineaţa iată-le pe Gabriela şi pe Silvia în holul hotelului Georgian House, în St. George's Drive, aşteptându-le pe cele zece scriitoare.

— Am dat-o în bară, nu-i aşa? a întrebat Silvia.

— Puţin, a râs Gabriela. Să plătim taxiurile nemţeşte?

— Câte trebuie sa luăm?

— Patru?

Silvia nu avea bani pentru patru.

— Plătesc eu.

Un sfert de oră mai târziu se aflau în boemul şi pitorescul cartier Carnden Town.

Silvia le-a aşezat pe toate pe podul Carnden Lock, în fata căsuţelor galbene, azurii şi portocalii, atât de reprezentative pentru cartier.

— Cobor in stradă. Şi tu le muţi aşa cum îţi spun eu, i-a spus ea Gábrieléi.

S-a oprit la aproximativ cincisprezece metri de pod. A găsit cadrul şi i-a indicat Gábrieléi prin semne cum sa le aşeze pe scriitoare. A măsurat lumina cu ajutorul fotometrului portabil. A deschis diafragma optica defocalizând fundalul. *A* schiţat un gest spre Gabriela ca să le avertieze. l-a spus sa iasă din cadru şi a apăsat pe declanşator.

A făcut treizeci de fotografii.

Prima a fost cea mai bună.

Două zile mai târziu, fotografia respectivă a apărut pe coperta revistei, in interior, un articol cu semnătura Gabrielei şi cu un titlu pe care s-a chinuit preţ de câteva ceasuri să-l găsească. Un titlu care i-a venit în minte în cele din

urmă inspirându-se din cuvintele de încheiere ale lui Pablo Hausmann de la Institutul Cervantes. I-a furat vorbele, modelându-le şi dându-le o formă care să se potrivească unei reviste dedicate femeilor. Şi aşa se face că cel de-al doilea număr din aprilie 2008 al revistei a apărut cu o imagine perfectă ce reprezenta zece scriitoare pe podul Camden Lock, iar dedesubt, patru cuvinte:

„Londra îmbrăţişează literatura feminina”.

în ultima seară a târgului, Gabriela şi Silvia au pornit în căutarea vieţii de noapte londoneze.

Au început prin a bea bere intr-o bomba aproape pustie, unde un DJ nostalgic şi trecut de cincizeci de ani mixa muzică de la Sex Pistols şi Ramones. Au plecat de acolo cu doi irlandezi de vreo treizeci de ani şi au ajuns sa danseze pe scena celebrei discoteci londoneze Ministry of Sound. Târziu în noapte, Gabriela i-a cerut DJ-ului să pună „Candy”, de Iggy Pop. Ea şi Silvia au dansat împreună, sexy, bete, voluptuoase, în timp ce răbdătorii irlandezi visau la finalul fericit de care nu aveau să aibă parte. Bieţi nefericiţi.

Cât de distractivă e viaţa la vârsta asta’ Cât de distractivă! Şi cât de mult îi duci dorul cu trecerea timpului.

La cinci dimineaţa au plecat de la Ministry of Sound, în fuga mare şi fără să-şi ia rămas-bun de la irlandezi, spre

taxiul care aşteapta la numărul 103 de pe strada Gaunt, la ieşirea din discotecă. Au cheltuit cei patruzeci de euro pe care Silvia îi mai avea din banii pe care îi primise pentru fotografie. Au ajuns înapoi la mamutul de beton botezat Premier Inn Gatwick Hotel. Gabriela şi-a scos pantalonii şi, în chiloţi, s-a băgat în pat beată criţă, în timp ce Silvia se tot fâţâia să se schimbe de haine, pentru că trebuia să ia avionul peste două ore. Era pe punctul de a ieşi din cameră în vârful picioarelor, dar a rămas să-şi privească prietena catalană, care adormise pc loc.

Şi-a lăsat mâna dreaptă să-i alunece pe o şuviţă de păr care căzuse pe faţa Gábrieléi, l-a dat-o după ureche, l-a mângâiat obrazul. Şi din nou a ieşit la iveală acea minunată şi rafinată slăbiciune pe care o simţea faţa de femeile frumoase şi pe care Silvia mereu şi-o nega. Ştiind că Gabriela dormea şi, poate, datorită cantităţii de alcool din vene, înainte de a pleca, şi-a apropiat gura de a Gábrieléi şi a sărutat-o delicat pe buze.

*

Silvia a luat cel mai ieftin zbor, un avion care decola la ora şapte şi jumătate dimineaţa de pe aeroportul Luton. Gabriela pleca la cinci după- amiaza de pe Heathrow.

Gábrieléi îi plăceau aeroporturile, senzaţia aceea că lumea e mică, că poţi să fugi spre orice colţ al planetei şi să fii altcineva.

Când Gabriela a sosit la poarta de

îmbarcare, pasagerii stăteau deja la coadă în faţa ghişeu lui de la British Airways. S-a aşezat să aştepte, a deschis romanul pe care îl avea în rucsac şi a început să citească.

Brusc, a simţit o undă de energie care răzbatea până la ea. Şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Pablo Hausmann privind-o de la coada pasagerilor. Inima i-a zvâcnit. Din nou el a fost primul care şi-a mutat privirea.

Gabriela a fost ultimul pasager care a urcat în avion.

A încercat să nu-l privească, dar inconştientul o forţa. Şi privirile li s-au întâlnit pentru o secundă, din nou.

Au aterizat la Barcelona peste două orc şi douăzeci de minute şi au înaintat cu bagajele de mână de-a lungul terminalului B al aeroportului El Prat; Pablo, în faţă şi la doar trei metri du Gabriela, care îi observa fiecare pas. Era foarte înalt: soţul ei, Germán, avea un metru optzeci şi opt înălţime; Pablo trebuie să fi avut peste un metru nouăzeci. Gábrieléi îi plac bărbaţii înalţi.

Au ieşit în sala de sosiri şi amândoi şi-au văzut partenerii. Soarta a vrut ca soţia lui Pablo şi soţul Gábrieléi să se afle la un metru unul de celălalt. German ţinea chitara Fender, într-o husă neagră, pentru că refuza s-o lase în Volvo. Prefera să i se fure maşina decât chitara.

Gabriela s-a îndreptat spre soţul ei şi l-a îmbrăţişat; el şi-a pus braţul în jurul umerilor ei şi a sărutat-o pe gură, în timp ce, în spatele lor, la doi metri distanţă, o voce feminină rostea cu accent argentinian:

— Mi-a fost atât de dor de tine, iubitule!

Argentinianca l-a luat pe Pablo de mână şi au pornit-o spre ieşirea din terminal, cu Gabriela şi Germán în urma lor, mergând în aceeaşi direcţie: fiecare după maşina proprie din parcare.

Gabriela a avut timp să o examineze pe nevasta lui Pablo: argentinianca era o femeie drăguţă, zveltă, poate cu câţiva ani mai în vârstă decât ea, dar nu cu mulţi, patru sau cinci. Inspira duioşie. S-a gândit că ele două semănau fizic într- un anumit fel, ba chiar purtau şi tunsori similare, ca şi cum ar fi fost două versiuni ale aceluiaşi gen de femeie.

Toate acestea – şi în virtutea teoriei conform căreia femeile pot purta şi asculta mai multe conversaţii în acelaşi timp – se petreceau in timp ce German încerca să o convingă să meargă la o *jani sessiwi* de blues organizată la Jazz Sí Club chiar în seara aceea. Aşa se explica apariţia chitarei la aeroport.

— Au fost trei zile intense, German... Vreau să ajung acasă.

— O oră... în fine, dacă nu vrei, înţeleg.

— Du-te tu.

— Nu, nu mă duc singur.

Gabriela ştia că nu avea să se ducă fără ea. Chiar dacă nici n-o băga în seamă Ia acele *jam sessions* pe care le frecventau, avea nevoie să o ştie lângă el, aşezată pe un scaun şi sprijinită în coate de bar, cu un pahar de vin alb în faţă. Ea înţelegea bucuria acelor mici întâlniri muzicale improvizate pentru care Germán se pregătea meticulos şi ştia că in săptămâna aceea, singur fiind, repetase mult. „La *jam sessions* trebuie

să te duci pregătit“, îi spunea adesea Germán.

în cele din urmă a fost de acord, deşi dormise doar patru ore noaptea precedentă şi în ciuda faptului că începea să aibă durerile menstruale care o dărâmau în fiecare luna. German a sărutat- o pe obraz cu recunoştinţă, iar ea şi-a trecut braţul în jurul taliei soţului ei.

ka văzut pe Pablo şi pe argentiniancă urcând într-o maşină şi a avut timp să se gândească, poate din cauza înălţimii, poate din cauza timidităţii cu care simţea că se uită la ea, că Pablo şi German ar putea fi, de asemenea, două versiuni ale aceluiaşi gen de bărbat.

Gabriela nu a mai auzit de Pablo timp de trei luni. Apoi, într-o dimineaţă fierbinte de iulie, a pornii în căutarea unui roman de vară care să o însoţească la plajă.

A intrat în La Central, de pe strada Elisabets; putea să-şi petreacă ore întregi în acea minunată librărie din centrul Barcelonei. Acolo a citit prezentarea şi prima pagină ale fiecărei cărţi care- i atrăgea atenţia, până când a dat peste *La argentina,* de Pablo Hausmann. Pe bandă scria: „Un minunat roman care a triumfat la Târgul du Carte de la Londra”.

A luat cartea în mâini. Pe clapetă era o mică fotografie a autorului, însoţită de biografia acestuia.

Oarecum emoţionată şi cu inima bătându-i cu putere, a cumpărat-o.

Şi iată cum protagonista acestei poveşti a comis primul său act de infidelitate: cumpărând un roman într-o

librărie primitoare din cartierul Raval.

Dacă socotim cele două zvâcnete anterioare ale inimii, atunci acesta ar fi cel de-al treilea.

*

— Ce citeşti?

Gabriela a lăsat jos cartea lui Pablo pe care o ţinea în mâini şi s-a uitat Ia German puţin neliniştită, aproape ca şi cum ar fi făcut ceva greşit.

— Un roman scurt. Ca să-mi treacă timpul.

— E bun?

— Hm, normal, a minţit.

Mai avea doar câteva pagini până să termine *La argentina* şi era foarte concentrată. Romanul descria peripeţiile unui tânăr de şaisprezece ani, timid, îndrăgostit de o actriţă porno argentiniancă, o femeie care avea de două ori vârsta lui. O carte frumoasă care transmitea o infinită tandreţe, un amestec de roman de iniţiere şi *road movie.* în cele doar o sută douăzeci de pagini ale sale, Pablo Hausmann reuşea să te facă să plângi şi sa-ţi doreşti, la final, să-l îmbrăţişezi pe tânărul protagonist, spunându-i: „Vino, vino, vino în braţele mele, că treaba asta cu sexul nu e chiar floare la ureche... Te învăţ eu”.

Personajul principal era un bărbat foarte asemănător din punct de vedere fizic cu Pablo, dar cu douăzeci de ani mai tânăr. Un altér ego veritabil, s-a gândit Gabriela.

— Când termini, dă-mi-o şi mie, a spus German.

Gabriela a încuviinţat din cap, şi-a întors privirea spre carte, gândindu-se cât de ciudat ar fi să-l vadă pe German citind romanul scris de un bărbat pe care ea îl dorise pentru câteva clipe. în orice caz, ştia că German nu avea să treacă de a doua pagină; în Boston leşinaseră amândoi în faţa lui Paul Auster, dar, de atunci, gusturile lor nu au mai coincis niciodată. Lui îi plăceau romanele science-fiction şi uneori cele noir, iar în acel an descoperise un inginer devenit scriitor, un tip cam sinistru pe nume Michel Houellebecq.

— Nu vreau să merg în Formentera.

— Bine, German. Tu nu vrei să mergi niciodată nicăieri. Dacă ar fi după tine, toată vara nu neam mişca din Barcelona.

Planul fusese pus la cale la Londra, în timpul nopţii de distracţie cu Silvia: se pare că Salva avea acolo o casă de la părinţii săi, pe care urmau s-o vândă în septembrie pentru că aveau nevoie de bani, iar Silvia i-a sugerat noii sale prietene ca ea şi Germán să petreacă în august câteva zile acolo cu ei.

— Ţi-am propus să închiriem o casă in Cerdanya, a insistat German.

— E frig. în Cerdanya, vara e frig, iar mie îmi place căldura, marea, plaja.

Germán s-a băgat în pat şi a stins lumina de pe noptieră.

— Gabi, a repetat el, du-te tu. Eu nu merg.

Germán a închis ochii şi, cu acea abilitate a lui de a adormi, în doar câteva secunde s-a adâncit în somn.

Gabriela a ignorat refuzul soţului ei şi s-a întors la ultimele trei pagini ale

romanului lui Pablo. A ajuns la ultimul paragraf. La ultima propoziţie. La ultimul cuvânt. A închis cartea şi a strâns-o în braţe, îndrăgostită de personajul principal. A mângâiat coperta. întotdeauna îi era greu să se despartă de personajele romanelor pe care le citea. De acest altei* ego al lui Pablo TIausmann, încă şi mai greu.

în acea noapte a dormit cu soţul ei alături şi cu Pablo pe piept,

*

în sfârşit, 1 august 2008. Formentera, în sfârşit.

Gabriela a coborât fericită de pe feribot împreună cu German. în faţa unui Méhari portocaliu, Silvia şi Salva îi aşteptau. Soţii lor nu se cunoşteau, deşi ele îşi consolidaseră prietenia. De la fotografia de pe podul Camden şi noaptea aceea de desfrâu prin cluburile londoneze, Gabriela şi Silvia alcătuiau un tandem. Eugenia voia ca ele să formeze o echipă: le trimitea împreună la toate interviurile şi, din aprilie, intervievaseră o mulţime de femei din diferite discipline artistice: compozitoare, regizoare, pictoriţe, actriţe... Şi înainte de a pleca spre Formentera, în sediul organizaţiei Medici fără Frontiere din Carrer Nou de la Rambla, au intervievat o ginecoloagă, Marina Vega, sosită recent din Etiopia cu fiica ei adoptivă.

Amândouă i-au cântărit din priviri imediat pe cei doi. Salva purta un tricou alb şi un sarong imprimat, cu chenar portocaliu cu verde, legat în talie. Nişte

şlapi hawaiieni îl ajutau să meargă cu paşi măsuraţi.

Germán, foarte sobru, era îmbrăcat în negru: tricou negru, uzat, blugi închişi la culoare, o pereche de New Balance negri cu emblemă gri şi şosete negre. Era un tip care se îmbrăca în negru, indiferent dacă era soare, ploaie sau zăpadă. Dacă vizita Formentera ori Finlanda. Tricou negru. Treizeci şi opt de grade la umbră.

— Să dea naiba, German! ii spusese Gabriela când îl văzuse ieşind din dormitor cu câteva minute înainte de a se îndrepta spre port. Pune-ţi un tricou de altă culoare că o să te coci şi nişte pantaloni scurţi mai ca lumea, ce zici?

— Gabi, lasă-mă-n pace.

Au luat-o pe singura şosea de pe insulă, care traversa cei nouăsprezece kilometri de pământ care o formau. Pe bancheta din spate, Gabriela îl ţinea de mână pe German în timp ce stătea de vorbă cu prietena ei, Silvia, aşezată pe scaunul copilotului.

După cinci minute, au virat pe un drumeag de pământ străjuit de plantaţii de măslini, iar

Gabriela a zărit în depărtare o mică pată albă în peisaj: căsuţa tradiţională din Baieare, unde aveau să stea toată săptămâna. Căsuţa aceea şi locul de-o mare frumuseţe naturală o vrăjeau pe Gabriela.

Au deschis valizele, au scos costumele de baie, s-au întors la maşină şi la Ses Illetes.

— Gabi, sa fie bar pe plajă. Nu mă duce într-un loc foarte uscat, că eu nu ma întind pe nisip, i-a spus Germán punându-

şi şortul de baie.

— Bine.

Şi-a sărutat soţul pe gură.

Au plecat.

Salva era un tip care făcea mereu planuri, un tip care avea totul întotdeauna organizat.

De la ora zece la unu, scăldat în Ses Illetes.

I.a ora două, *paella* la restaurantul Cap de Barbaria.

La ora şapte, farul din La Mola.

Iar seara, câteva runde de dans în Blue Bar.

Asta pregătise Salva pentru oaspeţi, toată săptămâna: plajă, *paella, danáiig,* plajă, *danáiig, paella, danáiig.*

Ce face toată lumea în Fonnentera.

în prima dimineaţă, planul era să meargă pe plajele din nord.

Parcul natural Ses Illetes.

— Nu există servicii, dar o să va placă la nebunie! i-a spus Salva Gábrieléi.

Germán a ridicat uşor din sprâncene. Zece ani de relaţie cu Gabriela. îşi recunoşteau reciproc fiecare mişcare a feţei.

— Ce vrei să fac, dragul meu? l-am spus, dar are totul atât de organizat... Mă simt prost.

Dacă paradisul există undeva pe lume, s-a gândit Gabriela când a ajuns şi a simţit sub picioare nisipul alb şi fin şi marea cristalină, trebuie sa fie un loc ca acesta.

Pe plajele din Formentera se merge dezbrăcat şi aşa au făcut şi ei. German nu. German a rămas cu şortul lui de anul trecut, bleumarin, de la Decathlon, cu

elasticul lăbărţat. Pentru a completa stilul pe care îl afişa la plajă, s-a dus cu adidaşii New Balance şi şosetele negre. Nu era genul care să poarte şlapi, nici să înoate în pielea goală cu penisul atârnând.

Au intrat în mare. Germán a ieşit primul; l-a urmat Salva, care, din cauza otitei cronice, nu exagera cu bălăceai a.

— Plaja asta c tare, nu-i aşa? i-a spus Salva lui German.

— Da. Nu e rău, a răspuns German, sec, căutând o urmă de umbră pe care n-avca s-o găsească.

F.le şi-au pus ochelarii de natație şi au înotat o minunată jumătate de oră. S-au odihnit cu ochelarii coborâţi pe gât, apoi au început iar să înoate cu mişcări leneşe. Vorbind despre toate şi despre nimic. La trei metri de ţărm s-au oprit şi au continuat să vorbească şi să tot vorbească până ce corpurile lor încreţite de apă au cerut să iasă pe uscat.

Şi aşa au trecut patru zile minunate. Este adevărat că German rămânea în urma lor mereu şi era ceva mai tăcut decât de obicei. Iar Salva, atent, prietenos, gătea mai multă *paella* decât în mod normal şi alcătuia planuri fără oprire, numai ca să ie facă pe plac. Cele două prietene vorbeau fără să conteze unde, când, cum sau despre ce. Vorbeau necontenit.

în cea de-a patra zi, soarele dogorea, ridicând temperatura până la treizeci şi nouă de grade, iar German, care disimulase bine în faţa soţiei, era sătul. Oare de ce se lăsase convins? El nu-şi dorise călătoria aceea. Şi dacă se gândea

mai bine, el niciodată nu-şi dăduse acordul. Se trezise cu două bilete de feribot pe noptieră, în apartamentul lor din Barcelona.

în acea a patra dimineaţă, la ora opt fără un sfert, Germán s-a trezit lac de sudoare. îi era sete. A ieşit din dormitor încercând să nu facă zgomot, s-a dus în bucătărie, şi-a umplut un pahar cu apă de la robinet şi s-a îndreptat spre pergola din grădină ca sa se aşeze la umbra unei plante *boiigaiiivillca* uriaşe, roz, al cărei trunchi vechi de secole şi ale cărei frunze se răsuceau într-o liană. A admirat peisajul. Frumuseţea de netăgăduit. Acelaşi loc în luna decembrie – cu cei doar 10 000 de locuitori ai săi, cu temperaturi de zece grade Celsius şi cu rafale fascinante de vânt care depăşeau o sută de kilometri la oră – oh da, iama, cu siguranţă că această bucată de pământ sălbatic i-ar fi plăcut. Dar in clipa aceea, în timp ce-şi ştergea sudoarea de pe frunte şi se gândea la cele patru zile pe care le mai avea de stat acolo, voia doar să evadeze.

Gabriela a apărut în cămaşa de noapte din bumbac cu bretele, i s-a aşezat în poală şi l-a sărutat pe gură.

— Să plecăm de aici! a implorat-o Germán. Te rog, Gabi.

— Dar mai sunt patru nopţi, Germán...

— Nu suport căldura asta nenorocită. Plec cu şi tu rămâi, a spus el cu sinceritate. Zicem că a survenit ceva la serviciu... Serios, eu sunt bucuros să rămâi, a continuat el tandru, fără să ridice vocea şi încercând să caute o complicitate pe care ştia că nu avea s-o

găsească. Gabi, adevărul e... că m-am săturat până-n gât de căldură, de plajă, îmi iese *paclla* pe urechi şi... ce vrei să-ţi zic, sunt sătul până peste cap de nenorocitul *de dancing.*

Gabriela a izbucnit în râs amintindu-şi-l pe soţul ei cu o seară înainte, sprijinit de barul din Blue Bar cu un gin tonic, în timp ce ea dansa senzual pe plajă, pe „Café de Flore" de DJ Rockit. „Haaai, German... dansează cu mine... dar cum e posibil să nu dansezi pe melodia asta?", insistase ea tandră.

Gabriela era un cameleon. Ea se distrase la fel de bine şi cu o lună în urmă, când îl însoţise la un concert hard-rock în Razzmatazz... German era departe de a fi la fel.

— Nu vrei să mergi la Espalmador? l-a întrebat pe soţul ei.

Cu o zi înainte, din cauza vântului, Salva prezisese că mareea avea să scadă şi le-a explicat Silviei şi Gábrieléi că ar putea merge pe jos până la o insuliţă numită Espalmador. Salva le vorbise despre cele patru puncte cardinale; despre *levante,* vântul din est; care făcea ca scăldatul să fie mai plăcut pe plajele din vest; despre *tramontana* şi *garhi.* Fusese o demonstraţie de cunoştinţe nautice care lui German i se păruse ridicolă şi pe deasupra greşita. Dar, în mod evident, tăcuse.

Germán nu a avut timp să-i răspundă la întrebare.

— Bună dimineaţa! le-a întrerupt conversaţia veselul Salva din pragul uşii.

German şi Gabriela s-au întors spre el. Era deghizat. Purta colanţi din lycra,

pentru atletism, ce-i ajungeau până la genunchi şi-i marcau testiculele. Avea un aspect ridicol, prea bine pregătit. Perfect. Nu crezi că ar fi fost suficient un tricou şi nişte pantaloni scurţi care să nu-ţi scoată în evidenţă părţile intime, prietene?

— Mă duc să alerg! a spus Salva. Corpul îmi cere să o fac. Nu vă deranjează?

— Nu. Salva, nu. De ce să ne deranjeze? Unde te duci? a întrebat Gabriela.

— Fac acelaşi traseu ca la semimaratonul care se organizează anul acesta pe insulă. Aşa mă antrenez. Astăzi o să alerg de la Sânt Ferran până la Savina, a răspuns Salva.

— Ah, ce drăguţ! Ce traseu frumos, a zis zâmbind Gabriela, care stătea încă în poala soţului ei.

— Habar n-ai unde este Sânt Ferran şi nici La Savina, i-a retezat-o Germán.

Gabriela ştia că German e răutăcios, pentru că ea nu avea niciun pic de spirit de orientare, pe lângă faptul că era incapabilă să memoreze numele şi numerele străzilor. Punea întrebări ca să facă puţină conversaţie cu Salva, nimic mai mult. Nu l-a băgat în seama pe bărbatul ei.

— Când e maratonul?

— în octombrie. Ăsta e primul an în care se organizează. Douăzeci şi unu de kilometri. Porneşte de la farul din Mola şi sfârşeşte in port.

Salva şi-a îndreptat privirea spre Germán, iar acesta a zâmbit politicos, fără să arate prea mult interes pentru eveniment.

German nu practica niciun sport în

afară de mersul pe jos de acasă până la muncă şi de la serviciu la domiciliu. Nu se aştepta la propunerea care urma să vină din partea naivului Salva:

— Germán, omule, e mişto. E foarte mişto. Şi e relativ simplu. Auzi, daca mă gândesc mai bine, am înăuntru echipamentul de atletism al fratelui meu. E un pic mai scund decât tine, dar o să-ţi vină bine. Vrei să vii?

Un râs zgomotos s-a auzit pe neaşteptate din gura Gabrielei. N-a putut sâ se abţină. Nu a putut. Şi l-a imaginat pe deşiratul de bărbatu-său, care nu făcuse niciun sport în viaţa lui, cu colanţii ăia de lycra strângându-i testiculele şi alergând printre maşini de teren Méhari... Nu. Nu a putut să-şi înăbuşe hohotul de râs.

Salva a privit mirat spre noua prietenă a soţiei lui.

Oare de ce o amuza o astfel de propunere? în ciuda tuturor lucrurilor, Salva a insistat:

— Ţi-l aduc?

Râsul Gábrieléi a devenit şi mai sonor şi au început să-i curgă lacrimile.

German ştia exact de ce râde soţia lui, dar Salva nu. Era ceva doar între ei doi.

German şi-a întors privirea către Gabriela.

Ea a văzut chipul soţului ei. Serios. Prea serios.

Fiindcă îl cunoştea, a încercat să-şi stăpânească râsul.

— E în dulap, omule. Nu mă grăbesc, te aştept, a insistat Salva binevoitor.

Iar Gabriela, care reuşise să se stăpânească, a izbucnit din nou.

— De ce râzi? a întrebat Germán cu asprime.

Salva, care era naiv, dar nu idiot, a presimţit o ceartă de cuplu şi a încheiat discuţia.

— Hai că am plecat. Dacă eşti pregătit, pantalonii sunt în dulapul de la intrare.

După care s-a grăbit să plece.

Iar Gabriela, care reuşise să-şi stăpânească râsul, a izbucnit din nou.

— De ce râzi? a insistat German.

— De nimic. German. Mi s-a părut amuzant, i-a răspuns Gabriela tandră.

— Dar de ce râzi? a repetat el, serios, împungând-o cu privirea.

— Ştii doar de ce râd. Mi s-a părut amuzant să mi te imaginez alergând în costumul ăla.

Motivul nu a fost doar faptul că râdea de el, pentru că în alt context chiar German ar fi glumit pe tema asta. Deşi nu foarte mult. Rareori putea să râdă de el însuşi. Dar i se adunaseră toate: nu voia să se afle în locul acela, cu un cuplu care nu-l interesa deloc şi pe o căldură insuportabilă. Nu voia să fie în Formentera.

Gabriela încerca să se oprească din râs, dar îi revenea în minte imaginea cu German îmbrăcat în lycra şi nu exista nicio modalitate de a se opri. Era predispusă la crize de râs fără rost.

Apoi, oarecum agresiv, el a împins-o ca s-o forţeze să se ridice din poala sa.

— Eşti o proastă, Gabi, a ripostat furios.

Gabriela s-a oprit brusc din râs.

Bineînţeles.

Asta ştia să facă German: sa o dezarmeze într-o secundă fără să ridice

vocea. Cu o frază jignitoare, pe un ton enigmatic. Mai avuseseră un episod asemănător; putea s-o rănească în câteva secunde, dacă voia.

Gabriela s-a întors spre el.

— Cum mi-ai spus?

El nu s-a uitat la ea.

— Nu mă insulta, Germán, a continuat ea pe un ton dur. Să nu mă mai insulţi niciodată.

*

Cele patru nopţi care le mai rămăseseră de petrecut în Formentera au fost dezagreabile. Foarte dezagreabile. Gabriela îi spusese să plece dacă asta dorea, dar, fiindcă se simţea vinovat că o făcuse proastă. Germán a decis să rămână deoarece ştia că Gabriela îşi dorea asta.

— Oricum, Gabi, eu rămân.

— Nu. Pleacă.

— Rămân.

— Pleacă, Germán.

Şi a rămas. Par, chiar dacă a rămas, German s- a jucat de-a tăcerea. Tăcerea, de neînţeles, atât de manipulatoare.

Salva nu a observat nimic. însă Silvia a simţit că energia dintre cei doi avea ceva ciudat şi în anumite momente i s-a părut ostilă. în plus, deşi Gabriela a negat, i se păruse că îl auzise pe German spunându-i că-i o proastă.

— Mă iaşi să-ţi duc soţia la mare? l-a întrebat Silvia pe German, care stătea pe verandă, cufundat în paginile cărţii *Posibilitatea unei insule,* un alt roman al sinistrului francez care îi plăcea atât de

mult.

Germán şi-a ridicat privirea din carte, zâmbind uşor şi, fără să spună vreun cuvânt, a încuviinţat din cap. Era un tip elegant şi, în plus, soţia lui era liberă să facă ce voia. Asta o ştiau amândoi.

— Poţi să vii daca vrei, i-a spus Silvia cu sinceritate, ştiind ca vorbele ei aveau să fie întâmpinate cu un refuz.

— Un pic de singurătate îmi va face bine, a răspuns Germán cu amabilitate înainte de a reveni la Houellebecq.

Gabriela nici măcar nu s-a uitat la el. Şi nici nu şi-a luat rămas-bun. S-a urcat în Citroenül Méhari al prietenei sale şi a lăsat-o să o ducă unde voia ea. îi era totuna. Silvia, care nu-şi dorea să înceapă cu un „ce s-a întâmplat?", a ocolit subiectul:

— Am terminat aseară romanul lui Pablo Hausmann. Mi-a plăcut foarte mult.

Silvia o sunase la Barcelona cu câteva ore înainte să plece spre port ca s-o roage sa-i aducă nişte romane la Formentera, iar Gabriela nu a ezitat să bage în valiză *La argentina.* Nimic nu-i plăcea mai mult decât să împărtăşească opinii literare cu prietenele ei. Dar, în timp ce Silvia il elogia pe scriitor, privirea Gábrieléi rătăcea pe acea insulă caldă care pe ea o vraja şi pe care soţul ei, în clipele acelea, o detesta.

îndurerată, îşi împletea mâinile în vânt, încercând să uite de ostilitatea lui German, de caracterul soţului ei. Au trecut câteva secunde înainte să răspundă.

— L-am cunoscut, a spus Gabriela fără

să dea importanţă cuvintelor şi fără să-şi întoarcă privirea spre prietena ei.
— Pe cine?
— Pe scriitor.
— Pe Pablo Hausmann?
Gabriela a confirmat din cap în timp ce-şi strângea in coadă panii ciufulit de vânt.
— în fine... De fapt, nu l-am întâlnit. S-a întâmplat la Târgul de Carte de la Londra. Cu două zile înainte de sosirea ta, m-am intersectat cu el la petrecerea de deschidere.
— Cum adică te-ai intersectat cu el?
— Da. Am trecut pe lângă el şi s-a uitat la mine, a spus din nou, fără vreo emfază şi tot fără să-şi întoarcă privirea spre Silvia.
— Ce vrei să spui cu „s-a uitat la mine”?
Gabriela a ridicat din umeri.
— Ei bine,,, a ezitat ea, s-a uitat la mine,
— S-a uitat la tine, a subliniat Silvia. Cum s-a uitat la tine?
Gabriela a avut nevoie de câteva secunde pentru a răspunde, amintindu-şi de clipa aceea de la Institutul Cervantes din Londra, când Pablo Hausmann şi-a fixat privirea asupra ei.
— Nu ştiu. S-a uitat la mine. Şi eu m-am uitat la el... Ne-am privit unul pe celălalt.
— Of, Gabi, a spus Silvia, vrei să încetezi să mai fii atât de... secretoasă?
— Nu e nimic de povestit. Ne-am uitat unul la celălalt. Ne-am privit fix. E un tip arătos... Mi-a plăcut.
— Ce ţi-a plăcut?
— Mi-a plăcut când l-am auzit şi... cred că... mi- a plăcut că s-a uitat la mine. Dintre sutele de femei care erau la

Cervantes, mi-a plăcut că m-a remarcat, a continuat Gabriela.
— Dar... s-a întâmplat ceva?
— Nu. Nimic. Doar ne-am uitat unul la celălalt, a insistat Gabriela.
— Aţi vorbit?
— Nu. Niciun cuvânt.
— Pablo Hausmann, autorul acestui roman frumos, s-a uitat la tine.

Gabriela a dat din cap şi, poate din cauza cuvintelor dureroase pe care soţul ei i le spusese, şi-a întors privirea spre prietena ei şi, oarecum furioasă, a încheiat:
— Da, ba chiar mai mult. Nu doar mi-a plăcut că se uita la mine, m-a încântat.

S-a înroşit când şi-a dat seama de ceea ce spusese şi şi-a acoperit faţa cu mâinile; şi-a masat în cercuri tâmplele câteva secunde şi a oftat.

O prietenă ştie când trebuie să tacă, iar Silvia a tăcut, Gabriela avea nevoie de ceva timp pentru a uita de situaţia neplăcută prin care soţul ei o făcuse să treacă în dimineaţa aceea.

Silvia s-a gândit la Salva în timp ce ieşea de pe şosea ca să intre în Sânt Francesc. Salva era un tip vesel, sociabil, ceva cam simpluţ, maleabil; munca lui, sportul lui, racheta lui de tenis, maşina lui, prietenii şi nevasta lui. Şi cu asta basta.

Nu citise în viaţa lui o altă carte în afară de biografia lui Andre Agassi, iar despre carenţele lui din spaţiul alcovului am vorbit deja.

Nu.

Ea nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de un bărbat atât de introvertit ca German.

Un om care probabil avea un coeficient intelectual de trei ori mai mare decât cel al soţului ei şi probabil câştiga de trei ori mai mult. Nu, ea nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de un bărbat ca Germán. Fireşte ca nu.

A parcat pe bulevardul Portossaler şi s-au dus la un chioşc ţinut de o localnică bătrână şi morocănoasă ca să cumpere Ln *Fémmé.* în acea sâmbăta, se publica interviul pe care i-l luaseră activistei de la Medici fără Frontiere, Marina Vega.

Cincisprezece minute mai târziu, Silvia a parcat din nou, de data aceasta în apropierea unei plaje liniştite, cu nisip alb, aproape de parcul natural Ses Salines.

Şi-au luat coşurile de răchită pline cu apă, fructe şi *La Fcmmc* şi s-au plimbat de-a lungul ţărmului. Era abia ora zece dimineaţa. Singure şi fără să ţină cont de semnele care avertizau asupra curenţilor marini periculoşi, au traversat spre insuliţa Espalmador şi, încrezătoare in previziunile lui Salva, au mers pe jos până la plaja din Racó de S'Alga.

Au lăsat coşurile de răchită pe nisip, şi-au scos sarongurile colorate in care erau înfăşurate şi le- au întins la soare. Jos bikinii. Silvia a alergat ca o fetiţă spre marea cristalină, in timp ce Gabriela a aşteptat câteva minute în picioare, complet dezbrăcată. A închis ochii şi s-a concentrat asupra soarelui care se revărsa peste corpul ei. Mai întâi i-a simţit razele pe faţă, apoi pe pântec. pe pubis şi pe picioare. Plăcere. Acea insulă tihnită o umplea de linişte. De dorinţă de viaţă.

A respirat liniştită câteva clipe şi a deschis ochii lăsând ca peisajul să-i pătrundă în suflet. A păşit încet pe nisip. Şi-a coborât privirea spre valurile mici şi s-a jucat cu ele înainte de a intra în apă. Când braţele s-au scufundat, a început să înoate spre largul mării. Cincisprezece minute fără întrerupere. Fără să se gândească. Ascultându-şi respiraţia. Aşteptând ca supărarea, ghiontul şi cuvintele rostite de bărbatul ei şi care o răniseră să i se şteargă din minte.

Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră. Inspiră. Expiră.

Când şi-a venit în fire, s-a oprit şi s-a uitat spre mal. Era departe, a estimat că se afla la cinci sute de metri. Poate prea departe. Nu-i era frică de mare, toată copilăria înotase cu mama ci pe plajele din Tarragona: mama îşi punea o pereche de labe de înot şi se avânta in largul mării până când, uneori, ea şi tatăl ei vitreg nu o mai vedeau. La cinci ani, Gabriela avea deja primele labe de înot, iar mama i-a transmis întotdeauna sentimentul de încredere în mare. A privit spre orizont şi i s-a părut că o vede pe Silvia cu sânii sărindu-i în sus şi-n jos, cu mâinile în aer, încrucişându-le ca şi cum ar fi încercat să o cheme. A râs. Poate că într-adevăr ajunsese prea departe. Ca sa se întoarcă a înotat craul, în timp ce privea peştii care o însoţeau. Multe salpe, o baracuda solitară şi stele-de-mare roşii.

S-a oprit Ia cincizeci de metri de plajă, i-a făcut un semn Silviei că e bine şi că se poate întinde liniştită, iar ea a rămas acolo, admirând paradisul.

Cum putea să nu-i placă lui Germán acest paradis?

Din nou el a pus stăpânire pe mintea ei. Soţul ei întotdeauna câştiga micile bătălii dialectice pe care le aveau. Nu ridica niciodată vocea, dar ştia când să arunce o privire dispreţuitoare sau două cuvinte jignitoare ca să o facă să tacă. Gabriela ştia că el proceda astfel doar când se simţea atacat sau umilit, aşa cum se întâmplase în episodul absurd din dimineaţa aceea. Ea nu intenţiona să-l atace, dar Germán nu ştia să râdă de el însuşi. Era un tip sobru.

Fără să iasă din mare, şi-a amintit de prima dată când a simţit ostilitate din partea lui German, pentru că astfel de cuvinte duşmănoase nu se uită niciodată. Şi acolo, cu trupul gol in marea din Formentera, şi-a amintit de acea primă dată. Prima dată când a simţit cât de aspru putea fi German.

S-a întâmplat în Boston, la un an după ce s-au căsătorit şi în timpul unei petreceri organizate într-o vilă de pe malul râului Charles, proprietatea unui inginer care urina şi el cursurile de masterat: un evreu pe nume Simon Tannenbaum.

O petrecere mare. O sută de oameni. Bere Budweiser. Muzică. Tineret. German stătea pe un scaun într-un grup vorbind cu unii dintre colegii săi de la maşter despre un subiect de inginerie oceanică, dar care pe Gabriela nu o interesa deloc, aşa că s-a dus să danseze lângă DJ, cu soţiile inginerilor şi diverşi prieteni ai evreului. Simon s-a apropiat de Gabriela cu un comentariu absurd,

care a făcut-o să râdă. Era un tip atrăgător, deloc chipeş, înalt şi slab, semănând oarecum cu Frank Zappa.

Amuzant este că Gabriela, când se gândeşte la momentul acela, nu-şi aduce aminte ce a făcut-o să râdă atât de mult. Dar îşi aminteşte cuvântul dezgustător pe care soţul ei i l-a spus după aceea.

Simon avea o iubită splendidă care locuia în New York şi era tot evreică. O chema Sabine. îl vizita adeseori, dar în acel weekend Sabine nu putuse să vină din cauza *bar mitzvah-vlul* nepotului său. Simon şi Sabine formau un cuplu interesant şi aparte cu care Gabriela şi German luaseră cina o singură dată. Întotdeauna făceau mare caz de statutul lor de evrei progresişti, dar în acelaşi timp ştiau să râdă de stindardul pe care îl purtau în viaţă. E adevărat, fără prietena lui la petrecere, Simon se simţea mai liber decât de obicei. Era un tip amuzant. DJ-ul a pus „Bobby Brown Goes Down" de Frank Zappa, iar Simon, simţind aluzia, a cântat, râzând de el însuşi. I-a cântat piesa, oarecum beat şi amuzat, Gábrieléi. Ce-i drept, poate prea de aproape. Iar Gabriela râdea de el şi de cântecul acela, cu o mulţime de înţelesuri...

Simon şi-a pus braţul în jurul umerilor ei şi a tras-o spre el, iar Gabriela i-a urmat exemplul, l-a înconjurat talia cu braţul şi a dansat. Douăzeci şi şase de ani. Ce faci când ai douăzeci şi şase de ani. Ce face o femeie fericită la douăzeci şi şase de ani: dansează, râde, bea, cunoaşte oameni.

German şi-a întors privirea spre ea. S-a

uitat cum nevasta lui cocheta cu evreul. Şi-a aţintit ochii asupra lor timp de două minute şi patruzeci şi nouă de secunde cât durează cântecul. Zappa a terminat. Gabriela s-a întors spre Germán şi a simţit ceva în privirea lui. Şi-a retras braţul din jurul taliei iui Simon şi s-a îndreptat spre German.

German, excesiv de serios, se uita la ea.

A zâmbit ingenuă şi i-a întins mâna să-l invite la dans.

German? Să danseze? Gabriela, tu ai aproape doi ani de relaţie cu acest bărbat. Germán nu dansează nici dacă a băut cincisprezece Budweiser în plus, nici dacă Ritchie Blackmore în persoană i-ar dedica un solo la chitară.

Gabriela şi-a pus mâinile pe umerii lui German, dar el i le-a dat laoparte ridicându-se în picioare. A fulgerat-o cu privirea şi, fără să ridice vocea, a zis:

— Eşti o târfa.

Un pumn în stomac, asta a simţit Gabriela in momentul acela, era pentru prima dată când auzea cuvinte ostile rostite de Germán. Niciodată până atunci, în tot acel timp al relaţiei lor, nu o mai făcuse. Niciodată. Starea de ebrietate in care o cufundase Budweiserul i-a trecut brusc. Germán nu a mai spus nimic. Cu trei cuvinte o dezarmase. „Eşti o târfă”. Aceea a fost ziua în care şi-a dat seama ce putea face Germán cu ea.

Soţul ei s-a întors cu spatele şi a plecat. Gabriela, năucită, a făcut un pas în urma lui, apoi s-a oprit şi a tras aer în piept. Nu avea de gând să fugă după el.

Se afla de un an în Statele Unite alături de el, fără alţi prieteni în afară de amicii lui ingineri şi de colegii ei de la cursul de scriere creativă la care se înscrisese, colegi cu care nu avea cine ştie ce relaţie. Gabriela îşi amânase viaţa profesională pentru el. în plus, de ce să nu fie sinceră cu ea însăşi, ducea mult dorul vieţii din Barcelona: să se plimbe singură pe străzi pline de oameni liniştiţi; să se aşeze în piaţetele din cartierul Grácia cu prietenele ei de la facultate. îi era dor de Mediterană, de serile neaşteptate din cartierul Raval, de dansurile în clubul KGB... Renunţase la tot pentru German. E adevărat că rămăsese pentru ca aşa dorise ea, pentru că nu avea un plan B. German nu o forţase, evident, dar simţea singurătatea din societatea americană. Iar perioada aceea de un an şi ceva petrecută acolo o simţea ca pe o povară.

Nu era corect ca Germán să se enerveze în asemenea hai. Pentru un dans? Pentru că trei secunde cochetase? Soţia ta are douăzeci şi şase de ani, German, şi, în plus, amândoi o cunoaşteţi pe zeiţa evreică pe care o are Simon drept logodnică.

Gabriela l-a privit pe German cum a deschis uşa vilei şi a ieşit fără să se uite măcar o dată înapoi. A fost tentată, din nou, să-l urmeze când uşa s-a închis, dar nu a făcut-o. A respirat adânc, s-a întors şi a privit spre ringul improvizat, unde inginerii, prietenele şi prietenii dansau. Nimeni nu observase nimic. în primul rând, pentru că nimeni de acolo nu înţelegea spaniola şi în al doilea rând

pentru că German nu ridica vocea când se enerva. în plus, era trecut de ora nouă seara şi la acea oră, la petrecerile americane, toată lumea musteşte de alcool.

Gabriela şi-a masat pieptul ca să-şi scoată din inimă acea insultă dezgustătoare pe care soţul o folosise la adresa ei. în timp ce făcea acest lucru, s-a îndreptat spre răcitorul din plastic plin cu gheaţă şi băuturi alcoolice care zăcea pe gazon, a mai luat o berc şi a tras o înghiţitură zdravănă. S- a dus să-l caute pe Simon. Ca să danseze. Doar ca să danseze cu el. Sau să cocheteze puţin. Douăzeci şi şase de ani.

Au dansat până târziu în noapte. Cireaşa de pe tort a fost când DJ-ul a încheiat cu „Candy" de Iggy Pop. Invitaţii au dansat până la capăt, parcă n-ar mai fi existat ziua de mâine. Simon a apucat-o din nou pe Gabriela de talie. încrezător în sine, a sărutat-o pe gură.

— *Stay wlth mc tonight, beautifnl Spanish woman.*

Gabriela a zâmbit. L-a mângâiat pe obraz. Intr- adevăr, în alt moment al vieţii ei, poate ar fi rămas să doarmă cu el. Un tip inteligent, înalt, care o făcea sa râdă. Fără tot alcoolul ăla din sânge, era un tip introvertit. Nu cât Germán, dar era.

— *We are marnod, Simon,* a replicat ea cu tandreţe.

— *You more than me,* a răspuns Simon, susţinându-i privirea.

Simon a condus-o spre uşă. A sărutat-o din nou pe gură, iar Gabriela nu l-a respins. L-a lăsat să se joace cu limba ci câteva clipe, mai mult decât s-ar fi

cuvenit. Douăzeci şi şase de ani.

A minţit.

Fireşte că Gabriela l-a minţit pe German în timp ce se dezbrăca şi se băga in pat lângă el, în dormitorul de la facultate.

— ¡mi pare rău, Gabi, i-a spus el cu sinceritate, ¡mi pare rău pentru ce-am zis. M-a enervat foarte tare să-l văd pe Simon pipăindu-te.

— La naiba, German, sunt alături de tine de aproape doi ani. La şapte mii de kilometri de casa mea. Aşteptându-te, amânându-mi cariera pentru line. Cu ce am greşit? Spune-mi cu ce am greşit? Că am dansat? Că am râs? Că am băut?

Germán şi-a cerut scuze din nou. Gabriela şi-a împletit picioarele goale cu ale lui. German a continuat foarte sigur pe ce spunea:

— Simon, cu iubită sau fără, s-ar fi culcat cu tine.

Gabriela l-a mângâiat pe obraz şi a mai minţit puţin:

— in niciun caz, a răspuns ea. Doar ca mă iubeşti tu foarte mult şi crezi că ceilalţi mă văd mai frumoasă decât sunt. Şi chiar dacă el ar fi vrut, ceea ce nu e cazul, a insistat ea, eu nu m-aş fi culcat cu el – l-a sărutat pe buze – pentru că eu te iubesc pe tine.

L-a privit în ochi câteva secunde înainte de a repeta:

— Nu te îndoi de mine. Niciodată.

L-a sărutat din nou.

— Te iubesc, German.

— Eu te iubesc şi mai mult, Gabi, i-a răspuns el cu sinceritate. N-o să mă vezi dansând aşa cu altcineva.

— Nu, în mod sigur nu dansând, a râs ea.

Să facă dragoste beată, în starea în care se afla, aproape fără puteri şi la vârsta de douăzeci şi şase de ani, era pur şi simplu minunat. Gabriela şi-a apropiat gura de a soţului ci şi i-a susurat:

— Vrei să mi-o tragi?

A aşteptat o secundă şi a continuat:

— Te rog.

*

După o jumătate de oră Gabriela s-a întors pe mal obosită şi liniştită. Şi-a scuturat nisipul din păr. Silvia stătea lungită şi se prăjea la soare. Gabriela s-a întins lângă ea şi şi-a aşezat capul pe abdomenul ei. Prietena sa a mângâiat-o pe păr.

— E mai bine?

Ea a încuviinţat din cap.

— Caracterul lui German e uneori dificil, a spus după câteva secunde.

Gabriela era întotdeauna sinceră cu prietenele ei. De ce să mintă? Chestia aia cu rufele murdare se spală în familie nu era genul său. I-a explicat Silviei că poate a fost egoistă plănuind o săptămână în Formentera cu el, deşi ştia că German se sufoca la plajă pentru că nu suportă căldura. Simţea că este egoistă şi pentru ca ştia că pe el nu l-ar fi deranjat daca ea ar fi făcut această călătorie singură.

Germán era bucuros când rămânea singur: munca lui, cărţile lui, achiziţionarea de gadgeturi de la Fnac si Fender. Fericit. Dar Gabriela s-ar fi simţit ca a cincea roată la căruţă intre Silvia şi Salva şi nu era prea convinsă ca vrea aşa

ceva, l-a spus Silviei că mai aveau două săptămâni de vacanţă şi că se duceau amândoi singuri la munte. Stăteau in cumpănă dacă să aleagă o cabană izolată la două mii de metri, pierdută în munţii Cădi, sau un mic hotel din Puigcerdâ. Nu ştiau încă. Lui German îi plăcea la munte, îi plăceau plimbările prin pădure, liniştea naturii.

— Cu cât mai sus şi cu cât mai puţină lume, cu atât mai bine, el şi cu mine, singuri... Nu înţeleg de ce nu se plictiseşte de mine. Nu înţeleg.

Silvia şi-a trecut din nou mâna prin părul prietenei sale.

— De ce s-ar plictisi de tine? Eşti o femeie simpatică. Eu nu mă plictisesc şi petrecem ore întregi împreună.

Au tăcut amândouă. Nu mai aveau nevoie să vorbească. Uneori, această tendinţă feminină de a vorbi în buclă nu-i era Gabrielei de niciun folos. A luat *La Femnie* din coşul de răchită.

— Ai citit-o?

— Nu, Te aşteptam pe tine.

— Să vedem ce au făcut azi ghearele Iui Consuelo Garza.

— Ce obsesie ai cu ea, a spus Silvia. Nu e fată rea.

— Nu spun că e fată rea. Dar să se limiteaze la corectarea greşelilor şi a erorilor gramaticale... Schimbă sensul propoziţiilor la redactare. în plus, e obsedată de semnele de exclamaţie, pe care ştie că le detest. Schimbă punctele cu virgule, dar un punct şi o virgulă nu înseamnă acelaşi lucru. Nu este... E o tâmpită.

Gabriela folosea cu asiduitate cuvântul

tâmpit, având în vedere că era inclus în *Diccionario de la Real Academia Española.*

Silvia a râs. Nu-i păsa de puncte sau de virgule.

Gabriela a continuat.

— Nu râde, ei nu se ating de fotografiile tale. Le dai retuşate şi sunt publicate exact aşa cum le vrei tu. Imaginează-ţi ca îţi modifică saturaţia sau culoarea ori îţi decupează din cadru.

— îi omor.

— Vezi? a replicat Gabriela şi a schiţat din nou o grimasă. Trebuie să te pui în locul celuilalt ca să înţelegi.

Au abandonat conversaţia despre Consuelo Garza, iar Gabriela a căutat pagina cu interviul pe care îl realizase cu activista de la Medici fără Frontiere. A găsit-o: Marina Vega zâmbea spre aparat, îmbrăţişa ndu-şi fiica, o fetiţă etiopiana superbă.

Amândouă au rămas cu privirea aţintită asupra acelei femei cu o viaţă dedicată binelui obştesc. Nu. Ea, cu siguranţă, nu stătea să se prăjească la soare în Insulele Baleare.

— Mă uit la aceste femei curajoase, care fac lucruri cu adevărat importante pentru ceilalţi…

Gabriela a tăcut o secundă, dezamăgită, şi a continuat:

— Iar eu aici, plângându-mă că nu ştiu dacă să aleg Formentera sau Puigcerdâ.

A oftat şi şi-a întors din nou privirea spre mare.

— Îmi dau seama în ce femeie burgheză rn-am transformat şi… îmi vine sa vomit.

— Gabi, eşti foarte dură cu tine, a

răspuns Silvia, apoi i-a luat revista din mâini şi a băgat-o în coş.
Haide, i-a spus ea prietenei, vreau sa te duc undeva.

.S-au ridicat în picioare şi au mers desculţe şi în tăcere pe plaja frumoasă cu nisip alb până la o imensă lagună cu nămol. Au intrat în bazin şi s- au mânjit de sus până jos cu nămolul de la Espalmador. Au început sa vorbească din nou despre uneori simplul, alteori complicatul sex opus.

*

La întoarcerea din Formentera, în 2008, au avut loc schimbări în redacţia *La Femme.* După zece ani de la prima apariţie, revista se bucura deja de un număr mare de cititoare. La cererea acestora şi cu acordul preşedintelui grupului editorial, numărul de pagini a crescut de la cincizeci la şaizeci.

Cititoarele cereau mai multe poveşti, mai mult text, ceva ce Gabriela a susţinut mereu. Câteodată le lua interviuri ce durau ore în şir unor femei foarte interesante, apoi trebuia sa le sintetizeze ideile în două coloane de doar zece mii de caractere şi obţinea întotdeauna un text încorsetat de care nu era niciodată mulţumită.

în urma succesului revistei, branduri de cosmetice precum Estée Lauder, Shiseido şi Lancôme puteau să cumpere spaţiu publicitar: sferturi de pagină, jumătăţi sau chiar pagini întregi ca să-şi facă publicitate la noile produse. Ba mai mult, mărci de îmbrăcăminte precum

marca spaniolă Loewe, cea franceză Hermès sau cea italiană Ferragamo cereau să le îmbrace pe femeile intervievate. Acesta este motivul pentru care intră în scenă Cosima de Sentmenat y Alôs, nepoata Eugeniei şi stilist de profesie, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani. Ea urmează să se ocupe de vestimentaţia celor intervievate. Şi e a treia protagonistă a acestui roman.

în prima zi de septembrie, la etajul al treilea al clădirii din bulevardul Gracia, Cósima le-a fost prezentată pe neaşteptate Gabrielei şi Silviei.

O radiografie feminină înmulţită cu doi, realizată în zecimi de secundă. Gabrielei i-a placul fata. Pentru că, în primul rând, era diferită. Gesturile elegante, silueta zveltă, ochii de pisică, atitudinea politicoasă şi ţinuta îndrăzneaţă – şapcă Gatsby, cămaşă cu guler drept şi fustă cu talie înaltă, mulată pe corp, lungă până la călcâie – îi trădau imediat originile aristocratice. Erau atâţia oameni anoşti pe lume, încât, atunci când cineva ieşea puţin din peisaj, Gabriela se aşeza alături, tăcută, şi asculta. De foarte puţine ori s-a simţit decepţionată. Abia aştepta să audă povestea Cósimei.

Cu toate acestea, pentru Silvia a fost dificil. Fandosită aia, ale cărei prime cuvinte au fost frt vi/, i-a căzut greu. în plus, faptul că era o piloasă avea un preţ, asta întotdeauna, desigur. Gabriela şi Silvia, două luptătoare, ştiau că îşi câştigaseră locşorul la revistă muncind din greu. Corectă, ceea ce într-adevăr se poate numi corectă, intrarea Cósimei în echipă nu era.

Eugenia ştia că nepoata ei Cósima nu avea să fie binevenită. Nepoata ei cea extravagantă nu-şi făcea niciodată intrarea cum se cuvine, dar era o femeie minunată, fără niciun fel de maliţiozitate şi, lucrul cel mai important, avea un talent înnăscut de a şti cum să se îmbrace pe ea şi pe oricare altă femeie.

De fapt, ca să lucreze la *La Femmc* ca stilist, ăsta era singurul lucru care conta. Dar munca nu- i stătea in fire, iar Eugenia ştia asta. Nicio femeie din familie, cu excepţia ei, nu mişcase un deget toată viaţa. Nu o problemă economică o făcea să muncească. Banii curgeau în familia lor, aristocraţi din naştere, de secole. Câsima de Sentmenat v Alos era milionară. Multimilionară. Dar acel *dolce fur mente,* atâl de bine văzut de generaţiile trecute, nu mai era la modă, iar femeile din prezent nu se mai agăţau de soţii lor, ca să-şi înmulţească urmaşii. Oricât de aristrocrate ar & fost. Iar ziua era foarte lungă, în aşteptarea sfârşitului de săptămână.

Cosima a fost o elevă groaznică şi a refuzat saşi continue studiile: a fost dată afară de la Liceu) Francez în primul an după ce i-au găsit droguri în penar. Doi ani mai târziu, a fost exmatriculată de la Colegiul Abat Oliva pentru că a pus crucea paraclisului cu susul in jos şi a sfârşit, la fel ca toţi barcelonezii din clasa superioară, la Liceul Bor ¡a, o şcoală unde se plătea ca să promovezi anul. Şi-a luat bacalaureatul, dar n-a intrat ia facultate şi după un an sabatic, văzând că fetiţa se îmbracă nostim, mama ei a trimis-o să studieze la prestigiosul

Institut Marangoni din Paris. Iar acolo, departe de familia ei, Cosima şi-a găsit drumul. Era creativă, harnică, liberă şi fericită.

Chiar şi aşa, nu orele de *haide couture,* de croială şi confecţionare sau de istoria modei au ajutat-o să devină stilist. Este adevărat că Institutul Marangoni a învăţat-o tehnica, i-a antrenat ochiul şi, bineînţeles, i-a oferit încredere în sine. Dar Cosima avea ceva ce nu se învaţă în nicio şcoală şi în nicio disciplină artistică: Cosima avea talent. Un talent înnăscut pentru a înfrumuseţa corpul feminin. Nu contau mărimea, forma, înălţimea sau volumul femeilor pe care le îmbrăca. încă de la vârsta de cinci ani, îşi alegea singură hainele şi mergea ţinându-se de fustele mamei, selectând ce voia din magazinele de modă pentru copii de pe bulevardul Grácia. Şi la doar şase ani îşi ruga marna să o ia cu ea în trenul spre Paris ca să rătăcească amândouă prin Galeriile Lafayette, prin magazinele de îmbrăcăminte de pe Champs Elysées şi prin cele de pe bulevardul Montaigne. Iar mama o lua mereu cu ea.

Şi-a creat prima rochie cu trei luni înainte de a împlini optsprezece ani. Se plimba pe bulevardul Grácia şi a observat un manechin înfăşurat într-o mantie delicată şi frumoasă din mătase naturală verde, în vitrina casei de modă Santa Eulalia. A intrat şi s-a interesat de originea materialului: chinezesc, din sudul deltei fluviului Yangtze. Aristocraţii nu întreabă cât costă. A cumpărat cincisprezece metri. Casa de modă Santa Eulalia îi punea la dispoziţie croitorese ce

puteau realiza la comandă designul pe care ea şi-l dorea. A plătit şi le-a spus că se va întoarce peste o săptămână. La sfârşitul anilor '90, în Spania a existat o proliferare a revistelor de modă. Şi-a cumpărat revistele *Labores, Burdu* şi *Patrones* şi s-a cufundat în paginile lor timp de o săptămână cu o pasiune şi o dăruire pe care nu le cunoscuse în cei cincisprezece ani de şcolarizare frustrantă.

S-a întors la atelierul de croitorie cu un model pe care croitoreseie au ajutat-o să-l îmbunătăţească, iar în decurs de o săptămână au produs o rochie fina şi simplă, cu bretele din mătase verde, care se potrivea perfect cu silueta ei subţire. îmbrăcată cu rocliia aceea şi cocoţată pe tocuri de zece centimetri, Cósima era splendidă, elegantă, senzuală. S-a privit în oglindă, mândră de ceea ce îşi imaginase, de ceea ce crease cu mâinile ei. A vrut să fie o surpriză pentru părinţii şi surorile ei şi nu a arătat rochia nimănui. în ziua în care trebuia să-şi facă intrarea în societate, s-a îmbrăcat cu rochia lungă şi a coborât treptele castelului medieval llerden din Massalcoreig, proprietatea familiei sale, în faţa a trei sute de oaspeţi, care au rămas muţi la vederea frumuseţii unice şi a eleganţei naturale a Cósimei.

Fericită, a zâmbii când i-a văzut pe toţi uitându-se la ea. S-a aşternut o tăcere aproape mormântală. Cósima era splendidă. A coborât scara agale, privindu-i pe toţi. Pentru prima dată şi-a dat seama că făcea ceva cum trebuie. în sfârşit. Pentru că în timpul anilor de

şcoală, profesorii ei nu încetau sa-i spună – subtil, desigur – că nu avea să facă nimic în viaţă decât sa trăiască din banii părinţilor. Măcar să nu-i mai deranjeze pe ceilalţi la ore. Era o catastrofă în clasă.

Şi astfel, după ce şi-a făcut debutul în societate, toate prietenele ei au vrut, pentru propriul debut, să le facă ea rochiile (şi, având în vedere că repetase clasa a noua, a zecea şi a unsprezecea şi ţinând cont că trecuse prin trei licee, avea destule prietene). Surorile ei mai mari i-au cerut ajutorul pentru rochiile de mireasă. Ea o îmbrăcase pe Eugenia la nunţile fiicelor ei... şi totul, pe când avea mai puţin de douăzeci de ani. Producea magie combinând culori, fucsia cu roşu, galben cu verde, mov cu maro-pământiu. Magie pe trupurile femeilor.

Primul proiect pe care l-au realizat împreună Cósima, Silvia şi Gabriela a implicat-o pe actriţa Itziar Castro, care interpreta rolul principal în piesa de teatru de succes a lui Neil LaBute, *Fat Pig (Gordifi* in traducerea spaniolă). Itziar cântărea 101 kilograme. Era o provocare pentru designer. Cosima a cerut numărul de telefon al actriţei de ia Deborah Diăz, care i l-a dat cu chiu, cu vai. Pentru că, în principiu, Cosima trebuia să meargă la showroomuri sa ia obiecte de îmbrăcăminte şi sa le ducă la un platou de pe bulevardul Meridiana, unde se realiza interviul şi se făceau fotografiile. Cosima a insistat şi numai pentru că era nepoata şefei a primit numărul.

Rochia din mătase roz punea în valoare

frumuseţea şi exuberanţa actriţei, pe care fotografia realizată de Silvia le-a captat in întregime.

Prietenia dintre Gabriela, Silvia şi Cosima a început încă de la prima şedinţă foto. Pe platoul de filmare de pe Meridiana, Gabriela şi Silvia au observat cum Cosima o îmbrăca pe actriţă. Au privit-o cum ţinea cu mâinile ei elegante şi cu o naturaleţe uimitoare sânii uriaşi ai lui Itziar cu scopul de a-i repoziţlona între mătasea şi bumbacul unei frumoase rochii roz-pal. Ca actriţa să se simtă confortabil, Cosima îi adresa cuvinte sincere despre cât îi invidia sânii, făcând glume in acelaşi timp pe seama propriului aspect de scândură.

— Cât de nedreaptă a fost natura cu mine, îi spunea. Prietenul meu nici nu mă atinge. Nu mă atinge niciodată.

Şi actriţa se prăpădea de râs.

— Nu râde, Itziar, fiindcă eu cred că, dacă aş avea sânii tăi, ar pune mai des mâna pe mine.

Iar cealaltă râdea de nu mai putea de aristocrata extravagantă care o îmbrăca şi care era complet sinceră în legătură cu lipsa de interes a viitorului ei soţ pentru corpul ei.

Auzind râsetele, Silvia a luat repede aparatul de fotografiat Canon. A schimbat obiectivul. A pus unul de o sută de milimetri. A apăsat fără să se oprească. Asta însemna pentru ea fotografia. Fotografia înseamnă lumină, dar în acel moment nu-i pasa. Nu era vorba de lumină. Nu era vorba de încadrare. Nu era vorba de distanţa focală, însemna, pur şi simplu, să căute

sufletul persoanei căreia ii făcea portretul. Iar Silvia a surprins sufletul fericit al acelei femei grase, prizoniera propriei cărni.

După acea şedinţă foto, Gabriela şi Silvia au căzut prada farmecului Cósimei şi au început să o iubească pe ea şi extravaganţele ei.

*

— *Esteti en parella?* a întrebat Cósima, după ce a băut o gură de apă şi, repede, s-a uitat la Silvia. Of, scuze, Silvia, uit mereu că eşti din Madrid.

— înţeleg totul, Cósima, stai liniştita. Dacă suntem măritate, asta ai întrebat, nu-i aşa? Vă rog, continuaţi să vorbiţi în catalana între voi. Toată lumea trece la castiliană când e cu mine şi aşa nu am cum să învăţ.

— Catalana mea nu e rea, nu. E groaznică. Tata era andaluz, iar mama, una dintre femeile de afaceri din PP[2], a intervenit Gabriela. în plus, am fost la o şcoală de călugăriţe. Cred că făceam o oră de catalană pe lună. Tu mai bine învaţă de la Cósima.

Şi aşa au făcut, Gabriela cu catalana ei de cartier barcelonez trecând la spaniolă din două în două propoziţii; Cósima cu catalana ei de Lleida; Silvia cu castiliana ei autentică. Fără nicio problemă, şi încă de la începutul prieteniei pe care porneau să o construiască.

Ce relaţie faimoasă urmau să aibă aceste trei femei. Cu adevărat frumoasă. Pe atunci nu o ştiau, dar aveau să devină bune prietene pentru tot restul vieţii.

Părăsiseră platoul de filmare flămânde, iar în acel moment mâncau un meniu de nouă euro in barul Manolo. încă ţinut de Manolo, şi nu de un chinez.

— Eu m-am căsătorit acum doi ani, a spus Silvia zâmbind. Şi, in fine...

Şi-a întors privirea spre Gabriela, rostind pentru prima dată vestea cea mare:

— Vrem să facem un copil.

Gabriela i-a zâmbit dulce prietenei ei.

— Nu mi-ai spus nimic, a zis, mângâind-o tandru pe spate.

Silvia a dat din cap timidă şi fericită.

— Bine... Adevărul e că până când părinţii lui Salva nu vând casa din Formentera... în fine... nu începem.

Gabriela nu prea înţelegea ce legătură are una cu alta. Silvia a continuat cu explicaţiile:

— După ce vor vinde casa, vor împărţi banii între Salva şi tratele lui şi ne vor da o sumă pentru avansul la un apartament. Părinţii mei ne vor împrumuta şi ei şi vom avea suficient pentru un avans consistent. Astfel, vom obţine o ipotecă mai mică.

Silvia a zâmbit.

— Şi apoi, ei bine, ne apucăm să facem un copil. Estimăm că peste şase luni.

Gabriela şi-a muşcat buzele fără să facă vreun comentariu. Fără să creadă ce spunea Silvia. Cum putea să aibă totul atât de bine planificat? Şi un soţ care să fie de acord cu acest plan. Deşi, dacă se gândea mai bine şi după acea săptămână petrecută în Formentera, probabil că întregul plan fusese conceput de Salva. Sau poate că era ceva planificat de

amândoi. Planuri. Gabriela nu- şi făcea planuri. Nunta ei fusese orice, mai puţin un plan. Avusese loc cu două zile înainte de a lua avionul, iar fără nunta aceea, care ar fi putut să nu se întâmple, viaţa ei ar fi fost, poate, alta. S-a gândit că ea şi draga ei prietenă madrilenă se asemănau în esenţă, dar în rest, erau cu totul diferite. Se înţelegeau bine. Silvia, o femeie planificată, ştia unde îşi vor petrece weekendurile până la Crăciun, când urma să se întoarcă în dragul ei Madrid. Era meticuloasă, ordonată, descurcăreaţă, profund preocupată de curăţenie. Gabriela era dezorganizată, dezordonată şi, deşi nu-i plăcea să o audă din gura soţului ei, profund delăsătoare.

— Ai o casă în Formentera? a intervenit Cosima.

Silvia a aprobat din cap.

— Eugenia îşi caută o casă acolo. Nu ţi-a spus nimic?

— La naiba, Silvia! a replicat Gabriela foarte serioasă. Poate că ai putea începe să ţi-o tragi chiar de mâine.

Cosima a râs.

— Aşa stau lucrurile, Cosima. Aşa e Gabriela. a râs Silvia, trebuie sa începi să te obişnuieşti cu ea. Zice nişte tâmpenii... Ţi-o spun de pe-acum. Se justifică susţinând că a crescut fără părinţi, doar cu fratele şi vărul său... şi începe să înşire verzi şi uscate.

Gabriela a izbucnit în râs, pentru că era ceva adevărat în afirmaţia de care îşi batea joc madrilena. Avea un frate cu trei ani mai mare decât ea şi un văr de asemenea cu câţiva ani mai mare, care locuia în acelaşi bloc din cartierul Les

Corts, unde crescuseră. Părinţii absenţi de ambele părţi. Aşadar, în copilăria, adolescenţa şi tinereţea ei, până ce a călătorit la Boston, a fost întotdeauna însoţită de acei doi nesuferiţi pe care îi asculta vorbind despre universul feminin. îşi spuneau totul unul altuia, frate şi văr, iar Gabriela se afla mereu prin preajmă. întotdeauna avea sentimentul, pe măsură ce intrau in adolescenţă, apoi la începutul vieţii adulte, că fratele şi vărul său se lăudau şi se luau la întrecere în privinţa numărului de femei cu care se culcaseră. întotdeauna. Sau aproape întotdeauna. Şi niciodată, în toţi acei ani, când îşi povesteau intimităţi, nu a auzit ca vreunul dintre ei să spună: „Am făcut dragoste cu o femeie frumoasa”. Asta nu a auzit niciodată. Nici măcar cuvintele „am făcut dragoste'', de altfel. în schimb, „m-am futut cu o tipa cu nişte ţâţe...”, această frază cu toate variantele ei, in funcţie de mărimea sânilor în cauză, o auzea tot timpul. Gabriela şi-a însuşit cuvântul „futut” nu ca O încălcare a regulilor, ci drept ceva obişnuit. O altă problemă era obsesia fratelui şi a vărului faţă de mărimea sânilor femeilor cu care se culcau.

„Hei, sunteţi obsedaţi de sâni, nu-i aşa?” i-a întrebat Gabriela intr-o zi, când a ieşit de la duş cu un prosop înfăşurat în jurul corpului. „De ce? E vorba doar de grăsime. Mai multa grăsime sau mai puţină, sub piele şi înconjurată de vase de sânge.” Vorbea în timp ce-şi punea chiloţeii, apoi, naivă, şi-a dat jos prosopul şi a rămas cu sânii în văzul tuturor.

Vărul, bineînţeles, şi-a aţintit, privirea

asupra acelui corp aproape dezgolit.

„Vrei să nu te mai holbezi la ţâţele soră-mii? E verişoara ta, dobitocule.”

Gabriela a învăţat multe despre universul masculin de la cei doi. Şi i-a fost limpede, foarte limpede, că avea să aleagă alt gen de bărbat. Care să nu semene cu unul dintre cei doi bărbaţi extrovertiţi din familia ei, pe care îi adora şi de ale căror obscenităţi râdea de se prăpădea. Dar o întrista foarte mult gândul că un bărbat, orice bărbat, ar fi putut să vorbească despre ea aşa cum o făceau cei doi. Aşa a ajuns la cealaltă extremă în toate relaţiile ei, până la ultima, până la German: acel om nobil, bun până în măduva oaselor şi introvertit, care o adora şi care, ştia ea, niciodată, niciodată, niciodată nu avea să vorbească despre ea în felul acela atât de urât. Deşi, dacă urmărim firul poveştii, vom constata că Gabriela a continuat cu cealaltă extremă până ce a întâlnit ultima iubire a vieţii ei, până ce a ajuns la acel scriitor pe care îl admira, Pablo Hausmann. Pablo.

*

Manolo le-a adus celor trei fete primul fel de mâncare din meniu.

— Şi tu? Eşti măritată? a întrebat-o Silvia pe Cósima.

— Mă căsătoresc anul viitor, a răspuns Cósima, fără un entuziasm excesiv.

Le-a spus ca se căsătoreşte intr-o casa din Lleida, a familiei. Sunt discreţi. Aristocraţii nu se laudă niciodată cu ce au, nu îşi afişează niciodată bogăţia; lasă

asta pe seama burgheziei. Aristocraţii pot purta haine care să depăşească 1 500 de euro, dar nu veţi vedea niciodată o eticheta de marcă ieşind în evidenţă. Ce preţ au hainele o ştiu doar ei şi ai lor. Pentru că nu îţi stă la fel cu o bluză din alea pe care le punea pe umeraş Gabriela la Zara de pe bulevardul Gracia sau cu bluza frumoasa maronie, din mătase naturală de la Carolina Herrera, pe care o purta Cósima în acel moment, cu o pereche de blugi Loewe rupţi, de 590 de euro, aşezată pe un scaun metalic într-un bar ieftin de pe bulevardul Meridiana. Nu. Nu e acelaşi lucru.

N-a intrat în detalii. Nu le-a povestit noilor sale prietene ca se căsătoreşte în castelul Massalcoreig din Lleida, proprietatea familiei sale, înconjurat de 5 000 de hectare de pământ unde vor fi amplasate cele zece corturi. Castelul este casa familiei. Casa în care Cosima şi-a petrecut toate vacanţele de vară în copilărie, adolescenţă şi primii ani ai tinereţii, împreună cu cele patru surori mai mari. Patru surori care, în adolescenţă, în tinereţe, îşi povesteau cum bărbaţii pe care atât de mult îi iubeau făceau dragoste cu ele în budoarele lor. Ele nu şi-o trăgeau ca vărul şi fratele Gabrielei. Ele „făceau dragoste”. Şi aşa apăreau iubirile şi neiubirile şi suspinele.

Cosima nu le-a explicat celor două noi colege de serviciu că la nunta ei aveau sa fie prezenţi patru sute de invitaţi, iar dintre aceşti patru sute de oaspeţi, care urmau să vină din restul Spaniei şi din

toate casele aristocratice europene, se putea lipsi de trei sute cincizeci, l-ar fi fost de ajuns cele douăzeci de prietene de la şcolile pe care le frecventase şi cei douăzeci de prieteni de la Clubul de Polo din Barcelona ai viitorului ei soţ, pe care şi el i-ar fi preferat. Dar, cu excepţia rochiei de mireasă – făcută de Cosima împreună cu o croitoreasă de la casa de modă Santa Eulalia –, mama ei planificase absolut totul pentru nunta care urma să aibă loc peste câteva luni.

Mama şi soacra ei.

Deşi părea imposibil, mama îi plănuise până şi prima întâlnire cu mirele, Bosco de la Loma- Osorio. Viitorul soţ al mezinei sale, Cosima.

Cuscrele urziseră un plan, aproape perfect, pentru urmaşii lor.

„Planul asta e machiavelic, de ce?”, o întrebase Eugenia pe sora ei.

„Deoarece Cósima e nepricepută în dragoste, s-a justificat mama. Dacă nu o ajut, rămâne fată bătrână”.

Poale din pricina înălţimii excesive, poale din cauza lipsei de rotunjimi şi a stilului extravagant sau din cauza felului ciudat de a fi, Cósima de Sentmenat nu avea noroc în dragoste, în ciuda faptului că era de rang şi suliét nobil, simpatică şi onestă. Nu avea să aibă noroc nici cu viitorul soţ, dar ea nu ştia încă asta. Nici ea şi nici, bineînţeles, mama. Care ii voia binele, dar i-a pricinuit mai mult rău amestecându-se atâta în viaţa ei.

Cósima avea la momentul respectiv douăzeci şi şapte de ani, cu doi ani mai puţin decât viitorul ei soţ. Despre el nu se ştia să fi avut vreo iubită înainte, lucru

ciudat, dar mama lui, Cayetana Jimenez de la Loma-Osorio, viitoarea soacră a Cósimei, motiva spunând că Bosco, băieţelul ei, stătea închis in casă şi sculpta. Asta obişnuia să facă într-un fost şantier naval din Badalona, transformat într-un spaţiu multidisciplinar pentru artiştii plastici, printre matriţe din silicon, din ghips, bucăţi de fier, de lemn, de bronz, de lut şi de alabastru. Fiul ei, spunea soacra, era complet obsedat de sculpturile sale. Sculpta şi iar sculpta, fără încetare. Sculpta pentru expoziţii la care, că veni vorba, cei mai apropiaţi membri ai familiei plăteau mari sume de bani ca să-i cumpere operele.

Cósima mai avusese un iubit înainte. Un lip cam mitocan din burghezia catalană, de care fusese îndrăgostită până peste cap. Burghezul fusese vrăjit de castelul din Lleida mai mult decât de ea. Au rezistat un an şi jumătate împreună, dar extravaganţele Cósimei îl deranjau. Cósima dansa, fără nicio inhibiţie, pe barul localurilor, îmbrăcata în veşmintele ei ciudate. îi plăcea la nebunie să cânte la petrecerile private. Dădea pe gât pahare cu vin şi recita versuri de Baudelaire. îi plăcea să-l sărute pe burghez în ploaie.

La ziua de naştere a burghezului, Cósima a decis să organizeze o petrecere-surpriză la un karaoke de pe strada Aribaiu A pregătit timp de două luni „Woman in Love”, de Barbra Streisand, cu o profesoară de canto afro-americana, stabilită în Barcelona. Cósima îşi alesese cu grijă vestimentaţia ca să-i cânte prietenului ei: o şapcă Gatsby de

culoarea vinului, o rochie neagră, lungă până la călcâie, mulată pe corp, geacă de blugi şi cizme din piele. Era frumoasă şi ciudată. Burghezul a ascultat-o pe prietena lui cântând şi dansând sexy pe melodia „Woman in Love”, în timp ce trăgea cu coada ochiului la prietenii lui de la ESADE, care râdeau de ea, şi s-a simţit ruşinat.

— Dar cu ce am greşit, iubitule? Ce am făcut rău? zicea biata Cósima, dându-şi jos şapca, care nici asta nu-i plăcea burghezului, în timp ce mergea in spatele lui pe strada Ari bau şi îşi trăgea nasul.

— Mă faci de râs în faţa colegilor! Eşti o ciudată! Eşti foarte ciudată! Hai să ne despărţim, Cósima. Eu vreau o prietenă normală, o femeie normală, care să nici nu cânte, să nici nu danseze şi să nu se dea în spectacol. Tu eşti un spectacol. Ai nevoie de un alt tip de bărbat. îmi pare rău, Cósima.

Pentru că burghezul se simţea stânjenit să o vadă plângând.

— Adio, Cósima. Nu e din vina ta, eu sunt vinovat. Poate că eu sunt un tip prea normal pentru tine.

— Nu, iubitule, a răspuns ea. Ce tot spui? Tu eşti tot ce-mi doresc.

— Adio, Cosima. Adio.

Şi neiubire. Şi tristeţe. Şi singurătate. Şi plictiseală. Şi hai s-o trimitem să studieze în Franţa, că fata asta aici se topeşte pe picioare. O să moară fata.

Aristocraţii îşi pot permite să fie extravaganţi fără să fie judecaţi, atâta timp cât umbla printre aristocraţi, lucru pe care Cosima nu l-a înţeles niciodată. Ea vorbea la fel cu portarul galician al

clădirii din Sarriâ-Sant Gervasi unde locuia burghezul, ca şi cu oricare lord care i-ar fi vizitat la castelul din I.leida.

— Dar de ce vorbeşti cu portarul? o întreba enervat burghezul. Oamenii nu vorbesc cu portarii.

Cosima nu răspundea pentru că nu înţelegea întrebarea, ¡n două luni, de când ¡1 cunoştea, ea aflase mai multe despre portar decât aflase burghezul în douăzeci de ani de când locuia acolo.

Şi povestea s-a încheiat. La Paris, Cosima a avut câteva flirturi fără importanţă şi nimic altceva. Păcat, pentru că iubea intens şi era o femeie profund fidelă şi profund liberală (chiar dacă par a fi antonime). Cosima nu ar fi acceptat nici măcar acel sărut fugar pe care Gabriela La primit de la Simon Tannenbaum în Boston. Ea ar fi alergai după Germán. Ea dansa ca o nebună pe scena discotecilor din pur hedonism, din plăcere, nu ca să seducă. Ea dansa singură.

Nici burghezul, nici parizienii, nici viitorul ei soţ nu erau pe măsura iubirii de care ea mustea. Oferea totul. Se dăruia complet. Nu-i judeca pe bărbaţii care treceau prin viaţa ei şi nici nu intenţiona sa le schimbe viaţa. Ea, în ciuda faptului că era stilist, nu i-ar fi cumpărat soţului ei pulovere, aşa cum făcea Gabriela cu German. Dacă pe el nu-l deranja să umble cu puloverele arse cu ţigara, ea nu avea căderea să-i schimbe felul de a se îmbrăca. Nu o făcuse cu burghezul care se dădea mare, în mod penibil, cu căluţii cusuţi pe pieptul tuturor cămăşilor lui marca Ralph

Lauren, nu a făcut-o nici cu parizienii şi nu avea să o facă nici cu soţul ei. L-ar fi acceptat aşa cum era.

Prin urmare, l-a acceptat pe Bosco de la Loma- Osorio drept ceea ce era: un tip lipsit de vigoare, slab de înger, moale, care se credea reîncarnarea lui Eduardo Chillida, dar nu era decât un artist mediocru, care reuşea să expună datorită relaţiilor extinse ale familiei.

Cu toate acestea, Cósima credea cu tărie în el. îl copleşea cu laude. Avea să elogieze mereu acele blocuri de alabastru, fier şi lut pe care le făcea soţul ei, pentru că ea credea cu adevărat în ele. Pentru că dragostea e puternică. Iubirea este capabilă să distorsioneze imaginea bărbatului pe care îl iubeşti, şi asta i se întâmpla Cósimei. în plus, Cósima era, în plin secol XXI, o prinţesă care credea în poveşti cu zâne. Dar prinţesa nu lua în calcul că aristocratul ci slab de înger, cu înfăţişare de arhanghel, cel pe care mama ei i-l alesese drept soţ, era o fiinţă întunecată, plină de perversiuni pe care niciodată nu Ie va împărtăşi cu Cósima. Pentru că ea, poate, cu dăruirea şi dragostea pe care le simţea pentru Bosco, ar fi fost în stare să intre în joc.

Fidela şi liberală, adjective care nu sunt antonime.

Ea ar fi pătruns în lumea lui ciudată dacă el i- ar fi permis. De ce nu? Amândoi erau aristocraţi prin naştere, de cinci generaţii. Excesele aristocraţiei erau cunoscute de la apariţia sistemului de clase. Moralitatea reprezenta pentru aristocraţie o negare a instinctelor, o

negare a vieţii, iar această morală iudeo-creştină se baza întotdeauna, bineînţeles, pe frică. Dar mai ales moralitatea însemna, şi aristocraţia ştia bine acest lucru, o construcţie. Un mod de organizare a burgheziei, a plebei construit numai şi numai pentru a impune limite etice acelei turme din care ei doi nu făceau parte.

Nu. Cósima şi Bosco nu făceau parte din turmă.

Dar în timp ce Cósima observa cu suspiciune, dar fără sa le judece, aceste excese ale aristocraţiei, Bosco s-a vârât până in gât, chiar până în gât, în toate.

*

Imediat, Gabriela, Silvia şi Cósima au format un trio amuzant. Şefa lor, Eugenia, era bucuroasă, pentru că uneori alcătuirea echipelor de lucru nu era o chestiune uşoară.

Cósima nu a întârziat să-i spună Eugeniei că socrii Silviei aveau o casă de vânzare în tormentera. Eugenia şi Emmanuel au luat un avion ciliar in aceeaşi săptămână spre insulă. Au văzut încă patru casc – două pe Cap de Barbaria, două în Sânt Ferran de Ses Roques –, iar Silvia le-a deschis uşa casei socrilor ei.

Eugenia a capitulat în faţa acelei căsuţe simple, înconjurată de măslini şi aflată la cincisprezece minute de piaţa bisericii Sânt Frăncesc. Nu au existat agenţi imobiliari, nici firme de administraţie, nici intermediari: le-au plătit 20 000 de euro în numerar drept

avans socrilor Silviei, după ce au aterizat la Barcelona.

În decurs de o lună, Eugenia şi Emmanuel au semnat cumpărarea a ceea ce avea să fie ultimul lor cămin.

*

Gabriela a sosit la redacţie palidă, cu metalica durere pelviană premenstruală care o paraliza timp de o săptămână încă de la vârsta de paisprezece ani, când îi venise prima menstruaţie. Metalic. Metalic, da. Simţea nişte cuie înfigându-i-se în uter, în partea inferioară a pântecului. Aşa le descrisese durerea mai multor ginecologi pe care îi consultase.

— Durerea este normală atunci când îţi vine ciclul, copila mea. Bunica ta a avut şi ea durerile astea îngrozitoare, l e-am avut şi eu. Le ai şi tu.

Sfâşiată de durere, în timp ce ieşeau dintr-o prestigioasă clinică ginecologică catalană, Gabriela spusese ce nu putuse să-i spună ginecoloagei. într-un mod subtil şi aproape imperceptibil şi după ce Gabriela îi vorbise cu lux de amănunte despre tortura, martiriul, chinul şi angoasa pe care uterul ei le suferea, împovărând explicaţia cu adjective – cura ar ti înţepător, intern, tăios, metalic, caustic –, ginecoloaga sugerase tratament psihiatric.

— Suntem in secolul XXI. Au trecut treizeci de ani de când Neil Armstrong a ajuns pe Lună, zisese Gabriela şi a oftat abătută. Nu e posibil să nu se fi descoperit nimic şi să fiu obligată să stau o săptămână drogată cu ibuprofen,

nolotil şi enantyum toată viaţa. Trebuie sa existe şi altceva. Nu poate fi doar o simplă durere menstruală.

Mama ei o mângâiase pe obraz. Era o durere menstruală. Nu putea decât să o asculte şi să încerce să-i transmită calm. La cincizeci şi doi de ani, şi spre deosebire de prietenele ei, care se plângeau că nu mai sângerau din vagin, mama ei fusese extrem de fericită că ajunsese la menopauză şi, în cele din urmă, încetase să mai aibă menstruaţie. în sfârşit, se terminase cu durerea. Si ea suferise din cauza acelei supramedicaţii şi o detesta. Da, fiica ei avea dreptate, nu exagerase nimic în faţa ginecoloagei.

Gabriela a intrat suferindă in redacţia de la *La Femmc,* Le-a salutat scurt şi politicos pe Deborah Diaz şi pe Consuelo Garza şi s-a dus direct la dozatorul de apă. A luat un pahar de plastic, l-a umplut şi a înghiţit ibuprofenul de şase sute de miligrame înainte de a intra în camera cu pereţi din sticlă unde o aşteptau Eugenia, Silvia şi Cosim a.

Şi-a cerut scuze pentru cele cinci minute de întârziere. Eugenia şi Silvia şi-au dat seama că avea dureri menstruale, dar nu au comentat. Eugenia le-a prezentat propunerile de interviuri pentru săptămâna următoare. Primul urma să-i fie luat unei regizoare de teatru ce realizase o adaptare după *Mcdeea* de Euripide, piesa avusese premiera la Festivalul din Merida şi se juca la Teatrul Naţional Catalan; era una dintre cele mai importante producţii din acel an, subvenţionată de Ministerul Culturii şi în coproducţie cu Centrul Naţional de

Teatru.

Pentru cel de-al doilea interviu, Eugenia – care voia să le ofere o şansă regizoarelor promiţătoare nesubvenţionate – a recomandat-o pe actriţa şi regizoarea Pia Szifron, care juca alături de un alt actor argentinian în *Scene ti intr-o căsnicie, o* adaptare teatrală a scenariului lui Bergman, montată într-o cafenea-teatru din Raval. Piesa devenise un succes de critică şi de public, şi numai datorită recomandărilor din gură în gură.

Eugenia nu avea să le însoţească la Naţional, dar urma s-o facă la cafeneaua-teatru. Aştepta cu nerăbdare să vadă piesa aceea în format redus, pentru că ea şi Emmanuel, soţul ei, fuseseră prezenţi la premiera filmului lui Bergman în Franţa, în 1974. în urmă cu treizeci şi patru de ani.

Ei doi ştiau ca cenzura lui Franco avea să taie anumite scene ascunzându-le de ochii spaniolilor şi nu ezitaseră sa treacă graniţa ca să ajungă în Franţa şi să fcnteze acea mutilare, conducând Citroen-ul lor GS cei 192 de kilometri care despart Barcelona de Perpignan. Le-a plăcut foarte mult acea imagine răvăşitoare a intimităţii cuplului. Regizorul suedez realiza un minuţios portret al procesului de destrămare al unei căsnicii, l-a durut. Pentru că *Scene clintr-o căsnicie* provoacă durere. Eugenia şi Emmanuel, pe atunci un tânăr cuplu îndrăgostit, au ieşit trişti din emblematicul cinematograf Castellet.

— Dacă asta ne aşteaptă, ar fi fost mai bine să nu fi venit, nu-i aşa? a spus

Eugenia tandru, punându-şi braţul în jurul taliei lui.

Au vorbit despre film. Şi-au promis unul altuia că nu se vor înşela niciodată. Că nu-şi vor ascunde nimic. Dacă relaţia s-ar deteriora, şi-ar mărturisi-o. întotdeauna vor fi sinceri unul cu celălalt. Nu avea să existe o a treia persoană. Lor nu avea să li se întâmple ca lui Marianne şi Johan, protagonişti filmului.

— Emmanuel, dacă apare o altă femeie în viaţa ta, îmi vei spune, nu-i aşa? Şi i-a repetat-o în franceză: *Emmanuel, si tine femmc entre dans ta vie, tu ine le dira, n'est-ce pas?*

Iar el s-a uitat la ea profund îndrăgostit. În acea explozie de iubire de la începuturi, ideea că o femeie ar fi putut frânge dragostea pe care o simţea pentru ea era insuportabilă.

— *Mon ainonr, cela ne m'arrivcra pas.*

Naivi şi orbi în faţa viitorului în acele zile de început, şi-au jurat sinceritate şi iubire veşnică. Iar Emmanuel a repetat înşelându-se, înşelandu- se teribil: „Iubito, mie n-o să mi se întâmple niciodată”.

*

Scenografia de la Teatrul Naţional era o operă arhitectonică ce le-a copleşit pe ele şi pe cei aproape o mie de spectatori care se aflau în sală aşteptând opera clasică a lui Euripide. Luminile s-au stins şi sunetul impresionant al unei tobe din piele a umplut sala timp de zece secunde. Protagonista şi-a făcut apariţia desculţă, incarnând-o pe Medeea. A păşit în tăcere,

în ritmul tobelor, cu umerii goi şi cu o frumoasă tunică grecească din in şi mătase până la glezne, care părea o simpla rochie de mireasă. Cosimei i s-a tăiat respiraţia. Nu mai văzuse niciodată un stil atât de simplu şi atât de frumos pe corpul unei femei. A radiografiat-o în minte.

Gabriela şi Cosima aşteptau cu sufletul la gură ca actriţa aceea înconjurată de una dintre cele mai frumoase scenografii şi purtând o ţinută încântătoare să dea viaţă Medeei. Actriţa a declamat primele fraze şi a început o teribilă plictiseală de două ore şi jumătate...

— Ce prostie, gata! Ce prostie, a spus Cosima după numai zece minute, lăsându-şi capul pe catifeaua fotoliului.

Aristocratică, a închis ochii, şi-a relaxat muşchii feţei şi, fără niciun complex, a adormit.

Această lipsă de corectitudine poate fi legată de faptul că burghezia îşi asumase porţia de moralitate cu rnulţi ani în urmă. Dar ea nu înghiţea găluşca şi nici din turmă nu făcea parte. Iar turma a suportat cu stoicism acel spectacol plictisitor, cu ochii pe ceasul de mână.

„Doamnă regizoare, cineva ar trebui să-ţi explice că nu actriţa este cea care trebuie să plângă. Nu ea este cea care trebuie să se sfâşie pe dinăuntru. Ci noi. Da, noi. spectatorii, suntem cei care trebuie sa ne emoţionăm. Iar dumneavoastră nu ne uşuraţi situaţia. Dacă am putea, ne-am ridica şi am părăsi teatrul. Ce aiureală, prietena mea. Ce aiureală!”

Asta gândeşte Gabriela în timp ce o

priveşte pe Cósima cum doarme. Ea nu s-a născut aristocrată.

Cósima s-a trezit după două ore, când publicul aplauda.

— Mi-a plăcut la nebunie, a spus Gabriela zâmbindu-le regizoarei şi actriţei principale în foaierul teatrului, unde le-au aşteptat după terminarea piesei.

Cósima, care nu făcea complimente inutile, a schiţat un zâmbet forţat şi a aprobat din cap.

înaintau deja pe Gran Via în căutarea unui taxi, când Cósima i-a mărturisit că frecventa opera de la o vârstă foarte fragedă, împreună cu părinţii şi surorile ei, pentru că aveau o lojă la Opera Liceo din Barcelona.

— Publicul e cinstit acolo, a explicat Cósima, aplaudă, aclamă, dar şi huiduie.

— Huiduie? Serios? La Liceo din Barcelona? s-a mirat Gabriela.

— Oh, şi la Opera din Paris sunt mult mai neiertători. Dar e cinstit, nu-i aşa? Să huidui e urât, poate chiar nici nu trebuie. Când opera se sfârşeşte, nu aplauzi, te scoli şi pleci. E suficient sâ nu aplauzi... Ai dreptul să nu aplauzi. Pentru ca, în plus, îi faci o favoare regizorului sau regizoarei, nu-i aşa?

Cósima a făcut un gest amuzant şi a continuat:

— Pentru că, dragi prietene, nu ajută deloc să spui... – s-a forţat să vorbească entuziasmată, imitând vocea Gábrieléi: „Mi-a plăcut la nebunie, chiar aşa. Mi-a plăcut la nebunie piesa/'

— Şi ce vrei să fac? Sa spun adevărul?

A obţinut un interviu călduţ. Eugenia

şi-a ridicat privirea spre protejata ei la şedinţa din lunea următoare:
— A fost chiar atât de proastă?
Gabriela s-a încruntat fără sâ răspundă.
— Haide, te rog. Foloseşte nişte adjective frumoase, că textul ăsta nu poate fi publicat aşa, a conchis şefa. Laudă in text feminismul şi emanciparea femeilor.
Emancipare. Putere. Nu există un cuvânt mai frumos care să vorbească despre noi? Să vorbească despre egalitatea după care tânjim. *Putere* este sinonim cu *stăpânire.*
Eugenia a văzut degetele Gábrieléi nemişcate.
— Gabi, scrie, a îndemnat-o, într-o oră îl trimitem la tipografie.
— Nu-mi place cuvântul *stăpânire.* Nu am de gând să-l folosesc, Eugenia.
— Foloseşte-1!
— Hai să găsim unul mai frumos.
— Nu avem timp. Scrie.
Gabriela a oftat. Unde-i lege nu-i tocmeală... Avea la îndemâna MacBookul Pro pregătit. A deschis documentul. A pus mâinile pe tastatură.
— Sunt o femeie cu foarte puţină integritate, a spus ea cu voce tare, ca Eugenia s-o audă.
Dacă ea ar fi fost redactor-şef al revistei *La Fcmme,* nu i-ar fi oferit două pagini întregi acelei regizoare de teatru fără talent. Indiferent cât de femeie era.
— Eugenia... Este deja nedrept să primească o suma de bani incredibilă din partea statului ca să regizeze o piesă, pe care, în plus, nici măcar n-a scris-o ea...

Să nu-i facem reclamă gratis, draga mea...

— Gabi, eşti o pacoste, scrie.

Subalterna s-a supus şi, în timp ce degetele ei tastau *stăpânire,* s-a considerat din nou o femeie fără integritate.

*

Gabriela aştepta pe rândul întâi al micuţei cafcnclc-tcatru din cartierul Raval, împreună cu Eugenia, Cosima şi Silvia. Mai erau două minute până sa înceapă *Scene dintr-o căsnicie,* adaptarea după Bergman.

Aştepta cu scepticism, bineînţeles. Asta se întâmplă când te duci la teatru şi nu-ţi place o piesă. Trece ceva timp până când revii. Asta se întâmplă cu oamenii normali. Cei care nu lucrează ca jurnalist cultural, care trebuie să meargă de două, trei ori pe săptămână la teatru. Un spaţiu scenic practic gol: pereţi negri, două scaune din răchită şi un pat dublu cu aşternuturile mototolite. Luminile s-au stins. Actriţa argentiniană şi partenerul ei au intrat în scenă. Şi. în doar zece minute, s-a întâmplat acel lucru minunat care este cunoscut sub numele de magia teatrului. Unde Gabriela a crezut că este Pia. Unde cuvintele pe care actriţa i le spunea partenerului de scenă le simţea ca fiind ale ei.

— Hai să nu ne destrămăm căsnicia. Lasă-mă să discut cu amanta ta şi să ne cunoaştem. Vorbeşte-mi despre ea, te rog. Este mult mai rău să trebuiască să-ţi imaginezi la nesfârşit pe cineva... Arată-

mi o fotografie.
— Tu ai vrut-o, a replicat soţul.

Pia a lăsat o lacrimă să-i alunece pe obraz în timp ce se uita la poza tinerei amante. în acelaşi timp Gabriela, emoţionată de interpretarea actriţei, îşi ştergea şi ea o lacrimă.

Prin ce experienţă sfâşietoare au trecut în cele două ore. Pia Szifron a oferit totul, cu generozitate, publicului său; a transmis autenticitate cu fiecare frază rostita. Ele patru şi cei nouăzeci de spectatori au ovaţionat interpretarea cuplului de argentinieni care, la cererea publicului, a trebuit să revină pe scenă de trei ori. în acest caz ovaţiile au fost sincere şi publicul a făcut ceea ce nu făcuseră cei aproape o mie de burghezi de la Naţional: cei nouăzeci de spectatori de la cafeneaua-teatru s-au ridicat in picioare.

S-au întâlnit cu Pia două zile mai târziu în micul bar al cafenelei-teatru, pentru că Gabriela voia, pe cât era posibil, ca interviurile să fie întotdeauna realizate la locul de muncă al celei intervievate. Platoul întunecat şi rece de pe bulevardul Meridiana unde le trimitea Deborah Diaz nu-i inspira nimic nici ei, nici Silvici. Nu există ceva mai ingrat pentru un fotograf decât ca lumina să se reflecte pe un fundal alb. Deborah, încântată, ştergea din tabelul Excel cele trei sute de curo, cât o costase chichineaţa de pe bulevardul Meridiana.

La sfârşitul spectacolului, Cósima i-a spus Piei că îi va aduce haine de la diferite showroomuri pentru şedinţa foto.
— Şi nu pot să vin cu tine să iau hainele?

a întrebat-o Pia.
— Bineînţeles. Aş fi încântată.

Şi aşa, Pía şi Cósima s-au plimbat prin toate showroomurile din Barcelona în următoarele două zile, vorbind între timp despre viaţa lor, cu sinceritate. Cósima, despre viitorul său soţ, Bosco de la Loma-Osorio. Pía, despre soţul ei scriitor.

Cósima a îmbrăcat-o superb: fustă lungă de in de culoarea nisipului, până la glezne, bluză albă cu trei nasturi ce lăsau să i se vadă decolteul frumos. Un Rolex de aur la încheietura mânii.
— Nu, Pía. Doar ni le împrumută. Trebuie să înapoiem totul.
— Da, ştiu. Ai văzut că *io* lucrez ca actriţă aici, dar banii nu-s mulţi... Un ceas ca ăsta n-o să am niciodată. Oh, lasă-mă, fată, să-l mângâi puţin.

Şi din nou, râsete, iar Silvia a pus mâna rapid pe aparatul de fotografiat. Şi a început să fotografieze.

Au terminat şedinţa foto, iar Cósima şi Silvia au continuat să pălăvrăgească în timp ce Gabriela ii lua interviu Piei.

Argentinianca i-a povestit că, în ciuda celor treizeci şi şase de ani ai săi, de curând împliniţi, juca pe scenă de treizeci de ani. Nu exagera. La vârsta de şase ani, a început şcoala din cartierul său din Mar del Plata, unde încă locuiau mama şi sora ei. Apoi a studiat la şcoala de artă dramatică din Buenos Aires şi a venit în Spania pentru că cele două verişoare ale ei emigraseră cu câţiva ani mai devreme. Ea venise să-şi încerce norocul şi s- a îndrăgostit de un catalan. Argentinianca şi catalana au stat de vorbă timp de o oră şi s-au simpatizat

reciproc.
— Mulţumesc, Pía, am tot ce-mi trebuie, i-a spus Gabriela la final. Mi-a plăcut mult piesa. Şi, iţi spun sincer, sunt încântată că te-am cunoscut.
— Plăcerea e a mea, Gabriela. Şi eu sunt încântată să te cunosc, a răspuns Pia, zâmbind. Ştii ce? îmi aminteşti de sora mea. E cu trei ani mai tânără decât mine. Ai ceva din ea, nu ştiu ce. E dulce şi primitoare. Exact ca tine.
— Plăcerea e de partea mea, Pia, a replicat Gabriela, zâmbind la rândul său. Serios.
— Ascultă, a spus Pia în timp ce-şi deschidea poşeta, îţi las numărul de mobil şi e-mailul meu, in cazul că îţi mai vin în minte şi alte întrebări. *Io* încântată.

Gabriela, ca de obicei, nu avea la ea telefonul mobil.

Pia a scos din geantă o trusă, două pixuri şi o carte, încercând să găsească o foaie de hârtie albă ca să poată să-şi scrie datele de contact. Gabriela a observat coperta cărţii pe care o lăsase pe scaun.
— Ce citeşti? a întrebat-o.
— Un roman pe care soţul meu tocmai l-a publicat.

Pia a luat romanul şi i l-a întins înainte să continue să scotocească în geantă după nişte hârtie ca să-şi noteze e-mailul.
— A fost publicată săptămâna trecută. Nu m-a lăsat să-l citesc până acum. Zice că sunt mai critică decât editorul lui.

Gabriela a întors cartea ca sa citească prezentarea de pe copertă şi a dat peste fotografia lui Pablo Hausmann. A simţit că inima îi stă în loc pentni o secundă. Se împlinea un an de la Târgul de Carte de

la Londra. Cum ar fi putut să şi-o mai amintească pe Pia? O văzuse o secundă, din spate, în aeroportul EI Prat şi îi auzise vocea şi accentul argentinian pronunţat.
— Uite, pastreaz-o. Nu găsesc nicio hârtie. Păstrează cartea şi iţi scriu datele mele pe prima pagină. Mi-a mai rămas de citit ultimul capitol. Acasă mai avem încă zece exemplare.
— Nu, nu-ţi face griji, a reacţionat Gabriela, oarecum zăpăcită. Cum să păstrez eu cartea? Stai, mă uit eu la mine în rucsac.
— Nu, haide, serios. în plus, romanul e bun. Bărbatul meu e un nemernic, a zis Pia zâmbind şi a făcut un gest de femeie îndrăgostită. Tipic catalan timid... căruia îi e greu sa scoată o vorbă... Dar scrie bine. Daca ai timp de citit, o să-ţi placa.

Pia a luat romanul soţului ei, l-a deschis la prima pagină şi a notat e-mailul cu un scris de mână îngrijit.

Gabriela a rămas mută. Ar fi putut să-i spună liniştită că citise romanul anterior al lui Pablo, că îl ascultase la Londra. Dar, fără să ştie de ce, nu i- a spus-o.
— Să iasă bine, Gabriela, a spus Pia, privind-o fix in ochi. Interviul reprezintă o mizã importantă pentru mine.

Acasă, a doua zi, în timp ce transcria şi dădea o formă frumoasă şi sinceră interviului cu Pia pe care avea să-l publice, Gabriela a luat romanul in mână şi s-a uitat la poza lui Pablo de pe coperta a patra. A observat timiditatea din privirea lui şi şi- a amintit de siguranţa cu care vorbea în faţa celor cinci sute de invitaţi de la Târgul de Carte de la

Londra. îi plăcea Pablo. îi plăcea acest bărbat necunoscut. S-a gândit la cât de ciudată este mintea umană. Poate că mintea feminină. Cum putea să-i placă un străin cu care nu schimbase nici măcar o vorbă? Şi, desigur, nu era vorba doar despre fizicul lui, deşi şi asta conta. Era altceva pe care nu ştia cum să-l califice. Pentru că bărbaţi frumoşi sunt destui, dar nu suficienţi. Frumuseţea fizică nu e îndeajuns. în plus, Gabriela niciodată nu s-a uitat la un bărbat pentru calităţile fizice.

S-a gândit din nou la modelele pe care le urmăm în alegerea partenerului, de aceea tindea să-l compare pe German cu Pablo. Din nou vedea în ei acelaşi gen de bărbat. Nu a vrut să se gândească la el, dar a fost trădată de subconştient şi i-a venit în minte tatăl său. Un mare timid, dar capabil de asemenea să apere cu stoicism drepturile celor care veneau la cabinetul lui de avocatură, capabil să-i convingă sau să-i descurajeze pe juraţii unui tribunal popular cu argumente zdrobitoare şi totuşi incapabil să comunice, să-şi exprime sentimentele faţă de soţia şi copii lui.

Gabriela s-a gândit că poate era adevărată aceasta tendinţă a bărbaţilor şi a femeilor de a gravita mereu în jurul aceluiaşi gen de partener. Al aceluiaşi gen de bărbat.

Walter Kormán, psihanalistul Gábrieléi, susţinea că ne îndrăgostim de oameni care ne amintesc de cei pe care i-am iubit în copilărie. Astfel, femeia se îndrăgosteşte de un bărbat asemănător, mai degrabă din punct de vedere psihic

decât fizic, cu propriul tată. Ceea ce Freud numea „eterna reîntoarcere a aceluiaşi”[15].

Nu i-a mai scris Piei după ce interviul a fost publicat, dar îşi dorea să-i fi plăcut şi, mai ales, să o ajute în carieră.

Gabriela a luat romanul lui Pablo si s-a întins în patul său uriaş, pe salteaua sa gigantică de doi pe doi metri, aşezată pe o platformă de patruzeci de centimetri înălţime, din perete în perete. O platformă pe care i-o comandase singurului tâmplar ce mai rămăsese în cartierul Born. Patul uriaş a generat o altă discuţie cu German, care nu înţelegea de ce nu putea să doarmă pe o saltea normală. Marca Pikolin Normablock, cea dintotdeauna, insista Germán. Iar Gabriela răspundea ca nu-i plăcea mobila şi că nu voia noptiere. Şi că visa la paturi mari precum cele americane, acele King Size pe care le vindeau în maliul de lângă Universitatea din Boston.

Gabriela a câştigat bătălia patului pentru că German a zburat la Boston cu treburi de serviciu şi a găsit la întoarcere platforma montată. Platforma cu salteaua acoperită cu o imensă plapumă de trei metri şi o pătură din caşmir alb.

Partea de pat a Gábrieléi: cu exact treizeci şi cinci de cărţi, pixuri, carneţele, carioci în culori pastelate şi o lampă din anii '50, cumpărată de la târgul de vechituri din Encants Vells şi al cărei ştecăr trosnea în anumite zile. Partea de pat a lui German: sobră, nimic altceva decât o lampă neagră, marca Vinçon.

„Gabi, dragă, eşti teribilă”, a spus

German supărat, când s-a întors din Boston, văzându-şi noul dormitor cu patul acela XXL. Nimic ce Gabriela n-ar fi putut rezolva... au făcut imediat dragoste pe salteaua nouă şi gigantică.

Gabriela a aşezat pernuţele şi s-a sprijinit de ele. A deschis romanul Iui Hausmann la prima pagină şi a citit. A trecut la a doua pagină. La a treia. Şi timp de trei ore n-a făcut altceva decât să citească până ce l-a terminat. A închis cartea şi a lăsat-o să se odihnească pe pieptul ei. A privit pe fereastră gândindu-se la personajul masculin de la care îşi lua rămas-bun dupa acele ore de lectură intensa. O emoţiona modul în care protagonistul – din nou un altér ego al lui Pablo, cel mai probabil – era capabil să-şi exprime sentimentele faţă de femeia iubită. Gabriela răsese de isprăvile lui galante şi, mai ales, râsese cu pofta de duioasele lui masturbări solitare. Pentru că şi bărbaţii suferă din dragoste, zicea personajul principal. Şi Gabriela s-a gândit la ficţiune. La alter egoul acelor personaje fictive create de scriitor, personaje ce simt, gândesc şi acţionează aşa cum ar fi făcut-o scriitorul însuşi.

„Cât de mult din tine e in acest roman, Pablo? Cât de mult din tine e aici?”

Pentru că, abandonându-se magiei literaturii şi autoficţiunii, Gabriela şi-ar fi dorit sa fie acea femeie iubită, cea care, în ultima pagină a romanului, aşază capul lui Pablo la adăpostul pieptului său.

---

6 „Procesul unei târfe” (in Ib. spaniolă).

7 „Mulţumesc, domnule Burthenshaw. Mulţumesc, Anglia, că ne-□ţi Îmbrăţişat literatura. Vă vom fi veşnic recunoscători” (in Ib.

engl. în orig.).

8 „Grasa”.

2 Partidul Popular, partidul spaniol de centru-dreapla.

10 Teoria filosofică a eternei reîntoarceri a lost lansată de Nietzsche şi încorporată de Sigmund Freud în teoria sa psihanalitică şi in lucrarea *Dincolo de principiul plăcerii* (N.a.).

4

Poveste trăsnită

Şi Silvia a rămas însărcinată aproape imediat după ce şi-a cumpărat micul apartament confortabil de şaizeci şi cinci de metri pătraţi în cartierul Grácia. Şi în aprilie 2009 a avut loc nunta fastuoasa a Cosimei.

Silvia şi Gabriela au fost prezente: prima, angajată ca fotografă cu un tarif exorbitant, pe care Cósima s-a încăpăţânat să i-l plătească; a doua, în calitate de asistent fotograf şi numai pentru că Silvia a rugat-o; Gábrieléi nu-i prea plăceau nunţile şi banchetele.

în dimineaţa nunţii, Gabriela a deschis portbagajul Volvouluî său în faţa porţii de pe străduţa pietonală unde locuia Silvia, care a coborât cu burtoiul ei de şapte luni, un trepied de trei kilograme în spate, un aparat Leica M6 analogic atârnat de gât, două rucsacuri imense cu aparatele Canon şi Nikon D90 digital, patru obiective şi douăzeci de role de film.

— Mergem la Lleida, prietena mea, nu în Kenya, i-a spus Gabriela descărcând ce purta în spate.

— Mi-am adus şi Leica... Nu ştiu, poate că nu trebuia, dar îmi place cum arată în alb şi negru... să ma joc cu lichidele acasă, să developez eu însămi... şi, în plus, Cósima mi-a dat mână liberă. Să fie diferit şi să fac ce vreau, a explicat Silvia, apoi s-a strâmbat. Ei bine, să fac ce

vreau, dar să n-o fotografiez pe soacră-sa, a insistat foarte mult asupra acestui lucru.

Au râs. Abia aşteptau să o cunoască pe soacră. Silvia s-a uitat la tot materialul din portbagaj.

— Da... poate că nu e necesar să ducem totul. Cele două teleobiective ocupă mult spaţiu. Mai e şi asta. Dar o să vezi cât de frumoase vor fi fotografiile. Oamenii se relaxează când nu-şi dau seama că sunt traşi în poză. Nu mă intimidează deloc... Patru sute de invitaţi.

Gabriela a închis portbagajul.

— Tu fotografiezi cu Nikonul, a continuat Silvia.

— Silvia, am făcut doar un curs opţional de fotografie la Universitatea Autonomă. Ştiu să fotografiez, dar... cam atât.

— Ai încredere în mine, a spus Silvia, fă ce-ţi spun eu.

S-au urcat în maşină. înainte de a porni Volvoul, Gabriela s-a uitat la burta bombată a prietenei sale.

— Pot s-o văd?

Silvia şi-a ridicat puloverul, descoperindu-şi abdomenul.

— Cât de inimos arată...

Gabriela a întins mâna şi l-a mângâiat.

— Dar tu?

— Nu încă.

A întors cheia în contact, iar CD-ul a răspândit muzica unei chitare electrice.

—Dă-l mai tare, Silvia, că Germán nu mă lasă. Silvia a mărit volumul.

— Mai mult... Mai tare, a spus Gabriela, răsucind volanul spre dreapta.

Silvia s-a supus.

A dat volumul la maximum, privind-o amuzată pe prietena ei dragă, care i-a ţinut atât timp companie. Gabriela a demarat, iar Alanis Morissette şi albumul ei *jagged Little Pili* le-au însoţit practic până la căsuţa familiei prietenei lor Cósima din regiunea Segriâ, provincia Lleida.

Au ajuns la reşedinţa familiei Cósimei, un castel medieval înconjurat de sute de piersici în floare. Impresionate, au coborât din Volvo, admirând frumuseţea şi rafinamentul peisajului... Părea un loc fermecat.

Silvia a scos trepiedul din portbagaj şi l-a agăţat pe umăr, Gabriela a luat cele două rucsacuri şi au mers pe jos până la castel.

Au găsit-o pe Cósima singură în dormitorul ei, stând în faţa măsuţei de toaletă; soarele inunda camera. Ferestrele mici şi vechi ale castelului fuseseră înlocuite cu unele de doi pe doi metri. Ferestre protejate de draperii groase, late şi lungi, din ţesături naturale, care se târau pe podea.

Cósima îşi făcuse o rochie de mireasa simplă şi drăguţă, alcătuită dintr-un top din dantelă drapată şi căptuşită cu tul de mătase albă, decolteu în V la spate şi o fustă cu talie înaltă din amestec de in, mătase şi viscoză, de culoarea untului. Machiajul era foarte fin şi părul lăsat liber. Era pur şi simplu minunată. Arăta ca o virgină, frumoasă şi pură.

— Eşti superbă! i-au spus Gabriela şi Silvia, sincere şi la unison.

Cósima a zâmbit recunoscătoare.

— Dar de ce eşti singură? a întrebat Gabriela.
— Locul era plin acum cincisprezece minute. Cele patru surori ale mele, mama şi Eugenia, Le- am rugat să mă lase o jumătate de oră singură înainte de sosirea invitaţilor. Totul e bine. Am nevoie doar de un pic de linişte.
— Am plecat, atunci, a spus Silvia.
— Nu, nu, vă rog, mai rămâneţi. în felul ăsta, sigur nu mai intră nimeni.

Cósima a făcut câţiva paşi spre pat şi s-a lăsat să cadă pe spate pe saltea.
— *Gabi, si as plau, passa el pestell de la porta.*[11]

Gabriela s-a dus la uşă şi a tras zăvorul. Silvia, în linişte, s-a aşezat intr-un balansoar de lângă fereastră şi şi-a mângâiat abdomenul.

Au petrecut câteva secunde în tăcere.
— Locuieşti în cel mai frumos loc din lume, i-a spus Gabriela în timp ce se aşeza pe băncuţa din pervazul ferestrei.

Cosima a avut nevoie de câteva secunde până să răspundă.
— Da, locuiesc în cel mai frumos loc din lume, ca o insectă prinsă în pânza unui păianjen, a zis în cele din urmă fără să le privească şi acoperindu-şi ochii cu braţul. Sper doar ca acest bărbat pe care îl iau de soţ să mă scoată de aici.

*

Două ore mai târziu, bărbatul pe care Cósima îl lua de soţ – un omuleţ moale, anemic, cu barbă roşcată de hipster şi cu aspect neîngrijit – o aştepta în faţa altarului. Altarul fusese aşezat cu grijă

sub o magnolie şi acoperit cu o faţă de masă simplă din olandă de culoarea naturală a inului şi aranjamente florale făcute din levăn ţică şi flori sălbatice. Sprijinit de altar, viitorul soţ, Bosco de la Loma-Osorio, vorbea liniştit cu un tânăr preot în timp ce cu degetul mare şi cu arătătorul alunga o muscă de pe costumul lui italian din trei piese, croit pe măsură la casa de modă Berluti din Milano.

în faţa lui, patru sute de scaune de răchită aşezate în semicerc pentru ca invitaţii, toţi cei patru sute, să se poată aşeza la umbra corturilor din pânză albă.

Gabriela şi Silvia observau totul în tăcere, discret, de sub o altă magnolie, de unde făceau poze.

Gabriela s-a gândit că toate nunţile la care participase semănau, dar nu şi aceea. O nuntă într-un loc fermecat. Şi-a spus în sinea ei ca nu ar fi plecat niciodată de acolo. Nu voia să părăsească tihna, liniştea de care se bucurau acele fiinţe privilegiate, străine de realitatea lumii. Cât de uşor era să trăieşti acolo pentru totdeauna.

în clipa aceea, doi virtuozi, un violoncelist şi un violonist, se duelau într-un concert de muzică country ca să-i distreze şi să-i facă să râdă pe invitaţii ce aşteptau mireasa. Câteva fetiţe cu coroniţe de flori şi îmbrăcate în frumoase rochii albe model cuib de viespe alergau printre piersici. Copiii zvăpăiaţi încercau să se catare în magnolie. Chiar şi tânărul preot care oficia ceremonia li s-a părut un tip fermecător şi un bun orator.

Şi, în sfârşit, a sosit mireasa în rochia ei simpla, purtând în par diadema alba cu diamante Cartier, foarte fine, moştenire de la bunica paternă. în mâini ducea margarete proaspăt culese de ea în acea dimineaţă. Violoncelista şi-a aşezat violoncelul între picioare, l-a sprijinit de umăr şi, pe acordurile lui *Nessuti Dorma* de Turandot, la braţul tatălui ei, Cósima s-a îndreptat spre viitorul soţ, cu ochii plini de fericire.

Iar Silvia, ai Canonul si un teleobiectiv de 240 de milimetri, a încercat să capteze sufletul prietenei sale Cósima, în timp ce Gabriela se juca întruna cu aparatul Nikon.

Cósima şi Bosco au fost declaraţi soţ şi soţie.

Apoi a urmat „poţi să săruţi mireasa”, iar mirele şi mireasa s-au sărutat. Şi au venit aplauzele. Şi Silvia, la umbra magnoliei, a fotografiat-o pe Cósima după acel cast sărut nupţial.

Cósima s-a întors să se uite la cei patru sute de invitaţi, Silvia a făcut cinci fotografii la rând, in timp ce părul Cósimei se mişca în adierea blândă care îi însoţise pe tot parcursul ceremoniei. Mireasa şi-a dat o şuviţă de păr după ureche şi i-a zâmbit tandru soţului ei. Silvia a apăsat pe butonul aparatului Canon. A surprins-o pe Cósima întorcându-şi privirea spre stânga, unde mama şi surorile ei zâmbeau de fericire.

Silvia a mai făcut trei fotografii.

Şi apoi încă una, ultima.

Fotografia care a schimbat totul.

Clipa care a dat o întorsătură

neaşteptată poveştii, ceremoniei. Zilei care, conform canoanelor, ar fi trebuit să fie cea mai fericită din viaţa ('ősiméi: ziua nunţii ei.

Mireasa şi-a îndreptat privirea spre scaunele de răchită din dreapta, unde stăteau socrii. Şi acolo se afla soacra. Cayetana Jiménez de la Loma- Osorio, zâmbind triumfătoare. Şi, văzând-o, Cósima şi-a dorit să moară.

în spatele aparatului de fotografiat, şi pentru prima dată în viaţa ei, Silvia a fotografiat sufletul frânt al unei femei. Sufletul frânt al prietenei sale, Cósima.

S-a îndepărtat de vizorul camerei pentru a se uita la fotografia făcută. Faţa Cósimei se schimbase complet; dulceaţa pe care o transmiteau fotografiile anterioare dispăruse complet, înlocuita de ceva ce Silvia nu putea descifra; un amestec de durere, furie, decepţie, umilinţă şi mânie. Nimeni altcineva nu a observat, doar Silvia. Ea a fost, aşadar, prima care şi-a dat seama de tot ce avea să se întâmple.

Şi nu era puţin lucru. „Ce ai văzut, Cósima?" a întrebat Silvia. „Ce ai văzut? Ce ai? Ce s-a întâmplat cu tine?"

Silvia s-a deplasat câţiva metri în tăcere. Mirele şi mireasa se întorseseră din nou spre preot, care încheia deja ceremonia, şi Silvia a văzut ceea ce prietena ei observase pe scaunele de răchită din dreapta, rezervate familiei mirelui. Şi inima i s-a oprit când a înţeles durerea miresei. Jocul nefast. Furia din ochii prietenei sale, de acum căsătorită, faţă de soacra ei.

„Doamnă Cayetana Jiménez de la Loma-Osorio, mama mirelui, Bosco de la Loma-Osorio y Jiménez, soacra Cósimei de Sentmenat y Aids: oricât de frumoasă aţi fi la cei cincizeci şi mulţi de ani, oricât de aristocrat ar fi leagănul în care v- aţi născut, nu ar fi trebuit să vă îmbrăcaţi în alb. Nu, doamnă Cayetana Jiménez de la Loma- Osorio. Nu ar fi trebuit să vă puneţi acest veşmânt de dantelă franţuzească alb, făcut din tul fin de culoarea fildeşului. Croitoresele dumneavoastră franţuzoaice nu ar fi trebuit să adauge flori mărunte brodate manual, de asemenea albe, şi n-ar fi trebuit să coasă această fustă frumoasă, imaculată şi albă. Nici de acest decolteu nu era nevoie. Nu, dragă soacră, nu trebuie să fiţi dumneavoastră mai frumoasă decât mireasa, mai seducătoare, mai îndrăzneaţă. Şi sunteţi. Şi o ştiţi. Nu sunteţi dumneavoastră cea care se căsătoreşte. Şi cineva trebuie să vă spună ca nu este corect să te îmbraci în alb la o nuntă. Acest detaliu nesemnificativ, căruia nimeni nu pare să-i fi acordat o importanţă excesivă cu excepţia Cósimei, nora dumneavoastră, a fost inutil. Dar gestul a dat roade, şi-a atins scopul: să facă rău, să umilească şi să minimalizeze.”

„Aţi reuşit. Mai bine hai să ne tutuim, Cayetana”, i-a spus doctorul Walter Korman, psihanalistul ei, cu o privire sfredelitoare. „Ai lămurit-o pe viitoarea ta noră cine conduce după ce îţi sărută copilul pe gură. Pentru ca, Cayetana, e prima dată când îl vezi pe fiul tău

sărutând buzele unei femei care nu eşti tu. Ştiai că te va durea. Pentru că tu ai sărutat buzele bebeluşului tău imediat ce ţi-a ieşit din pântec, l-ai sărutat faţa, nasul, obrajii. L-ai legănat şi l-ai adormit la sânul tau nopţi întregi... ¡1 iubeai atât de mult şi continui să-l iubeşti la fel de mult, ba chiar şi mai mult decât în prima zi, pentru că tu i-ai dat naştere acestui heruvim. Tu l-ai crescut. Tu l-ai făcut după chipul şi asemănarea ta. Este singurul pe care îl ai. Singurul care ţi-a rămas. Pentru că acea piesă de mobilier cu care te-ai căsătorit acum treizeci de ani şi care te însoţeşte nu te-a mai văzut de mult timp. Este insuportabil să te gândeşti că ţi se smulge singurul bărbat care îţi aparţine, singurul care încă te mai iubeşte.

Şi ai plănuit nunta conform protocolului, chiar dacă ştiai cât de mult te va durea acel sărut...”

Psihanalistul a aşteptat o secundă privind chipul plin de furie al pacientei sale şi, înainte de a continua, a tras aer în piept. Pentru că psihologii, psihiatrii şi psihanaliştii sunt şi ei oameni. Sunt oameni şi simt şi ei animozitate faţă de unii pacienţi. Nu le plac toţi pacienţii. Şi, doar uneori, de puţine ori, vor să scape de ei. De această zgripţuroaică, psihanalistul voia să scape. A continuat. Psihanalistul a continuat. Bineînţeles că a făcut-o:

„Şi da, Cayetana. Deşi nu vrei să recunoşti, cu acea aureolă de falsă bunătate care te înconjoară, şi folosind această expresie din popor pe care voi,

aristocraţii, o folosiţi rar, pot spune că eşti mai rea decât râia. Nu, draga mea. Nu am terminat încă. Nu te ridica de pe canapea. Şi la cei cincizeci şi mulţi de ani ai tăi nimeni nu ţi-a spus-o, aşa că ţi-o spun eu, ce) pe care-l plăteşti ca să-ţi spună adevăruri. Deşi este un lucru simplu, îl poţi găsi în orice manual de anul întâi de psihologie: fiul îndrăgostit de mamă. Mii de pagini scrise. Cel mai banal, mai vechi şi mai folosit clişeu in infinite ocazii la şedinţele de psihanaliză. Da, Cayetana, da, ştiu că ştii despre ce vorbesc. Fiecare om simte de îndată ce iese din pântecul mamei o dragoste necondiţionată pentru ea. Dar tu, draga mea, ai dus dragostea fiului tău faţă de tine până la ultimele consecinţe. Ţi-ai supraprotejat băieţelul, pe Bosco a) tău. Ai castrat orice încercare de apropiere între tată şi fiu. Atunci când copiii sănătoşi încep pe la vârsta de cinci ani să se identifice cu tatăl, tu te-ai simţit mereu rănită, trădată şi i-ai arătat asta, in repetate rânduri, fiului tău care se întrista şi se întorcea la tine. Mereu se întorcea la tine ca un căţeluş neajutorat. Trebuia să ţi-o spun odată, ca să închei cu povestea asta, că ai o relaţie bolnăvicioasă, sinistră şi posesivă şi aş îndrăzni să adaug că aproape incestuoasă cu fiul tău, Bosco. Şi fără îndoială, şi asta e partea cea mai sfâşietoare şi mai tristă, Cayetana: vei castra orice încercare a copilului tău de a iubi o altă femeie.”

*

MDMA. Cósima nu găsea o altă cale de

a depăşi tristeţea. O prietenă de-ale ei complet nebună, de la Liceul Borja, i-a deschis gura la baie şi i-a pus pe limba o pastilă roz-pal de 180 de miligrame de *metUendioximetanfetamina.* „înghite, Cósima”, i-a ordonat Maria, dându-i un pahar cu şampanie. „Nu plângi la nunta ta”.

Gabriela, Silvia şi burta acesteia ţineau uşa pentru ca nimeni să nu poată intra în toaletă. Nu le venea să creadă ce trăiau. Plecaseră să o caute după mai bine de şapte ore de fotografiat nunta. Silviii era epuizată, cu burta şi gleznele umflate. Se înnoptase deja şi un DJ cu ochelari negri, la costum şi cămaşă cu papion – un prieten nobil al mirelui – îi facea să-şi piardă minţile pe cei două sute de invitaţi rămaşi la petrecere.

Fata de la Liceul Borja, care era destul de turmentată, le-a oferit MDMA Gabrielei şi Silviei. Era atât de ameţită, încât nu a văzut burtoiul.

Gabriela şi Silvia au refuzat politicos.

— Căţeaua, zicea Cósima în şoaptă, trăgându-şi mucii. Nu vezi că arată excepţional, că e mult mai sexy, mult mai inimoasă decât mine, căţeaua... Căţeaua, parcă aş fi o gânganie pe lângă ca. Aţi văzut ce decolteu şi-a făcut căţeaua?

Şi Cósima izbucnea iar în plâns.

— Nu. înjură, repeta fata de la liceul Borja, spune-o de-a dreptul, Cósima. Spune-o de-a dreptul. Oricât de aristocrată ai fi. Ai învăţat şi înjuraturi. De fapt, le-am învăţat împreună. Haide, spune-o. Lasă-ne să te auzim, fotografele tale şi cu mine. Zi, femeie, ca să te

eliberezi.

Silvia şi Gabriela, mute, ţineau uşa. Se cunoşteau de un an. Se înţelegeau bine, dar prietene la cataramă nu erau.

— Căţeaua, a repetat Cósima în tăcere, incapabilă să aibă o atitudine mai dură şi trăgându-şi mucii, cu siguranţă că va face ceva ca să ne împiedice să plecăm cu avionul în Senegal. Pentru că, ştiţi, mergem în luna de miere în Senegal.

— De asta am nevoie! Exact de asta am nevoie! De un senegalez care să mi-o tragă bine, a spus colega de la Borja, căci mie aristocraţii ăştia lângă care m-ai aşezat nu-mi plac. Uită-te şi tu. Ăsta de l-ai pus lângă mine. Mi-a zis numele lui de familie compus, care se scrie cu liniuţă. Şi eu care mă numesc María García González... Of, mamă Doamne! Offff. Mi-ar plăcea la nebunie să mă căsătoresc cu un nume de familie compus. Dar nu mai plânge, Cósima. Nu mai plânge, prietena mea, c-o să ţi se prelingă rímeiül până la păsărică.

Nimic, Cósima nu a zâmbit nici măcar atunci când a auzit cuvintele despre senegalezi.

Cósima plângea de mama focului. Iar pastila MDMA tot nu-şi făcea efectul. Şi repeta întruna, în şoaptă, „căţeaua”.

— Uite ce zic eu. S-a terminat. Mi s-a pus pata, a spus García González. Soacră-ta nu-i o căţea, draga mea, e o curvă nenorocită. O soacră nu se îmbracă în alb şi cu asta basta. Nu. Nu se face aşa ceva.

García González a schiţat o grimasă caraghioasă şi a continuat.

— Ceea ce nu ştiu, prietena mea, este cum să te fac să te bucuri de...

García González s-a uitat la ceasul de mână.

— ... cele cinci ore de petrecere care au mai rămas.

Pe neaşteptate, Silvia, care de zece minute nu deschisese gura, un pic timida, a ridicat mâna şi a spus:

— Dacă vrei, pot să fac ceva.

Gabriela s-a întors, întrebătoare şi speriată, cu ochii la Silvia. Cósima, de asemenea întrebătoare, s-a apropiat de ea.

— Colegele tale fotografe, n-ar vrea şi ele să tragă ceva pe nas, nu?

*

„Common People” („oameni normali”, „oameni simpli”, fiecare după cum vrea să zică şi după nivelul sau de engleză şi de spaniolă), cântecul grupului britanic Pulp, inclus în albumul *Different Cluss* şi compus de Jarvis Cocker in 1995, a ajuns pe locul întâi in topul celor mai ascultate melodii, potrivit BBC, şi a devenit un clasic pe scenele londoneze, la sfârşitul anilor 1990. Albumul a fost inclus în cartea *l(X)l de albume de ascultat intr-o viaţa,* volum de referinţă muzicală în care criticii internaţionali au inclus 1001 albume pe care au pariat.

„Common People” este cântecul preferat al miresei. în plus, Cósima cântă la chitară havvaiiană când e beată şi cântă o variantă catalană sexy, foarte sexy, a grupului Manei, care nu e rea deloc, în traducere „La gent normal”.

Dar să revenim la grupul Pulp.

O mireasa în ziua nunţii e ascultată, iar Cósima, simţind deja pastila MDMA în vene, i-a cerut lui Arturo, DJ-ul nunţii şi prietenul cel mai bun al lui Bosco, să dea drumul prin cele douăsprezece difuzoare melodiei sale preferate, atunci când ea îi va face semn din centrul ringului de dans.

Cósima îi obligase într-un fel simpatic pe cei două sule de invitaţi rămaşi să formeze un cerc în jurul ei. Le-a cerut să se îndepărteze suficient ca să poată dansa singură. Ea singură.

— Dacă există un lucru pe care orice femeie ar trebui să-l încerce o dată în viaţă, chiar dacă doar o dată, acela este o doză de ecstasy, de preferinţă MDMA. Este una dintre senzaţiile cele mai plăcute şi mai relaxante descrise până acum de către norocoasele care au încercat-o, a declarat García González apropiindu-se de gura Silviei. Nu te face sa vezi lucruri rele, nici să ai halucinaţii ciudate. Percepţia senzorială se înmulţeşte la infinit. Corpul şi mintea sunt complet dezinhibate... Te transformă într-o sălbăticiune.

García González a mângâiat-o pe obraz pe Silvia, apoi, lasciv, s-a apropiat de urechea ei şi pe un ton imperceptibil a continuat:

— Simţi intimitatea celuilalt ca fiind proprie. Este cunoscută de către cele care o consumă drept...

GG a sarutat-o pe buze pe fotografă şi a încheiat:

— ... drogul iubirii.

Era turtă, burtoiul nu-l mai vedea.

Drogul atinge punctul culminant în corp după şaptezeci şi cinci de minute. Cosima se afla în minutul şaptezeci şi patru.

A ridicat mâna. A strâns pumnul şi a ridicat degetul arătător. DJ-ul Arturo a înţeles ordinul şi a dat drumul la Pulp.

Cósima a închis ochii. Braţul şi degetul arătător in sus.

Capul i se mişca dintr-o parte în alta. Umerii. Şoldurile. Ea singură, în faţa tuturor invitărilor, foştii elevi de la şcolile internaţionale private care ştiau versurile de la început până la sfârşit. Cântecul, pe scurt, vorbea despre ei. Au luat-o razna. Au sărit şi au cântat cu Cósima, frenetici, dar fără să se apropie de ea, aşa cum le-o ceruse. Cósima dansa singură, fericită, dezinhibată, pe acel ring de dans construit în castelul său medieval.

După atâtea ore obligatorii de dans clasic, Cósima ştia să se mişte.

Toboşarul de la Pulp batea intr-o frenezie. Cósima şi-a plimbat încet mâna până la umăr şi şi-a scos jacheta de tul alb care o acoperea şi care îi dădea acel aspect virginal ce o făcea să pară neînsemnată şi, în cele din urmă, după luni
întregi în care fusese o fetiţă supusă şi uşor de manipulat de către mama şi soacra ei, a apărut zeiţa. Zeiţa pe care Cosima şi fiecare femeie o poartă în ea.

Şi zeiţa, ca o lupoaică, atunci când a început refrenul, a deschis ochii, cântând fără oprire şi ţinând ritmul basului.

Ştia foarte bine unde se află soţul ei. A

întins braţul spre el şi, seducătoare, l-a rugat să se apropie.

O mireasă este ascultată în ziua nuntii ei.

i

Iar soţul s-a supus şi s-a apropiat de zeiţa lui. Ea, fără să se oprească din dans, şi-a pus mâna în jurul gâtului său, şi-a apropiat buzele de ale lui şi l-a sărutat, permiţând ca limbile lor să se călărească în ritmul muzicii, să se călărească euforic, cu extaz, cu dragoste absolută. Cu MDMA şi printre două sute de invitaţi.

Dar Cosima voia mai mult. Drogul îi permitea mai mult.

Muzica era foarte tare. Cosima i-a descheiat cămaşa lui Bosco. Oaspeţii au strigat. Mireasa şi mirele s-au sărutat pasional, sălbatic. Cosima s-a apropiat de urechea lui şi, pentru prima dată in cei doi ani de logodnă, i-a spus:

— Bosco. Fă dragoste cu mine. Aici, în faţa tuturor.

Iar Bosco a privit-o fără să-i vină a crede. Cosima l-a sărutat şi a insistat, şoptindu-i la ureche. Bosco şi-a strecurat mâna pe sub fusta ei, oaspeţii au strigat, au ţipat. Bosco a mângâiat-o excitat pe deasupra chiloţilor. Iar oaspeţii au urlat, sălbatic. Cosima s-a îndreptat, continuând să-l sărute, spre o masă dreptunghiulară cu o faţă de masă din olandă, o masă pregătită din timp şi plină de pahare cu şampanie pe jumătate goale. Cosima le-a aruncat pe jos şi s-a aşezat pe masă.

Bosco a intrat în joc. Işi simţea deja erecţia. Zeiţa- mireasă a ridicat un genunchi, l-a sprijinit de masa, lăsându-şi chiloţii la vedere. Invitaţii au strigat. Bosco a mângâiat sexul soţiei lui, peste chiloţii albi, sub ochii tuturor.

Adulţii de peste cincizeci de ani care stăteau pe scaunele lor, inclusiv soacra, Cayetana Jiménez de la Loma-Osorio, în Diorul ei alb, auzeau dezlănţuirea, dar nu vedeau ceea ce vedeau tinerii care formau cercul, şi atunci, curioşi, s-au ridicat în picioare.

în acel moment, şi urmând planul întocmit în prealabil, Gabriela şi Silvia au apărut dintr-un colţ, unde aşteptau pregătite. Silvia, cu burtoiul ci, cu rucsacul fotografic în spate şi cu trepiedul pe umăr, a intrat în acţiune. Gabriela ducea în mână o tavă de argint cu zece pahare de vin roşu Château I.afite Rothschild, de 957 de curo sticla. Roşu intens. Şi una, şi cealaltă au urmat-o pe Cayetana, îndreptandu-se spre ringul de dans. Cayetana a văzut-o pe nora ei cu fusta ridicată şi pe fiul ei cufundat în ea – aristocraţii îşi pot permite asfel de excese – şi a simţit cum îi urcă din măruntaie în gât un val de furie. De mânie.

Gabriela şi Silvia au lăsat-o sa privească. Suferă un pic, Cayetana, suferă un pic. Şi când era pe cale să intre în ring şi să oprească dezlănţuirea heruvimului sau, Silvia s-a uitat la

*

Gabriela, Gabriela a dat din cap, Silvia a aruncat trepiedul pe jos şi s-a prefăcut că se împiedică de el, a împins-o pe prietena ei, iar aceasta a azvârlit – cu părere de rău, sa nu ne facem iluzii – cele zece pahare de vin roşu spre dezgustătorul Dior alb.

*

Apoi a sosit bebeluşa Silviei şi, în timpul celui dintâi an, ¿1 găsit în Gabriela şi Cosima o companie şi o complicitate minunate. Silvia nu a crezut niciodată că ii va fi atât de dor de mama ei; de fapt, nu i-a fost deloc dor de ea până ce nu şi-a ţinut fiica plângăcioasă în braţe. în fiecare vineri, cele trei prietene mâncau împreună acasă la Silvia până ce venea Salva, seara. Gabriela şi Cosima nu îi dădeau voie să facă nimic: Gabriela, care nu avea nici un talent la gătit, se juca mereu cu bebeluşul, iar Cosima, care era o bună cunoscătoare a mâncării macrobiotice, Ic gătea legume cu quinoa, spaghete din hrişcă şi chiftele din mei.

în acel an au avut parte de întâmplări frumoase. în afară de faptul că au lucrat împreună, Gabriela Ic-a convins să se înscrie la sala ei de gimnastică din Barceloneta, în faţa mării.

Se duceau acolo de două ori pe săptămână: Cosima şi Silvia urmau cursuri cu antrenor în sălile din interior; Gabriela prefera să înoate în piscina în aer liber, în faţa Mediteranei. Când terminau, se întâlneau la saună ca să continue să facă ceea ce făceau tot timpul: să stea de vorbă.

— Zaira? a zâmbit Gabriela într-o după-amiază când a intrat în vestiarele din sala de gimnastică.

Zaira, care fusese .şefa ei şi responsabilă la Zara de pe bulevardul Grada, a zâmbit când a văzut-o. S-a apropiat de Gabriela şi, pe jumătate dezbrăcată, i-a dat una dintre acele îmbrăţişări dulci, feminine, în care

mâinile zăbovesc pe spate şi nu sunt doar nişte bătăi pe umăr.
— Gabi, cât timp a trecut! i-a spus Zaira, bucuroasă să o vadă.

l-a explicat că tot la Zara lucra şi, mândră, i-a spus că fusese promovată în funcţia de şef de secţie. Gabriela le-a prezentat pe Silvia şi pe Cosima şi toate patru, stând de vorbă, au ajuns la saună. Trăncănind fără încetare... Cât de repede ajungem să fim apropiate una de alta, noi, femeile.

*

Şi a urmat Senegalul. Cosima le dăduse deja de înţeles că soacra avea să-i strice luna de miere. Şi a făcut-o. Deşi nu ea direct, ci prin fiul ei, Bosco. Toată viaţa Cayetana şi-a supraprotejat heruvimul, făcându-l să creadă că orice fleac ¡1 pune în pericol. „Ai grijă să nu cazi, Bosquito. Nu alerga. Nu mânca atât de repede. O să cazi, Bosco. Ai grijă... Vezi, te-ai umplut de sânge, şi doar ţi-am spus. Stai aici, lângă mama! Nu tc mişca de lângă mine, băiete! Niciodată, auzi, niciodată. Mă faci să sufăr, Bosco! Sufăr din cauza ta. Nu te îndepărta de mine...“ Şi aşa, în fiecare zi a vieţii lui, de când Bosco a început să meargă de-a buşilea. încetul cu încetul, în timp ce Cayetana înfigea rădăcini solide în trupul fiului său, îi amputa aripile. Şi, inevitabil, şi-a transformat copilul intr-un infirm, Intr-un sinistru bolnav închipuit.

Aşa că îngeraşul cu care se căsătorise Cosima, pe lângă faptul ca sculpta în ghips şi era lipsit de vigoare, fricos,

moale, mai era şi ipohondru. Ipohondria l-a făcut să citească despre nenumăratele efecte secundare pe care le putea produce vaccinarea împotriva febrei galbene, care este obligatorie pentru intrarea intr-o ţară africană, şi pe măsură ce data zborului se apropia, refuza să se urce în avion.

Cosima a cerut rapoarte scrise de la Unitatea pentru Boli Tropicale şi de la Departamentul de Sănătate Internaţională Drassanes, unde se specificau efectele secundare uşoare ale vaccinului. Le-au citit împreună. Nu l-au convins.

în ultimele încercări de a-şi determina bărbatul să plece în călătorie, a încercat să-l seducă prin intermediul papilelor gustative şi La dus la restaurantul Saramba de pe strada Villarroel, unde au savurat mâncarea naţională a Senegalului – *thieboudien,* un peşte proaspăt şi gustos cu flori de hibiscus şi orez – în timp ce ea îi făcea îi înşira toate minunăţiile care îi aşteptau pe continentul african. Astfel, în cele din urmă, Bosco s-a declarat învins.

în timp ce Cosirna era vaccinată în Centrul de îngrijire a Călătorilor din Spitalul Clinic, asistenta i-a sfătuit să facă şi profilaxia malariei. Febră galbenă şi malarie? Bosco a pălit. A promis că se va întoarce în altă zi şi, când a ajuns în căsoiul lui senioral – un palat de la începutul secolului XX, aflat în partea de sus a bulevardului Pearson, cadou de nuntă din partea tatălui Cosimei – Bosco s-a băgat în pat cu o durere de cap

teribilă.

Cu o lună înainte să expire rezervările şi să piardă biletele de avion. Cosirna a vorbit cu cele două prietene ale ei despre soţ. Nu-i păsa dacă pierdea banii pe zbor; atitudinea pasivă a lui Bosco o durea.

O pasivitate pe care o susţinuse în lunile de când erau căsătoriţi.

— Nu ştim cum sa rezolvăm problema cu soţul tău, dar nu poţi pierde zborul, draga mea. Du-te tu.

— De una singură? Nu. Nu vreau să merg singură, a zis Cosirna uitându-se la ele. Să vină una dintre voi cu mine. Vă fac cadou biletul lui Bosco.

Gabriela s-a uitat la Silvia, care îşi atingea pe furiş sânii tari şi plini de lapte şi nu acorda mare atenţie discuţiei.

— Trebuie să alăptez peste o oră. Trebuie să plec.

— O clipă, Silvia, a spus Gabriela. Nu ai zis că luna viitoare o înţarci? Aşa că facem să coincidă. Cumpărăm încă un bilet şi plecăm toate trei. Trăieşti de aproape noua luni cu bebeluşul atârnat la pieptul tău... Hai, Silvia, noi trei singure timp de zece zile...

Şi aşa au făcut. O lună mai târziu, toate trei zburau spre Senegal.

După ce s-au urcat in avion şi şi-au fixat centurile de siguranţă şi în timp ce o zeiţă senegaleză în uniformă bleumarin şi cămaşă albă întindea braţele ca să le arate ieşirea în caz de urgenţă, Cosima a întins şi ea mâinile spre cele două prietene ale sale şi cu un zâmbet tandru le-a spus:

— Cât de norocoasă sunt că v-am

întâlnit! Vorbesc serios, mulţumesc, vă mulţumesc foarte mult.

*

Nu poate fi trecută cu vederea dorinţa Silviei de a-şi înţărca bebeluşul. Este corect să facem o paranteză şi să-l aşezam pe Salva, soţul ei, pe un piedestal.

Bietul Salva. Trei zile cu fetiţa plângându-i în braţe fără încetare, în timp ce nevastă-sa se plimba prin Senegal. Fără să doarmă aproape deloc.

„Silvia, tu crezi că e cea mai bună soluţie?”

„Da, Salva. Aşa zice pediatrul. E mai bine s-o facem brusc. Pentru că, dacă nu, copilul mă miroase, îmi miroase sânul. Şi n-o să fie chip să treacă la biberon. Plec în Senegal. Când mă întorc, se va fi obişnuit deja cu laptele praf. O să vezi că totul o să iasă bine, iubitule, stai liniştit.”

Şi Silvia l-a sărutat pe Salva şi s-a urcat în avion.

Primele trei zile fetiţa şi le-a petrecut plângând neconsolată, deschizând guriţa în căutarea sfârcului mamei, stând în braţele tatălui. Iar tatăl disperat încerca să-i dea biberonul, dar nimic, ei nu-i plăcea tetina din silicon. Şi fetiţa plângea, şi plângea, şi iar plângea. Nouă luni în pântecul ei. Nouă luni, bând de la sânul ei.

Copila a ţipat şi a plâns cât a putut. Se numeşte supravieţuire. „Mama, unde c mama mea? Nu ştiu să vorbesc. Mami, vino aici, te rog. Mi-e foame. Nu mă auzi, mami? Vino înapoi. Vino, mami! Mi-e

foame. Vino înapoi! Te implor. Te rog să te întorci. Doar un pic. Dă-mi un pic du sân. Eu ştiu doar să plâng. F supravieţuire. Unde eşti, mami? Acum mă dor tâmplele de la atâta plâns. Ma dor tare. Plâng mai tare, ca să mă auzi. Unde eşti? Te iubesc atât de mult, mami... Mi-e foame. Vino! Haide, mami. Te rog. Vino! Te iubesc atât de mult...”

Iar Salva, obosit, neputincios, îi vorbea cu tandreţe, cu ochii umezi şi încercând să-i pună tetina biberonului în gură. Dar fetiţa tânjea după sânul mamei.

— Menja, amor meu, Menja, si tis plou. El papa no pot mes. Estem cansats tu i jo. La mama tornará aviat. Menja, filia nieva. Menja si us plau.[12]

„Mami, nu mă auzi? Chiar nu mă auzi? Mi-e foame... Dă-mi sânul, te rog, ca sa pot să beau din el. Mi-e foame. Mi-e foarte foame. Chiar dacă e doar un pic. Te implor, mami. Vino! întoarce- te. Unde eşti? Mi-e foame...”

Şi după trei zile fără să mănânce, în sfârşit, fetiţa, moartă de oboseală şi de foame, văzând că sânii din care se hrănea nu se întorc, a deschis guriţa şi i-a permis tatălui să-i dea tetina de silicon cu lapte praf. A supt pentru prima dată şi, când Salva a văzut cum lichidul alb se împuţina în sticlă, el, care nu plânsese în viaţa lui, a început să plângă.

*

La trei mii de kilometri depărtare şi în fiecare dintre primele trei nopţi senegaleze, Silvia a vrut să se întoarcă în micul ei apartament din Grăcia, pentru

că îi era atât de dor de soţul şi de fiica ei, încât o durea.

— Oare s-o fi înşelat pediatrul? o întreba pe Gabriela, stând întinsă lângă ea, într-un mic hotel din oraşul Saint Louis.

A trebuit să-şi repete că da, pediatrul ştia ce face: adeptă ferventă a medicului pediatru Eduard Estivill (guru pentru unii, sadic pentru alţii), credea că înţărcatul trebuie tratat ca şi dormitul: ferm, fără concesii. Silvia nu avea să repete această sălbăticie cu al doilea copil, nu avea s-o facă din nou.

Silvia şi-a petrecut primele zile observând mamele senegaleze ce alăptau copii mult mai mari decât fetiţa ei şi care le atârnau de piept. Era o ţară foarte populată, plină de copii, în medie cinci de femeie. De fiecare dată când vedea un copil, Silvia ofta, în timp ce înainta pe străzile pline de viaţă din Dakar, iar Gabriela o lua de umeri şi o săruta pe obraz.

— Hai, prostuţo, distrează-te.

Seara, s-au întors la Dakar Little Guest House, micul hotel în care erau cazate, condus de o frumoasă familie senegaleză cu mulţi copii, iar Silvia, sfâşiată de dor, tristă, s-a cuibărit în ea însăşi.

Gabriela se zvârcolea de durere în timp ce sângera din vagin în felul acela îngrozitor in care corpul ei expulza ovulul nefecundat. Simţea acea durere metalică provocată de ciclu care o anula ca fiinţă umană timp de cinci zile pe lună. A îngenuncheat în faţa cutiei cu ibuprofen şi apoi s-a întins pe pat.

— *Tornem?* Vreţi sa ne întoarcem?

Cosima se simţea vinovată că le târâse până acolo.

— Ma droghez puţin şi îmi trece, a spus Gabriela cu o grimasă de durere şi a continuat: Cer să fiu bărbat în viaţa următoare.

Silvia şi-a stăpânit lacrimile.

— îmi pare rău. Mi-e atât de dor de ea... Mâine voi fi mai bine.

Gabriela a mângâiat-o pe mână, iar Cósima a mângâiat-o pe păr.

Rămân tăcute. Silvia îl vizualizează pe Salva cum trece prin momente grele, groaznice. Cosima nu reuşeşte să-l vizualizeze pe Bosco cu un nou-născut în braţe. Iar Gabriela ¡1 vizualizează pe German cu un bebeluş în braţe şi e cuprinsă de o tandreţe infinită...

în ziua următoare, de parcă mama şi fiica ar fi fost conectate mental, copila a început să sugă din biberon, iar Silvia a putut să se bucure de minunata ţară africană în care ajunsese.

Senegalul era o ţară sigură şi frumoasă: au fost cucerite de oamenii aceia cu mers molcom, de satele şi de stilul lor de viaţă uneori de neînţeles în ochii a trei europence. S-au lăsat vrăjite de imensitatea peisajelor; au coborât în canoe pe râul Sie Salurn; s-au scăldat în lacul Roşa; s-au odihnit la umbra imenşilor baobabi...

în ultima seară au luat masa la un restaurant numit Le Lagon, pe valurile Atlanticului, in timp ce briza se juca prin părul lor. Era întuneric şi se auzea cum valurile mângâiau nisipul. în tăcere, toate trei şi-au lăsat privirea să rătăcească pe

ape.
— Ştii, Gabi? a spus Cosima după câteva clipe, fără să-şi întoarcă privirea spre ea, cu o voce calmă şi sprijinindu-se cu coatele de scaun. Cred că aş putea trăi aici. Aş putea trăi aici pentru tot restul vieţii mele, departe de castel. La mii de kilometri depărtare de pânza mea de păianjen.

*

Bumbacul este o plantă din familia malvaceelor. Frunzele bumbacului sunt în forma de inimă şi au cinci lobi; la înflorire apar flori mici, galbene al căror fruct îl reprezintă o capsulă care conţine între cincisprezece şi douăzeci de seminţe, înfăşurate într-un puf lung şi alb. Toamna, când aceste seminţe se sparg, începe recoltarea. în Senegal, se produc anual 17 000 de tone de bumbac care aprovizionează industria textilă mondială. Bumbacul senegalez ajunge în mii de fabrici textile printre care şi cele ale căror produse sunt distribuite în magazinul Zara de pe bulevardul Gracia si, de asemenea, aprovizionează ÿoutà/ue-ul Christian Dior de pe strada Saint-Honoré.

Zborul de întoarcere spre Barcelona era la ora 23:45. Côsima s-a trezit la ora 6:11 dimineaţa, când un muezin chema credincioşii la una dintre cele cinci rugăciuni zilnice obligatorii în islam, din vârful minaretului moscheii centrale din Dakar.

în acea ultimă zi voia să viziteze un câmp de bumbac departe de Dakar, în

timp ce prietenele ei rămâneau în vecinătatea hotelului pentru a se odihni puţin înainte de întoarcerea acasă: una, încă epuizată de blestematul ciclu; alta, în aşteptarea viitoarelor nopţi de nesomn.

S-a îmbrăcat fără să facă zgomot, in timp ce cuvintele chemării la rugăciune, *Állaim Akbar,* se strecurau pe fereastră dinspre moscheea din centrul oraşului.

in mod paradoxal, li se părea că este – şi toate trei erau de acord – un balsam pentru auz. Ca şi cum acea voce monotonă, pe care o ascultau de cinci ori pe zi şi care se răspândea prin tot oraşul, le-ar & oferit siguranţă, le-ar fi protejat şi le-ar fi vegheat fiecare pas pe care îl făceau.

Cosirna a comandat un taxi la recepţia hotelului. A stabilit cu şoferul un preţ pentru întreaga zi, mult mai mare decât ar fi plătit un senegalez, dar a acceptat. Au ieşit din capitala agitată şi au ţinut-o spre sud-est mai mult de trei ore. Singură în taxi, traversând peisaje pustii, Cosirna s-a gândit că poate riscase. Avionul urma să decoleze de pe Aeroportul Internaţional Blaise Diagne la ora 23:45, cu sau fără ea la bord; nu putea ajunge mai târziu de 22:30. Asta însemna că îi rămâneau treisprezece ore. Şi-a zis că oricum deja se află în taxi. Mai bine să aibă încredere în destin. Şi-a coborât privirea spre cartea de vizită pe care o ţinea în mână. A citit.

CHEIKH DIAKATE
ARTIZANAT LOCAL. TEX I ILE SENEGALEZE

+ 221 567 324 324 129 USU1-CASAMANCE

Cu câteva zile înainte de a zbura spre Senegal, pe când se aflau încă în Barcelona, Cosirna, Gabriela şi Silvia au văzut un magazin african pe strada Sânt Pere més Baix, numit Colors, şi au intrat. Proprietarul, un senegalez pe nume Keita, le-a servit imediat. Tipul li s-a părut foarte simpatic, astfel încât Cosirna, care era generoasă – multimilionară şi generoasa, pentru că există şi miliardari zgârciţi –, a cumpărat din toate: o pereche de sandale din piele, lucrate manual, patru perechi de cercei ovali, căptuşiţi cu ceară roz şi meşteşugiţi în Benin, pentru surorile ei, şi o pânză frumoasă, sută la sută din bumbac organic, colorată cu vopsele naturale şi făcută la războiul de ţesut al fratelui lui Keita, in regiunea senegaleză Casamance, pe care proprietarul magazinului Colors a insistat ca ele s-o viziteze. Bărbatul a luat un pix şi le-a scris adresa pe cartea de vizită pe care Cosima o ţinea acum în mână.

Şi aşa a ajuns Cosima la câmpul de bumbac din Casamance. A coborât din taxi, a închis portiera şi imediat a simţit căldura, căldura extremă. A fost copleşită de o senzaţie necunoscută care în câteva secunde a vrăjit-o.

Locul arăta ca un peisaj înzăpezit în mijlocul Africii: zăpadă de bumbac. Doar Hori albe de bumbac desfăcute se întindeau în faţa ei. Nimic altceva.

A zărit un hambar din lemn de mari dimensiuni cu un acoperiş triunghiular.

Le-a observat pe culegătoarele de bumbac, care, trăncănind, piguleau plantele. Purtau ţesături viu colorate – portocaliu, roşu, verde, mov –, cu eşarfe asortate în păr şi pe umăr le atârna o traistă albă în care adunau bumbacul.

Era fericită că făcuse călătoria; se afla acolo unde îşi dorea. în acel loc pierdut de lume şi departe de tot. De toţi. Existau puţine locuri pe planeta Pământ pe care să nu le găseşti în ghidul *Loncly Planet.* Câmpul de bumbac din regiunea senegaleză Casamance se număra printre acestea.

Cosima era la 3 383 de kilometri distanţă de pânza de păianjen. Nimeni nu ştia unde se află.

Nimeni n-ar fi găsit-o dacă, într-un acces de nebunie, ar fi decis să rămână acolo.

— Cheikh Diakate? le-a întrebat ea pe culegătoare, care o priveau râzând cu candoare copilărească, vorbind între ele în wolof.

Toate, practic în acelaşi timp, au întins mâna spre hambarul de lemn. Cosima s-a îndreptat spre acesta. Uşa era deschisă şi a băgat capul înăuntru. Zece femei filau şi răsuceau bumbacul, alte cinci confecţionau ţesăturile pe vechi războaie de ţesut din lemn. Una dintre ele a schiţat un gest spre un mic birou din interior şi, în timp ce Câsima îşi îndrepta privirea într- acolo, un zeu de abanos a ieşit pe uşă. Un tânăr de douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de ani, nu mai mult; foarte înalt, doi metri şi zece înălţime, cămaşă albă din in cu mâneci scurte şi pantaloni maronii, cu pense.

Cosima a roşit fără să intuiască încă motivul; ea, care nu roşea pentru nimic în lume.

Cu un zâmbet prietenos, Cheikh i-a întins mâna şi s-a prezentat în franceză. Primise telefon de la fratele lui. Cosima, puţin zăpăcită, s-a prezentat şi ea în franceză. Cheikh a vrut să-i arate câmpul de bumbac, Cosima l-a urmat cu timiditate. S-au plimbat o jumătate de oră sub râsetele culegătoarelor senegaleze, neobişnuite să vadă femei albe. Cheikh i le prezenta: majoritatea erau surori, verişoare, mătuşi...

S-au aşezat sub un baobab, unde femeile angajate de Cheikh pregătiseră o măsuţă cu două scaune. O angajată le-a adus un pui delicios, cu flori de hibiscus şi garnitură de orez.

— *Bismilluhir rahmanir raheein,* a binecuvântat Cosima masa.

Cheikh a fost surprins să audă de la această femeie europeană binecuvântarea pe care senegalezii o repetă înainte de a mânca: „În numele lui Allah, Cel Milostiv”.

— *Bismillahir rahmanir raheem,* a repetat el, uitându-se drept în ochii ei.

Cosirna nu şi-a ferit privirea.

Şi-au petrecut după-amiaza vorbind despre bumbac, despre câmp; de acolo au sărit la subiecte de viaţă, zâmbind, ştiind că se înţeleg chiar dacă sunt diferiţi. Când mai rămăseseră patru ore până la decolarea avionului, Cosirna a trebuit să-si ia rămas-bun.

— *Merci, Cheikh. Merci pour tout,* a spus ea, mulţumindu-i pentru ziua aceea

şi deschizând portiera taxiului.
— *Tu es une belle femme.*—
Cosirna doar a zâmbit recunoscătoare şi puţin timidă, îi plăcea faptul că bărbatul acela african o găsea frumoasă.
— *Tu es mariée?*^ a continuat el.
Luată prin surprindere de întrebarea despre starea ei civilă, Cosirna i-a susţinut privirea câteva secunde înainte de a o lăsa să rătăcească printre fulgii de zăpada care împestriţau deşertul. S-a uitat din nou la Cheikh şi a minţit:
— *Non, je ne suis pas mariée.*[11]

*

Şi astfel, cele trei prietene s-au întors la Barcelona şi şi-au reluat prânzurile de vineri, după-amiezile în sala de sport şi lungile conversaţii. La unul dintre aceste prânzuri din casa madrilenei, Silvia s-a întors spre Gabriela zâmbind.
— Am un cadou pentru tine, Gabi, a spus ea după ce petrecuse din nou Săptămâna Mare în Madrid.
Gabriela, care o ţinea în poală pe fetiţa de unsprezece luni ce râdea în hohote şi dansa abia ţinându-se pe picioruşe, a privit-o cu nerăbdare.
Silvia s-a îndreptat spre un mic aparat de radio şi a pus Radio Naţional Spania, postul de radio care se asculta in apartamentul său din Hortaleza. O voce de bărbat a invadat ferm şi grav spaţiul pentru a întâmpina *Libros de Arena, o* emisiune radiofonică la care se vorbea despre noile apariţii literare din librăriile spaniole. Au ascultat un minut. Gabriela a ridicat din umeri.

— Nu-I recunoşti? a întrebat Silvia.

Gabriela a clătinat din cap.

— Londra, 2008, a zis Silvia zâmbind. Este Pablo.

Gabriela nu prea înţelegea, uitase de el. Trecuseră doi ani de la acele trei priviri din Ixmdra şi un an de la toată povestea cu Pia şi cartea ei.

— Pablo Hausmann. în fiecare vineri, de la ora 11 la 12, la Radio 5.

Din acel moment, vocea profundă şi fermă a lui Pablo Hausmann a invadat viaţa Gábrieléi. îl asculta o data pe săptămână şi, pe parcursul celor trei ani de program radiofonic, nu a ratat nicio emisiune. Pablo recomanda cartea despre care avea să vorbească în săptămâna următoare, iar Gabriela, după ce emisiunea se termina, ca într- un ritual, mergea pe jos până la librăria de pe strada Elisabets şi o cumpăra.

în trei ani a citit cât nu citise în viaţa ei.

U ultima emisiune, Pablo, tip modest, a preferat să încheie citând un marc scriitor. Cu vocea lui profundă, de care se îndrăgostise Gabriela, a citit un fragment din *Carta a un joven escritor,* a maestrului Arturo Perez-Reverte.

Apoi Pablo le-a mulţumit ascultătorilor luân- du-şi rămas-bun cu un „pe curând”.

Gabriela a oprit radioul şi s-a uitat pe fereastră. A spus-o cu glas tare şi cu privirea pierdută spre orizont, dincolo de mare.

— Cât de mult mi-ar plăcea să te cunosc, Pablo... Cât de mult mi-ar plăcea.

11 „Cabl, te rog, pune zăvorul la uşă” fin catalana în orig).

12 „Mănâncă, dragostea mea. Mănâncă, te rog. Tata nu mal poate. Suntem obosiţi amândoi. Mama o să revină curând. Mănâncă, fala mea. Mănâncă, te rog” (în Ib. catalană in orig.).

„Eşti o femeie frumoasă” (în Ib. iran. în orig.).

„Eşti măritată?” (în Ib. fran. in orig.).

„Nu, nu sunt măritată” (în Ib. fran. în orig.).

5

Rana

Endometrul este mucoasa care căptuşeşte interiorului uterului. Funcţia sa este de a se »
îngroşa în timpul menstruaţie*!, permiţând astfel implantarea corectă a embrionului. Endometrul este compus din vase de sânge şi glande care se distrug şi se regenerează o dată la douăzeci şi opt de zile.

F.ndometrioza este o boală care determină formarea endometrul ui afară din uter. Ţesutul mucos se poate forma oriunde în abdomen, trompele uterine, ovare sau vagin. Ţesutul mucos poate apărea în locuri foarte ciudate, precum intestinele, buricul şi chiar plămânii. Această acumulare de mucoasă duce la formarea de chisturi.

Endometrioza este o boală care, în plin secol XXI, rămâne încă enigmatică. Niciun tratament medical nu a reuşit să o elimine complet. Sunt în continuare prescrise pastile contraceptive, medroxiprogesteron sau tratamente chirurgicale pentru a reduce durerea teribilă pe care o provoacă. Aceste tratamente, cu eficacitate limitată, intervin, de asemenea, în mod inevitabil asupra febrilităţii.

Afectează şase la sută din populaţia feminină a lumii. Aproximativ 170 de milioane de femei suferă de endometrioza. Cele ce suferă de această boală mor de durere în cele şapte zile în

care au menstruaţie. Printre cele 170 de milioane de femei se numără Gabriela, personajul principal al acestei poveşti.

*

— O să te simţi bine? a întrebat German înainte de a o săruta pe obraz.

Era şapte dimineaţa. îmbrăcat în costum, chipeş, pleca la o conferinţă care avea loc la A Coruna, legată de ingineria navală şi industria maritimă.

Gabriela a aprobat cu ochii în lacrimi. German a mângâiat-o pe păr.

— Ce e, Gabi? a întrebat el, dându-i o şuviţă după ureche şi căutându-i apoi mâna pe sub cearşaf.

Ea a ridicat din umeri.

Cu o zi înainte, în sfârşit îi dăduseră un nume bolii de care suferea şi care-i provoca acea metalică şi devastatoare durere menstruală. Nu-i puseseră acest diagnostic nici străbunicii, nici bunicii, nici mamei sale şi, până ce nu împlinise treizeci şi şase de ani, nici ei.

Gabriela nu ştia limpede de ce plânge. Nu dormise bine. Mai mult de douăzeci de ani de dureri înţepătoare, şapte zile pe lună, pe care le va avea până la sfârşitul vieţii sale fertile. Nu exista niciun leac. Singurul mod de a opri durerea era o histerectomic, o amputare a uterului. Ginecoloaga i-a vorbit, de asemenea, despre laparoscopie, metoda la care ar putea apela: o intervenţie chirurgicală în care se realizează mici incizii pentru a se extrage mucoasa care se găseşte în afara uterului, fie cu laserul, fie prin electroexcizre chirurgicală, prin intermediul unui inel

de sârmă încălzit de un curent electric. „Deşi nu întotdeauna, în şaptezeci la sută din cazuri, reduce durerea”, a precizat ginecoloaga.

Asociatul lui German urma să-l ia peste cinci minute din Via Laietana.

— Eşti sigură că nu vrei să rămân? a întrebat-o German, mângâind-o din nou pe păr şi repetând cu sinceritate: Rămân, Gabi. Vorbesc serios.

Gabriela s-a uitat la bărbatul generos care se afla mereu acolo când avea nevoie de el. Şi care, în momente ca acela, renunţa la răceala care îl caracteriza şi i se dedica ei.

— Ai de ţinut o conferinţă, German, cum să nu te duci?

A sărutat-o pe buze, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.

— German, l-a strigat Gabriela, iar el s-a întors. Arăţi foarte bine.

— O să te sun când ajung acolo, i-a zis el şi a zâmbit. Şi ne punem pe treabă când mă întorc.

*

Ginccoloaga le recomandase ca, dacă aveau de gând să devină părinţi, să înceapă cât mai curând posibil. Pentru că „după treizeci de ani, fertilitatea la femei începe să scadă”, le spusese ea şi, uitându-se la Gabriela, adăugase: „Şi e probabil să-ţi fie un pic mai greu decât in mod normal”. Apoi îşi întorsese privirea spre German şi rectificase: „Să vă fie mai greu”.

Dacă se gândeau bine, German şi Gabriela nu folosiseră niciodată un

prezervativ. Nici prima oară, când, inconştienţi şi beţi, făcuseră dragoste pe bancheta din spate a Golfului GTI al lui Germán, pe muntele Collserola, având în fundal panorama Barcelonei; el a lăsat-o să-l călărească şi şi-a dat drumul în ea. Două zile mai târziu, Gábrieléi i-a venit menstruaţia şi n-a avut de ce să-şi facă probleme, dar au cumpărat o cutie de Durex ca să nu li se mai întâmple. Prezervativul îi plăcea mai puţin ei decât lui, iar după ce Gabriela a scos ultimul prezervativ care mai rămăsese în torpedoul automobilului GTI, au încercat să folosească metoda coifului întrerupt.

în cei aproape paisprezece ani de când erau împreună, nu se confruntaseră cu nicio spaimă, cu nicio întârziere a menstruaţie!, cu nicio sarcină nedorită. Dar German nu a fost întotdeauna atât de disciplinat pe cât credea când se apropia de punctul culminant ca să iasă din soţia sa. în timpul acestor ani s-au strecurat câţiva spermatozoizi in corpul Gábrieléi, care, fără ca ei să o ştie, erau înghiţiţi de acele chisturi maro ce se împrăştiau în interiorul corpului ei.

Prin urmare, Gabriela şi German s-au pus pe treabă imediat ce Germán s-a întors din Galícia. Timp de trei ani au căutat să aducă pe lume copilul pe care şi-l doreau. Iar Gabriela a împlinit treizeci şi şapte, treizeci şi opt, trezeci şi nouă du ani făcând dragoste cu unicul scop de a naşte copilul pe care, în cele din urmă, doar ea şi-l mai dorea.

*

Gabriela, disperată, a decis să se supună unei intervenţii chirurgicale pentru a îndepărta chisturile care îi populau sistemul reproducător.

— Doctor Cabré? a zis ea, întinsă pe un pat, palidă şi tremurând de frig, intr-un halat de nailon verde care abia îi acoperea pubisul.

Chirurgul şi-a întors privirea spre Gabriela. O văzuse înainte doar de două ori, colabora cu ginecoloaga ei la clinica Dexeus.

— Cum te numeşti? l-a întrebat Gabriela, tutuindu-l pentru prima dată.

— Luis, i-a răspuns el amabil, privind-o în ochi. Numele meu este Luis, Gabriela.

Când l-a auzit pe chirurg pronunţându-i numele, ochii i s-au umplut de lacrimi. S-a emoţionat pentru că până în acel moment crezuse ca era doar o femeie oarecare in sala de operaţie îngheţată, dar, văzând ochii blânzi ai acelui necunoscut care urma să-i străpungă trupul, a înţeles că nu era tocmai aşa.

Şi, fără să o poată stăpâni, aşa cum stătea acolo înfriguratã, încremenită, a lăsat o lacrimă să-i alunece pe obraz.

Acolo, de faţă cu Luis, doctorul Cabre, un anestezist şi doi asistenţi medicali complet necunoscuţi.

— îmi parc rău, s-a scuzat ca, stânjenită.

Luis a întins braţul şi i-a strâns încheietura mâinii. Nu era pentru prima dată când o pacientă plângea în faţa lui.

— O să fie bine, Gabriela, ai încredere în mine, i-a spus el cu voce protectoare, privind-o în ochi cu un zâmbet adorabil.

— Poţi să-mi explici ce o să-mi faci? a întrebat ea. in felul ăsta, eu te ascult şi

nu mai gândesc atât de mult. Şi, in fine... sunt scriitoare, ¡n fine, nu scriitoare, ci jurnalistă, şi îmi place să ştiu, aşa pot sa scriu mai târziu un articol.

Iar el a început să-i explice în ce consta o laparoscopie. Anestezia generală îi pătrundea in fluxul sangvin şi, în timp ce-l asculta, Gabriela a adormit.

Chirurgul i-a străpuns pielea pelvisului, sub ombilic. A rupt ţesuturi şi vase de sânge şi a perforat 123 de milimetri spre interior. Cu un instrument chirurgical i-a separat abdomenul de viscere. Trocarul a fost introdus în corp până ce i- a fost adăugat un tub de plastic. Ginecologul s-a uitat la asistent, a aprobat din privire şi a pompat dioxid de carbon în abdomenul Gabrielei. Abdomenul s-a lărgit. încă două incizii în abdomen. încă două trocare. Chirurgul a introdus un tub subţire cu o lumină minusculă şi laparoscopul, o cameră video ce transmitea imagini către monitor. A văzut organele deteriorate şi chisturile care acopereau aparatul reproducător. O pensetă de oţel, un suport de ace, o foarfecă şi un electrod au fost introduse în corpul ei. Timp de patruzeci de minute, medicul a extirpat chisturile care invadaseră trompele uterine şi ovarele protagonistei noastre.

*

Germán a lucrat de acasă toată săptămâna. Cele trei răni pe care le avea Gabriela, una pe pubis şi celelalte două în apropierea ombilicului, au fost acoperite cu un pansament timp de

şaptezeci şi două de ore. Aveau să se vindece în două săptămâni. Ea era atât de sensibilă încât se dovedea incapabilă să-şi îndepărteze pansamentele; asta era treaba lui Germán, in timp ce ea stătea întinsă în pat. El a fost responsabil şi sa-i îngrijească rănile in fiecare zi, cu vată şi iod, pentru că Gabriela pălea doar când vedea cusăturile şi galbenul soluţiei de iod pe albul pielii. A patra zi, a încercat singură în baie. A simţit că ¡1 scade tensiunea. A ameţit. S-a apropiat cu spatele de perete şi a alunecat pe podea. S-a întins. L-a strigat pe German.

German a intrat năucit.

— Dar, Gabi, o fac cu. De asta sunt aici, a spus el oarecum supărat, ridicând-o de jos.

în a cincea zi a dezbrăcat-o şi a ajutat-o să facă un duş, săpunindu-i părul, pe care nu şi-l mai spălase de cinci zile.

— Povesteşte-mi ceva, Germán, i-a cerut ea în seara aceea, stând cu părul încă umed în poala lui, in timp ce se uitau la ştirile de la televiziunea spaniolă.

German asculta fara să-i vină a crede – la fel ca majoritatea spaniolilor care iau cina în faţa televizorului – ce auzea despre scandalurile de corupţie ale conducătorilor. Ce ţara mai avem şi noi!

— Ce vrei să-ţi povestesc?

— Nu ştiu. Despre jobul tău. Spune-mi orice. Povesteşte-mi orice. Ca să uit de endometru.

German, care urmărea cu coada ochiului televizorul, a scos un „îhî” pe care Gabriela a reuşit să-l traducă fără probleme: zgârcit la vorbe cum era, soţul ci nu părea foarte dornic de conversaţie.

Cu toate acestea, Gabriela a jucat cartea cea mai bună a convalescenţei şi a insistat în şoaptă:
— Orice.
— Îhî. Păi... îţi aminteşti că ţi-am explicat că am dezvoltat cu Simon o platformă petrolieră? Hibrida, cu o capacitate de 90 000 de metri cubi.

Gabriela a fost pe punctul de a izbucni într- unul dintre hohotele ei de râs. Nu se aştepta la o astfel de conversaţie, dar s-a abţinut să comenteze.
— Da, oarecum, a răspuns Gabriela.
— Shell şi-a arătat interesul, iar avocaţii încep deja să lucreze. Daca o să te simţi bine, o să zbor la Boston săptămâna viitoare.

Mâna lui se odihnea pe umărul ei.
— Mă bucur foarte mult, German. De cinci ani eşti ocupat cu proiectul ăsta.
— Ai putea să vii cu mine. Mi-ar face mare plăcere.
— Nu pot, i-a spus ea tandru. l-am promis Eugeniei că revin la serviciu în două săptămâni. Nu vreau sa lipsesc mai mult.

German şi-a întors privirea spre ecran, unde văzuse înainte faţada unei bănci andorrane, iar acum apărea în prim-plan Edward Snowden. Gabriela ştia că acel tânăr inginer american îl obseda pe Germán. Aşadar, după interesanta şi profunda conversaţie pe care o avuseseră, l-a lăsat să asculte. Ştirile s-au terminat. Au tot schimbat canalele şi au rămas ia o comedie romantică americană, dintre acelea care îi plăceau Gábrieléi foarte mult. Au abandonat-o pe la jumătate şi s-au dus la culcare.

Gabriela se îmbrăca de o săptămână în cămaşă de noapte şi în veşnicul pulover de caşmir al lui Germán. El purta vechiul tricou de la concertul Deep Purple şi pantaloni de pijama bleumarin.

— Simon şi Sabine se despart, a spus el, băgându-se în pat.

— Cum? a întrebat Gabriela.

— Simon şi Sa…

— Am auzit ce ai spus, German... Dar... asta se povesteşte mai... îmi zici de cei zece mii de metri cubi şi…

— Nouăzeci de mii.

— Serios? De cât timp ştii?

— Mi-a zis săptămâna trecută.

— Cum se face că nu mi-ai spus nimic?

— Am uitat.

— Dar, Germán, cum ai putut să uiţi aşa ceva? Sunt prietenii noştri de mai bine de cincisprezece ani, îţi reamintesc că în urmă cu trei ani au dormit aici cu copiii lor… Cum să uiţi aşa ceva?

El şi-a luat romanul de pe imensul pat-platfonnă, a ridicat din umeri şi s-a acoperit cu plapuma.

— Cum ai aliat?

— Simon mi-a spus.

— Şi ce ţi-a spus?

— Că se desparte.

— Dar cum ţi-a spus?

German şi-a întors privirea spre Gabriela, ştia că ea o să vrea să analizeze fiecare punct şi fiecare virgulă din scurta conversaţie pe care el o avusese cu Simon.

— Păi, normal… Gabi. Mi-a spus: mă despart.

— Poţi să-mi descrii contextul?

German şi-a arcuit sprâncele puţin cam

agasat.
— Pe Skype. Cum altfel? El, din biroul lui din Boston şi eu, de la mine din birou. Ca de obicei, Gabi.
— Şi...? a întrebat Gabriela.
— Şi cu vrei să ştii? a zis el, supărat.
— Ce cuvinte a folosit. Cum ţi-a spus?
— Ei bine, nu ştiu exact. A spus ceva de genul: *are separa tins in the near fntiire.* Sau *divorce,* nu
ştiu.
— Ah, adică divorţează...
— Nu mai ştiu dacă mi-a spus că se despart sau că divorţează.
— Uau, German, ce tare, nu-i aşa?
Germán a început să citească.
— Şi... tu ce i-ai spus?
German a lăsat romanul în poală şi a oftat uşor.
— Păi... că-mi pare rău.
— Şi asta e tot. Gabriela l-a imitat: *Im sorry, mau.* Şi gata.
— Da, chiar aşa, a replicat el, oarecum cu asprime. Şi *man* i-am spus.
— E prietenul tău. Un prieten adevărat, de mulţi ani. l-ai spus „îmi pare rău" şi cu asta basta. Nimic altceva.
Germán a încuviinţat din cap.
— Da... in fine, mi-a zis: „Se mai întâmpla şi rahaturi".
— Da. Se mai întâmplă şi rahaturi, a repetat Gabriela, şi nu ţi-a trecut prin cap să întrebi de ce.
— Ce pisăloagă eşti, Gabi. Nu l-am întrebat, nu. I-am zis că-mi pare rău şi punct.
— Dacă ţi-a spus-o... înseamnă că avea nevoie sa stea de vorbă cu cineva.
— Eu zic că, dacă ar fi avut nevoie să

vorbească, ar fi vorbit.
— Dar nu ştii dacă a fost el sau ea?
— Nu ştiu, Gabi. îţi spun că nu ştiu... a încheiat el pe un ton supărat.

Gabriela şi-a întors privirea spre partea ei a platformei-pat, cu cele treizeci şi cinci de cărţi vraişte şi a pus mâna pe romanul lui Pablo Hausmann. I.-a deschis în dreptul semnului de carte. A citit primul rând. S-a oprit din citit. S-a uitat îpeste umăr la soţul ei şi, cu voce tare, a rostit:
— Eu... Serios, Germán...

A tăcut o secundă şi a pus punct discuţiei:
— Zău, prietenia între bărbaţi... Rămân trăsnită.

*

Mai avea o săptămână de odihnă la domiciliu. A primit vizita prietenelor ei de la universitate, a mamei sale, a celor doi veri nesuferit! şi a dragilor ei prietene Cósima şi Silvia, care mereu îi spuneau anecdote amuzante.

Cósima a desfăşurat pe patul Gábrieléi o imensă pânză coloratăde doi pe doi metri, galbcn-brun, cu fine forme geometrice.
— Am făcut două sute pentru vara aceasta. Prima, pentru tine.
— E minunată, Cósima, a răspuns Gabriela recunoscătoare în timp ce mângâia ţesătura.

Cósima, de când se întorseseră din Senegal, pe lângă faptul că-şi continua activitatea ca stilist pentru *La Fetnme,* se transformase într-o mică antreprenoare.

Cine s-ar fi gândit la asta? O aristocrata, care avea totul, începea să colaboreze cu o ţesătorie senegaleză. Ea se ocupa de model, concepea desenul, bordurile, formele geometrice, combina vopselele, inventa culori şi făcea schiţe. Studii ale miilor de posibilităţi de a desena pe pânză, sute de schiţe pe care le păstra într-un dosar. Şi o dată la trei luni zbura din nou cu dosarul sub braţ şi plină de idei spre draga ei Casamance.

Prietenii şi rudele au venit să cumpere ţesături africane concepute şi semnate de Cósima de Sentmenat în magazinaşul din Raval, de pe strada Sânt Pere més Baix.

în vara de după prima sa colecţie, revista *Interiores,* ce aparţinea aceluiaşi grup editorial, i-a luat primul interviu, iar un an mai târziu, prestigioasa revistă *AD ArcJiitectural Diyest* i-a dedicat o pagină întreagă, intitulată „Ţesături africane, intre artă şi design", despre noua colecţie de cuverturi de pat, huse de pernă şi pături, ţesături în care îşi revărsa puterea creatoare, dragostea şi respectul pentru natură, talentul şi profunda ei sensibilitate.

Semna în partea stângă, cu o mică broderie a logoului mărcii pe care o concepuse: *Ma belle Maison Africaine by Cósima de Sentmenat.*

Cósima ştia că, dacă ar fi semnat ca María García González, nu ar fi reuşit niciodată ca *AD* să-i ia un interviu. Sau poate ca da, cine ştie, dar ar fi trebuit să lupte de cincisprezece ori mai mult. Cósima era aristocrată, privilegiată, dar, mai presus de toate, generoasă. Profund

generoasă faţă de cele treizeci de angajate senegaleze care, într-un atelier pierdut în Casamance, ţeseau pentru ea. Astfel, Cósima zbura de patru ori pe an în acea ţară africană, unde o aştepta acel bărbat înalt, cu privire pătrunzătoare şi piele neagră ca tăciunele.

Despre soţul ei, Bosco, vorbea întotdeauna puţin; le-a povestit că pregătea o expoziţie cu ultimele sculpturi. încă nu se stabilise o dată exacta pentru inaugurare, dar urma să expună, pentru prima dată de la nuntă, toată opera creată.

Cele trei s-au întins pe pat să se uite la nişte fotografii în calculatorul Silviei, aşa cum făcuseră şi în trecut.

Germán a sosit mai devreme de la serviciu, a deschis uşa de la dormitor şi le-a văzut in pat. Oricât de maniac ar fi fost, asta nu-l deranja, îi era indiferent că prietenele soţiei sale se întinseseră în patul conjugal. Ciudat.

— Bunăăăă, a spus Germán, amabil, lungind ultima vocală.

Apoi a închis uşa, s-a întors şi s-a dus în sufragerie cu chitara sa Fender. Prietenele şi-au îndreptat privirea spre calculator.

— Soţul tău nu prea vorbeşte.

Au ales fotografiile în timp ce Silvia vorbea, fericită, despre cursele pe plaja din Barceloneta: o jumătate de oră pe zi cu Zaira.

După sarcină, Silviei îi fusese greu să-şi recapete talia. îi luase aproape un an să revină la greutatea dinainte şi era îngrijorata, aşa că Zaira îi propusese să iasă să alerge împreună şi astfel au

dezvoltat această ciudată dependenţă de *ruiming* care, pentru cei care nu o au, reprezintă o adevărată tortură.

— Poate anul viitor facem împreună semimaratonul Formentera. Sunt 21 de kilometri. Avem tot anul la dispoziţie să ne antrenăm. Nu ştiu dacă mă văd în stare... dar Zaira asa crede.

*

Bineînţeles, Silvia. Din dragoste, o femeie este capabilă de orice. De tot. Şi din dragoste, Silvia, vei alerga la acel maraton.

Pentru că îi era ruşine să recunoască, nu le-a spus celor două prietene de suflet că simţea ceva pentru femeia aceea, care cu ani în urmă împăturise pulovere în magazinul Zara de pe bulevardul Grâcia, împreună cu Gabriela.

Erau primii paşi ai unei discrete poveşti de dragoste interzise. Dragostea unei femei căsătorite, heterosexuale, faţa de o altă femeie. Dragostea Silviei pentru Zaira.

*

Rana din abdomen i s-a vindecat în cele din urmă şi Gabriela s-a întors la viaţa ci tihnita, împărţită intre soţ, serviciu şi prietenele ci.

Din nou, la teatrul I.liure, la Becket, la Naţional, la teatrul Romea şi la teatrul Goya. în doar câteva ocazii, la un adorabil microteatru de pe strada Bailen şi la JJantioI. Premiere la cinematograful Verdi, la Renoir, la Coliseum şi la Fiimax Gran Via. Şi Palan de la Música şi Razzmatazz. Şi sute de interviuri cu regizoare, scriitoare, actriţe, pictoriţe şi

compozitoare.

Anul următor, între un spectacol şi altul, Gabriela a făcut dragoste cu German, dorindu-şi ca pântecul ei să primească sperma soţului, să-i fecundeze ovulul şi să o transforme în mamă.

Ianuarie, februarie, martie, aprilie, mai, iunie, iulie, august, septembrie, octombrie, noiembrie, decembrie, ianuarie...

în fiecare lună, Gabriela se uita la chiloţii ei pătaţi de sânge, simţindu-se, inevitabil, o femeie sterilă.

O femeie nelocuită. Pustie şi stearpă.

Voia un copil.

— M-ai epuizat, Gabi, i-a spus Germán intr-o seară după ce au făcut dragoste pentru a noua oară în acea săptămână: în fiecare zi o dată şi de câte două ori sâmbătă şi duminică. Şi a adăugat cu o voce sfâşiată, pentru că era timid: Tu nu ai juisat.

— Nu contează, a răspuns ea, întinsă cu picioarele în sus şi sprijinite de perete.

Chestia cu picioarele în sus era un sfat pe care ii citise pe unul dintre miile de site-uri care vorbeau despre cum să ajuţi spermatozoizii să rămână în uter.

— Adevărul e că, in ultima vreme, nu juisezi niciodată.

— Nu-mi pasă, German, chiar nu-mi pasă, a insistat ea, apucându-l de mână.

— Bine. Dar mie îmi pasă.

Gabriela şi-a coborât picioarele de pe perete, s- a apropiat mai mult de el şi şi-a sprijinit capul de pieptul soţului ei. L-a cuprins cu braţul. Gabriela împlinise deja patruzeci de ani. Curba fertilităţii era în cădere liberă. Căutase ore nesfârşite, pe

sute de site-uri care-ţi explicau cum să obţii mult dorita maternitate, şi voia sa-l întrebe ceva pe German, un lucru despre care ştia că lui nu avea să-i placă. Şi-a împletit picioarele cu picioarele goale ale lui German.

— Dacă nu iese de data asta, a aşteptat Gabriela o secundă, de ce să nu încercăm inseminarea artificială?

German nu a răspuns.

Asta cu siguranţă nu sc găsea printre planurile de viaţă ale bărbatului ei. Cu siguranţă nu.

Să se masturbeze în camera unui laborator aseptic de andrologie din clinica Dexeus. Să-i dea, oarecum ruşinat, unei asistente acel recipient transparent cu sperma lui. Pentru ca acel borcan albicios sa treacă în mâinile unui androlog. Iar andrologul să-i analizeze sperma ia microscop, selecţionând spermatozoizii cu mai bună mobilitate, eliminându-i pe cei rnorţi, imobili, lenţi din tot materialul său seminal... Nimic din toate astea nu se găsea in planurile lui. Şi nu avea în plan nici ca, o oră mai târziu, nevasta lui să-şi desfacă picioarele ca să-i permită unui ginecolog să-i introducă printr-o canulă sperma îmbunătăţită în uterul stimulat in prealabil. Nu. Nimic din toate astea nu se găsea în planurile lui.

Şi totuşi...

— Mulţumesc, Germán, i-a spus Gabriela cu sinceritate, întinsă pe pat după inseminare. Mulţumesc, iubitule. Mulţumesc foarte mult.

El a zâmbit şi a dat uşor din cap fără să spună nimic, stând pe o canapea din

piele verde, în spital. Aproape doua decenii împreună. îşi cunoşteau unul altuia tăcerile, gesturile, privirile. Germán se simţea jenat. Foarte jenat.

*

— Şi de ce prefixul *beta?* l-a întrebat Gabriela pe ginecolog.

Trecuse deja ora de odihna după ce în ovulul Gábrieléi fusese introdusă canula cu spermă. Se puteau întoarce acasă. Să aştepte. Să aştepte embrionul. Ceea ce, în jargonul medical, din ceea ce citea ea în raport, este cunoscut sub numele de *beta aşteptare.*

Gabriela avea paltonul pe ea. German ieşea pe uşă.

— De ce se pune un beta în faţă? a insistat Gabriela.

— Gabi, a spus Germán cu autoritate, întorcându-se spre ea. Hai să mergem!

Ginecologul, care trebuia sa consulte încă cinci femei inseminate, i-a mulţumit soţului ei că o ia de acolo.

— Hei, Germán, nu-mi vorbi aşa, mai ales în faţa altcuiva, i-a spus ea după ce au părăsit clinica Dexeuş.

— Gabriela, nu începe.

— *Hai sil mergem,* l-a imitat Gabriela cu severitate. Să nu inii mai vorbeşti niciodată aşa.

— Uneori eşti enervantă. Fă ce ţi se spune şi punct.

German a tăcut o secunda înainte de a clarifica:

— Beta vine de la hormonul beta-Hcg, care este detectat în testele de sarcină. Ar trebui să ştii asta.

Gabriela l-ar fi împuşcat: cu o carabină, dar, cum nu avea una, l-a împuşcat cu privirea. El întotdeauna ştia totul.

— Eşti obraznic.

Au mers fără să spună nimic până la staţia de taxi Sabino de Arana şi au luat unul. Nu au vorbit. Au ajuns la uşa blocului lor de pe bulevardul Born fără să-şi adreseze niciun cuvânt. Gabriela a coborât Iară să-şi ia rămas* bun. German urma să-şi continue drumul cu taxiul până la Pla de Palau, unde preda al doilea cur.s de teoria construcţiilor navale la Facultatea de Inginerie Nautică şi Transport Maritim din Barcelona.

Gabriela a intrat în apartament, s-a descălţat, şi-a scos paltonul, s-a dus în dormitor, şi-a dat jos blugii, cămaşa, sutienul şi a rămas în chiloţi. S-a băgat în pat şi s-a acoperit cu pătura ei albă din caşmir. S-a aşezat pe-o parte, şi-a tras genunchii la piept şi, în timp ce soţul ei făcea schiţa unei nave comerciale pe tabla din aula magna a
Facultăţii de Studii Nautice, in faţa a cincizeci de studenţi, Gabriela, simţindu-se profund singură, s-a scufundat in beta aşteptare.

*

Progesteronul este hormonul produs de ovare şi placentă, care pregăteşte uterul pentru gestaţie. Este un neologism englezesc format din prefixul *pro,* „spre”, *géstationál,* „gestaţional” şi *sterone,* „hormon esteroid”. Gabriela a terminat de citit semnificaţia cuvântului în

Diccionario de la Real Academia Española după ce a înghiţit două tablete cu acest hormon.

Tatăl ci îi lăsase această moştenire. Nu dicţionarele, deşi şi pe acestea, ci mai ales curiozitatea în privinţa originii cuvintelor.

între timp, viaţă normală, dar fără efort. Fără ridicare de greutăţi. Ginecologul a sfătuit-o pe Gabriela să nu facă sporturi dc impact. Gabriela nu era adepta sporturilor de impact. Ba mai mult, a considerat că înotul, ea care înota bras ca o sirenă obosită, ar fi putut implica un risc pentru copil. Fireşte, nu exista niciun risc. Doar că paranoia care o cuprinde pe o femeie când se află în procesul de reproducere asistată nu cunoaşte margini.

Ea credea că bebeluşul (Gabriela nu se gândea la un embrion sau la un fetus, se gândea la o mică fiinţă umană care creşte în burta ei) ar putea aluneca în apa cu clor a piscinei clubului de naţatie din Barceloneta.

Aşa că singurul sau sport erau plimbările pe plajă.

Plimbări încântătoare, alături de Cósima, Silvia şi Zaira în decursul acelor cincisprezece zile. Silvia şi Zaira mergeau aliaturi de ele primele cinci minute, apoi făceau un sprint până la digul de la plaja Somorrostro.

— Cât de norocoase suntem să trăim aici, în Barcelona, a spus Gabriela, cu privirea rătăcind pe deasupa Mediteranei.

Şi-a strecurat un braţ în jurul taliei Cósimei chiar în timp ce Cósima întindea

braţul şl îi înconjura umerii, şi a încheiat:
— Şi cât de norocoasă sunt că vă am.

*

— Poate că ar fi mai bine sa încercaţi fertilizarea *in vitro.* Nu cred să fie o idee bună să repetaţi inseminarea artificială, i-a spus ginecoloaga cu faţă cumsecade Gábrieléi, după a doua inscminarc nereuşită, în timp ce-i plimba ecograful peste abdomen.

În clinica Dexcus, ginecologii se înmulţesc. Cea cu faţă cumsecade conducea echipa care o trata pe Gabriela. Ea stătea întinsă pe pat, răpusă de tristeţe şi-l căuta pe monitor pe bebeluşul ei mort.

German plecase la Boston în acea săptămână, cu o zi înainte ca Gabriela să-şi păteze chiloţii de sânge.

— Este mai eficient, Gabriela. Şaizeci la sută din cuplurile care se supun fertilizării *in vitro* obţin o sarcină.

Ecograful se mişca pe abdomenul ei.

— Dacă vreţi sa faceţi *in vitro,* va trebui să urmezi un alt tratament hormonal ca să stimulezi din nou ovarele.

Ginecoloaga a luat un şerveţel alb de unică folosinţă şi a şters gelul de pe pielea Gábrieléi. Ea şi-a coborât tricoul şi s-a ridicat de pe pat. l-a strâns mâna şi i-a mulţumit – un „mulţumesc” sec – înainte de a ieşi pe uşa clinicii.

A luat un taxi până la cinematograful Verdi: trebuia să asiste la o prezentare pentru presă, care avea loc la ora 12, a unui film regizat de patru tinere regizoare ca teză de licenţă în domeniul

audiovizualului la Universitatea Pompeu Fabra.

l-a salutat pe jurnaliştii cunoscuţi. l-a aşteptat să intre, s-a aşezat pe o băncuţă din piatră în faţa cinematografului şi nu a intrat să vadă filmul. Era imposibil să se lase prinsă de o poveste care nu era a ei.

*

O lună mai târziu, au început injecţiile subcutanate. Administrarea unei mcdicaţii hormonale. Supraproducţia de ovocite. Controlul foliculilor. Puncţia ovariană. Sedarca. Prelevarea de ovule. Masturbarea lui Germán. Clasificarea spermatozoizilor. Şi ovocitele Gábrieléi au fost fecundate cu spermatozoizii lui German în mod artificial şi în afara pântecului ei.

Şi acel moment aproape emoţionant, când Gabriela strângea din ochi, in timp ce o canula era introdusă în vaginul ei şi îi depunea embrionii în uter.

Şi aşteptarea de cincisprezece zile, în care scria nonstop ca să nu gândească, pentru că Gabriela scria, scria.

Primul transfer de embrioni a eşuat.

A venit rândul celui de-al doilea.

Şi profunda speranţă a Gábrieléi că de data aceasta va reuşi.

Şi chiloţii Gábrieléi înroşiţi. Şi lacrimi pe obrajii ei. Şi îmbrăţişarea lui German. Şi transcrierea durerii.

Şi încă două luni de aşteptare şi din nou strânge din ochi. Simte canula. Al treilea transfer de embrioni. Speranţa. Sângele de pe chiloţi. Lacrimile. îmbrăţişarea.

Şi transcrierea durerii.

Şi transferul de embrioni numărul patru. Sânge, lacrimi, îmbrăţişare şi scris.

iar Gabriela făcea faţă tot mai greu durerii. Nu suporta durerea. Păşea cu sufletul frânt şi scria plângând, pentru că şi scriitorii plâng când scriu.

Şi lacrimi împărtăşite cu draga ei prietenă Silvia, care suferea cu fiecare embrion mort ca şi cum ar fi fost ea cea care-l purta in pântec.

— Gabi.

— Spune-mi, Silvia.

— Şi dacă l-ar pune în mine?

— Ce?

— Embrionul.

— Cum?

— Ovulul tău fecundat cu sperma lui Germán. Dacă de vină sunt chisturile alea care ţi-au apărut şi care mănâncă embrionul... eu nu am chisturi.

Iar Gabriela s-a uitat la prietena ei şi a zâmbit uşor.

— Nu, Silvia. Astfel de lucruri se pot face în Statele Unite, în Spania nu suntem atât de moderni.

Şi îmbrăţişarea prietenei ei, a inocentei sale prietene, pentru că Gabriela ştia, în acel moment, al prieteniei lor, ştia că Silvia ar fi făcut-o. Fireşte că ar fi făcut-o. Era atât de sigură de prietenia lor...

— încă una, Germán. Doar una. îţi promit. Ultima, te rog.

Transferul de embrioni numărul cinci. Sânge. Lacrimi. O îmbrăţişare jalnică. Şi cuvinte scrise.

Şi Gabriela, după al cincilea transfer

de embrioni eşuat, a devenit o femeie distrusă. O femeie făcută praf.

În următoarele câteva luni, femeia aceea distrusă a mers prin viaţă văzând pântecele bombate ale tuturor femeilor cu care s-a întâlnit.

La fiecare colţ. Pe fiecare stradă. în fiecare staţie de autobuz era câte o femeie fericită, cu un copil formându-se în ea. Şi la serviciu, pentru că Gabriela a trebuit să vadă, cu un amestec de invidie şi de furie, cum pântecul lui Consuelo Garza creştea de la o săptămâna la alta şi a tresărit când a suprins-o pe Silvia, care nu ştia că este privită, mângâind pântecul lui Consuelo.

Iar destinul, care uneori e încurcat, a făcut ca într-o duminică dis-de-dimineaţă să se întâlnească cu Pia şi cu pântecul ei când se plimba singură pe plaja Mar Bella. Argentinianca mergea liniştită de mână cu Pablo, scriitorul acela cu care şi-a încrucişat privirile la Institutul Cervantes din Londra. Nici Pia şi nici Pablo nu au recunoscut-o. Gabriela şi-a coborât privirea în nisip. Purta nişte ochelari de soare negri care îi acopereau ochii umflaţi. De data aceea inima nu i-a mai zvâcnit.

*

— Ştii, German? Uneori îmi doresc să am cincizeci de ani şi toate astea să se fi terminat. Mai am noua ani, dar până atunci nu pot să încetez să încerc. Să încerc să fiu mamă. E tot cerni doresc mai mult pe Iunie.

Stabiliseră să se întâlnească în barul

bazei nautice ca să ia micul-dejun după acele plimbări în singurătate pe malul Mediteranei, care aduceau atât de multă linişte în sufletul Gábrieléi.

— întotdeauna va exista această rană în mine, a spus ea şi a privit din nou spre mare, întotdeauna. Rana de a nu fi putut să ţin un copil în braţe. Un copil pe care să-l iubesc, de care să am grijă tot restul vieţii mele.

German auzise asta de atâtea ori, încât nu-i mai răspundea. Doar o asculta, fără să ştie ce să facă sau ce să spună.

în unele zile, Gabriela se simţea ca o nebună pe urmele unei dorinţe imposibile, o dorinţă care scăpa voinţei ei. L-a privit din nou:

— Cred cu sinceritate că este un instinct animalic.

Ştia că soţul ei se săturase de tot procesul acela care se prelungea deja prea mult. Bineînţeles, i-ar li plăcut să fie tată, dar, daca nu se putea, viaţa continua.

German o iubea la fel de mult. Avea să o iubească la fel de mult. Toate acele cuvinte urâte pe care şi le spunea Gabriela ei înseşi – femeie stearpă, femeie goală, femeie nelocuită, femeie frânta, femeie sterila, femeie distrusa – erau doar în capul ei. El o iubea aşa cum era, cu sau fără copii.

— încă o dată, German. Te rog.

— Gabi, gata, ajunge, i-a spus el cu o voce iubitoare. Nu mai putem să trecem prin asta din nou. Gata, Gabi. Putem să fim fericiţi şi fără să avem un copil.

Ea a încuviinţat cu ochii pierduţi pe mare.

Germán stătea vizavi de ea. Cunoştea tăcerile soţiei lui, ochii ei sticloşi. S-a ridicat şi s-a aşezat lângă ea. Şi-a strecurat braţele pe sub picioarele ei, a aşezat-o în poala lui şi a îmbrăţişat-o strâns.

Poate că aşa a fost să fie. Poate că era timpul să pună capăt acelei dorinţe. Poate că era timpul să se regăsească, să se privească unul pe celălalt ca un cuplu, ca o echipă. Ceea ce fuseseră dintotdeauna. Pentru că, în mod paradoxal, în acei ani în care încercaseră să devină părinţi şi contrar a ceea ce ar fi trebuii să fie, Gabriela şi Germán se înstrăinaseră. Se îndepărtaseră treptat. Gabriela se simţea adesea ostilă faţă de Germán. Iar el o găsea arţăgoasă şi aspră.

Germán ştia că femeia aceea cu care trecea prin viaţă avea nevoie de ei mai mult decât oricând. Aşezată în poala bărbatului el, simţindu- i îmbrăţişarea, Gabriela şi-a sprijinit capul de umărul lui şi şi-a lăsat din nou privirea să rătăcească peste Mediterană, in timp ce-l asculta spunându-i la ureche:

— Te iubesc, Gabi. Te iubesc foarte mult.

6
Cicatricea

Emö Rubik, arhitect şi sculptor maghiar, interesat de geometrie, a creat un puzzle tridimensional in 1974, cunoscut in întreaga lume drept cubul lui Rubik. Cele şase culori clasice ale cubului sunt alb, portocaliu, roşu, verde, albastru şi galben. Un mecanism cu axă permite ca fiecare faţă să se învârtă, amestecând culorile. Pentru a rezolva cubul, fiecare faţă trebuie să revină la o singură culoare. Cubul lui Rubik măsoară 5,7 centimetri pe fiecare latură. Are opt colţuri şi douăsprezece muchii şi permite patruzeci şi trei de cvintilîoane două sute cincizeci şi două de cvadritioane trei trilioane două sute şaptezeci şi patru de bilioane patru sute optzeci şi noua de milioane opt sute cincizeci şi şase de mii de permutări. S-a estimat că până în 2014 jucăria ungurească se vânduse în peste patru sute de milioane de unităţi în întreaga lume.

De ce un om ca Germán a reuşit să-l rezolve în doar zece minute la vârsta de zece ani împliniţi, in schimb Bosco de la Loma-Osorio, la aceeaşi vârstă, a trebuit să dezlipească abţibildurile colorate, fără să fi reuşit nici măcar o dată, este ceva ce azi se explică prin teoria inteligenţei multiple.

Pentru a rezolva cubul lui Rubik în zece minute şi la vârsta de zece ani, este necesar să ai o inteligenţă logico-

matematică.

Salva, soţul Silviei, a încercat un minut, a văzut că lucrul acela nu avea niciun sens şi a continuat să se joace cu racheta.

Cosima, încet, dar sigur, face două feţe.

Silvia, una.

Gabriela nu a reuşit niciodată să facă o faţă.

Cubul lui Rubik simbolizează rana lui Bosco de la Loma-Osorio. Rana. Trauma. Cicatricea.

Tatăl său, Leopoldo de la Loma-Osorio, gelos pe fiul său şi pe timpul pe care acesta i-l răpea soţiei lui, i-a dăruit primul cub Rubik când a împlinit zece ani. Tatăl a amestecat puzzle-ul timp de trei minute in faţa odraslei şi l-a provocat:

— După ce îl faci, mi-l aduci. Nu tc grăbi, băiete, începe cu o latură şi, mai ales, nu-i spune nimic mamei. Va fi un secret între noi doi.

Cu o dorinţă profundă de a-şi satisface tatăl, dar fără nici cea mai mică inteligenţă logico- matematică, după luni, şi luni, şi luni de răsucii puzzle-ul la nesfârşit, fără să facă nici un progres, naiv şi ca să i-l poată arăta tatălui sau, Bosco a desfăcut abţibildurile verzi şi le-a lipit doar pe o faţă. Repede, a alergat la tatăl său, sigur că acesta avea să creadă înşelăciunea. Tatăl a văzut ce s-a întâmplat.

— Du-te în camera ta, băiete.

A doua zi i-a cumpărat un alt cub Rubik şi La amestecat.

— După ce îl faci, mi-l aduci. începe cu o

latură şi, mai ales, nu-i spune nimic mamei- Va fi un secret între noi doi.

Aceleaşi cuvinte, aceeaşi provocare, aceeaşi frustrare a copilului.

Bosco de la Loma-Osorio nu a putut niciodată să rezolve o latură. Nopţi şi nopţi întregi cu o lanternă sub aşternuturi, răsucind şi iar răsucind cubul. A încercat neobosit doar ca să obţină aprobarea paternă. Nu a reuşit niciodată, intr-o noapte de beţie, când a împlinit cincisprezece ani, l-a aruncat cu furie de douăzeci de ori la rând în parbrizul noului Jaguar al lui Leopoldo. Nu a reuşit să spargă geamul, dar a lăsat urme suficiente cât să-i provoace o supărare teribilă tatălui, care, bineînţeles, nu a aflat niciodată că ticăloşia aceea fusese opera fiului său.

Walter Korman, psihanalistul, spune ca arta este capabilă să dezvăluie ceea ce artistul reprimă. Şi că opera este, În mod unic şi exclusiv, o proiecţie directă a stării de spirit a artistului.

Omagiu lui Rubik
de Bosco de la Loma-Osorio
Sculptură de oţel cu miez metalic
5,7 x 5,7 cin
Galeria de Artă Contemporană Kreisler, Barcelona

Cosima a citit micul afiş aliat în dreapta celor 120 de cuburi din oţel având aceeaşi mărime ca originalul conceput de ungur, 5,7 centimetri pe latură, care acopereau peretele central al celei mai prestigioase săli de artă contemporană din ţară, situată în zona

cartierului Raval, pe strada Pintor Fortuny: prestigioasa sală Kreisler.

Ştia că soţul ei investise în acea lucrare doi ani intenşi din viaţa lui. Două mii de euro pe cub i se părea o sumă cam exagerată, dar avea încredere în dealerul de artă, care a fost foarte precis în privinţa preţului.

— Eşti sigur? Două mii de euro pentru chestia asta? a întrebat Bosco, scărpinându-şi barba roşcată, ştiind că făcuse lucrarea folosind o matriţă de silicon, un cutter şi dizolvant.

— Nu-i spune „chestia asta”, omule! Nu-i spune aşa. E lucrarea ta, e o capodoperă. Ca dealer al tău, din cele două mii de euro, eu primesc douăzeci la sută. Kreisler, galeristul, patruzeci la suta.

L-a mângâiat pe spate.

— Gândeşte-te, de la l.oma, ce-ţi mai rămâne? Opt sute de euro pe cub? Nu mi se pare cine ştie ce.

Omuleţul a consimţit din cap.

— Mai jos de atât, de la Loma, a spus el cu o anume ironie, nu putem lăsa.

Dealerul de artă era un tip deştept, foarte deştept şi, cunoscând puterea de cumpărare a amicilor clientului său, nu ezitase să tripleze preţul.

Cosima şi-a întors privirea spre restul galeriei: optzeci de metri pătraţi de un alb intens, pur, aproape copleşitor. Iluminatul sălii era opera unui arhitect scandinav care locuia în Barcelona şi care găsise echilibrul între lumina naturală care intra prin ferestrele Largi ale clădirii şi lumina artificială a sălii, proiectată de spoturi albe montate pe

şine şi între grinzile albe ale tavanului boltit.

Cosima s-a plimbat prin sală mângâind fiecare cub, fiecare poliedru. Apoi a părăsit galeria Kreisler şi s-a aşezat pe o bancă din piaţa Pintor Fortuny, aşteptând ca bărbatul ei şi negustorul de artă să termine cu ultimele detalii ale vernisajului care avea loc chiar în seara aceea.

Aşezată pe bancă, şi-a amintit de bărbaţelul ei care, cu o seară în urmă, în chiloţi, repeta compulsiv, în faţa oglinzii de la baie, discursul pe care urma să-l ţină în acea după-amiază la *vernissage.*

— Sculptura abstractă. Sculptura ca eliberare a subconştientului. Ca o durere eliberată. Ca o rană vindecată. Rană devenită cicatrice, spunea el, privindu-se nesigur în oglindă.

Se oprea, îşi dregea vocea şi o lua de la capăt.

Din pat, Cósima ¡1 asculta îndrăgostită.

— Sculptura ca eliberare a subconştientului... Îhî... Eu nu lucrez cu oţelul, cu fierul. Eu *sunt* sculptura in sine. Păşesc pe ea. O scuip. Eu sunt...

— Serios? Chestia cu scuipatul poate că n-are sens s-o zici... nu-i aşa?

— Cósima, nu-ţi da cu părerea, dacă habar n-ai, a replicat bărbăţelul Iară să-şi întoarcă privirea şi uitându-se in oglindă.

Ea s-a supus: nu l-a mai întrerupt şi, în tăcere, sprijinindu-se de tăblia patului, l-a ascultat cum îşi repeta discursul. Bosco, din nou, şi-a dres vocea.

— Sculptura abstractă... Sculptura ca eliberare a subconştientului... Cicatricea pe care o scuip.

/X plescăit din limbă.

— M-ai încurcat cu chestia cu scuipatul. Dacă păşesc sau scuip e treaba mea, la naiba! E treaba mea.

A plescăit din nou din limbă şi a închis uşa de la baie.

Cósima a oftat. îşi dorea din toate puterile ca expoziţia să meargă bine, ca Bosco să-şi vândă sculpturile şi criticii să-l copleşească imediat cu laude, aşa cum făcea ea zi de zi. S-a acoperit cu cearşaful alb din trei sute de fire de bumbac tors în Senegal, care proteja mereu patul lor conjugal.

Pentru că infidelitatea feminină abilă, psihologică se poate ascunde în romanele pe care soţia ta le-a citit şi care zac de ani întregi printre cărţile ei vraişte de lângă patul în care dormiţi.

Infidelitatea feminină abilă, psihologică se poate găsi intr-o nouă pereche de pantofi de *rumiing* pe care soţia ta i-a cumpărat din magazinul Nike de lângă Zara de pe bulevardul Grâcia.

Sau, în acest caz, infidelitatea feminină abilă, psihologică poate acoperi trupul pe jumătate dezgolit al Cosimei cu un cearşaf din bumbac alb, lucrat din trei sute de fire şi confecţionat intr-un mic atelier de ţesut dintr-un sătuc senegalez.

*

Zece picături de iod cădeau pe o rană sângerândă de pe genunchiul Silviei. Zaira apăsa pe sticluţa galbenă cu mâna dreaptă şi ţinea un ghemotoc de vată cu stânga, pentru ca iodul să nu se scurgă pe picior.

— Impactul piciorului pc sol este de trei ori mai mare decât greutatea ta corporală. Amortizarea realizată de pantof variază în funcţie de greutate, îi spunea Zaira, în timp ce îi curăţa rana cu vata. Porţi nişte pantofi de rahat, de-aia ai căzut. Du-tc la Nike de pe bulevardul Grâcia şi acolo o să te sfătuiască.
— O să le ascult, a răspuns Silvia cu un zâmbet.
— Te doare? a întrebat Zaira.

Silvia a negat din cap.

Zaira a închis sticluţa cu iod, s-a ridicat şi a pus-o în dulapiorul său. Şi-a dat jos prosopul, rămânând complet goală şi lăsând la vedere un tatuaj uriaş pe curba profund feminină a şoldurilor ei. Tatuajul reprezenta un desen cu o viţă-de-vie cu fiori negre, care urca pe coaste, apoi cobora, acum cu frunze, până în zona pubiană.

Zaira şi-a scos elasticul ce-i ţinea prins în coadă părul negru şi drept care-i ajungea până în talie şi astfel şi-a acoperit sânii şi o parte din tatuaj.
— Vii in seara asta la expoziţia soţului Cosimei? a întrebat-o Silvia stând pe bancă în faţa dulapiorului.

Zaira a dat aprobator din cap în timp ce se aşeza lângă ea şi lua cutia cu cremă de corp.
— Eu voi veni singură, a continuat Silvia. Şi tu?
— Cu Abril, a răspuns Zaira, fără să se uite la ea şi deschizând cutia cu cremă.
— Cine e Abril?

Zaira a privit-o pe Silvia in ochi, a aşteptat trei secunde şi apoi a răspuns:
— Iubita mea.

Zaira i-a susţinut privirea.

l-a susţinut privirea pentru că o femeie lesbiană ştie când o altă femeie simte ceva pentru ea. O ştie. Fireşte că ştie. Chiar dacă acea femeie heterosexuală îşi adoră soţul şi fiica. în ciuda acestor inconveniente, ea ştie. Ştie că doar apropiindu-se de buzele ei într-un loc intim, unde nimeni nu le poate vedea, doar jucându-se încet cu limba şi lăsând să-i alunece încet mâna sub chiloţii ei, ar avea-o. Zaira ştie că Silvia ar fi timidă, poate puţin speriată, dar n-ar respinge-o. Pentru că a mai trăit asta înainte. Zaira ar şti cum să o facă pe Silvia să simtă plăcerea pe care nu a simţit-o niciodată în toţi anii de căsnicie cu bărbatul ei cumsecade. Dar nu vrea s-o facă. Sau poate ca nu încă. Nu vrea să se apropie de Silvia pentru că ştie că sexul este puternic. Foarte puternic. Iar pe o femeie heterosexuală care nu a simţit niciodată nimic cu soţul ei o poate scoate din minţi. O poate înnebuni complet.

*

— *Vernissage şi finissage,* a spus Gabriela, râzând, forţând artificial accentul francez. Cosirna m-a rugat să fim acolo la opt.

Trecuseră cinci luni de la acea îmbrăţişare călduroasă din barul bazei nautice.

— Dar trebuie să merg şi eu? a întrebat German în timp ce îşi făcea cafeaua, înainte de a pleca la serviciu.

— Doamne sfinte, German! Nu vii cu mine nicăieri. E o jumătate de oră. Vin să

te iau de la facultate, luam un taxi, facem act de prezenţă şi ne întoarcem acasă... Haai...

— Te cunosc eu. O să sfârşim pe undeva luând cina cu tenismenul şi cu Silvia şi o sa înceapă iar cu mama lui de *dancing.*

— Nu, serios. Le salutăm pe Cósima şi pe Eugenia, lăudăm sculpturile şi venim acasă.

German şi-a terminat cafeaua, şi-a îmbrăcat haina.

— Să ai o zi bună, i-a spus el.

— Aşteaptă, i-a zis Gabriela, ridicându-se în picioare şi îndreptându-se spre el.

El ştia exact ce avea ea de gând să facă. Şi aproape ca în fiecare dimineaţă, din toţi acei nu ştiu câţi ani de când erau împreună, a îngenuncheat în faţa lui şi i-a îndoit manşeta pantalonilor spre interior.

Lui German nu i se părea a fi o problemă să poarte pantaloni prea lungi; nu-l deranja câtuşi de puţin. De multe ori, când pleca în grabă, ii spunea că e o pisăloagă. De douăzeci de mii de ori îi spusese că e o pisăloagă. încă din Boston, când ea îi îndoia manşeta pantalonilor. Nu avea rost să i-o mai repete, aşa ca doar o privea cum ii îndoaie manşeta, îndeplinindu-şi ritualul de dimineaţă, şi îi asculta din nou cuvintele, ca în fiecare zi.

— Pur şi simplu nu înţeleg acest colac deasupra pantofilor, a zis ea şi s-a ridicat în picioare. E o manie. Nu mă pot abţine.

S-a apropiat de gura soţului ei şi i-a băgat limba in gura, în timp ce îi mângâia şliţul pantalonilor cu mâna.

Aproape un an fără să facă dragoste, prea mult timp. German a respectat răbdător doliul invizibil al inferlililăţii

soliei sale. Golul care ii invada viaţa. îşi dorea să treacă repede şi să se stingă din sufletul acelei femei pe care o iubea atât de mult.

Gabriela a simţit cum sexul soţului ei se întăreşte intr-o secundă.

— Dar atât de repede? l-a întrebat râzând.

— Ce vrei... Am trecut de la a o face de zece ori pe săptămână la a nu o face deloc... Cât timp a trecut? Nici nu-mi mai amintesc când s-a întâmplat ultima dată, a răspuns el, aproape compatimindu-se.

— Poate că azi după *vertiissage* şi *dancing* pupi ceva...

— Gabi, nu mă mai freca la cap cu atâta *dancing.* Auzi... dacă vrei, sun acum la birou şi spun... a continuat el cu un amestec de candoare şi tandreţe.

— Hai, cară-te, a răspuns ea cu dulceaţă, râzând şi însoţindu-l până la uşă.

*

Bosco a recitat perfect discursul despre sculptura abstractă, arta conceptuală, rana şi cicatricea. A renunţat la chestia cu scuipatul pe operă, nu pentru că fusese avertizat de nevastă* sa, ci pentru că dealerül de artă, cu câteva ore înainte de *vernissage,* la ultima repetiţie generală, i-a scos-o din cap.

Când s-a produs ovaţia finală, Cósima, îndrăgostită, s-a uitat la cei o sută douăzeci de participanţi cărora le fuseseră trimise invitaţii.

Foarte mândră că era soţia lui Bosco de la Loma- OsoriOf omuleţul sculptor. S-a

uitat la soacra ei care a dat aprobator din cap, cu un surâs şi căreia ea i-a răspuns printr-un zâmbet. Tensiunea dintre ele se mai domolise de la nuntă încoace. Trecuseră deja cinci ani... Deja se obişnuiseră una cu alta. A văzut-o pe mătuşa ei, Eugenia, aplaudând împreună cu soţul ei, Emmanuel. Le-a văzut pe cele patru surori ale sale, împreună cu bărbaţii lor. Pe Silvia, care se hotărâse in cele din urmă să vină cu Salva. La celălalt capăt al sălii, a recunoscut-o pe Zaira alături de Abril. Pe Keita şi pe dulcea şi supusa lui soţie sencgaleză. Pe colegele de la şcoala Bonanova cu copiii lor. Pe Consuelo Garza cu soţul ei. Pe Pia şi pe Pablo. Toţi aplaudându-l în semicerc pe omuleţul cu ochi siniştri care, cu capul plecat, zâmbea recunoscător în faţa cuburilor Rubik.

Nici urmă de German şi de Gabi.

*

Gabriela s-a uitat la ceasul analogic care-i înconjura încheietura. Stabilise să se întâlnească cu German cu zece minute mai devreme în holul central al Facultăţii de Inginerie Navală, Pla de Palau, unde se alia în acel moment. Câţiva studenţi, majoritatea bărbaţi, au ieşit din sălile de curs şi au defilat prin faţa ei, discutând aprins. A rămas singură în hol. Clădirea micuţă, cu arhitectură neoclasică i s-a părut întotdeauna o bijuterie necunoscută în centrul Barcelonei. La ora şapte şi jumătate, într-o după-amiază de septembrie, plafonul de sticlă încă inunda spaţiul cu lumină. În centru, se

afla o machetă de patru metri lungime a unei nave construite la sfârşitul secolului al XVlII-lea, pe care în fiecare dimineaţă studenţi şi profesori o ocoleau. O scară ca de palat ducea spre sălile de curs ale viitorilor ingineri şi ale profesorilor, printre aceştia din urmă numarându-se soţul ei.

în tirnp ce aştepta, se gândea că ar fi fost frumos să fi studiat într-o facultate atât de splendidă ca aceasta şi nu în mamutul de beton al Universităţii Autonoma din Barcelona. S-a aşezat pe băncuţa de la intrare. Aveau să ajungă după discursul lui Bosco. l-ar fi plăcut să-l asculte. Adevărul este că nu văzuse niciodată lucrarea pe care Cósima o lauda atât de mult şi era curioasă.

A auzit vocile a două studente care coborau scara de marmură şi a ridicat privirea. German cobora cu ele. Râdeau toţi trei. Gabriela s-a ridicat în picioare. Ele şi-au luat rămas-bun cu un excesiv de feminin şi coiocvial „pa-pa, profu'„ şi au ieşit.

German s-a îndreptat spre ca.

— îmi pare rău... le era ceva neclar şi mi-a luat timp.

— Pa-pa, profu’, a repetat Gabriela în batjocură.

German şi-a arcuit sprâncenele.

— Eşti geloasă? a întrebat el, incredul.

Incredul, pentru că în toţi aceşti ani de căsnicie, ea nu se îndoise niciodată de el, nici măcar o dată. Niciodată. Aşa că era ciudat ca Gabriela să-şi bată joc de cele două studente fâşneţe care, să nu fim naivi, îl atrăgeau oarecum pe acest tânăr

profesor.
— Haide, să mergem, am întârziat
— Eşti geloasă, a spus din nou Germán cu mândrie, pentru că era chiar fericit că soţia lui credea că şi alte femei ar putea să-l dorească. Ascultă, Gabi, un singur lucru vreau să-ţi spun: merg la expoziţie, dar îţi amintesc că azi dimineaţă mi-ai promis...
— Da, eşti o pacoste. Da, bine.

*

— Dacă te iau de mână, să nu-mi dai drumul, bine? i-a spus Gabi când au intrat în galeria Kreisler.

Germán a schiţat o uşoară grimasă în semn de „ce s-a întâmplat?“.

Nu-i plăcea să o ţină de mână. Nici ei nu-i plăcea. Nici Ginéi nu-i plăcea, prietena lui din timpul facultăţii, femeia cu glezne groase. Nu că asta ar fi implicat vreo problemă pentru cuplu, dar era un fapt. Nu prea era tandru în privat şi cu atât mai puţin în public. Cu toate acestea, pe Gabriela, din când în când, dacă prilejul era favorabil, o lua de mâna. Ca în ziua aceea, după îmbrăţişarea de la bază nautică şi după ce au mers pe jos de-a lungul plajei Barceloncta. în acea zi, având în vedere circumstanţele fatale, Germán a îndurai mai mult decât de obicei, mergând de mâna cu solia lui. Pentru că, de regulă, el făcea o mişcare ciudată când simţea mâna Gábrieléi şi îndoia colul intr-o manieră aproape ortopedică, iar în cele din urmă îi dădea drumul.

Prea puţin tandru şi prea puţin atent.

Nu-şi amintea niciodată de ziua ei de naştere. în ziua de Sânt Jordi, îi cumpăra un trandafir, dar asta numai pentru că în Barcelona, pe 23 aprilie, este imposibil să nu cumperi unul dintre cele şase milioane şi jumătate de trandafiri împrăştia ţi prin oraş. Imposibil. Trebuie să vizitezi Barcelona ca sa înţelegi şi este frumos de vizitat. 14 februarie, 27 martie sau 7 iulie îi erau totuna. Adevărul este că pentru Gabriela nu prea conta. Cu toate că fraza „Germán, eşti afectuos doar când ai chef de sex” răsuna uneori în apartamentul lor de la ultimul etaj din bulevardul Born. Pentru că aşa era. Ca să-i oferim cititorului o imagine mai clară: în fiecare noapte, după cinci ani de relaţie şi înainte de a încerca sa rămână gravidă şi să înceapă procesul de reproducere asistată, în fiecare vineri seara, situaţia este următoarea:

Gabriela se uită la o comedie romantică, în cămaşă de noapte şi cu picioarele goale, întinsă pe canapea. Germán se uita pe telefonul mobil sau pe laptop, aşezat în fotoliu, de asemenea în faţa televizorului. Conform pactului lor, în acea vineri este rândul lui să aleagă un film. Pe German comedia romantică nu-l interesează deloc. Tocmai a făcut nu ştiu ce pentru serviciu şi i-a povestit Gábrieléi, aşa că lasă telefonul mobil sau laptopul pc măsuţa joasă din faţa canapelei, se ridică din fotoliu şi se aşază la capătul canapelei pe care stă întinsă Gabriela în cămaşă de noapte, simţind u-se Jennifer Aniston sau mai bine Jennifer Garner. Germán ia picioarele Gábrieléi, le aşază în poală, îşi pune mâna pe

gleznele ei şi o mângâie o secundă sau două. Gabriela, fără să-şi dezlipească ochii de televizor, zice scurt:

„German, n-am chef de sex”.

Pentru că urmează să împlinească cincisprezece ani de când sunt căsătoriţi. îi ştie fiecare mişcare.

„Hei, Gabi, doar te mângâiam.”

„Da, bine”, răspunde ca fără să-şi ia ochii de la televizor.

Germán se opreşte din mângâiat, se uită din nou la televizor şi aşteaptă câteva secunde. Jennifer îşi joacă rolul pe ecran. German se uită la soţia lui.

„Tu nu trebuie să faci nimic. Continuă să te uiţi la televizor. Fac eu totul singur.”

„Germán, nu...”, îi spune ea cu blândeţe.

„Gabi, au trecut deja multe zile.”

„Care multe zile, Germán? Săptămâna trecută.”

„Ei vezi, asta-i, multe zile... Dar, Gabi, continuă el delicat şi tandru, tu nu trebuie să faci nimic, fac eu totul.”

Apoi „Germán, pacoste ce eşti”.

„Dar îţi spun că nu trebuie sa faci nimic. Tu uită-te în continuare la televizor.”

Iar Gabriela îl priveşte în ochi şi îi spune:

„Nu am de gând să fac nimic.”

Şi deja îi simte mâna urcându-i pe picioare şi ajunge să facă, în faţa lui Jennifer, multe lucruri şi, printre altele, dragoste.

*

Gabriela şi mama ei discutaseră odată despre aceşti bărbaţi prea puţin afectuos! pe care îi aleseseră ca parteneri de viaţă. Mama, o lupoaică bătrână, văzuse deja de ţoale şi îi spusese: „Uite, fata mea, cu cât mai mare şi mai scump este inelul pe care îl primeşti, cu atât sunt mai mari coarnele care ţi se pun. Aşa că, dacă German nu îşi aminteşte ziua la de naştere sau nu e prea afectuos, aproape că aş îndrăzni să afirm că e semn bun”.

Aşa se explică de ce German a fost atât de surprins în acea după-amiază de cererea Gábrieléi şi a privit-o întrebător când a intrat în galeria Kreisler.

— Nu-ţi cer foarte mult, a insistat ea. Nu-mi da drumul dacă te ţin de mană, a implorat ea, sfredelindu-l cu privirea. Te rog.

Au intrat în Kreisler şi, de parcă Gabriela ar fi ştiut ce avea să se întâmple, s-au întâlnit cu Consuelo Garza, iar cu burta la gură, împreună cu soţul ei. Germán îşi doza, în mod inconştient, momentele de afecţiune împărtăşite cu nevasta lui, ca atunci când au pus piciorul în galeria Kreisler. Nu era un tip foarte tandru, nu era foarte atent la detalii, dai era un bărbat brici şi inteligent. Germán a văzut burta umflată a duşmancei înverşunate a soţiei lui şi, înainte ca Gabriela să-l apuce de mână, i-a înconjurat umerii cu braţul, şi-a apropiat gura de părul ci şi a sărutat-o tandru.

Gabriela şi-a împletit degetele cu ale lui şi au trecut împreună pe lângă fericita familie fără să se oprească. Cât de mult îi

plăcea să meargă alături de bărbatul ei de un metru optzeci şi şapte; cel al lui Garza nu avea mai mult de un metru şaptezeci.

Au văzut-o pe Silvia cu Salva, în faţa seriei de sculpturi intitulate „Omagiu lui Rubik”.

Salva şi German s-au angajat intr-o conversaţie profunda:

— Care-i treaba, omule?

— Bine, bine. Tu?

— Muncesc.

— Şi v-aţi cumpărat deja Audiul, sau mergeţi tot cu Volvoul?

Silvia a profitat de conversaţia sofisticată a bărbaţilor ca să se apropie de urechea Gábrieléi.

— Pablo şi Pia ies pe uşă.

Gabriela a privit înapoi spre uşă. Şi da. L-a văzut pc Pablo Hausmann. Pe Pablo privind-o. A simţit un zvâcnet în inimă.

Şi-au susţinut privirea şi şi-au vorbit cu mintea.

„Te uiţi la mine, Pablo?”

„Da, mă uit la tine, Gabriela/'

A fost ceva magnetic şi total inexplicabil ce s-a întâmplat între ei doi. Pia vorbea distrată cu o femeie. Gabriela a simţit cum inima îi batea mai repede în timp ce îi susţinea privirea lui Pablo. Probabil că se aflau cam la zece metri unui de celălalt. Zvâcnet de inimă şi iar zvâcnet. Şi, ca întotdeauna, Pablo şi-a îndepărtat primul privirea.

iar, în acel moment, Cósima a sărit, din spate, spre ea.

— Credeam că nu mai vii! i-a zis înainte de a o săruta pe obraz.

A luat-o de mâna şi i-a spus lui

Germán:

— O răpesc pentru două minute, surorile mele sunt mari cititoare ale articolelor ci şi vor să o cunoască.

Cât de frumoase sunt surorile Cósimei! Au acoperit-o cu laude pentru rubrica ei săptămânală din *La Fenrnic.*

Eugenia a sosit cu Emmanuel, iar Gabriela i-a făcut un semn lui German să se apropie şi au sfârşit toţi patru foarte bine dispuşi, după ce au părăsit expoziţia, luând cina în El Jardin de la Hotel Alma, de pe strada Mallorca.

*

Gabriela, pe jumătate dezbrăcată, întinsă pe pat, a deschis ochii simţind mâna soţului ei mângâindu-i pubisul.

— ¡mi pare rău, Germán. Nu pot să mă concentrez. Nu ştiu ce-i cu mine, a şoptit ea, aproape jenată şi dezamăgită de ea însăşi.

Soţul ei îi mângâia trupul de cinci-zece minute, poate mai mult. Gabriela, fără să vrea să- 1 rănească, dar simţindu-şi sexul uscat, şi-a strâns picioarele.

— Mi-e greu, Germán... Iartă-mă.

A observat o expresie de suferinţă pe chipul bărbatului ei. De un an întreg îl tot respingea. El se apropiase de ea în primele trei luni, dar Gabriela era incapabilă să uite de doliul după cei cinci embrioni ai săi şi îl îndepărta cu tandreţe. L-a mângâiat pe faţă.

— Pătrunde-mă, i-a spus cu blândeţe.

— Gabi, nu. Prin asia am mai trecut. Vreau să fie pentru amândoi.

— Bag-o în mine, i-a repetat ea tandru.

Fă ce-ţi spun, te rog.
— Nu. Gabi. Nu am de gând s-o fac. Vreau să te gândeşti la noi. Vreau să te gândeşti la tine şi nu la...

Gabriela ştia cc-i cere. Nu era nevoie să termine fraza. Germán voia ca soţia lui să se gândească la plăcere şi nu la procreare; voia să nu se mai simtă ca o maşină de produs spermă, aşa cum i-a spus odată. Aşa ca i-a tăiat-o.
— O să mă gândesc la mine. Iţi promit.

Germán s-a uitat la soţia lui. Nu prea era sigur ca fusese sinceră.

Gabriela, văzându-l că ezită, l-a privit jucăuşă. Şi-a strecurat degetele mari sub elasticul chiloţiloî ci negri şi i-a făcut să alunece pe picioare până ce şi i-a scos. A observat expresia serioasă a soţul ei şi atunci şi-a ridicat genunchii, şi-a aşezat palmele peste ei şi încetişor şi-a desfăcut picioarele.

Testosteronul e testosteron. Erecţie avea. Dar German era orgolios şi rezista. Nu mai era vorba doar despre faptul că soţia lui se gândea mai mult la sperma lui decât la el, era şi o chestiune de demnitate. Un an cerşise sex, iar ea îl refuzase. Nu era corect ca ea să decidă când şi cum.
— Dar, German... Uită-te la tine, iubitule, a spus ea cu afecţiune mângâindu-i erecţia. Eşti mai mult decât pregătit.
— Sunt pregătit de un an, î-a tăiat-o el, dar vreau să te gândeşti la tine. Nu vreau să te gândeşti la mine. Gândeşte-te la tine.
— îţi promit ca mă voi gândi la mine, serios... şi la nimic altceva...

Gabriela a aşteptat câteva secunde, apoi l-a apucat de ceafă şi s-a apropiat de urechea lui.

— Acum penetreaza-mă... te rog.

Şi după un an de masturbare solitară şi profund sentimentală, Germán s-a urcat pe nevastă-sa.

— Încetişor, i-a şoptit ea, mângâindu-l pe spate.

Corpul ei era complet închis. El s-a supus. Cu grijă, aşa cum îi ceruse, a intrat în ea şi i-a simţit trupul tensionat, îngust, mic.

— încetişor, a repetat Gabriela, simţind cu oarecare durere erecţia care îi deschidea trupul.

Germán a continuat. îi era atât de dor să fie înăuntrul ei... în interiorul acelui corp atât de feminin şi de delicat al nevestei lui. Deşi, mai degrabă decât să facă dragoste, mai degrabă decât să se afle in interiorul ei şi să ajungă la extaz, tânjea din adâncul sufletului după ceea ce îi ceruse: ca Gabriela să simtă din nou, să-l dorească din nou, Să-l dorească aşa cum o făcuse atâţia ani la rând.

Gabriela a simţit erecţia adânc înfiptă în ea. German a sărutat-o pe buze şi s-a jucat încet cu limba ei, în timp ce intra şi ieşea uşor. Gabriela a închis ochii şi l-a lăsat s-o facă.

„Haide, Gabi, simte. închide rana. închide-o odată. Cicatrizeaz-o”, îşi spunea ea în gând, căutând vidul în întuneric. Căuta linişte, pace în inconştient. „N-am să fiu în stare. N-am să fiu în stare. Ba da, vei fi în stare. Haide, Gabi. Simte”, a repetat vocea ei interioară. „Bineînţeles că poţi să te

exciţi din nou... Bineînţeles că poţi. Nu, nu pot. Eu nu pot...”

îl simţea pe Germán intrând şi ieşind din ea, acum ceva mai excitat. Mai repede. îi simţea respiraţia pe gât.

„N-am să fiu în stare.”

„Ba da, o să fii.*

Totul era o chestiune psihologică, lotul.

Gabriela continua să stea cu ochii închişi.

Şi a fost nevoie de timp. A fost nevoie de timp. Dar s-a întâmplat. Bineînţeles că s-a întâmplat.

încet, încet şi foarte blând, Gabriela a uitat treptat cine era. A uitat de toţi acei ani de durere continuă. De dorinţa ei zdrobită. A uitat de femeia aceea frântă, cu pântecul sterp, ce înainta prin viaţă cu ochii în lacrimi. A uitat de cei cinci embrioni morţi. De rana ei.

Plăcerea a început să-i străbată trupul. A trecut prin degetele de la mâini. Prin palme. Prin braţe. Prin labele picioarelor. Prin tălpi. Prin coapse. în sfârşit, i-a pătruns în sex şi mierea din măruntaiele ei a ţâşnit. A gemut şi, auzind geamătul delicat al soţiei lui, Germán a înţeles că în sfârşit simţea. Gabriela l-a lăsat s-o facă. 1.-a lăsat să-i controleze plăcerea, pentru că ştia că îi cunoaşte intimitatea. Cu delicateţe. Până ce Gabriela şi-a pus mâinile pe şoldurile lui German, i-a sărutat buzele şi s-a dezlipit de el.

— Mă aşez eu deasupra, i-a şoptit.

Germán s-a supus. S-a întins pe pat, iar ea s-a aşezat deasupra lui cu picioarele strânse. S-a îndepărtat câţiva centimetri şi i-a zâmbit.

Germán ştia deja ce avea de gând să

facă.

— Vin, a şoptit ea.

Gabriela şi-a târât trupul peste abdomenul lui German, şi-a târât sexul peste pectoralii lui şi peste gura lui. Şi-a desfăcut picioarele. Şi-a sprijinit genunchii de-o parte şi de alta a feţei bărbatului ei. Şi-a sprijinit mâinile de perete. Germán a apucat-o de talie, iar Gabriela, cu picioarele desfăcute, şi-a înclinat pelvisul şi şi-a coborât sexul in dreptul gurii lui. Limba soţului ei i-a mângâiat pubisul. A lăsat-o să urce şi să coboare, controlând fiecare mişcare. Sus şi jos. Sus şi jos. Sus şi jos. Un minut. Două minute. Deja era foarte umeda. Atunci, Gabriela şi-a desfăcut şi mai mult picioarele şi şi-a coborât din nou bazinul. Şi limba lui Germán a lins, în sfârşit, a lins bucăţica aceea din corpul Gábrieléi unde se concentra plăcerea. Şi au sosit acele senzaţii calde şi intense care îi alterau mereu conştiinţa, iar plăcerea i s-a răspândit prin tot corpul. Două minute, trei. Şi bucăţica de viaţă, acum atât de stimulată, a făcut-o să tremure, să se cutremure, să se zvârcolească. Ofta, gemea cu ochii închişi. Se apropia de acel limb invizibil unde este imposibil să te opreşti. I ară să deschidă ochii, şi-a dat capul pe spate. Şi-a coborât mâinile spre sex, l-a deschis până la infinit şi s-a scufundat în gura soţului ei.

Şi în sfârşit, ca o lupoaică, flămândă de plăcerea pe care nu o mai simţise de mult timp, Gabriela a explodat în mii de bucăţi şi, încet, a juisat.

*

„Săracul, săracul, săracul”, şi-a spus în sinea ei Gabriela gândindu-se la soţul ei, în timp cc-şi îndepărta sexul de gura lui German, cu acea frumoasă şi indescriptibilă senzaţie încă în trupul ei. A coborât de pe corpul lui, râzând de ea însăşi.

Aşadar. Aceste lucruri pe care noi, fiinţele umane, le facem ca să simţim sunt ciudate. Văzute din exterior, sunt ciudate rău. Sau cel puţin aşa credea Gabriela.

Şi-a trecut mâna peste buzele şi bărbia soţului ei, ştergându-l. Bietul, bietul, bietul om. Toată mierea lipicioasă care ţâşnea din ea.

Miere? Ce miere? Nicio miere, e un lichid amărui, cu un gust ciudat. Gabriela nu era mare amatoare de sărutări, dar ocazia nu putea fi mai potrivită. „Da, am de gând să-ţi bag limba. Bietul de tine, sărăcuţul.” Şi l-a sărutat cu foc pe gură în timp ce sexul i se prăbuşea peste el. Soţul ei a apucat-o de şolduri şi a făcut ca pclvisul femeii să-l lovească puternic.

A înconjurat-o cu braţele. A strâns corpul soţiei lui goale şi excitate, căreia atât de mult îi dusese lipsa, a tras-o spre el. Iar German, dragostea vieţii protagonistei noastre, prietenul ei, cel mai bun prieten al ei, i-a spus „te iubesc”, a scos un suspin înăbuşit şi, ca un animal, în cel mai adânc lăcaş din ea, şi-a dat drumul.

Şi rana Gábrieléi – nu doar cea din pântec, ci şi cea din sutlet – în sfârşit s-a vindecat.

*

După ce a citit titlul micit sculpturi pe care o ţinea în mâini, Silvia şi-a ridicat privirea spre soţul ei, deopotrivă extaziată şi sceptică. Cadoul lui Salva la împlinirea celor patruzeci de ani ai ei:

Omagiu lui Rubik 3
de Bosco de la Loma-Osorio
Sculptură din oţel cu miez metalic
5,7 x 5,7 cm
Galeria de Artă Contemporană Kreisler, Barcelona

— La mulţi ani, iubita mea! i-a spus Salva apropiindu-se de buzele ei, în timp ce privea cu mândrie chipul nedumerit al nevestei sale când a deschis cadoul.

Mândru că, în sfârşit, reuşise s-o nimerească cu acel cadou. Expresia Silviei spunea totul. El conspirase cu Cósima ca să l-l cumpere.

— Ce? Ce zici?

Silvia stătea amuţită, cu micul cub al omuleţului în mâna.

— Ce? Nu te aşteptai la asta, nu-i aşa? a insistat Salva fericit.

— Eşti prost, nu-i aşa?

Salva n-a priceput ce vrea să zică.

— Poftim?

— Te întreb dacă eşti prost.

Acum, Salva e cel care nu mai scoate niciun cuvânt.

— *Ara si que estic flipant—.*

Salva foloseşte întotdeauna limba lui maternă în momentele de conflict.

— Vorbeşti serios când zici că ai plătit două mii de euro pentru asta?

— Silvia, nu înţeleg. Nu înţeleg.

— Ce nu înţelegi?

— Par ţi-a plăcut... Nu mai terminai cu laudele la adresa sculpturilor în faţa lipului, nu-ţi aminteşti? Ziceai că profunzimea operei, că sculptura abstractă, că arta rebelă...

— La naiba, băiete!

Chestia cu „băiete” făcea parte din argoul ei madrilen, care ieşea la iveală în momentele tensionate.

— Am spus toate astea, da, bineînţeles... pentru că se afla Cósima acolo. Ce era să zic? Că mi se părea o bătaie de joc?

Silvia şi-a coborât privirea spre cub, fără să-i vină a crede.

— Ultimul lucru care mi-ar fi trecut prin cap ar fi fost că aveai de gând să mi-l faci cadou... Ce chestie incredibilă.

— Qwe *fort.* Ce chestie incredibilă, a spus Salva, ducându-şi mâinile la frunte, apoi s-a uitat la ea. Dă-l inapoi.

— Eu?

— Da. Tu. E prietena ta.

— Tocmai de-aia nu pot să-l dau înapoi. Dă-l tu înapoi. Eu nu îndrăznesc.

S-au privit unul pe celălalt în tăcere. Silvia clătina din cap ţinând cubul.

— Salva, nu ne dau banii afară din casă.

— Ştiu.

— Atunci... Cum de ţi-a trecut prin cap să plăteşti două mii de curo pe chestia asta? Cum ţi- a trecut prin cap aşa ceva?

— La naiba, Silvia, pentru ca te iubesc. Nu ştiu ce să zic. Te-ăm văzut atât de... entuziasmată de sculptura abstractă... Da, mă gândeam eu că nu e decât o prostie de bucată de fier.

Salva s-a uitat la sculptură, clătinând uşor din cap.

—Speram s-o nimeresc. Ştii că sunt o

catastrofă la capitolul cadouri şi cum eu nu înţeleg nimic din artă... aşa ca ce ştiu eu... am crezut ce spuneai tu şi am crezut că tipul asta e deştept.

— Două mii de euro, a repetat Silvia fără să-i vina a crede. Eu nu îndrăznesc să i-l dau înapoi.

Salva şi Silvia s-au holbat Ia cubul Rubik.

— Va trebui să găsim un loc unde să-l punem...

Salva a ridicat din umeri. întristat, fixând cu privirea oţelul.

— Nu ştiu. Să ţină uşa, a propus el într-o încercare de a salva situaţia. Cel puţin n-o să se mai trântească uşile vara.

Silvia I-a încadrat pe Rubik între obiectivele foto şi cărţile despre fotografie, în biblioteca din salon.

— Deci ce spuneaţi despre revalorizarea artei... s-a bâlbâit Salva, nici asta nu-i valabil, nu?

il iubea foarte mult. Silvia îl iubea foarte mult. Deşi amant jalnic, era un om cumsecade, devotat, sportiv, scund, dar bine legat, aşa cum îi plăcea ei. Profund fidel. Modelul ei. Dar atât de prostuţ! Atât de prostuţ. Cât de idiot era uneori soţul ei!

*

Iar în schimbul celor două mii de euro de la Salva şi al încasărilor pentru alte câteva sculpturi, inelul a sosit în magazinul de bijuterii Rabat de pe bulevardul Grada numărul 94. Un inel foarte fin din aur de douăzeci şi patru de carate, pe care se aflau nouă pietre

preţioase: cinci smaralde şi patru diamante. Un inel elegant şi delicat. Pentru că aristocraţii au gust, se nasc cu el. Cosima şi-a privit mâna întinsă, cu inelul pe deget. A ridicat ochii, recunoscătoare şi îndrăgostită, spre soţul ei, în dormitorul conjugal, şi l-a sărutat pe buze.

— Este minunat, a spus cu sinceritate.

Şi-a coborât o bretea a cămăşii de noapte, apoi pe cealaltă, iar mătasea verde a alunecat, mângâindu-i corpul, până ce a ajuns pe podea. A rămas complet goală în faţa lui. în faţa omuleţului, care, departe de ceea ce se aşteptase ea, s-a forţat să zâmbească timid.

— Au fost câteva zile grele. Prea multă muncă, a spus el, mângâindu-i obrazul.

Fără să aibă intenţia de a o răni, Bosco i-a întors spatele şi s-a întins în pat.

însă Cósima nu a sesizat subînţelesul evident al cuvintelor lui. Goală, a îngenuncheat pe pat şi s-a îndreptat spre el în patru labe, ca o pisică. Trupul micuţ al bărbatului era îngropat sub corpul ei. Cósima s-a apropiat de urechea lui şi i- a şoptit:

— Am M.

Trebuie spus ca, în elipsa temporală care separă pisica de ziua nunţii ei, Bosco şi Cósima nu au făcut sex decât sub influenţa drogurilor. Indiferent că a fost vorba de alcool, marijuana sau MDMA. Era o chestiune impusă de partea masculină a relaţiei. Şi, cum ea îl iubea de- adevăratelea, n-a avut nimic împotrivă să consume împreună cu soţul ei.

— Cósima, nu putem să mai consumăm, ne întrecem cu gluma. Vreau să folosesc drogurile doar ca să creez, să mă scufund în artă, în sculptură. Lasă-mă, te rog. Sunt foarte obosit. Respectă-mă.

Bosco s-a întors, a stins lumina de pe noptieră şi s-a acoperit până sub nas. Şi astfel, cu un minunai inel de douăzeci şi patru de carate şi cu două pastile de MDMA în geanta ei Cartier, Bosco şi Cósima au pus capăt pentru totdeauna vieţii lor sexuale.

*

Bosco de la Loma-Osorio e de compătimit. Cuvântul care îl defineşte, îl îngrozeşte şi îl bântuie este *posesie.* Un biet copil oedipian, rănit de tată şi subjugat toată viaţa de mama supra protectoare şi manipulatoare, care a reuşit să-l anuleze ca bărbat. Şi când a sosit în sfârşit momentul să se elibereze de mama lui, a fost

obligat să facă o nuntă pe care, in fond, nu şi-o dorea. Acum Cosima era cea care îl poseda, pentru că acum Cosima era cea care il supraproteja şi îl iubea necondiţionat, aşa cum îl iubise mama lui. în subconştientul său, el interpreta acea nuntă în mod unic şi exclusiv ca o schimbare de proprietară, de stăpână.

Bosco avea vise sordide, în care zăcea goi pe pal, cu penisul flasc, între cele două femei: Cosima şi Cayetana, soţie şi mamă. Stăteau întinse lângă el îmbrăcate din cap până in picioare. Mama lui îl ţinea de mâna dreaptă; Cosima, de stânga. Iar el încerca să se ridice şi să se

dea jos din pat fără ca ele să observe. în vis, Bosco reuşea, in tăcere, îşi mişca picioarele dorindu-şi să scape, dar îşi dădea seama că picioarele îi erau legate de patul conjugal. Iar ele, cu tandreţe, îl luau de mână, din nou, pentru a-l calma şi a-l aduce înapoi lângă ele pe pat.

Asfixie. Bosco de la Loma-Osorio lângă soţia lui simţea că se sufocă.

— De unde vă inspiraţi, domnule Auster?

Paul Auster a avut nevoie de o secunda ca să răspundă.

— Din rănile mele. A făcut o pauza înainte de a adăuga, lot în engleză: Toţi scriitorii sunt oameni răniţi. Suntem oameni pentru care lumea nu este de ajuns şi avem această dorinţă de a construi alte lumi.

Alături de el, scriitorul şi traducătorul Pablo Hausmann dădea voce cuvintelor sale, traducându-le în spaniolă.

La cinci metri de Auster şi de Hausmann, aşezată în rândul din faţă al sălii de spectacole a Centrului de Cultura Contemporană din Barcelona (CCCB), jurnalista Gabriela Salinas îi asculta cu inima bătând cu doua sute de pulsaţii pe minut.

Nu se aştepta să-l văd acolo pe Pablo, lângă Paul Auster. De fapt, ea nici măcar nu ar fi trebuit să vină la prezentarea celui mai recent roman al scriitorului nord-american, *Sunset Park. La Femnie* lua interviuri doar femeilor din lumea artelor, nu şi bărbaţilor. Dar ce scriitor nu vrea sa asculte cuvintele unui

profesor?

Eugenia a reuşit să facă rost de bilete pentru amândouă.

Gabriela a sosit cu o oră înainte de prezentare. A fost una dintre primele persoane care au intrat în CCCB. Ca şi la teatru, iar despre asta Gabriela ştia multe, întotdeauna e mai bine să stai în primul rând.

Şi acolo se afla în acel moment, cu inima bătându-i cu putere, încercând să descifreze sentimentul pe care i-I provoca acest scriitor pe care îl întâlnise pentru prima dată acum mai bine de şase ani la Târgul de Carte de la Londra. Avea la dispoziţie o oră întreagă ca să-l observe de la cinci metri distanţă, cu inima aia care nu-i mai dădea pace.

O femeie de patruzeci şi unu de ani nu poate simţi ce simţea Gabriela faţă de un bărbat pe care nu-l cunoaştea deloc. Un bărbat pe care îl admiră ca scriitor, dar nimic mai mult. Este un sentiment mai degrabă potrivit pentru o fată de douăzeci de ani decât pentru o femeie matură ca ea. Gabriela era conştientă de asta, dar nu se putea controla. Nu putea. Nu înţelegea dorinţa pe care el i-o trezea. Nu înţelegea că această dorinţa se putea dilata atât de mult în timp fără ca ei să fi schimbat măcar un cuvânt.

Gabriela, neliniştită, şi-a pus piciorul drept peste cel stâng şi a suspinat.

— Eşti bine? a întrebat-o Eugenia cu voce joasă şi, după ce Gabriela a dat aprobator din cap, a adăugat: Bine că moderează Pablo. Se va descurca de minune.

— îl cunoşti? a întrebat ea încet şi

oarecum surprinsă.
— Publică următorul roman la noi.
Gabriela nu a răspuns.
Cum îşi fură editurile scriitorii (de succes) ar fi o temă pentru un roman întreg. E dificil să te întâlneşti cu un scriitor în clădirile marilor edituri; nu există niciun scriitor care să lucreze înăuntru, există editori, echipe de drepturi de autor, echipe de presă, echipe de marketing, de design de copertă, corectori, directori comerciali, secretare, paznici, chelneri, femei de serviciu... O mulţime de oameni. 345 de angajaţi lucrează mai exact in clădirea din Paseo de Grâcia. Dar nu există niciun scriitor. Ei sunt închişi în casele lor vorbind, singuri, cu mintea lor. Tastând toată ziua într-o profundă singurătate. Scriitorii se duc la sediu de două, trei, patru ori pe parcursul întregului proces de scriere, care se poate prelungi un an, doi sau cinci, în funcţie de cât de exigent este fiecare, pentru că nu există fraza perfectă. Nu, nu exista scriitori prin apropierea editurilor.
Cu toate acestea, Gabriela crede că ea şi Pablo lucrează pentru aceeaşi companie. Crede că există patru ascensoare care urcă la cele zece etaje ale clădirii. Posibilitatea ca Gabriela să urce singură în acelaşi lift cu Pablo, în cele doar patru ore pe săptămână pe care ea şi le petrece în birourile revistei *La Femme,* e vagă, inexistentă. Şi totuşi, acesta este gândul care îi trece prin minte în acele momente.
Gabriela s-a liniştit pe măsură ce prezentarea a avansat. Pablo nu o

văzuse. Gabriela i-a observat ochii, zâmbetul, vocea gravă, felul în care gesticula excesiv. A luat aminte la acea timiditate ascunsă în spatele unui bun orator. I-a observat ţinuta informata. A zâmbit când a văzut că pantalonii erau prea lungi.

„Eşti atât de chipeş, Pablo…”

Prezentarea lui Paul Auster s-a încheiat şi au urmat aplauzele după ultimele sale cuvinte. Mitul devenise un orn. Auster a fost apropiat şi prietenos.

Iar Pablo, în sfârşit, a văzut-o pe Gabriela la cinci metri de el. Ea se uita în clipa aceea la Paul Auster, dar s-a simţit observată fără îndoială şi şi- a întors privirea spre el.

„Te uiţi la mine, Pablo?”

„Mă uit ia tine, Gabriela”, i-a răspuns el din priviri. „Mă uit la tine. Pentru că nici eu nu înţeleg povestea asta care se naşte între noi. Eşti genul de femeie care îmi place. Şi nu e atât de uşor să o găseşti. La vârsta mea nu e atât de uşor.”

Toate acestea şi le-au transmis dintr-o privire, preţ de două secunde şi, ca de obicei, el a întors primul capul.

Dar o privire de două secunde între doi necunoscuţi care se doresc reprezintă o eternitate. Iar eternitatea acestei priviri s-a prelungit până când Gabriela s-a întors la apartamentul ei din Born. Ştia că soţul ei va sosi de la serviciu într-o jumătate de oră. Poate mai puţin.

Nu. Soţului ei nu i-ar fi plăcut să ştie ce avea de gând să facă. Dar intimitatea ei secretă îi aparţinea doar ei. Numai ei.

A intrat in baie, a închis uşa şi a aprins lumina. S-a dus în colţul obişnuit, de

unde se putea privi în oglindă. S-a sprijinit de perete, şi-a descheiat cămaşa, şi-a desfăcut cureaua, nasturele de la blugi şi fermoarul în timp ce-şi spunea că nu e nimic în neregulă. Dacă se mângâie cu gândul la alt bărbat nu însenină că e infidelă. A închis ochii şi şi-a strecura! încet mâna sub chiloţl. Şi-a imaginat că mâna ei era mâna lui Pablo, că... el era cel care îi mângâia sexul. Şi cu ochii închişi, s-a mângâiat în continuare. O femeie poate ajunge la orgasm singură în doar un minut. Depinde de ce vrea ca. Nu. Nu doar un minut. Fă să dureze.

Şi-a mângâiat pieptul gândindu-se că Pablo o făcea. Şi-a mângâiat sfârcurile. A coborât din nou spre pubis. Pablo era degetul arătător şi mijlociu) care se cufundau în ea. Intra şi ieşea din ea. [şi imagina că vorbea cu el în timp ce făceau dragoste. îşi închipuia că îi mângâia bărbiţa aceea căruntă cu care îl văzuse în urmă cu câteva ore.

— Ce chipeş eşti, Pablo, a spus ea în şoaptă, ca şi cum i-ar fi spus-o lui la ureche, când era adâncit în ea.

Se auzea vorbind cu ca însăşi în acel univers care nu exista şi s-a excitat. Şi strângând bucăţica din lumea ei şi pentru că imaginaţia este la fel de puternică sau chiar mai puternică decât sexul, pronunţând numele lui Pablo, în timp ce-şi mişca degetele tot mai repede, în cercuri, Gabriela s-a topit.

*

O săptămână mai târziu, Gabriela se află în aceeaşi baie a apartamentului său,

stând pe blatul de marmură de lângă chiuvetă. Stă câteva secunde uitându-se fix în palmă. îşi sprijină degetul arătător al mâinii drepte de degetul mic al mâinii stângi.

Aşteaptă.

Se gândeşte.

Distrată. Dezorganizată. Dezordonată. Delăsătoare. Adjective pe care soţul ei le menţionează când se ceartă.

Gabriela nu-şi mai aminteşte de câte ori a rămas încuiată pe-afară, fiindcă şi-a uitat cheile în casă. De câte ori a trebuit să se ducă la biroul lui Germán, să ia cheile lui. „Nu înţeleg, Gabi, din nou? Gândeşte înainte de a închide uşa. Eşti un dezastru/' Şi nu-i răspunde pentru că nici ea nu se înţelege foarte bine pe sine. Te naşti aşa, cu vârsta te mai schimbi, dar te naşti distrată.

— Eşti un dezastru, avea să repete German, un dezastru.

— Sunt un dezastru. Sunt distrată, dezorganizată, delăsătoare. Du-te naibii cu adjectivele tale depreciative, Germán. Hai să vedem dacă încep eu cu adjectivele apreciative: perfect, punctual, îngrijit... lată! ¡mi mai vine unul în legătură cu curăţenia ta... Eşti o pacoste.

— Răbdător, tot apreciativ, iar eu sunt foarte răbdător cu tine. Şi opreşte-te, Gabi, că vom sfârşi prin a ne cerceta,

— Da, ştiu, mai bine mă duc să-mi petrec ziua cu Silvia. De ce, Germán? Eu întreb de dragul de a întreba. Pentru că răspunsul îl ştiu deja. Azi, sâmbătă? Cu soarele care arde. Să mergi la plajă? Nu? Nu.

— Am avut o săptămână dificilă.

— Aşa mă gândeam şi eu. Aşa credeam şi eu. Ei bine, nimic, rămâi acasă. Rămâi aici baricadat. Singur.

Nu singur, Gabriela. Nu singur. Cu romanele Iui, cu Fender şi cu Alexa, cu care, de altminteri, vorbeşte mai mult decât cu tine.

— Gabi...

Ea ar fi fost deja la uşă cu eşarfa de plajă şi crema pentru protecţie solară în rucsac.

— Ce?

— la cheile.

Numai că astăzi Germán e la Boston, iar Gabriela e singura, cu palma aşezată pe blatul de marmura al chiuvetei.

Se gândeşte.

Respiră.

Se concentrează.

Se uită din nou la palma deschisă, la degetul arătător sprijinit de degetul mic al mâinii stângi. Numără cu glas tare, unul câte unul, cele cinci degete.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă, zece, unsprezece...

Şi aşa mai departe, până la treizeci şi doi, apoi se opreşte şi se mustră cu voce tare, aşa cum o face adesea:

— Dar cum numeri?

Sare de pe blatul chiuvetei şi se duce in dormitor. De pe partea ei de pat ia agenda lunară, indispensabilă în viaţa ei. Totul e notat acolo. Căută chenarul zilei de 5 martie. Citeşte ce a scris acolo:

Como uno perra en un descampado[11]
Sala Becket. Oro 20:00

Sfâşietor text, scris cu măiestrie de o

tânără autoare dramatică ce îşi povesteşte experienţa personală după ce şi-a pierdut bebeluşul în a opta lună de sarcină. Asta înseamnă să scrii. Asta înseamnă să fii generos. Asta înseamnă să ai talent.

Gabriela îşi aminteşte că, la sfârşitul spectacolului, s-a întâlnit cu actriţa din rolul principal. îşi aminteşte că s-a dus la toaletă pentru că simţea acea durere ascuţită în pântec, ştia că e posibil să aibă chiloţeii pătaţi de sânge, şi ea nu avea niciodată tampoane la ea, delăsătoare, distrată.

— Eşti sigură că erai la ciclu în ziua aceea? s-a întrebat în sinea ei.

în mod cert, pentru că îşi aminteşte că a fost nevoită să-i ceară, oarecum jenată, un tampon actriţei.

Degetul arătător al mâinii drepte peste chenarul zilei de 5 martie din agenda ei.

— Unu, doi, trei, patru, cinci...

Femeia de formaţie umanistă continuă să numere până la ziua patruzeci şi doi.

— Patruzeci şi doi? Nu se poate, spune cu voce tare Gabriela.

Da, Gabriela: patruzeci şi doua de zile fără menstruaţie. Patruzeci şi doua.

Pulsul i se accelerează.

Se întinde pe pat. îşi masează pieptul. Respiră adânc şi, încet, foarte încet, îşi pune palmele pe pântec. Mai întâi îl mângâie, apoi foarte, foarte încet se îmbrăţişează.

*

Două teste Predictor de la farmacia de pe bulevardul Born. Două teste Predictor

de la farmacia Marquès de P Argentera. Două teste Predictor de pe strada Sombrerers. Probabil că totul e doar în mintea ei, dar crede că citeşte compasiune pe chipul farmacistelor din cartierul ei de fiecare dată când intră să ia un test de sarcină.

Stabilise să ajungă acasă la Silvia în trei ore ca să o ajute să aleagă fotografiile pentru rubrica ei din *La Femine.* însă mai trebuie să ajungă în cartierul Grácia, să caute o farmacie pe acolo, există o grămadă de farmacii în Gran de Grácia, iar acolo nicio farmacistă nu o cunoaşte.

Nu avea de gând să-i spună nimic Silviei. Ar fi cumpărat testul Predictor, l-ar fi înfăşurat într-o pungă de plastic şi l-ar fi băgat în rucsac. Niciun cuvânt. în plus, ştia că, după a douăsprezecea săptămână şi până în al treilea trimestru, douăzeci la sută din mamele aflate la prima naştere pierd copiii. „De câte săptămâni oi fi?”, s- a întrebat ea.

„Nu ţi-ai făcut încă un test de sarcină. Poate că nu eşti însărcinată. Ţi-a întârziat ciclul.” Toate acestea şi le spunea în sinea ei, în tăcere. „Nu ai de gând să spui nimic. Nici Silviei. Nici Cósimei. Nici mamei tale.”

Nimănui. Germán avea să sune în seara aceea din Boston. Nici lui nu urma să-i spună nimic.

Gabriela înaintează pe Jardinets de Grácia, o ia apoi pe Gran de Grácia, intră în farmacie, cumpără testul de sarcină Predictor şi îl bagă în rucsac.

„Tu să taci, Gabi, Taci din gură. Taci

din gură. Taci din gură. Că tot îţi spune bărbatul tău mereu că vorbeşti prea mult. Taci din gură. Taci din gură. N-am de gând să scot o vorbă.”

Ajunge acasă la Silvia şi bate la uşă. Silvia deschide, se îmbrăţişează, se sărută pe obraz şi se îndreaptă spre calculator. Silvia o observă că se poartă ciudat, că e tăcută. Gabriela vorbeşte mereu. „Taci din gură.”

— Ce-i cu tine? întreabă Silvia.

— Nimic.

— Nimic?

— Nu. Nimic.

— Eşti sigură?

— Da, sunt sigură.

— Eşti ciudată.

Gabriela aşteaptă o secundă. îşi priveşte prietena în ochi. „Taci din gură/' E imposibil, imposibil. întotdeauna Gabriela le spune totul prietenelor ei. O făcea în tinereţe, o face ca femeie adultă. Foarte serioasă şi foarte nesigură, începe:

— Cred că sunt însărcinată.

Silvia scoate un ţipăt. Foarte tare. Un ţipăt lung iese din gura madrilenei şi îi invadează micul apartament. Se repede să o îmbrăţişeze şi strigă din nou. O sărută pe faţă, pe obraji. Nu o sărută pe gură pentru că nu se cuvine, dar ar săruta-o.

— Aşteaptă, Silvia, nu ştiu sigur. Nu mi-am făcut testul.

— Ah, nu? întreabă Silvia suspicioasă, la să vedem, lasă-mă să-ţi văd ţâţele.

Silvia îi ridică tricoul, îşi bagă mâinile pe sub sutien. Se uită la sâni. Nu îi atinge, pentru că nu se cuvine, dar i-ar

atinge.
— Da, sunt umfla ţi. Nu ai observat?
— Crezi?
— Da.
— Am teste Predictor în rucsac.

Silvia îi dă un păhăruţ din plastic, din acelea care se vând în pachete de zece la raionul pentru copii din Ikea, iar Gabriela se duce la baie. îşi dă jos pantalonii, chiloţii cu elasticul lăbărţat şi urinează nervos în păhăruţ. Introduce cele două benzi reactive în el. lese din baie oftând şi intră în sufragerie ca să se aşeze pe canapea, lângă Silvia. Lasă păhăruţul pe măsuţa de cafea.

Aşteaptă. Aşteaptă, sperând amândouă ca hormonul gonadotropina corionică umană să se manifeste în două linii de culoare roz-pal pe benzile de testare.
— Şi rezultatele fals pozitive... ezită Gabriela întorcându-şi privirea spre Silvia: Tu ştii cum funcţionează?
— Fals pozitiv?
— Da, se spune că există rezultate fals pozitive.
— Eu zic că două teste Predictor nu se pot înşela. Nu-i aşa? N-am mai auzit asta până acum.
— într-una dintre multele ocazii în care mi-am făcut testul, am citit că, dacă ai chisturi ovariene, e posibil să iasă fals pozitiv. Eu am. Sau era fals negativ? Acum chiar nu mai ştiu.

Gabriela îşi întoarce privirea spre păhărelul de plastic. Apasă cu degetul mare în palma celeilalte mâini până ce simte durere. Preferă răul fizic decât suferinţa sufletească. Apasă şi mai tare.

— Au trecut cinci minute.

Silvia încuviinţează din cap.

— Te uiţi tu? zice Gabriela, nervoasă peste poate.

Aproape că-şi dă sângele în palmă.

Silvia se apleacă spre testul Predictor şi vede miracolul. Pentru că lucrul acela este, În mod cert, un miracol. A trăit experienţa fiecărui embrion mort al dragii ei prietene ca un avort propriu, a plâns alături de ea de mai multe ori. A îmbrăţişat-o şi a consolat-o ia fiecare embrion mort. Şi chiar i-ar fi împrumutat pântecul ci. Fireşte că da. Silvia se întoarce spre Gabriela cu ochii în lacrimi, o îmbrăţişează mai strâns decât oricând şi strigă cât de tare poate:

— PATRU DUNGI ROZ!

*

Poarta automată de la Terminalul 1 al aeroportului El Prat s-a deschis când Germán a ieşit trăgând după el o valiză de mână. Gabriela a alergat în întâmpinarea lui, iar el a privit-o fără să înţeleagă euforia soţiei lui când l-a văzut. Pentru ca ea nu a vrut să-i spună la telefon, a preferat să aştepte să i-o spună în faţă.

Gabriela s-a năpustit asupra lui şi, înainte de a-I săruta, i-a dat vestea.

Şi acolo, în acea aglomerată sală de la „sosiri internaţionale” a Terminalului I al aeroportului din Barcelona, Germán, la cei patruzeci şi şase de ani abia împliniţi, cu câteva fire de păr albe în plus, a căutat privirea soţiei lui. Şi bărbatul acela timid, care părea impasibil, de parcă nimic nu-l putea impresiona, a fost

răpus de emoţie.

*

Obiectivul 150-600 S F2.8 este lentila cea mai utilizată de către fotojurnaliştii din întreaga lume, ca o completare a aparatelor foto digitale cu obiective interschimbabile. în plus, viteza de focalizare este rapidă şi silenţioasă. Acest obiectiv zăcea pe un raft Ikea în apartamentul Silviei, lângă sculptura *Omagiu lui Rubik 3.*

Cósima s-a uitat la Rubik. S-a gândit să-i spună Silviei să aşeze cubul de oţel pe un suport, ca să-l pună în evidenţă. în schimb, a luat cu grijă obiectivul şi l-a privit cu admiraţie.

E logic să ne întrebăm de ce se întâlneau cele trei prietene în micul apartament al Silviei şi nu în căsoiul Cósimei sau in apartamentul de la ultimul etaj al Gábrieléi. Trebuie sa cunoşti Barcelona ca să răspunzi la întrebarea asta. Cósima locuia în nordul oraşului; Gabriela aproape de mare: cartierul Grácia e la mijlocul distanţei. Aşa că acesta era mereu punctul de întâlnire. Alegeau împreună fotografiile. Cosima şi Silvia se contraziceau frecvent. Gabriela prefera să nu-şi exprime opinia, pentru că o făcuse la un moment dat şi o certaseră amândouă. Apoi o ascultau pe Gabriela cum citeşte interviurile sau noile ei poveşti cu femei măritate. Ea le lăsa să-şi dea cu părerea, ba chiar adeseori lua în seama ce spuneau. Apoi, spre ora două, Cosima aducea pe masă felurile de mâncare niicrobiotica, acum

asezonate cu ierburi africane, şi se bucurau de plăcerea de a sta la taclale. Plăcerea de a fi împreună toate trei. Trei prietene, de-acum, ca trei surori.

lată-le pe cele trei în jurul mesei, pălăvrăgind. Gabriela, cu un burtoi de opt luni dezgolit, stând pe canapea. Silvia, alături de ea, cu mâna pe partea dreaptă a burţii prietenei ei, simţind loviturile de picior ale bebeluşului German, care ¡şi schimba mereu poziţia după ce Gabriela mânca; Cosima, cu obiectivul în mâini:

— Cât mă pot îndepărta cu acest obiectiv ca să fac o fotografie fără să fiu văzută?

— Două sute de metri, cam aşa ceva, a răspuns Silvia.

— Voi ce faceţi astă-seară? întreabă Cosima.

— Mă uit Ia televizor cu soţul meu.

— Nimic deosebit, a spus Silvia.

Cosima le-a privit fără să clarifice nimic şi a încheiat:

— Am nevoie de voi.

Aproximativ şase ore mai târziu, nişte felinare portocalii luminau strada Berlin, colţ cu Nicaragua. în colţul străzii, un Volvo parcat. Un Volvo cu trei ţipe foarte serioase.

Gabriela şi burta ei, la volan.

Silvia cu Nikonul şi obiectivul 150-600 S F2.8, pe locul copilotului.

Cósima, cu pălărie şi ochelari negri mari, pe care îi cumpărase de la magazinul *duty-frce* din aeroportul din Dakar, pe bancheta din spate.

— Nu înţeleg. Nu înţeleg cum de ne-ai convins, a spus Gabriela, fără să i se pară deloc amuzant ce făcea.

— Taci, a zis Cósima nervoasă. *No irigară a arribar.*
— Zice că nu mai durează mult, a tradus Gabriela, nu cumva Silvia să scape vreun detaliu.
— îţi aminteşti cum arată Bosco?
— Scund. Destul de scund.
— Mă rog... scund, scund de tot nu e, a replicat, oarecum jignită, Cosima.
— F.i bine, îmi pare rău. Mai scund decât tine, nu-i aşa? a răspuns Silvia, prinsă la mijloc între cele două, şi a continuat să-l laude pe bărbatul Cósimei, ca să nu-şi rănească prietena. E frumuşel, roşcat, cu barbută.

Gabriela a intervenit:
— E naşpa rău chestia asta pe care o facem. Voi, aristocraţii, faceţi nişte lucruri foarte ciudate. ¡1 spionăm pe soţul tău. *És mólt fort aixd que estem fenti**
— Of, taci, Gabi! Mă enervezi.
— E un pic cam ciudat, chiar e, Cósima. Nu ştiu, a spus Silvia.

Prietenele au tăcut. Aşteptând ascunse sosirea Iui Bosco de la Loma-Osorio pe strada Berlin.
— Să pun muzică? a întrebat Gabriela.
— Nu, ne pierdem concentrarea.

Gábrieléi nu-i plăcea deloc ce făceau. Ea nu ar fi fost în stare să-i facă una ca asta soţului ei. Să-l spioneze? într-adevăr, nu-i corect să judeci fără să fi trecut printr-o situaţie de acest fel, dar nu era sigura ca ea ar fi putut face ceva asemănător, chiar dacă i s-ar fi întâmplat ce i se întâmpla prietenei ei... Cósima le mărturisise acasă la Silvia, le povestise ce se întâmplase în cei cinci ani de relaţii

sexuale aseptice pe care-i trăise alături de soţul ei. Bosco nu se purta urât cu ea, dimpotrivă: era atent, afectuos, îi făcea cadouri minunate de ziua ei – de la bijuterii fine la aranjamente din orhidee albe –, era mai mult decât corect cu familia – atât cea proprie, cât şi cea a soţiei – şi participase fără să crâcnească la numeroasele evenimente din familia Cósimei: comuniunile nepoatelor, zilele de naştere ale cumnaţilor, Crăciunul şi alte sărbători. Dar, in afară de câteva sărutări gingaşe pe frunte, Bosco nu se atingea de ea niciodată.

„Mafí”

„Mai.”

„Niciodată?”, tradusese Silvia, pe punctul de a atinge nivelul B la catalană.

„Niciodată. Soţul meu nu mă atinge niciodată... De... mult.“ Le zâmbise cu amărăciune înainte de a-şi coborî privirea, ruşinată, în poală. „înainte, rnai cu un vin, mai cu puţină cocainä... dar acum nimic. Nu, nu mă atinge deloc. Fuge de mine.”

Cósima insistase să meargă la terapie de cuplu. Sau să meargă el singur, dacă prefera. îi dăduse de înţeles că ar trebui sa consulte un sexolog ca să afle din ce cauza nu putea să aibă erecţie cu soţia lui.

Bosco declarase că are disfuncţie erectilă.

Cu toate acestea, de câteva luni, Cósima bănuia că mai exista o femeie în viaţa lui Bosco. în fiecare noapte de luni, îşi lua Jaguarul şi, după câte îi spunea Cósimei, se întorcea la şantierul din Badalona ca să se închidă in atelierul său

de sculptor şi să creeze. El susţinea că era extrem de productiv când lucra noaptea: în linişte, fără cei douăzeci de artişti plastici cu care împărţea şantierul naval, putea să se concentreze perfect.

După cum îi explicase Cosimei, mâinile lui creau forme nelimitate în contact cu propriul subconştient şi nu ştiu câte alte baliverne, pe care, bineînţeles, ea le crezuse.

Dar intr-o noapte de luni, la ora două dimineaţa, după o cină stropită cu mult alcool cu prietenele de la Liceul Borja, Cosima a apărut pe neaşteptate la şantierul naval din Badalona, beată şi dornică să facă dragoste cu soţul ei, şi acolo nu era nimeni. A fost vicleană. Nu i-a spus nimic. Iar în lunea următoare, când Bosco a repetat că se duce să caute inspiraţia, Cosima avea deja un taxi care o aştepta pe o străduţă perpendiculară pe strada casei ei. Pentru că, în afară de faptul că ieşea întotdeauna lunea, ora de plecare a lui Bosco era aceeaşi: opt şi jumătate.

Cât de proşti pot fi bărbaţii! Cum să nu vă prindă? Lasaţi urme peste tot. Pe când noi, dacă o facem, suntem pricepute; mult mai pricepute decât voi. Ce păcat că nu ştim cum să separăm sexul de dragoste. Că nu putem separa sexul de sentiment. Ce păcat că avem un nivel atât de scăzut de testosteron. Păcat.

în fine, lunea următoare, Bosco a plecat de- acasă la opt şi jumătate cu maşina lui. Cosima s-a grăbit să iasă pe strada perpendiculară, unde o aştepta taxiul. A deschis portiera şi a sărit înăuntru. Portiera s-a trântit.

— Urmăreşte maşina aia! a strigat pe un ton extrem de bănuitor.

Taximetristul nu se aştepta la asta.

— Mamă, ce m-am speriat! i-a răspuns el. Ce spuneţi, doamnă?

— Haide, omule! Hai, că-l pierdem! Urmăreşte maşina aia!

— Dar care dintre ele?

— Jaguarul!

— Nu văd niciun Jaguar, a răspuns el grăbit.

— Cel grena din faţa dumltale!

— Grena?

— Roşu-închis, la naiba! Roşu-închis!

Taximetristul şi-a arcuit sprâncenele şi a accelerat. Oamenii bogaţi sunt eludaţi.

Şi nu, Jaguarul de culoare grena nu a lual-o pe centura Dalt, în direcţia şantierului naval din Badalona. A coborât pe bulevardul Pearson, a ajuns la Diagonal, pe strada Numancia, apoi pe strada Berlin. Chiar acolo unde se găsesc acum Gabriela, Cósima şi Silvia.

— Uite-l! Fă poze, a spus Cósima când şi-a văzut soţul pe strada Berlin.

Silvia a scos aparatul de fotografiat pe fereastra maşinii şi a apăsat de zece ori pe declanşator.

Bosco înainta pe strada Berlin. S-a oprit la o scară de bloc, a apăsat pe butonul interfonului şi, câteva secunde mai târziu, a intrat deja pe uşă.

— Pozează. Pozează. Pozează, zicea Cósima ca o nebună.

Silvia a continuat să apese pe declanşator. Când Bosco a dispărut din vedere, Silvia a băgat aparatul de fotografiat în maşină şi s-au uitat la fotografiile pe care le făcuse. Da, era

soţul Cósimei. Ştiau asta înainte de a face fotografiile.
— Ce urmează?
— Nu ştiu. Am dovada că mă minte.
— Dar tu ştiai asta.
— Şi de ce crezi că te înşeală? a întrebat Silvia.
— Este evident, nu-i aşa? Ce altceva poate face?

Nu au răspuns, pentru că nu le trecea prin minte nimic ce ar fi putut face Bosco la ora nouă seara, într-un apartament de pe strada Berlin.
— ¡1 aşteptăm să iasă, să vedem dacă apare cu cineva. Şi fotografiezi din nou.
— Dacă are o amantă, nu o s-o plimbe prin oraş.

Gabriela a aşteptat câteva secunde înainte de a interveni:
— Oricum, nu e corect ce faci. Vorbeşte cu el. Înfruntă-I. Şi dacă e cu alta... o bagi în mă-sa. Sau nu. Nu ştiu.
— Cât de dură eşti, Gabi. Sunt îndrăgostită de soţul meu.
— Ai dreptate. îmi pare rău.

Cósima şi-a scos iPhone-ui din geantă şi a tastat:

Bună, Bosco. La ce oră crezi că vii?

— Pot să pun muzică acum, nu-i aşa? a spus Gabriela, urmărind uşa blocului.

Cósima a dat din cap fără să răspundă.

Gabi nu avea un iPod, nici conexiune bluetooth ca să redea muzica de pe mobil şi nici vreun device cum avea toată lumea la momentul acela al secolului XXI.

Ea îşi asculta tot CD-urile ei, pe care ajungea să le îngrămădească in carcase greşite atât în torpedou, cât şi în compartimentele laterale de pe portierele din stânga şi din dreapta Volvoului. Au existat câteva certuri din cauza acelei dezordini. în acest moment al romanului, cititorul îşi poate imagina deja intre cine şi cine. A deschis carcasa discului cu Deep Purple; în interior, CD-ul cântăreţei americane Aimee Mann.

Câteva secunde mai târziu, se auzea din boxe cântecul „Save Me”.

L-au ascultat în tăcere, aşteptând un răspuns din partea lui Bosco pe iPhone. Nu se compune un cântec atât de simplu, atât de frumos şi în acelaşi timp atât de profund fără sâ fi existat in trecut o sfâşiere. Cine este omul de care implori să fii salvată, Aimee? Cine este acest *freak,* acest Peter Pan? Rana s-a vindecat? S-a cicatrizat?

Gabriela şi-a sprijinii capul de tetieră, cântând în gând unul dintre cântecele sale preferate în timp ce-şi aducea aminte de o neiubire din tinerele. O neiubire care i-a frânt sufletul. Cât de mare e suferinţa. Cât de mare!

Silvia se uita pe geamul maşinii căutând cadre, iar Cosima scruta uşa blocului, cu ochii plini de o durere ce i se revărsa prin toţi porii.

Bosco a răspuns.

Voi întârzia puţin.

Arturo a venit la atelier.

Mă bate la cap să bem ceva in Bodafona.

Te deranjează dacă mai stau puţin?

Te iubesc.

Cosima le-a citit mesajul prietenelor ei. Apoi, îndurerată, a răspuns.

Sigur. Ne vedem mâine.
Te iubesc. XXX

— Dar poate că el chiar e cu Arturo şi tu aici faci crize de paranoia. Sună-l. Sună-I pe Arturo, a spus Silvia. Sau pe Ga reia Gonzâlez. Mai sunt împreună?
— Pot s-o sun pe Maria, da. Dar nu vreau să se afle. Barcelona nu e Madrid, Silvia, Barcelona nu e Madrid. Aici suntem unii de sus de bulevardul Diagonal şi alţii de jos şi o să afle tot oraşul.

Gabriela a râs de împărţirea demodată a oraşului pe care o făcuse prietena ei.
— Pe mine nu mă amuză, Gabi, nu mă amuză toate astea, i-a reproşat Cosima pentru că răsese.
— Imi pare rău. M-a amuzat chestia cu cei de sus şi cei de jos de Diagonal.

Uşa blocului era in centrul atenţiei celor trei. Trecuseră cincisprezece minute fără să se întâmple nimic
— Prietenele mele, eu am să vă părăsesc. Copilul meu şi cu mine suntem epuizaţi, a spus Gabriela, mângâindu-şi buita.
— Voi sta aici toata noaptea. O să-i spun lui Bosco ca rămân la tine să dorm. Bine, Gabi?

Gabriela a dai aprobator din cap. Le-a sărutat pe amândouă pe obraz şi, pentru cazul în care mai aveau nevoie să facă pe spioanele, le lăsa VolvouL
— Vorbeşte cu Bosco, Cósima.

Cósima nu a răspuns.

Gabriela a apucat mânerul portierei. înainte de a coborî, a zis:

— Vă iubesc foarte mult. Pe amândouă.

*

La zece şi jumătate noaptea au fotografiat doi vecini septuagenari care intrau in scara blocului. La unsprezece, un adolescent. în acea clădire anodină locuiau oameni aparent obişnuit!, la fel de anodini ca blocul însuşi.

Silvia a pus Nikonul cu obiectivul 150-600 S 1'2.8 în mâinile Cósimei.

— Trebuie doar să apeşi pe declanşator. Dar eşti sigură că vrei să ramai aici? E douăşpe noaptea. Du-te acasă, Cósima.

Cósima a refuzat. Intenţiile ei erau clare.

— Gabi are dreptate, a insistat madrilena. Dacă Bosco e cu o femeie, mă îndoiesc că va ieşi pe uşa aia cu ea. Nu are sens. Haide, fată. Să mergem acasă.

— Nu, Silvia. Nu mă mişc de aici. Am s-o fotografiez când iese. Şi voi fotografia cât de mulţi vecini voi reuşi.

Silvia a mângâiat-o pe păr şi a sărutat-o pe obraz, simţindu-i tristeţea. A cuprins-o mila faţă de prietena ei multimilionară. O infinită milă.

*

„Cum ne complicăm noi, oamenii, viaţa. Sau poate ca noi, femeile”, s-a gândit Gabriela in taxi, in drum spre casa.

Ar putea chiar să înţeleagă că German, după aproape douăzeci de ani de căsnicie, ar dori o altă femeie. Nu-l dorea

ea, oare, de ani buni, pe scriitorul ăla?

S-a gândit că, dacă l-ar suspecta pe German de vreo infidelitate, l-ar întreba. Fără drame. Fără planşete. Şi cu atât mai puţin făcându-i poze ca o spioană.

Şi, desigur, s-ar simţi rănită dacă ar afla că se culcă cu alta, s-ar simţi foarte rănită. Dar ce putem face? Probabil că s-ar despărţi. Sau poate că nu. Ar depinde de dragostea lui pentru acea femeie. Ar depinde de dorinţa pe care Germán ar simţi-o faţă de ea.

— Ce preferi, Silvia, să fii iubită sau sa fii dorită? a intrebat-o Gabriela câteva zile mai târziu.

— Ambele.

— Imaginează-ţi că poţi alege doar o variantă. Ce preferi? Să fii iubită sau să fii dorită?

Gabriela îşi punea această întrebare mai degrabă ei înseşi decât Silviei. Prietena sa a făcut un gest de „nu ştiu ce să spun”. Silvia este o femeie încântător de simplă.

— Imaginează-ţi că soţul tău te iubeşte, dar nu te doreşte. Asta se întâmplă cu Cósima, nu-i aşa? Soţul ei o iubeşte, dar nu o doreşte. Prin urmare, nu face dragoste cu ea.

Cealaltă a dat din cap fără să contribuie cu ceva la conversaţie.

— Să vedem, Silvia, imaglnează-ţi că Salva te iubeşte, dar nu le doreşte şi nu face niciodată dragoste cu tine.

— Aş fi încântată, serios. încântată. Nu te mint. De patru ori săptămâna asta.

Gabriela a râs.

Ea însăşi ar prefera sa nu se gândească la cât timp a trecut de când nu a mai

făcut dragoste cu German. Lui nu-i păsa de hurta ei, dar Gabriela nu se vedea trăgându-şi-o cu burtoiul pe care-l avea. Şi ea era cea care, din când în când, îl observa pe German prostdispus şi se apropia să-i mângâie sexul.

— Să fii iubită sau să fii dorită, Silvia? Doar o opţiune.

— Ei bine, atunci, sa mă iubească.

— Ei bine, eu, dacă ar fi să aleg doar una dintre cele două, aş prefera să fiu dorită.

*

Bosco a părăsit clădirea din strada Berlin la ora trei dimineaţa, exact aşa cum a intrat. Singur.

Cósima şi-a scos nervoasă aparatul de fotografiat pe geamul maşinii şi l-a fotografiat de zece ori la rând.

E] s-a îndepărtat. Ea a apucat mânerul portierei şi a deschis-o gata să iasă, dar în clipa aceea Bosco s-a întors spre clădire ca şi cum ar fi auzit chemarea cuiva şi s-a uitat în sus. A zâmbit. Un prun înflorit din faţa blocului o împiedica să vadă de la cine îşi lua rămas-bun Bosco. Dacă nu cobora din maşină, era imposibil. Dar Cósima a văzut totuşi cum Bosco schiţa un gest elegant de rănias-bun şi zâmbea din nou, cu un surâs de îndrăgostit.

Patru ore mai târziu, a auzit cântecul uneia dintre sutele de mierle răspândite prin oraş. Se lumina de ziuă. Dormise în Volvo.

„Ce faci, Cosima?“, s-a întrebat în sinea ei când a deschis ochii.

„Da, e un pic nebunesc ceea ce faci. Gabiiela are dreptate: o femeie sănătoasă la cap nu face ce faci tu?

„Dar, în orice caz, nu fac nimic rău”, şi-a mai spus.

S-a uitat la iPhone-ul ei: 7:04.

A aruncat o privire în oglinda retrovizoare: cearcăne, urdori. Şi-a şters ochii şi s-a pieptănat, îşi simţea gura uscată, lipicioasă şi murdară. S-a uitat pe stradă. Totul era închis.

A luat aparatul de fotografiat, l-a ascuns sub scaun şi a coborât din maşina.

Dacă femeia iubită ar fi ieşit în momentul acela din bloc ar fi însemnat că are ghinion. Era marţi. Pe strada Berlin, vizavi de blocul de la numărul 69, în care Bosco petrecuse şase ore noaptea trecută, se găsea un bar ieftin, dintre cele preluate recent de comunitatea chineză. Era singurul bar deschis de pe stradă. Cosima a intrat. O chinezoaică prostdispusă i-a servit o cafea; Cosima a lăsat un curo si jumătate pe bar şi a ieşit ducându-sc iar la maşină. S-a oprit, s-a răzgândit, a traversat strada şi s-a îndreptat spre numărul 69. S-a oprit în faţa intrării in bloc: spaţioasă, in stilul anilor '80, cu un lift vechi şi cu scări ample de-o parte şi de alta. Interfonul indica două apartamente pe palier, nouă etaje în total, optsprezece locuinţe. S-a gândit la unghiul de aproape 180 de grade pe care Bosco l-a făcut când s-a întors să-şi ia rămas-bun. Cosima a mers trei metri şi a făcut aceeaşi mişcare din cap. A eliminat primul şi al doilea etaj. Poate şi al treilea. A oftat.

S-a urcat din nou în maşină. A scos aparatul de fotografiat şi obiectivul de sub scaunul pasagerului şi a aşteptat.

Toată dimineaţa a stat acolo.

A făcut aproximativ două sute de fotografii cu cei peste treizeci de locatari care au ieşit pe uşa blocului. Nimeni nu-i părea demn de soţul ei. O femeie de vreo cincizeci de ani, cu părul prost vopsit, însoţită de un adolescent pe care îl fotografiase şi noaptea trecută. Era o femeie banală. Oare ea să fi fost amanta? Dar nu avea sens, dacă adolescentul intrase la puţin timp după Bosco.

A fotografiat şi patru tinere care au ieşit împreună surâzătoare, foarte hippy, cu bocanci, chitare şi rucsacuri Decâthlon în spate. Oare să fi fost una dintre ele? Dar se îndoia. Nu erau stilul lui Bosco.

Un cuplu homosexual atractiv. Poate, s-a gândit. Dar adevărul este ca nu şi-l putea imagina pe bărbăţelul ei sodomizat de cei doi bărbaţi chipeşi. Sau poate că da.

Şi a fotografiat mai mu Iţi vecini anodini de care era sigură că nu aveau nîciun rol în povestea aceea.

îi trimisese un mesaj lui Bosco pe la unu după- amiază, în timp ce mânca orez prăjit servit de chinezoaică; îl anunţase că avea să se întoarcă pe la şase de la Gabriela.

La ora cinci şi jumătate a conchis: ori femeia de cincizeci de ani, ori liipiotele, ori homosexualii.

A răsucit cheia in contact şi s-a uitat în oglinda retrovizoare la maşinile care se apropiau pe strada Berlin. Şi-a întors

privirea pentru ultima dată spre clădire. Şi chiar în momentul acela, un bărbat elegant – de vreo patruzeci şi ceva de ani, la fel de elegant sau chiar şi mai şi decât soţul ei; un tip care, s-a gândit Cosima, nu avea nimic de-a face cu acel cartier banal – s-a apropiat de uşa blocului, s-a oprit în dreptul interfonului şi a apăsat pe butonul corespunzător etajului patru al clădirii situate pe strada Berlin numărul 69.

*

Săptămâna următoare, scuza inspiraţiei nocturne la şantierul naval s-a repetat.

Bosco s-a ridicat de la masa din sufragerie, şi-a sărutat soţia pe frunte, s-a retras în dormitorul conjugal, s-a dus la baie, a închis uşa şi s-a spălat pe dinţi.

Cosima l-a urmat.

Auzea periuţa de dinţi electrică a soţului ei zbârnâindu-i pe gingii.

„Pe cine ai de gând să săruţi, Bosco? Eu sunt soţia ta, de ce nu mă săruţi pe mine?”, s-a gândit ea cu inima întristată. Disperată, ca o ultimă încercare, s-a aşezat pe pat, şi-a desfăcut un nasture de la bluză şi şi-a lărgit decolteul. Purta o fustă tubulară pana sub genunchi. Şi-a încrucişat picioarele. „Poziţia femeii pudice”, şi-a spus ea. Mai bine să le depărteze: le-a depărtat. Le-a desfăcut larg, astfel încât Bosco să-i vadă chiloţii la ieşirea din baie. „Nu-i frumos”, s-a gândit ea. Şi le-a încrucişat din nou. „Pudică.” Le-a desfăcut. Le-a încrucişat. Şi-a depărtat din nou picioarele. Le-a

apropiat. Nu se putea hotărî.

Omuleţul a ieşit din baie. în acel moment, Cosima îşi depărta şi apropia picioarele, nehotărâtă.

— Ce faci? a întrebat el.

Cosima s-a ridicat seducătoare, cu o privire de pisică şi s-a apropiat de soţul ei. Şi-a pus braţele în jurul lui.

— Ştiu că mă iubeşti, Bosco... Dar ce pot să fac ca să mă doreşti?

— Cosima, te rog, i-a spus el fără chef şi fără să ridice vocea, eliberându-se de mâinile soţiei. Numi respecţi nevoile. Am discutat asta de multe ori. îmi pare rău. Doctorul Kormán spune că mă voi vindeca, că trebuie să ai răbdare. Psihanaliza funcţionează bine pentru mine. Mă voi face bine. Te rog să mă respecţi.

Apoi, fără să mai stea pe gânduri şi aducând argumentul psihanalistului său, a părăsit dormitorul conjugal îndreptându-se spre garaj ca să-şi scoată Jaguarul grena-metalizat.

Volvoul Gábrieléi era parcat la doar zece metri de casă. Furioasa, Cosima a urmărit maşina soţului ei. Bulevardul Pearson, Pedralbes, Diagonal, Nu manela, Berlin.

Jaguarul a coborât în parcarea de pe strada Nicaragua. Cosima a parcat la colţ şi a coborât în grabă din Volvo. Şi-a pus ochelarii de soare, gen muscă senegaleză, şi a intrat pe jumătate ascunsă în spatele lor în barul chinezoaicei, care părea şi mai prostdispusă decât data trecută. Era târziu. Şi a făcut o grimasă, Cosima i-a cerut un pahar de vodcă şi a rămas acolo,

uitându-se fix la uşa blocului.

Cósima a luat paharul. L-a dat pe gât. A plătit. Bosco a mers până la numărul 69 de pe strada Berlin. Cósima a ieşit din bar şi s-a ascuns în spatele unui Renault 5. Bosco a sunat la interfon. Uşa s-a deschis. Inima Cósimei batea frenetic. Uşa cu geam până la jumătate s-a închis. Cosima a alergat şi s-a sprijinit de faţada blocului de la numărul 69, de pe strada Berlin. A aruncat o privire rapidă. L-a văzut pe Bosco, cu spatele, intrând în lift. Cósima s-a lipit cu faţa de geamul uşii de la intrare şi s-a uitat la ce etaj se oprea liftul: al cincilea. A oftat surescitată. Avea un indiciu în plus. „Orice ar face, o face la etajul cinci.” S-a sprijinit de faţada, epuizată. Câtă adrenalină se poate produce în doar o jumătate de oră? Câtă tensiune? Era isterică.

A aşteptat cincisprezece minute sprijinită de zid, sperând ca vreun vecin să intre. Adolescentul taciturn pe care-l văzuse cu o săptămână în urmă a deschis cu cheia. Cósima s-a apropiat de el.

— îmi pare rău, se pare că ei nu mă aud. Merg la etajul cinci… i-a spus Cosima.

Ea era ceea ce parca, o fiinţă inofensivă. Nu reprezenta o ameninţare.

— Foarte bine, a spus adolescentul, cavalereşte, lăsând-o să treacă prima.

Adolescentul a intrat în urma ei. Cosima, care nu ştia bine ce să facă, s-a oprit la cutiile poştale.

— Doamnă? a întrebat adolescentul din lift.

„Cum adică, doamnă, dobitocule, am treizeci şi cinci de ani.” /\ gândit-o, nu a spus-o.

— Da, a răspuns Cósima.
— Urcaţi cu liftul?
— Ah, nu, am vertij. Vreau să zic claustrofobie. O sa urc pe scări.

Adolescentul a închis uşa şi a urcat.

Cósima, care-şi ieşise din fire, s-a uitat la cutiile poştale. Le-a găsit pe cele de la etajul cinci. A citit:

Etajul 5 Apart. I.a: Conchita Fernândez
Etajul 5 Apart. 2.a: N. Mikhailova

Şi-a notat numele în agenda ei. Gândea repede, aproape înnebunită.

Mikhailova suna clar rusesc, iar singurul lucru care îi venea în minte despre acea ţară – în afară de Balşoi şi de balerinele sale – era vodca de mai devreme care-i curgea prin vene. „Ce chestii ruseşti mai ştii?” Două secunde mai târziu, şi-a amintit că-l însoţise pe tatăl ei la Opera Liceo ca să asculte o operă a rusului Rimski-Korsakov. Făcea toate aceste asocieri foarte agitată, în faţa cutiilor poştale. Nimic ce ar fi putut face legătura între Rusia şi soţul ei. A citit din nou „N. Mikhailova”.

N de la Nuria, Natalia, Natividad... Sau poate un nume mai rusesec, Ninoşca?

„Haide, Cosima.” A oftat. „Du-te acasă la Ninoşca Mikhailova şi înfrunt-o.”

Pe ea? Ce manie au unele femei să dea vina pe altele. Nu, nu-i aşa. Nu, nu-i aşa. Pe el trebuie să-l înfrunt. Şi s-a îndreptat spre lift. îşi simţea picioarele tremurând.

A apăsat pe buton. Inima ii batea cu putere. Cu nerăbdare. Şi-a dus mâinile la faţă. A oftat. S-a gândit la ce urma să

facă. Să ia liftul. Să urce până la etajul cinci. Să sune la sonerie. Să aştepte ca N. Mikhailova să deschidă uşa şi… Şi ce?

„Bună, Bosco e aici?”

Daca te gândeşti bine, N. Mikhailova o să-şi apropie ochiul de vizor înainte de a-ţi deschide uşa. Ceea ce este logic, dacă la noua seara cineva sună la uşa casei tale fără să te fi anunţat.

Dacă te vede, îl va alerta pe Bosco. Bosco îşi va apropia ochiul de vizor şi nu îţi vor deschide. Bineînţeles că poţi să insişti. Şi să apeşi pe butonul soneriei până cc-o să-ţi deschidă uşa. Şi dacă nu-ţi deschid, o să iasă vreun vecin să se plângă, Cosima, deşi poate că, în cele din urmă, va veni poliţia să te ia. Un pic de demnitate, fetiţo. Un pic de demnitate.

Poate ar trebui să sun mai întâi la interfon. Nervoasa, isterică, scoasă din minţi, a ţâşnit pe uşa blocului. A ţinut uşa cu piciorul, în caz ca avea să se răzgândească din nou. A ridicat mâna până la butonul apartamentului 2 de la etajul cinci, a pus degetul arătător pe buton şi s-a gândit ce avea să întrebe. „Bosco e aici?” Şi-a dres vocea. înainte de a suna, a spus cu voce tare:

— Bosco e aici?

N. Mikhailova ori urma să mintă, ori avea să întrebe cine-l căuta.

„Sunt nevasta lui”, ar fi zis Cósima.

Şi atunci N. Mikhailova avea să răspundă că nu e niciun Bosco acolo. Nu mă minţi, N. Mikhailova, îi urmăresc de câteva zile orice mişcare. Nu. Nu sunt o psihopată, sunt o soţie îndrăgostită, îndurerată şi probabil încornorată. La toate acestea se gândea Cosima să i le

spună lui N. Mikhailova în timp ce încerca să-şi adune curajul să apese pe buton.

Şi dacă amanta nu este N. Mikhailova, dacă este Conchita Fernández? Conchita Fernández îi suna ca un nume de vedetă ieşită la pensie. Nu, nu se poate. Lui Bosco îi plăceau femeile elegante. Bine, bine, draga mea... S-au văzut şi chestii mai ciudate. Nu se făleşte actriţa Loles León că a petrecut o noapte cu Jeremy Irons? Ah, da? Da, Dar nu au făcut sex. Cine? Loles şi Jeremy. Nu au făcut sex? Nu. Cum aşa? Ea s-a împiedicat de o treaptă din cameră şi şi-a rupt glezna. La naiba, ce fiinţă ghinionistă...

Şi atunci ce? Conchita Fernández?

Inima Cósímei bate cu putere. îi iese din coq9. Plină de furie. Plina de isterie. Plină de mânie.

Scoate un strigăt de neputinţă, nu se simte în stare să sune nici la Fernández, nici la Mikhailova. Trânteşte uşa cât poate de tare şi, furioasă, se îndreaptă spre Volvo.

*

Gabriela îşi priveşte sânii gigantici în oglinda cabinei de probă din raionul de lenjerie pentru femei de la etajul al şaptelea al magazinului El Corte Inglés din piaţa Catalunya. întotdeauna cumpără totul de la El Corte Inglés. Vânzătoarele sărite de cincizeci de ani sunt mereu amabile. Gábrieléi îi plac oamenii politicoşi. Nicio legătură cu vânzătoarele de ia Womcn's Secret, tinere educate şi atente, dar care sunt

acolo doar în trecere. Cele de la El Corte Inglés sunt acolo dîntotdeauna. O cunosc.

Continuă să-şi privească pieptul, fără să-i vină a crede. E voluptuoasă. în toţi acei ani în care vedea femei însărcinate, le vedea mereu frumoase. Zeiţe ale fertilităţii, creând viaţă. Asta e ceea ce fac zeii, nu-i asa? Creează. O luăm ca

* »

atare. Dar e teribil când te gândeşti: o fiinţă umană cu suflet ia naştere în interiorul tău...

„Aţi putea rămâne cu mine pentru totdeauna", se gândeşte Gabriela, fără să-şi ia ochii de la sânii ei.

Tu ştii deja, Gabriela: vei alăpta, iar forţa gravitaţiei îi va face să cadă. Bucură-te de aceste ţâţe pe care aş îndrăzni să le numesc obscene. Şi mândreşte-te cu ele. Că nu-i nimic ciudat în asta.

— Vă aduc mărimea o sută douăzeci, ii spune vânzatoarea.

Gabriela zâmbeşte în sinea ei: de la nouăzeci la o sută douăzeci...

— Mulţumesc. Rămân cu el, spune, intinzând mâna şi luând sutienul dintre degetele vânzătoarei.

Iese din EI Corte Ingles în rochia ei cu bretele, neagra, mulata pe corp, care-i scoate în evidenţă o burtă splendidă de opt luni şi nişte sâni apetisanţi. O ia pe Portal de PÂngel până ce ajunge în piaţa Catedralei. Aiurită, vesela, liniştită şi fericită. Foarte fericită.

Şi la zece metri de ea... Pablo.

Pablo Hausmann, scriitorul acela pe care ii admiră şi pe care nu l-a mai văzut de ceva timp, dar care, într-un lei de

neînţeles, întotdeauna îi face sufletul să vibreze.

Şi azi la fel.

Serios? Chiar aşa, Gabi, însărcinată, şi-ţi bate inima?

I^ngă Pablo, fata lui pe trotinetă.

„Poate că nu mă recunoaşte cu douăzeci de kilograme în plus”, se gândeşte Gabriela.

Pablo se uită la ea. Şi o recunoaşte.

îşi susţin privirea timp de trei secunde.

Mă găseşti drăguţă, Pablo? Sau te uiţi la o focă? Pentru că, Gabi, astăzi te-ai cam bucurat să- ţi iei măsura o sută douăzeci, dar vreau să-ţi reamintesc că acum două săptămâni, întinsă pe pat, cu dureri mari şi cu o pernă între picioare, astfel încât venele alea mici dintre fese să nu se frece unele de altele... iar pentru a folosi un limbaj frumos, nu le numesc hemoroizi, ţi-ai zis în sinea ta că eşti o focă inutilă. Te vedeai grasă, umflată, obosită...

Acum, Pablo, fiica lui, Gabriela şi copilul ei din pântec se vor intersecta. Şi după felul în care se uită la ea, doar o clipă, Gabi ştie că nu vede o focă, ci o femeie frumoasă şi însărcinată. Iar Gabriela ştie că nu inventează, ştie că este adevărat: ştie că, într-un mod de neînţeles şi chiar în starea ei, el o doreşte.

Se afla la un metru unul de celălalt. Fiica lui Pablo trece cu trotineta la cinci centimetri de Gabriela. Pablo va trece la un metru de ea, iar Gábrieléi ii tremură sufletul.

Şi eşti norocoasă, Gabriela, că Pablo nu poate vedea ce simţi... pentru că s-ar

speria.

*

— Copilaş, haide, coboară. Te rog. De ce nu cobori? Moaşa zice că nu cobori, că eşti prea sus.

Gabriela, in săptămâna a treizeci şi noua a sarcinii, îşi mângâia burta.

— Ştii ce? Mami are o mulţime de cicatrici pe burtă. Dacă nu cobori în seara asta, o să-mi mai facă una.

în timp ce vorbea, deja începea să-şi regrete cuvintele.

— Ei bine, dragul meu, nu-i nimic. Dacă nu vrei să cobori, nu coborî. O să mă cresteze. La urma urmelor, taică-tău, futu-i mama lui, mă place oricum.

Chestia cu „futu-i marna lui” i-a spus-o copilului pentru că ea şi German tocmai se certaseră. Din cauza unor prostii, ca de obicei. Gabriela, dezordonată, se descalţă când vine de- afară şi îşi lasă pantofii acolo unde i-a scos, in ziua aceea, in mijlocul holului. Şi Germán s-a împiedicat de ei şi s-a lovit puţin de perete. Şi a mustrat-o.

„Vrei, te rog frumos, să-ţi pui pantofii în dulap? Şi hainele de pe fotoliu? De cât timp stau acolo? Ce nu porţi, arunci la spălat”.

„Ce pacoste eşti cu hainele de pe fotoliu, German. Ce importanţă are?”

„Uite, Gabi, nu am chef să mă cert.”

A răsuflat disperat. Disperat din pricina zăpăcelii soţiei sale, care din cauza sarcinii
devenise de zece ori mai dezordonată.

Gabriela a continuat să-i vorbească

bebeluşului:
— Ei bine, scumpule, dacă nu vrei să cobori, nu coborî. Vino sănătos. Că, la urina urmelor, asta e tot ce contează.

Pentru că Gabriela şi-ar fi dorit o naştere naturală. Sa treacă prin efortul travaliului împreună cu copilul ei. Amândoi împingând împreună. Să-şi simtă bebeluşul sfâşiind-o pe dinăuntru şi deschizând canalul uterin până ce avea să iasă, vineţiu, prin vaginul ei.

Să simtă durerea despre care-i vorbeau alte mame. Ziceau că e mai bine să o evite, dar ca toată viaţa suferise de endometrioză şi nu-şi putea imagina ceva mai rău. Era obişnuită cu asta. Văzuse atât de multe filmuleţe pe YouTube cu naşteri la domiciliu, în care mamele îşi scoteau ele singure copiii din pântec, încât i-ar fi plăcut să încerce, dar German nu a fost sub nicio formă de acord – „nu înseamnă nu, Gabi” – şi, dacă soţul nu te susţine în acest sens, nu o poţi face. Este imposibil. Nici măcar dacă te încăpăţânezi.

în plus, ginecologul a fost de acord cu German: femeie peste patruzeci de ani, sarcină cu risc, naştere cu risc. Iar când i s-a spus că nu se dilata, a trebuit să uite de o naştere frumoasă.

„Putem să aşteptăm până în a patruzecea săptămână?”

Dar Germán a fost aspru, dând drept răspuns, din nou, un „nu” răsunător.

„Gabi, ne-a costat mult să ajungem aici. Dacă ginecologul zice până în a treizeci şi noua săptămână, atunci până în a treizeci şi noua să fie. Copilul este mare deja, cântăreşte trei kilograme. Fă

ce-ţi spune. Gândeşte-te la copil şi nu la tine.”

Aşa că Gabriela nu a insistat. Şi ei îi era frică, fireşte. Dar, dacă German ar fi sprijinit-o un pic, ar fi aşteptat.

A încercat, în zadar, să se dilate in timpul săptămânii treizeci şi opt. Nu voia cezariană, nu din cauza cicatricii, ci din pricina lungii perioade postnatale pe care ar fi presupus-o. ¡notase practic în fiecare zi in acele aproape noua luni de sarcină. Se simţea atât de bine sub apă cu copilul ei, fără nicio povară, uşoară... Citise că, în ultimele săptămâni, înotul te putea ajuta să te dilaţi mai repede. Alţii spuneau că înotând putea să piardă dopul gelatinos. Cum nu se ştie niciodată ce este adevărat în lumea internatului, ea a decis să înoate.

A înotat, a înotat, a înotat... şi nimic. Moaşa îi băga degetele în vagin şi clătina din cap. Nici nu coboară, nici nu te dilaţi. Aşa ca în săptămâna a treizeci şi noua, la ora şapte dimineaţa, Gabriela a îndesat în rucsacul său negru patru pijamale pe care i le făcuse cadou Silvia, a îndesat pânza senegaleză de culoarea piersicii, pentru purtat bebeluşul, pe care i-o făcuse cadou Cosima pentru ziua în care avea să iasă din spital şi l-a auzit pe soţul ei, care îi vorbea din hol.

— O s-o sun pe mama să-i spun că plecăm.

— Nu, German, nu suna.

— De ce nu?

— De-aia. Sunăm când avem copilul în braţe. Mai bine să vină mâine. O sunăm pe mama ta şi apoi pe a mea. Nu înainte.

— Bine, dar mama vrea foarte mult să

fie acolo când naşti.
— Şi a mea.
— în fine, protocolul spune....
— Ce? l-a întrerupt Gabriela. Ce zice protocolul? a insistat cu o grimasă nedumerită.
— Familiile obişnuiesc să stea in sala de aşteptare în timp ce mama naşte. Aşteaptă. Când a născut soră-mea, toţi eram acolo.
— Eu nu am fost, a replicat Gabriela serioasă.

Ştia că se prefigura o discuţie pe care o evitase în ultima lună.
— îţi aminteşti că eu nu am fost acolo? Am respectat ceea ce cu siguranţă nici unul dintre voi nu a respectat şi sora voastră nu v-a spus.
— Ce tot vorbeşti, Gabi?
— Este un moment foarte intim din viaţa unei femei. Nu ştiu de unde vine mania asta de a subjuga. De a invada.
— Despre ce vorbeşti, a repetat el, subjugare, invazie? Sora mea voia ca mama să fie acolo. A insistat să o aibă pe mama acolo. Şi m-a rugat, personal, să mă duc şi eu. Şi ai fi putut să vii şi tu, dar ai tendinţa de a crede că toate femeile sunt ca tine.

Gabriela a vârât zece scutece în rucsac.
— în fine, vreau sa fiu singură cu tine. Cu soţul meu. Doar cu tine, cu nimeni altcineva. Nu ştiu, German... Poate că sunt o ciudată. Respectă-mi decizia, Germán, a spus trăgând fermoarul rucsacului.
— Cred că chestia asta cu maternitatea te-a scos puţin din minţi.

German s-a îndepărtat pe hol.

— Acum te-ai întrecut cu gluma. Nu mă face nebună... Uite ce e, Germán, sunt sigură că o să- mi facă o tăietură de douăzeci şi cinci de centimetri în pântec, a început unul dintre monologările ei. Pentru că, oricât de multă oxitocină mi-ar injecta, simt că n-am să reuşesc. Am să încerc... Şi dacă n-am să pot să nasc prin vagin, atunci inii vor pune o perfuzie intravenoasă. O să mă înţepe în spate. O să-mi faca o incizie în piele. în jur de vreo douăzeci de centimetri sau cam aşa ceva. Să sperăm că mai puţin. Vor tăia cinci ţesuturi în jos. Pielea, grăsimea subcutanată, aponeurosis muscular şi peritoneul parietal. Fac ceva cu un bisturiu în uter, dar nu prea am înţeles ce.

A aşteptat o secundă uitându-se cum Germán, mut, îşi bagéi periuţa de dinţi în trusă.

— Stai, nu am terminat: când vor scoate copilul din mine, ca să-mi suturczc incizia, mă vor capsa. Da, capse: bucată de metal micuţă ale cărei capete pătrund în hârtie ca s-o fixeze, folosită şi pentru a fixa ţesuturi organice... German? l-a întrebat pe soţul ci.

— Spune-mi, a răspuns el fără chef.

— E prea mult să-ţi cer să fiu singură cu tine până ce voi avea copilul în braţe?

S-a uitat la ea, provocând-o. Uneori, soţia lui îl scotea din sărite. „Te-ai cam scrântit, admite-o” simţea el nevoia să-i răspundă şi cu altă ocazie ar fi făcut-o, dar nu era nici ziua şi nici momentul să înceapă să se certe.

Mamei lui German i-ar fi plăcut foarte

mult să fie prezentă la naştere şi ceruse deja în câteva rânduri, cu rugăminţi fierbinţi, să fie sunata. Iar un fiu vrea să-i facă pe plac unei mame bienvoitoarc. Bineînţeles, are tot dreptul. Dar, dacă vrea să fie corect, ar trebui sa fie menţionată şi „doamna absenta”, mama Gábrieléi, din singurătatea copilăriei ci. Dar nu este momentul să ne ocupăm de Freud sau de Jung ori de toţi acei domni care au studiat psihicul omenesc şi copilăria altora şi toate chestiile astea. Nu e momentul, pentru că Gabriela este aşteptată peste două ore într-o sală de operaţie.

— Germán, vreau să fiu singură. Cu fiul meu. Cu tine. Şi nimeni altcineva, a repetat ea ca să lămurească lucrurile.

Germán a privit-o cu duritate.

— Vreau doar să-ţi spun un singur lucru ca să-ţi fie clar începând de astăzi, Gabi. E şi fiul meu... Nu uita.

Ochii Gábrieléi s-au umplut de lacrimi, şi-a pus rucsacul pe umărul stâng şi a luat-o pe coridor ca să iasă din casă. Germán a urmat-o şi a apucat mânerul rucsacului Gábrieléi cu intenţia de a-l căra el.

Ea s-a întors. S-a uitat fix la el şi i-a spus scurt:

— Pot şi singură.

*

Şi copilul a venit şi, aşa cum prezisese ginecologul, a fost necesară o incizie de douăzeci de centimetri în burta Gábrieléi. Tăietura şi zece capse. Dar dragostea infinită poate depăşi orice.

în timp ce perforau burta Gábrieléi, soacra şi mama ei aşteptau ascunse în sala de aşteptare a spitalului. Şi pe asta o intuia Gabriela.

Erau vorbite încă de la începutul sarcinii...

„lata mea e foarte cumsecade, dar când o apucă bâzdâcul... Ce să-i facem? Taică-său, odihnească-se-n pace, era la fel/'

Cu toate acestea, socrul şi tatăl vitreg al Gábrieléi (de-acum înainte bărbatul în halat de casă) i-au respectat voinţa şi au decis, fiecare pe cont propriu, să o lase în pace. Mai mult sau mai puţin aceeaşi situaţie în ambele familii. Mama şi soacra au ieşit din casă fiecare, tot pe cont propriu, în căutarea nepotului; dar ce-şi imaginează fata aia?

La cinci minute după ce Gabriela a ajuns în camera 207 a clinicii Dexeus, întinsă pe un pal cu rotile şi cu bebeluşul orăcăind la pieptul ei, au intrat în cameră mama şi soacra. Fără nicio disimulare. Ca şi cum nu ar fi ştiut nimic despre ce le ceruse ea de o sută de ori amândurora. Gabriela s-a uitat la German şi a zâmbit uşor.

El a ridicat din umeri vrând să spună: „Este imposibil să te lupţi cu mama ta şi cu a mea în acelaşi timp“. Le anunţase pe amândouă cu un mesaj pe Whalsapp când o pregăteau pe Gabriela să intre în sala de operaţie:

Suntem in drum spre spital.
Gabi prefera sa veniji mâine.

Germán ştia că n-o să-l bagc-n seamă.

Dar nu mai conta. Gabriela le-a văzut pe mama ei şi pe soacră cu ochii umezi şi s-a emoţionat.

— Mă laşi să-l ţin în braţe, Gabi? a întrebat soacra emoţionată.

— Bineînţeles.

I l-a pus in braţe, iar soacra a început să plângă şi să-i spună în şoaptă:

— Oh, copilaşul meu, cât de greu ne-a fost sa te aducem aici. Nici nu-ţi imaginezi.

Apoi a ridicat privirea spre fiul ei.

— Este exact ca tine, Germán. Identic. Aşa urâţel, slăbuţ, deşirat...

A doua zi, a apărut sora lui Germán şi a făcut o mulţime de fotografii cu iPhone-ul său.

După-amiază, cei doi nesuferiţi.

— La naiba, are o grămadă de păr, nu-i aşa? a spus vărul nesuferit uitându-se la bebeluşul care stătea în pătuţ. Arată ca o maimuţa.

Gabriela a râs... o amuzau acei doi membri ai familiei. A râs şi s-a uitat la German, care-l străpungea pe văr cu privirea.

— Ce gaşcă de nemernici, Gabi. Ce nesuferiţi, ce idioţi.

— Vrei să începem să vorbim despre sora-ta? Că am tăcut mâlc când îi punea iPhone-ul copilului la doi centimetri de fată.

•

— Normal, ca să-i facă poze nou-născutului.

Germán a provocat-o puţin cu privirea.

— Nu, Germán, nu e normai să-i faci două sute de fotografii unui nou-născul. Câte a făcut? Tu ştii cum poate iradia

aparatul ăla?
— Ah, Gabi, haide, nu începe.
— Să nu le posteze pe Instagram.

A observat ceva la soţul ei în felul în care a gesticulat, pentru că a adăugat în secunda următoare:
— Deja le-a postat, nu-i aşa?

Şi, iată, prima zi din viaţa bebeluşului cu hashtaguri:

#îmnubescnepoţii #nepoţi ^familie
#lovc
#dragoste #family
tfnephcws #unchi #fraţi tfunchi
#mătu.şă
copii ttniece #kids
flmătuşăramolită #instagood #bunici
tfhappy

Soacra i-a dat copilul înapoi, iar Gabi l-a pus la piept şi s-a uitat ia el aşa cum se uită mamele la bebeluşii lor: complet îndrăgostită, l-a mângâiat feţişoara cu buricele degetelor.

Cum a putut să se ivească atât de repede, în doar câteva secunde, o astfel de iubire necondiţionată? Care erau mecanismele creierului care provocau acest instinct matern? Ce era această materie cenuşie despre care oamenii de ştiinţă spuneau că se diminua în creierul matern, dar nu şi în creierul patern? Şi că îmbunătăţea conexiunile neuronale reglând empátia faţă de nou-născut. Ce substanţe chimice invadau creierul femeii ca să dea naştere la atâta iubire? Ca să iubeşti atât de intens o maimuţică, hai să zicem cimpanzeu, un cimpanzeu pe care nici măcar nu-l cunoşti.

*

Iar cimpanzeul s-a agăţat de pieptul maică-sii din prima zi şi nu i-a mai dat drumul tot anul.

— Eu mă gândesc că probabil el crede că este încă înăuntrul tău, i-a spus Germán în timp ce-şi înnoda cravata, în a treia săptămână din viaţa copilului lor. Poate că nu ştie că a ieşit. Nu şi-o fi dat seama.

S-a uitat la Gabriela, care stătea întinsă pe pat goală, doar în chiloţi, într-o rână, şi mângâia faţa micuţului în timp ce acesta sugea.

— Sau poate crede că c o extensie a corpului tău, a murmurat el ca pentru sine. Poate fi şi asta.

— Ce lucruri ciudate gândeşte tati, a spus Gabriela, sărutând faţa copilului.

Departe de a se gândi la teoriile ciudate ale soţului, ea credea, intr-adevăr, că era teribil de epuizant sa aibă o fiinţă umană conectată nonstop la corpul ei. Pentru că imediat ce copilul simţea că nu mai este deasupra începea sa oracaie. Gabriela dormea practic pe spate, toată noaptea, cu acele trei kilişoarc peste ea strivindu- i pântecul. Când se culca. îl aşeza alături, dar în puţine rânduri copilul suportase să stea mai mult de două ore fără să se urce pe ea.

N-au lipsit nici comentariile mamei şi ale soacrei cum că bebeluşii trebuie să se obişnuiască să stea singuri şi că trebuie lăsaţi să plângă, dar Gábrieléi îi intra pe o ureche şi îi ieşea pe cealaltă.

Gabriela şi German au petrecut acele minunate trei săptămâni de la începutul vieţii băieţelului lor fără să doarmă, făcând cu schimbul, pentru că Germán s-a implicat total, în privinţa bebeluşului, care voia să stea doar cu Gabriela, nu făcea mare lucru in afară de schimbat scutece. Totuşi el era însărcinat cu cumpărăturile, cu gătitul, cu curăţenia, cu logistica apartamentului...

Germán s-a uitat la iPhone-ul său. întârzia la birou.

— Sunt mort de oboseală, a spus el, îmbrăcându-şi haina. Nu ştiu cum o să lucrez fără să pot dormi. Poate că m-a prins deja bătrân momentul ăsta. Sunt un tip de patruzeci şi şapte de ani... Este... că... acum... nu ştiu cum o voi face.

— Va dormi din ce în ce mai mult, aşa a zis pediatra, i-a explicat Gabriela întorcându-şi privirea spre el.

— Crezi? Pentru că am impresia că de fiecare dată doarme tot mai puţin, a răspuns el, punând u-şi portofelul în buzunarul hainei.

— în fine... Acum e din cauza colicilor, a zis Gabriela şi i-a zâmbit afectuos. Vino, l-a rugat ea. Vino, stai lângă mine o secundă.

Germán s-a apropiat de ea şi s-a aşezat.

— O să ma ocup eu de el noaptea, a spus ea, mângâindu-l pe obraz. Stai liniştit. Oricum nu poţi face mare lucru... O să am eu grijă şi gata. O să încerc să nu te trezesc, deşi cu zbieretele pe care le scoate nu ştiu dacă voi reuşi. Dar am să încerc. Tu munceşte şi cu voi avea grijă dc copil.

German a privit-o fără să spună nu. Gabriela a continuat:
— Eu nu mă duc la serviciu. Un an, doi.
— Cum doi? Gabi, nu poţi să nu lucrezi doi ani.
— Nu contează. Sunt liber-profesionistă, pot s-o fac. Pe nimeni nu interesează dacă nu mai public articolele.
— Nu spune asta. Ai mai mult de două sute de mii de femei care aşteaptă rubrica ta de duminică.
— în fine, ştiu. Dar... Şi ce dacă? a continuat, un pic rănită. Au găsit deja o altă jurnalistă pentru interviuri. O prietenă de-ale lui Consuelo.
— Este logic să caute un înlocuitor. Eu a trebuit s-o fac cu fiecare angajată a mea. Nu fi supărată.
— Da. N-ar trebui, dar mă enervează. Uită-te şi tu ce paradox, ¡n plus, inginerele tale sunt plătite. Prin lege trebuie să le angajezi. Eu sunt liber-profesionistă.
Gabriela a ridicat din umeri.
— Sper să nu se întâmple nimic. Nu ştiu... Dacă aş avea treizeci de ani, poate că aş fi îngrijorată pentru cariera mea. Dar cariera mea profesională s-a încheiat... Şi cred, deşi nu sunt pe deplin sigură, că Eugenia o să mă angajeze din nou când îi voi spune ca mă întorc.
— Doi ani e prea mult, Gabi, a insistat German.
Gabriela şi-a băgat degetul arătător în gura copilului ca să nu mai sugă şi să-l mute la celălalt sân. Copilul a scâncit.
Gabriela s-a sprijinit de tăblia patului şi a pus copilul la celalalt sân. Germán, fără să spună nimic, i-a aşezat două perne sub

braţ.
— Nu-ţi face griji. O să am grija eu şi gata. Un salariu trebuie să-l câştigăm.
— Şi dacă ne ajută cineva? a întrebat German.
— Nu, a răspuns ca rapid.

Când cineva a fost crescut şi educat din cea mai fragedă copilărie de doici şi guvernante, poate să facă două lucruri: fie repetă modelul, fie trece în extrema cealaltă. Gabriela era în extrema cealaltă.
— Nici măcar nu ştiu de ce întreb, a zis German încruntat. Gabi, luna viitoare plec la Boston pentru opt săptămâni. Opt săptămâni, a subliniat el, deşi Gabi ştia deja acest lucru. Chiar vrei să rămâi singura cu copilul timp de opt săptămâni?
— Pot să o fac singură.
— Dacă eu aş sta opt săptămâni singur cu copilul.... îl iubesc foarte mult, dar cred că m-aş arunca de la balcon.

Gabriela a râs, iar German a făcut la fel.
— Nu vreau să rămâi singură, nu-mi place ideea. Nu e numai copilul. Trebuie să mergi la cumpărături, să pui maşina de spălat... Poate să vi se întâmple ceva.
— Mai sunt două săptămâni până să pleci. Stai liniştit.

încăpăţânată. Foarte încăpăţânată. N-avea de gând să insiste. German s-a uitat din nou la ¡Phone-ul său. Era deja în întârziere, l-a sărutat pe obraz pe ea şi pe copil şi s-a îndreptat spre uşă.
— German.

El s-a răsucit.
— Te iubesc.

*

Cele două săptămâni, copilul şi mama şi le-au petrecut cunoscându-se unul pe celălalt, cu o dragoste pură, iar German, făcându-şi griji pentru că-i lăsa singuri două luni.

— Du-te liniştit, i-a tot repetat ea înainte de a-l săruta pe buze, cu bebeluşul in braţe, stând deja în pragul uşii.

— Sun-o pe marna ta. Pe mama mea. Pe sora mea. Pe prietenele tale. Pe cine o fi, dar, Gabi, te rog, dacă ai nevoie de ajutor, cere-l.

— Fireşte că voi cere, German. Doar nu sunt proastă.

— Te sun în noaptea asta imediat ce voi ateriza.

L-a sărutat pe bebeluş, a sărutat-o şi pe ea din nou.

— Pentru orice, sun-o pe mama, da? a insistat el.

— Da, pacoste. Mmmm...

— Ce? a întrebat Germán.

— Altceva? a întrebat soţia lui.

Cât de greu îi era soţului ei să pronunţe aceste două cuvinte.

— Cred doar că lipseşte ceva....

German a sărutat-o din nou pe buze, a mângâiat-o pe obraz şi i-a spus:

— Te iubesc.

*

S-au descurcat destul de bine bebeluşul şi mama lui în acele opt săptămâni. Gabriela dormea când bebeluşul dormea. El se scula la trei dimineaţa. Sugea la sân. Dormea până la

cinci. Sugea iar la sân. Atunci ii era greu să se culce la loc, şi Gabriela se plimba cu el la piept. Aşezat cu faţa în jos. Pe umărul ei. într-o parte... Gabriela căuta toate poziţiile posibile. Şi-a făcut obiceiul să deschidă radioul la cinci dimineaţa. Aştepta să înceapă emisiunea lui Basté cu *El mân a RACI.*

De fapt, era foarte bucuroasă când auzea vocea crainicului, în fiecare dimineaţă, la ora şase fix. Nu se mai simţea singură. O nouă zi începea. Copilul adormea din nou în jurul orei şase şi jumătate, uneori şapte. Alteori nu adormea. Iar atunci Gabriela punea muzică la calculator şi ¡1 legăna.

— Dormi, scumpul meu. Dormi, te rog. Sunt epuizată.

O dispera puţin să-şi petreacă timpul la patru, cinci dimineaţa în braţe cu un bebeluş plângăcios. Gabriela, care le încercase pe toate, a găsit o cale întrucâtva neobişnuită să-l adoarmă: ii punea muzică. Muzică ceva mai tare decât normal. Era foarte ciudat, dar funcţiona. Când o mamă e treaza la patru dimineaţa, plimbându-se de colo-colo cu un bebeluş treaz, în întuneric, face orice ca să-l adoarmă.

A creat un playlist Spotify pe care l-a intitulat „Cântece pentru bebeluşul meu”.

Primul cântec era unul foarte frumos, de Silvia Perez Cruz, numit „Iglesias”. I s-a părut că bebeluşul, chiar de a doua zi, recunoştea melodia, pentru că adormea ascultând-o. Uneori o punea la nesfârşit. Gabriela se gândea la versuri în timp ce legăna copilul. Numai o femeie

îndrăgostită poate compune un cântec atât de frumos. Cine e bărbatul acela care te îmbrăţişează, Silvia? Sunt puţini bărbaţi care îmbrăţişează cum trebuie. Cine e? Şi copilul adormea cu mama lui acompaniind-o pe cântăreaţă. Iar Gabriela îl aşeza în pat şi adormea lângă el.

S-a descurcat foarte bine în cele două luni, cu excepţia procurării propriei hrane. Pentru că există un gen de mame care uită de ele pentru a se ocupa de puii lor. Gabriela dormea sau alăpta. Şi, fiindcă era atât de obosită şi îi era atât de lene să coboare să cumpere ceva şi să gătească, se trezea mâncând la cină nuci, migdale, morcovi, castraveţi, avocado, pâine cu roşii, brânză şi omletă franţuzească.

Până când cele două prietene ale ei, Silvia şi Cosirna, au vrut să restabilească tradiţia de a mânca împreuna o dată pe săptămână.

Şi când au văzut-o, evident, au certat-o şi i-au făcut un meniu bogat în fier, nu cumva să-i revină anemia de care suferise.

Au instaurat zilele de marţi. Toate zilele de marţi. Aşa cum procedaseră la întâlnirile de la Silvia, mâncarea o aduceau invitatele, iar casa în care se reuneau era cea a lăuzei sfrijite şi cu ugere de vacă.

În acea zi de marţi, când a sunat interfonul, Silvia era deja acolo cu Gabriela. Mama i-a predat copilul prietenei sale şi s-a ridicat să deschidă uşa.

— Să vedem ce are să ne spună, a zis cu

îngrijorare, iar Silvia doar şi-a arcuit sprâncenele.

Cosima le explicase deja în clinica Dexeus cele două posibilităţi din strada Berlin numărul 69: Conchita Pernanez şi N. Mikhailova.

Cosima a intrat în casă cu ochii umflaţi de nesomn şi de lacrimi.

— Q//e *et passa, Cosima?* a întrebat speriată Gabriela.

Iar spectrul Cosimei, mul, a intrat încet-încet în apartament şi Gabriela a închis uşa.

— Cosima, cc-i cu line? a întrebat Silvia când a văzut-o.

Cosima era mută. S-a aşezat pe canapea. Gabriela şi Silvia, alături de ea.

— Ce se întâmplă?

— Merge la curve, a zis dintr-odată Cosima, fără să mişte nidun muşchi.

— Poftim?-

— Bărbatul meu merge la curve.

Tăcere.

Ce mutră poţi să taci atunci când o prietenă iţi spune că bărbatul ei merge la curve? E o expresie a feţei greu de descris. Nici măcar nu ştii ce să spui. Nu ştii dacă să bagatelizezi povestea sau să continui firul tragediei. Gabriela, care trecuse deja prin asta cu o altă prietenă, era de părere că trebuie bagatelizat. Silvia era pentru divorţul imediat. Aşa că amândouă stăteau acolo, fără să ştie ce să facă sau să spună. Mute. întristate pentru ea.

— îţi vine să crezi, Gabi? Nu şi-o trage cu mine niciodată şi şi-o trage cu o cur va.

Gabriela a îmbrăţişat-o. Adevărul este

că Gabriela şi Silvia disimulau, pentru că deja intuiseră ce se întâmplă. Când Cosima le povestise la clinică despre opţiunea A – Conchita Fernăndez – şi opţiunea B – N. Mikhailova, Gabriela începuse deja să aibă anumite bănuieli. Spre deosebire de Silvia.

După ce Cosima ieşise din clinică, Gabriela i le împărtăşise.

„Chiar crezi asta?” întrebase Silvia.

„Nu ştiu. N. Mikhailova sună a prostituată rusoaică, nu-i aşa?”

„Dacă Bosco ar fi fost vreun bătrânel urât... Dar, să fim .serioşi, Bosco este scund, dar frumuşel şi are o grămadă de bani. Poate să găsească orice ţipă pe Tinder, în fine, nu cred să fie obligat să plătească pentru sex.”

Gabriela ridicase din umeri.

„Vărul meu zice că Tinder e plin de femei singure, avide, în căutare de soţi. La prima întâlnire zic că doar sex, iar a doua zi, vai ce bine mă simt cu tine. Ce drăguţ eşti. Hai să mergem la cină. E mai uşor dacă plăteşti. Ţi-o bagi şi te întorci acasă. Fără probleme după aia.”

„Vărul tău? Serios?”

Gabriela tăcuse un gest care-i trăda seriozitatea şi continuase:

„E căsătorit cu o fată înstărită din Pedralbes, are trei copii superbi, dar umblă pe la curve.”

„Oh, Doamne. Chiar că situaţia e albastră. Eu sper că Salva nu...”

„N. Mikhailova nu sună a bine”, dăduse verdictul Gabriela.

Şi cele două îşi continuaseră vizita la clinică, cu Gabriela ţinându-şi bebeluşul la piept, vorbind despre lumea întunecată

a prostituţiei, adesea de neînţeles pentru universul feminin.

Cósima s-a desprins din îmbrăţişarea Gábrieléi. Silvia o mângâia pe spate.

— Dar cum ai aflat? a întrebat Silvia.

— Am petrecut o lună mâncând orez „trei delicii” în barul unei chinezoaice, în faţa blocului de pe strada Berlin. Şi am aşteptat. Am aşteptat. Şi am văzut cum intră şi iese lumea. A intrat o fată blondă, înaltă, foarte albă şi cu părul lung. Şi câteva minute mai târziu a intrat Bosco, le-a explicat Cósima şi a oftat. Şi cum deja de două săptămâni mâneam la aceeaşi masă în barul acela în care aproape că nu intra nimeni, am început să vorbesc cu chinezoaica... şi am întrebat-o.

— Ce ai întrebat-o?

— Am arătat spre tipa respectivă când a ieşit din clădire şi am întrebat: „Cine-i fata aia?” Iar ea mi-a răspuns: „Plostituată”.

Gabriela a izbucnit în râs.

— lisuse Hristoase, Gabi! Mie nu mi se pare deloc amuzant.

— lartă-mă, iartă-mă.

Gabriela s-a oprit din râs.

— Felul în care ai imitat-o pe chinezoaică...

— Are un site.

— Chinezoaica?

— Doamne, Silvia, te-ai prostit sau ce-ai? Curva.

în secolul XXI, prostituatele de lux – în Barcelona şi in restul lumii occidentale – au, dacă nu toate, aproape toate, un site foarte decent. Singure sau în grup.

— Serios?

Cosima a dat din cap că da şi a luat MacBookul Gabrielei.
— Parola?
— 12345.
— La naiba, Gabi, ai putea să-ţi pui mintea puţin la contribuţie.

A intrat în Safari. A tastat „vvvvw.russiangirlsbarcelona.com” şi s-a deschis o pagină web cu imaginea unei femei care stătea pe spate şi care avea pielea ca de fildeş. îşi întorcea privirea spre camera de filmat, în lenjerie intimă albă şi sexy, cu ciorapi plasă tot albi, până la jumătatea coapsei şi un tatuaj fin pe umărul drept, cu litere chirilice. Parul i se revărsa pe spate. În dreapta fotografiei, pe un fundal negru şi cu litere albe, se putea citi.

Prezentarea mea

Bună, eu sunt Nataşa. Sunt rusoaică şi drăgălaşă. Dacă vrei să vibrezi, am să te las să-mi mângâi curbele şi sânii naturali. Şi picioarele, care sunt lungi şi frumoase. Când o să fii înăuntrul meu, te vei simţi fericit. Te voi face să uiţi tot ce nu înseamnă plăcere.

Gabriela şi-a trecut din nou mâna peste spatele prietenei sale. Cât de umilitor era totul. Au continuat să se uite pe pagină.

Datele mele personale

Vârsta: 29 de ani
Măsuri: 90-60-90 (sâni naturali)
înălţime: *1,74* m
Păr: Blond
Ochi: Verzi
Naţionalitate: spaniolă-rusă

Limbi: Spaniolă. Catalană. Engleză. Rusă.
Ucraineană
Comentarii: Click aici

Serviciile mele

Apartament propriu: Da
Apartament închiriat cu ora: Da
Hotel: Da
Domiciliul clientului: Da
Călătorie: Da
Petreceri: Da

Silvia şi Gabriela, enervate, suferind pentru prietena lor, analizau pagina web.

Servicii speciale

Săruturi pe gură. Masaje. Sex oral natural. Jucării erotice. Fantezii. Ejaculare facială. Striptease. Tanlra. Ploaie de aur. Costume şi fetişism. Duplex. Sex în trei. Consiliere de cuplu. Lesbiene. BDSM. CFE.

Silvia a arătat cu degetul spre ultimele două cuvinte.
— Ce e asta?
— Ce contează ce-o mai fi şi asta? a răspuns Cosima simtindu-se umilită.
— Nu ştiu, iartă-mă, nu te supăra.
Cu o zi înainte, nici Cosima nu avea habar ce însemnau aceste acronime pe care majoritatea prostituatelor care se prezentau pe site le includeau in secţiunea „servicii speciale”. A trebuit să caute pe Wikipedia.
— BDSM înseamnă *„bondage,* disciplină, dominaţie şi supunere”.

Gabriela şi Silvia au rămas mute, mai palide decât erau deja.

— GFE înseamnă *Girlfriend expcriencc,* a continuat Cosima deprimată. Prostituatele se joacă de-a iubitele clienţilor, îi îmbrăţişează, vorbesc şi mănâncă împreuna cu ei.

Gabriela, profund tulburată, a tras-o spre ea şi prietena ei şi-a sprijinit capul pe umanii său.

Ea ar fi murit dacă ar fi aflat că German plătea pentru sex.

Silvia i-a mângâiat genunchiul, gândind la fel ca Gabriela. Amândouă considerau că era mai sănătos ca soţii lor sa aibă o aventură de o noapte, decât să meargă la prostituate.

Sub GFE, intr-un alt chenar era numărul de telefon mobil al Nataşei, cu font 24, iar mai jos, tarifele:

> Tarif: 300 €/h
> 2 000 €/toată noaptea
> Am propriul apartament.
> Poţi rămâne peste noapte.

— Două mii de euro toată noaptea, a comentat Câsima şi a continuat imitând vocea soţului ei: „Astăzi rămân să dorm în atelier că am inspiraţie”. Apoi s-a imitat pe ea însăşi: „Sigur, iubitule, sigur”. A oftat. Dovadă că sunt idioată.

Imediat a dat click pe o hartă din partea stângă a paginii web, iar pagina a redirecţionat-o pe strada Berlin, la câţiva metri de scara blocului de la numărul 69.

Prostituatele, bineînţeles, nu-şi dădeau adresa exactă. Dar, ca să le fie mai uşor clienţilor, ofereau o adresă aproximativă.

— Şi acum, Cosima, ce vrei să faci? a izbucnit Silvia.

Cosima a avut nevoie de o secundă ca să răspundă:

— O femeie înşelată, încornorată, ignorata, abandonată... caută un singur lucru. A zâmbit trist.

— Răzbunare. Caută doar răzbunare.

*

Gabriela scotea alimentele pe care tocmai le cumpărase de la magazinul de mezeluri din piaţa Santa Caterina împreuna cu Silvia, care, după coşi luase rămas-bun de la Cosima, insistase să o însoţească la piaţă ca să-şi umple frigiderul gol.

— Oamenii cu mulţi bani o iau razna, nu-i aşa? O iubesc foarte mult pe Cosima, dar să vedem dacă acum, în numele răzbunării, vom sfârşi prin a fi dezmembrate de un fost militar rus.

— Şi să vedem dacă Eugenia îi acceptă ideea.

Cosima le explicase modul in care avea să se răzbune, pe lângă faptul că le ceruse să colaboreze.

Albe la faţă ca varul, o ascultaseră cum le explica tot ce intenţiona să facă Înainte de a-i cere divorţul soţului sau: un reportaj pentru *La Femne* despre prostituţie, care să se învârtă în jurul unei mărturii reale, cea a Nataşei Mikhailova. Despre adevărul vieţii sale. Un reportaj precum cele pe care le făceau împreună de ani întregi despre actriţe, compozitoare, regizoare de teatru.

„De ce să nu-i oferim unei prostituate ocazia să se exprime? Gabriela face interviul, eu o îmbrac, iar tu te ocupi de fotografii, Silvia. Nimic ce să nu fi făcut până acum/*

„Dar crezi că o să vrea?“

„O să-i plătesc cât o să-mi ceară. Sau, mai bine, cât îi plăteşte Bosco? Două mii pe noapte? Ei ii dau trei mii pentru câteva ore cu noi. Crezi că n- o să vrea?”

Gabriela şi Silvia au privit-o nedumerite.

„O să-i dai trei mii de euro?”

„Trebuie să existe un avantaj în a ii ceea ce sunt, nu?” A aşteptat o secundă înainte de a preciza: „O sărmană fata bogata”.

*

După ce au aşezat cumpărăturile – şi după ce Silvia s-a încăpăţânat să facă ordine în frigider şi să cureţe cu un burete toată bucătăria –, cele două prietene şi-au pregătit un ceai şi l-au dus în salon, unde bebeluşul încă dormea pe podea, pe pânza africană.

— Doarme în timpul zilei, a spus Gabriela ridicând din umeri şi aşezându-se pe covor lângă el. Mulţumesc pentru bucătărie, serios. Legume sortate după culori, Silvia? a zâmbit ea. Germán ar fi trebuit să se însoare cu tine.

— Chiar că eşti un mic dezastru... Germán are şi el dreptate.

— Şi tu ce mai faci? a întrebat-o Gabriela pe Silvia. Cu atâta stres şi cu atâtea chestii legate de copil, tu n-ai povestit nimic.

— Bine. Toate bune.
— Salva?
— Bine. Foarte bine. A obţinut calificarea de arbitru şi e foarte fericit. Şi aia mică e fericită la şcoală.

Silvia a luat o înghiţitură de ceai şi s-a ascuns în spatele ceştii.
— Plec la Formentera.
— Serios?

Silvia a dat din cap.
— Da, la semimaratonul despre care v-am vorbit. Nu ştiu dacă voi putea sa alerg cei douăzeci şi unu de kilometri: sunt treî-patru ore de alergat fSră să te opreşti, a încheiat Silvia cu o grimasă.
— Şi mergeţi toţi trei?
— Nu, merge doar Zaira cu mine. Salva nu poate să vină. L-au angajat arbitru la Godo.

Silvia a rămas tăcută, susţinându-i privirea Gabrielei. Gabi a intuit că mai era ceva, dar nu dormise şi avea mintea în ceaţă.
— Silvia... încerci să-mi spui ceva? a întrebat şi a ridicat din umeri. Pur şi simplu, nu înţeleg.
— Nu. Nu încerc să spun nimic, a minţit Silvia. Să vedem dacă o să ajung la linia de sosire.

Tocmai atunci s-a trezit copilul, cerând sânul mamei. Gabriela l-a luat în braţe, şi-a dezvelit pieptul şi l-a lăsat pe băieţel să-l facă şi mai praf.

Şi Silvia, inconştient, şi-a coborât privirea spre pieptul dezgolit al prietenei sale şi l-a privit aşa cum o făcuse de atâtea ori. Deşi într-un mod diferit. Ca şi cum s-ar fi pregătit pentru ceva □nume. Pentru ceva ce nici măcar ea nu

îndrăznea să facă.

*

— Da?
— Bună ziua, a spus Cosima cu telefonul mobil lipit de ureche.
— Bună ziua.
Vocea ei părea dulce, cu un uşor accent slav.
— Ei bine, ăăă... ăăă... Ei bine, ce... Ţi-am găsit numărul de telefon pe internet şi... ăăă... pe site- ul tău zice căă... în fine... că... faci sex cu femei, nu-i aşa? a întrebat-o Cosima fără să fie nevoie să simuleze că e nervoasă.
— Da, fac sex cu femei, a răspuns slava.
— Ah, e bine, asta e bine. Cosimei îi tremura vocea: Şi... când putem sa ne întâlnim?
— în seara asta, dacă vrei, la ora şase sunt liberă.
Inima Cosimei a luat-o razna. La şase? Deja? Azi? Mai bine să se gândească la ce urmează să se întâmple, nu? „Ba nu", s-a convins singură. „Mai bine acum. Dacă nu, n-am să mai dorm toată noaptea."
— OK, da, sigur. Unde?
— Depinde de cât vrei să plăteşti... Putem merge la un hotel cu ora.
— M-am uitat la locaţie. Sunt aproape de strada Berlin, îmi convine la tine acasă.
— Nu la mine acasă, a replicat Nataşa cu răceală. încă nu ne cunoaştem. Mergem la un hotel.
— Unde zici tu.
— Să mergem la Casita Amarilla. Proprietara mă cunoaşte, îmi face un preţ bun. Uita-te pe internet. O să-l găseşti.

La ora şase?
— Bine, la ora şase.
— Nu mi-ai spus numele tău.

Natașei i se păruse ciudat. Pe Cosima întrebarea a prins-o cu garda jos. Numele nu putea să i-l dea. Şi dacă Bosco îi vorbise despre ea? Probabil că nu. Dar a preferat să nu-şi spună numele real.
— Ăaă... Numele meu este... Gabrida,

Şi Natașa, care era curvă, dar nu proastă, şi-a dat seama că minţea, dar chiar şi aşa a continuat jocul ca o profesionistă ce era.
— Ne vedem la şase, Gabriela. în camera numărul zece din Casita Amarilla.

Cosima a închis isterică iPhone-ul, întrebându-se dacă minciuna prinsese sau dacă fusese vânată din zbor.

Dacă cineva ar fi putut să-i răspundă Cosimei în acel moment, i-ar fi explicat că prostituata pe care avea să o cunoască in doar câteva ore era o femeie care-şi vindea corpul şi care, în ciuda timbrului dulce al vocii, era dură, isteaţă şi vicleană.

Foarte vicleană.

Şi – spre deosebire de tine, Cosima – nu este o femeie naivă.

Pentru că, în timp ce tu alergai când erai mică în rochiţele tale fagure de miere, prin aceste peisaje frumoase, colorate într-un portocaliu molatic de piersicii castelului familiei tale, ca tatăl tău să te găsească, ca, Natașa, la aceeaşi vârsta, cinci ani, poate şase, îmbrăcată într-un hanorac roşu, vechi, care-i ajungea până la genunchi şi pe care îl moştenise de la fratele ei vitreg, cu ochii

aceia de smarald, pe care vei descoperi că îi are, alerga să se ascundă în dulap când vedea că sticlele de vodcă zburau ca să se facă ţăndări de peretele magherniţei friguroase în care locuia. Sticle de care ea se ferea şi care erau aruncate cu răutate de tatăl ei vitreg alcoolic asupra mamei ei nebune. Nataşa, dragă Cosima, prostituata cu care se culcă soţul tău, nu e naivă.

Şi astfel, fetiţa aceea veselă care alerga printre piersici şi rusoaica micuţă care se ferea de sticlele de vodcă urmau să se întâlnească peste câteva ore.

*

I

— Cum adică i-ai spus că te cheamă Gabriela? *Ets tonta o que?* Ai înnebunit sau ce?

— Te-am sunat să-ti dau adresa unde ne întâlnim, în caz că mi se întâmplă ceva.

— Nu-i spune cine eşti, pentru că atunci chiar că s-ar putea să ţi se întâmple, i-a răspuns Gabriela, neliniştita.

— E prostituată, nu criminală.

— Nu-i spune că eşti soţia lui Bosco, auzi? Nu-i spune... N-o fi criminală, dar poate crede că eşti vreo nevastă înşelată şi te pocneşte cu o lampă în cap. Of, Cosima, nu ştiu. Ce aiureală tâmpită! Nu te duce.

— Trebuie să închid. Dacă nu te sun până la opt, mă suni tu.

— Şi dacă nu-mi răspunzi?

— O să-ţi răspund.

— Şi dacă nu?

— Mmrnmm... Suni la poliţie.

— La naiba, Cosima...

— Am plecat, Gabi…
— Ascultă-mă, a întrerupt-o Gabriela, faţi o valiză cu câteva lucruri şi te muţi la mine acasă. German vine abia peste trei săptămâni. O să ne fie bine aici… Haide, prietena mea. Şi uiţi de aiureala asta tâmpită. Vino, te rog!
— Nu, Gabi, am de gând sa merg până la capăt, i-a tăiat-o ea.
— Dar care capăt, Cosima, care capăt? Bosco se culcă cu o prostituată. Nu e primul şi nu va fi nici ultimul. Asta e.
— Strada Padua numărul 83, Casita Amarilla. Ajung la ora şase.

Şi a închis,

Gabriela a aruncat telefonul Nokia pe canapea, şi-a aşezat copilul la celălalt sân şi şi-a luat MacBookul Pro. A tastat: „Casita Amarilla hotel cu ora în Barcelona”. Site-ul s-a deschis.

Primele cuvinte erau în engleza şi cu majuscule: „LOVE ROOMS”. Urmă un „deschis tot anul”. încredere. Discreţie. Sub text se f
derulau poze cu camerele care puteau fi rezervate.

Prima arăta în prim-plan un pat dublu cu o pătură neagră împăturită şi acoperită cu petale de trandafiri. Pe pat erau aşezate pe verticală două prosoape albe care unite formau o inimă. Totul era de un asemenea prost-gust, încât i se părea respingător. O tăblie din lemn de culoare închisă, două lămpi ieftine ancorate de ea – „Măcar nu poate să le ia şi să le spargă în capul Cósimei” –, totul era sordid.

iar Gábrieléi, in timp ce se uita la pozele sordidului *Lovc Hotel,* i s-a făcut milă de prietena ei multimilionară. I s-a

făcut mila de acea sărmană fată bogată care devenise una dintre prietenele ei bune. A simţit o milă profundă.

*

Transpirată şi cu un exces de adrenalină în vene, Cósima a pus mâna pe clanţa dc la camera numărul 10 din Casita Amarilla. A respirat adânc, a apăsat pe clanţă şi a intrat cu inima bubuindu-i. Lumină slabă. Roşie. Prostituata stătea întinsă pe pat făcând *scrolling* pe iPhone-u! său. Parul ei blond, lung şi drept ii acoperea spatele. Purta un maiou negru, cu bretele din dantelă. Blugi bleumarin, pantofi negri cu toc cui Martinclli. Frumoasă. Foarte frumoasă. Şi-a ridicat privirea şi a zâmbit.

— Bună.

— Bună, Nataşa, a spus Cosima cu vocea tremurândă, văzând-o pe acea femeie slavă frumoasa şi zveltă.

în prima miime de secundă a intuit că prostituata cu care se culca soţul ei era o femeie în toată puterea cuvântului şi nu o jună prostituată neajutorată, ceea ce sperase Cosima.

La rândul său, partea adversă, după zece ani de practicat prostituţia în Barcelona, ştia din gesturile nesigure şi imprecise ale femeii care se afla în faţa ei că probabil nu plătise de multe ori pentru ce avea să facă. Sau poate chiar era pentru prima dată când plătea.

Cósima şi-a deschis poşeta şi a scos un plic cu 475 de euro care includea ora şi plata pentru cameră. 1 l-a întins.

— Poţi să-i numeri, dacă vrei, a spus ea nelinişţită.

Rusoaica i-a numărat.

Au rămas în tăcere câteva secunde.

Cósima şi-a coborât privirea nervoasă.

Prostituata s-a apropiat de ea şi şi-a trecut mâna peste fusta ei. Peste pubisul ei.

Cósima, speriată, a tăcut un pas ezitant înapoi.

Prostituata a privit-o nedumerită.

— Iartă-mă, s-a scuzat Cósima.

— Ce vrei să faci? a întrebat prostituata.

Cósima a rămas tăcută, neştiind ce să răspundă.

— Pot să te văd goală? a răspuns ea nesigură.

Nataşa s-a supus fără să pună întrebări.

Ca un robot, şi-a scos pantofii Martinelli, şi-a desfăcut cureaua şi nasturii de la blugi, l-a dat jos. Purta chiloţi din dantelă albă. Sexy. Cósima, ca stilist, ştia că erau scumpi. Avea picioare frumoase şi foarte lungi şi pielea ca zăpada. Pe Cósima a durut-o gândul că soţul ei o mângâia. Nataşa şi-a scos maioul si a dat la iveală, peste sânii mici, un sutien frumos din dantelă albă care se potrivea cu chiloţii. A început să-şi desfacă sutienul.

Cosima tremura.

— Nu, a spus ca. Nu e nevoie. Rămâi în chiloţi şi sutien. Vreau doar să te privesc.

A aşteptat câteva secunde.

— Poţi sa te întorci?

Prostituata s-a întors cu spatele. Avea tatuajul acela cu litere chirilice pe umărul drept pe care Cosima ¡1 văzuse deja pe site. A observat literele: BapeHbKa.

— Ce înseamnă tatuajul? a întrebat cu voce tremurândă.

Nataşa a avut nevoie de o secundă ca să răspundă. A rostit cuvântul în ruseşte. S-a întors spre Cosima şi a zâmbit uşor.

— Voiam să te mint, dar... ¡n zece ani, eşti prima femeie care mă sună singură. Am fost sunată de cupluri, da, dar... femei singure niciodată... Şi când sunt întrebată, explic că înseamnă „libertate", „dragoste", „sex". Dar nu. Este numele maniei mele; Varenka se pronunţă în spaniolă.

Nataşa a rămas tăcută pentru o clipă.

— De ce tremuri?

— Nu tremur, a răspuns Cosima, împreunându- şi mâinile.

— Tremuri din clipa în care ai intrat pe uşă.

— Poţi să te îmbraci, dacă vrei.

Nataşa, care după atâtea experienţe nu se mai mira de nimic, şi-a luat blugii de pe pat şi i-a îmbrăcat. Cosima s-a aşezat pe canapea, fără să-şi depărteze mâinile. Nataşa s-a cocoţat pe pantofii Martinelli, în timp ce-şi punea maioul cu dantelă.

— Poţi să te aşezi? a întrebat Cosima.

Nataşa s-a supus.

Se numeşte putere.

Plăteşti.

Te ascultă.

— Uite... eu...

Cosima şi-a încleştat mâinile.

— în fine... sunt jurnalistă şi...

— Nu mă interesează, i-a tăiat-o Nataşa cu un gest ostil.

— Te-am plătit pentru o oră din timpul tău. Mai am patruzeci de minute. Cinci minute doar îmi sunt suficiente. Dacă nu

vrei să mă asculţi, dă-mi banii înapoi şi plec.

Curva, dar nu proastă.

Nataşa o asculta în tăcere şi fără să-şi coboare privirea.

— Vreau să fac un reportaj pentru revista la care lucrez.

— Ţi-am spus deja că nu mă interesează.

— Pot să te plătesc.

• • •

— Am bani.

— Gândeşte-te la cât vrei.

• • •

— Voi aduce o fotografă şi un stilist.

— Nu vreau fotografii.

— Am nevoie de fotografii.

Nataşa a refuzat.

— îmbrăcată şi cu spatele. Tatuajul tău va fi suficient. Va dura trei, patru ore cel mult. Câţi bani vrei?

Nataşa nu a răspuns imediat:

— Cât cer pentru o zi întreagă: două mii de euro,

— Vreau sa fie la tine acasă.

Nataşa a răspuns din nou cu întârziere.

— Arunci va trebui să mă plăteşti dublu.

— De acord. Te voi suna din nou săptămâna aceasta ca să organizez totul.

Prostituata a consimţit. Aristocrata s-a ridicat în picioare, a dat din cap, i-a întors spatele prostituatei şi s-a îndreptat spre ieşire.

— Scuză-mă, a spus femeia slavă.

Cosima s-a răsucit pe călcîie.

— Nu înţeleg de ce nu m-ai întrebat de la început. De ce m-ai pus să mă dezbrac in faţa ta?

Cosima a privit-o sfidător şi cu durerea pe care o poate simţi o femeie înşelată, pentru că în acel moment nu vedea o prostituată cu care se culca soţul ei, ci mai degrabă femeia frumoasă care îi fura soţul, şi a răspuns cu furie:

— Am vrut să ştiu cum se simt bărbaţii când fac asta. Ce simt ei când au o femeie la dispoziţia lor, fără niciun drept. Ce simţi când ai putere.

Prostituata a sesizat tonul războinic al Cosimei, a simţit că încerca s-o umilească şi nu ştia ce să răspundă, pentru ca nu se aşteptase la asta. Nu înţelegea mişcarea.

— Nu ţi-c frică să faci ceea ce faci? a continuat Cosima, tăioasă, ca să pună capăt discuţiei.

Totul depinde de ton. Ar fi putut fi un ton plin de compasiune, de empatie, de milă. Un alt ton. Dar tonul pe care l-a folosit a fost respingător, un ton care căuta să umilească. Pentru că o femeie goală în faţa unui străin îmbrăcat simte teamă. Oricum ai lua-o, să fii goală şi închisă intre patru pereţi este înfricoşător. înspăimântător.

— Nu ţi-e frică să faci ceea ce faci? a provocal-o Cosima.

Atunci Nataşa a eliberat-o pe zeiţa slavă pe care o purta înăuntru şi, departe de a se simţi umilită, s-a uitat la aristocrata şi a răspuns:

— Oricare ar fi numele tău, de tine... nu mi-e deloc frică.

*

Cu câţi bărbaţi te culci pe zi?
Câţi bani încasezi?

r

Cât câştigi pe lună?

Câştigul e numai al tău sau îl împărţi cu un proxenet?

Cosima a recitit ultima propoziţie pe care tocmai o scrisese intr-un caiet cu spirală. Gabriela, cu bebeluşul sugând la sân, şi Silvia o priveau cum scrie întrebările pe care intenţiona să i le pună Nataşei.

Gabriela nu ar fi îndrăznit să pună o întrebare atât de directă. De fapt, ultima chestie care o interesa pe o jurnalistă când discuta cu o prostituată era cât câştiga şi cu câţi bărbaţi se culca pe zi. Dar, de dragul durerii prietenei ei, a hotărât să fie ea cea care să preia conducerea interviului, in timp ce Cosima citea, Silvia amesteca într-o oală năut, un sfert de găină, varză, morcovi, cartofi de mărime mijlocie, un căţel de usturoi şi ulei de măsline: primul ei *cocido madri leite,* după ce o sunase pe maică-sa pentru reţetă.

— Va trebui să facem nişte cercetări înainte de a-i lua interviul, nu? Despre mafia rusească, cea care le aduce aici.

— Cosima, eşti sigură de asta? a intervenit Silvia după ce a gustat mâncarea.

— Cum ai ajuns aici, ai venit singură, ai fost să- ţi vezi familia Crăciunul trecut? a formulat Gabriela.

Cosima s-a uitat la Gabriela şi a schiţat o grimasă de genul „şi întrebarea asta ce rost are?”.

— Tu scrie. Crăciunul trecut ai călătorit în Rusia? Cu cine l-ai sărbătorit? Cu mama ta, cu tatăl tău? Ei ştiu că practici

prostituţia? Şi aici, în funcţie de ce va răspunde, trebuie pus degetul în rană.
— Ce vrei să spui?
— întreab-o despre copilăria ei.
Gabriela se gândeşte.
— Deşi este greu să ni se confeseze nouă.
— Pentru bani o va face, a răspuns Cósima.
— Pentru bani, te va lăsa să publici interviul, Cósima. Dar o să-ţi povestească doar ce vrea ea. Asta ştiu, voi simţi imediat dacă e sinceră sau nu.
— Adevărul este că mie viaţa ei mi-e indiferentă, a replicat Cósima.
— Da, dar nu şi mie, a contrazis-o Gabriela cu delicateţe. Ştiu ca pentru tine e vorba de răzbunare, că vrei să-i lipeşti interviul lui Bosco pe faţă, dar eu nu mă simt bine... Nu ştiu. E o femeie ca noi, care o avea un trecut, răni, cicatrici. Eu nu cred că se prostituează de plăcere. Nu ştiu. Nu vreau să-i fac niciun rău. Mai degrabă, contrariul.
Cósima s-a uitat în jos. Pentru că, în adâncul sufletului ei, ea chiar voia să-i facă rău: nu fizic, ci psihic. Pentru că, potrivit calculelor ei, Nataşa se culca deja cu soţul ei de ceva timp. De când el începuse să-i spună ca îşi găseşte inspiraţia noaptea. Deja doi ani? O detesta pe târfa aia. O detesta.
Aflând despre posibilul interviu cu Nataşa, Gabriela citise despre prostituţia din Barcelona. Surse pe care le considera de încredere în 2016 vorbeau despre sosirea la Barcelona a prostituatelor din toată Spania pentru a satisface cererea din timpul Mobile World Congress, o

convenţie internaţională la care şaptezeci la sută din participant! erau bărbaţi, I 10 000 în ultimul an: cadre de conducere cu salarii de peste patru mii de euro pe lună. Mai mult de 30 000 de prostituate îşi desfăceau picioarele în timpul acelor trei zile în Barcelona. Ce director de telecomunicaţii nu vrea să participe trei zile la un astfel de eveniment? Câteva şedinţe, soare, *paella,* Mediterana şi curve. Asta nu o afirma
ziarul, la asta se gândea Gabriela. Bazându-se pe ultima propoziţie dintr-un articol din *La Vanguardia,* în care un mahăr anonim spunea: „Sexul plătit în timpul MWC este pur şi simplu un ritual social".

Gabriela şi-a petrecut trei ore, intre o alăptare şi alta, citind, în timp ce Cosima şi prostituata soţului ei se cunoşteau în Casita Amarilla. Când a terminal, s-a simţit copleşită. Dacă tastai pe Google cuvintele „Prostituate Barcelona", obţineai 5,66 milioane de intrări. Gabriela şi-a amintit de o excursie cu German la Amsterdam, unde prostituatele se expuneau lasciv în lenjerie intimă, în vitrinele de pe marginea străzii din Cartierul Roşu, in inima oraşului. A citit că în Olanda, prostituţia legală (pentru că acolo, de mai bine de douăzeci de ani, cele ce lucrează în industria sexului plătesc impozite şi au asigurare socială) depăşeşte două miliarde şi jumătate de euro, 0,4 la sută din produsul intern brut al ţării, în Spania, se estima că prostituţia genera aproximativ optsprezece miliarde de euro pe an.

„Asta înseamnă mulţi bani”, s-a gândit Gabriela. „Atâta nevoie au bărbaţii de sex? Chiar aşa? Atât de mult?” în imaginarul colectiv al femeilor ca Gabriela, când cineva se gândeşte la un bărbat care merge la curve, îşi închipuie un sexagenar depravat, cu fermoarul deschis, cu trabucul în gură, mergând pe maidanele din Câmp Nou şi apropiindu-se de duduile acelea în fustiţe fucsia care îl complimenteaza pe potenţialul client. Ultimul lucru pe care şi-l imaginează o femeie ca Gabriela este un director executiv îmbrăcat în costum Armâni sau un băiat drăguţ ca Bosco, care să plătească pentru sex. S-a gândit cât de sordidă şi de bizară era această tranzacţie.

Bărbaţii care plătesc pentru sex se întreabă de ce femeile acelea îşi vând corpul?

Le pasă de ce o fac atunci când le penetrează? N-ar trebui să le fie milă? Cred ei oare ca vreuna o face de plăcere? Probabil că niclo prostituată de pe lume nu practică această profesie de plăcere.

Iar Gabriela, care gândea prea mult, se întreba dacă nu cumva durerea îi stimula pe acei bărbaţi. Durerea fetelor.

Imediat şi-a răspuns că nu, nu pute;i fi vorba de aşa ceva. „Ei nu gândesc. Pur şi simplu nu gândesc când îşi introduc penisul în vagin. Este imposibil pentru ci să gândească. Dacă ar fi conştienţi de consecinţele psihice devastatoare pe care le suferă aceste femei, ar înceta să o facă. Pentru că, dacă ar gândi şi totuşi ar face-o, asta ar denota o lipsă de empatie faţă de o altă fiinţă umană, ceea ce i-ar

face să se urască pe ei înşişi. Le-ar fi scârbă de propria lor existenţă.”

Şi atunci ce e în neregulă cu bărbaţii ăştia? Despre ce e vorba? Testosteron? Acel hormon masculin care-i face bărbaţi, dar care le anulează capacitatea empatică...

— Multe dintre aceste femei au suferit abuzuri în copilărie, Cosima. Cum ajung de la asta la a-şi vinde trupurile este ceva ce-mi scapă...

Cosima s-a uitat la Gabriela, care a ridicat din umeri,

— Mi-e un pic jenă s-o întreb toate astea. Nu ştiu ce facem... Să încercăm să servească şi la altceva decât la a-ţi pedepsi tu bărbatul?

Pentru că Gabriela era jurnalistă culturală de aproape zece ani şi lua interviuri la tot felul de femei, iar după atâţia ani, rareori rămânea surprinsă de vieţile acelor femei interesante. Ar îndrăzni să spună că mai mult de jumătate dintre femeile pe care le intervievase proveneau din familii din clasa de mijloc sau din clasa superioara, care îşi permiteau ca fiicele lor să studieze în academii de muzică, în şcoli de arte frumoase, şcoli de teatru de stat sau să urmeze cursuri la UCLA sau la New York Film Academy. Femei fără multe răni pe care să pună degetul; iar dacă existau, nici Gabriela nu putea sau nu ştia cum să le descopere. în asta rezidă talentul jurnalistului. Poate că nu era suficient de bună în profesia ei. Gabriela scrisese fraze precum:

„Mi-au făcut cadou primul meu aparat de fotografiat Super-8 la prima mea

comuniune”.

„Când eram mică, mama obişnuia să mă aşeze în poala ei în muzeul Prado”.

„Tata ne citea în fiecare seară din Josep Pla”.

Unele, poate cele mai sincere sau poate cele mai generoase, vorbeau despre copilăria lor singuratică, despre divorţurile traumatice ale părinţilor, una chiar i-a mărturisit, curajoasă, că suferise abuzuri de putere din partea unui profesor, a unui regizor. Şi, bineînţeles, a intervievat fete de cartier, cu talent înnăscut, dar cărora nu Ie lipsise niciodată o farfurie cu mâncare. Nicio poveste nu se putea compara cu viaţa rusoaicei cu ochi de smarald pe care pretindeau c-o intervievează. Niciodată nu avea să mai scrie Gabriela o poveste la fel de sfâşietoare ca a Nataşei Mikhailova.

*

— Vreau să o fac acum, a spus Cosima.

Cele trei se plimbau prin parcul Ciutadella, înspre mare. Gabriela, cu bebeluşul la piept.

— Când acum? a întrebat Silvia.

— înainte de a pleca în Senegal. Am zbor peste trei săptămâni.

Terminaseră de mâncat cu două ore în urmă. Cosirna plânsese la masă. Avea momente în care se aprindea şi părea euforică, iar altele în care-şi plângea toate lacrimile, scufundată în cea mai adâncă tristete.

i

— Mat bine să mergem pe jos şi să

vedem marea, le-a sugerat Gabriela, marea calmează.
— Dacă o facem săptămâna asta, Eugenia publică articolul săptămâna care vine. Mi-am sunat deja avocatul pentru ca Bosco să primească totul in acelaşi timp: actele de divorţ şi articolul curvei lui.

N-au scos un cuvânt, ca şi cum ar fi încercat să-i calmeze sufletul şi să-i aline durerea Cosimci. Gabriela a privit înainte; la aproximativ treizeci de metri de ele, se afla un bărbat.
— Pablo! a spus Gabriela.Vine Pablo spre noi!
— Cine? a întrebat Cosima.

Gabriela a întâlnit privirea lui Pablo fixată asupra ei. Ea şi-a coborât ochii.
— Care Pablo? a insistat Cosima, pentru că Silvia ştia perfect cine e.
— Scriitorul, Pablo Hausmann.
— Al Piei?

Gabriela a dat din cap şi şi-a ridicat privirea pentru a-şi simţi din nou zvâcnetul inimii, chiar şi cu bebeluşul la piept, aşezat într-o eşarfă înnodată.
— Puteţi să vorbiţi? a întrebat Gabriela.
— Să vorbim despre ce? a întrebat Silvia surprinsă.
— Nu ştiu, despre orice.

Pablo, la cincisprezece metri.
— Vorbim nonstop de cinci ore, puteţi să vorbiţi despre ceva anume?

Pablo, la zece metri.
— E înalt, nu-i aşa? În fotografii pare mai scund, a comentat Silvia.

Tăcere.
— Spuneţi ceva, orice.
— Dar ce vrei să spunem?

— Nu ştiu, Silvia. Ca să nu ne vadă că am amuţit.
— Povesteşte-ne ceva despre Madrid. Nu ştiu... despre „Ursul şi arbustul”.
— Nu ştiu nimic despre „Ursul şi arbustul”.
— Ceva oi şti tu! Dacă e atât de importantă sculptura unui urs care mănâncă dintr-un arbust în mijlocul Madridului...
— Ei bine, nu.
— */ tu, Cósima, no tes res mes a dir?—*
— *Jo tot el que haviu de dir jo ho he dit.*
—

Pablo, la cinci metri.

— Sunteţi tâmpite sau ce aveţi? Vă rog, puteţi să ziceţi ceva?

Pablo, la cinci metri.

Tăcere.

Pablo, la patru metri.

Tăcere.

Pablo, la trei metri.

lacere.

Pablo şi Gabriela s-au privit timid pentru o secundă.

Pablo, la un metru.

Tăcere.

Pablo, ia douăzeci de centimetri dc Gabriela.

Tăcere.

Pablo se îndepărtează.

— Sunteţi amândouă nişte idioate. Vorbim toată ziua, ba mai mult, nici nu m-aţi lăsat să vorbesc de când aţi ajuns la mine acasă. Şi exact acum nu aveţi nimic de spus?

Silvia a izbucnit în râs. Cosima a tăcut, închisă în bula ei.

— Cred că şi-a imaginat că suntem trei

ţipe ciudate sau că tocmai vorbeam despre el şi am tăcut.
— Nici pomeneală. Ce tot spui? Tu crezi că bărbaţii gândesc atâta? a replicat Silvia.
— S-a despărţit de Pia? a întrebat Cosima.
Gabriela a negat.
— E urât ce insinuezi. *Es lleig,* Gabi. Sunt mii de bărbaţi singuri, nu trebuie să-i distrugi viaţa unei femei căsătorite... în plus, îţi reamintesc că şi tu eşti căsătoritä şi ai un copil la sân.
— Dar nici nu-l cunosc, Cosima, nu mă face să mă simt prost, a răspuns ea un pic tulburată. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine când îl văd... E o dorinţă pe care nu o pot controla.
— Dar tu ce crezi... Că se uită doar la tine?
in acel moment şi analizând cuvintele Cosimei, Gabriela se simţea o naivă, pentru că ea, în cei aproape douăzeci de am de căsnicie, nu nutrise niciodată vreun sentiment faţă de vreun bărbat care nu era soţul ei, doar acel lucru atât de frumos pe care-l simţea faţă de necunoscutul cu care nu schimbase niciun cuvânt. Nu a răspuns.

*

Au ajuns pe plaja din Barceloneta, unde, pe mal, îi aştepta Zaira.
Mediterana se juca liniştită cu nuanţe de albastru-închis şi de verde. Ca mările oraşelor. Cerul se juca blând cu portocaliu, cu roz şi cu albastru pal, pe care se iveau nori subţiri şi albi. Briza te

îmbrăţişa uşor.

Marţi după-amiază. Puţini oameni pe plajă, câte un velier în depărtare.

Şi-au scos pantofii.

Cosima a ajutat-o pe Gabriela să-şi dezlege eşarfa, iar copilul a deschis ochii.

— Bună, bebe, i-a spus mama lui cu voce blândă.

Prietenele ei au înconjurat-o ca să-l privească: câtă linişte putea să transmită un copil doar printr-un zâmbet.

— Ce zâmbet frumos ai, firicel, a spus mama lui sărutându-i obrazul.

Şi copilul a zâmbit, din nou, în timp ce simţea buzele mamei lui atingându-i pielea. Şi şi-a ridicat mânuţele spre faţa Gabrielei. Iar mama i le-a sărutat.

Gabriela şi-a suflecat fusta şi a îngenuncheat pe mal, şi-a aşezat copilul în poală ca să-l dezbrace şi să-i ude picioarele în mare.

— E marea, firicel. E prima dată când eşti lângă mare.

Şi astfel, mama, alături de prietenele ei dragi, i-a prezentat copilul Mediteranei care urma să-l legene, la bine şi la rău, pentru tot restul vieţii lui.

Apoi au aşternut o pânză senegaleză de trei pe trei metri pe nisip şi s-au întins privind cerul. Pescăruşii se jucau cu norii, valurile mângâiau cu zgomot senin ţărmul.

Copilul dormea din nou, sub geaca de blugi a mamei iui, pe pântecul ei. Gabriela dormea şi ea, epuizată de forfota zilei.

Zaira a strâns-o pe Silvia de mână. Silvia a ezitat. Tocmai voia s-o întrebe pe Cosima despre ceva ce ea şi Zaira

plănuiseră cu o săptămână în urmă. Silvia a dat din cap. Zaira a strâns-o din nou de mână.
— Cosima, a început Silvia, puţin neliniştită.
— Da.
— Salva şi cu mine nu stăm foarte bine cu banii.
Silviei îi era greu sa continue.
— îmi pare rău pentru ce urmează să te întreb, serios, dar... crezi că aş putea să-ţi înapoiez cubul lui Rubik?
Cosima nu a răspuns câteva secunde. Apoi a ridicat mâna stângă şi şi-a scos inelul de aur foarte fin, de douăzeci şi patru de carate, pe care se odihneau nouă pietre preţioase, cel pe care i-l făcuse cadou Bosco la doua zile după expoziţie. 1 l-a întins Silviei.
— Ăsta valorează de trei ori mai mult.
— Nu, nu pot să-l accept.
— laJ. Ia-l sau îl arunc în mare.
Silvia l-a luat repede.
— Dar, Cosima... eşti sigură?
Era cel mai frumos inel pe care Silvia îl văzuse în viaţa ci.
— Dar eşti sigură?
— Da, sunt sigură. Pune-l mai bine pe deget. Dacă nu, o să-l pierzi.
Silvia i-a întins mâna, era o femeie cu mâini groase, nu i se potrivea.
— Mi-l ţii tu, Zaira? Ai degetele mai fine decât mine.
Zaira a ridicat mâna, iar Silvia i-a zâmbit acelei femei pe care o iubea în secret.
A luat mâna Zairei şi, foarte încet, cu toată tandreţea de care era în stare, i-a strecurat inelul pe degetul inelar.

*

Mei Ling Zhang i-a turnat o cafea cu lapte într-un pahar mamei Gabrielei. Ea îşi privea nepoţelul care dormea liniştit în cărucior.

Gabrieia îi dăduse să sugă cu zece minute în urmă, în timp ce Cosima i-o prezenta pe proprietara chinezoaică a acelui bar jalnic care devenise ceea ce s-ar fi putut numi sediul operaţional.

Sediul Operaţiunii Nataşa.

— în principiu, el va dormi două ore. Dar, mamă, dacă plânge, sună-mă imediat.

— Da, Gabi, dragă. Ştiu cum să am grijă de un copil, nu ñ neliniştită, am avut grija de tine şi de fratele tău.

Gabriela a ridicat o sprânceană. „Nu e momentul, Gabi. Nu este momentul.”

Silvia purta rucsacul în spate şi aparatul de fotografiat pe umăr. Gabriela a ridicat trepiedul. Cosima tara o valiză cu hainele cu care hotărâse s-o îmbrace pe curva lui Bosco.

— Nu-i mai spune curva lui Bosco, Cosima, haide. Nu e frumos. O cheamă Nataşa, i-a spus Gabriela cu voce blândă. Ea nu ştie ce durere îţi provoacă.

— Aş vrea sa vă reamintesc, vă rog, că nu puteţi uita nicio clipă că eu sunt Gabriela, a spus Cosima privind-o mai ales pe Silvia. Iar Gabriela este Maria. Uitaţi-mi numele.

Dacă, dintr-un motiv oarecare, Bosco îi dezvăluise numele soţiei Lui, rusoaica, auzind numele de Cósima, şi-ar fi dat seama imediat cine era ea. Pentru că în Spania sunt foarte puţine femei pe care

le cheamă Cósima: tatăl ei, un iubitor de muzică clasică, i-î alesese în cinstea Cósimei Wagner, pianistă şi compozitoare, mai degrabă cunoscută ca fiica nelegitimă a lui Franz Liszt şi marea iubire a compozitorului german Richard Wagner.

A trebuit să o convingă din nou pe Nataşa în ziua în care a sunat-o ca să stabilească interviul. Ultimă frază rostită la Casita Amarilla era otrăvitoare. Dar banii sunt bani, iar Cósima, având putere financiară, i-a oferit patru mii de euro. Curvă, dar nu şi proastă, Nataşa a încetat să se mai joace şi i-a spus direct că pe ea nu o păcălea şi că ştia că acela nu era numele ei real.

„Acum, că nu mai eşti o clientă, ai de gând să- mi spui cum te cheamă?”

A răspuns cât se poate de calm:

„Gabriela, nu te-am minţit în legătură cu asta”, a asigurat-o ea cu sânge-rece.

Prin urmare, Cosima i-a dat Gábrieléi numele de Maria.

— Silvia, te rog, tu să nu deschizi gura. Fă poze, dar nu vorbi. Şi dacă, dintr-un motiv oarecare, trebuie să i te adresezi Gábrieléi, nu uita, Gabriela e Maria.

— N-o să deschid gura, Cosima. Nu-ţi face probleme.

Au traversat trecerea de pietoni în direcţia scării blocului din strada Berlin numărul 69. Cosima îşi muşca obrazul pe dinăuntru şi îşi mişca mâinile inconştient, în timp ce privea în dreapta şi în stânga. Nu o văzuseră niciodată atât de agitată. Gabriela a mângâiat-o pe spate.

— încă mai putem da înapoi.

Cosima a clătinat din cap.

— Şi n-o să i se pară ciudat că amândouă îi puneţi întrebări şi o îmbrăcaţi?
— Nu cred. Curvclor de obicei nu li se iau interviuri.
— Nataşa, a corectat-o Gabriela cu blândeţe.

Nataşa îi aştepta în uşă. Cósima a ieşit prima din lift şi a salutat-o pe rusoaică glacial.
— Ea e Silvia, fotografa.

Silvia a spus un „bună” reţinut şi i-a strâns mâna.
— Iar ea e Maria, de asemenea jurnalistă.
— Mă bucur să te cunosc, Nataşa, a spus Gabriela.

Nataşa a zâmbit cu răceală, le-a lăsat să intre şi a închis uşa după ele.
— Unde doriţi să faceţi interviul? a întrebat Nataşa.
— Hai să vedem cum e lumina din casă, a răspuns Silvia, unde e salonul?
— Adică acolo unde munceşti tu, i-a tăiat-o Cosima, vrând s-o rănească. în camera în care faci sex cu clienţii.

Gabriela s-a simţit agresată şi s-a uitat aspru la Cosima, a văzut-o că-şi ieşise din fire. Era imposibil să faci un interviu cu atât de multă tensiune în jur.
— Să începem cu fotografiile, Nataşa, dacă nu te deranjează, a intervenit Gabriela. Scoţi ţinuta?
— Ce ţinută? a întrebat Nataşa. Nimeni nu mi-a spus nimic despre aşa ceva.
— *La Femme* colaborează cu mărci de îmbrăcăminte care plătesc editura ca să le îmbrace pe intervievate, a răspuns Cosima.

— Nu mi-ai spus nimic.
— O să arăţi minunat, nu-ţi face griji. O să-ţi placă.

Nataşa le-a condus în dormitorul ei, unde culoarea roşie era predominantă. Un covor de lână roşu, pe podea şi o pânză roşie atârnată pe perete. Un pat dublu cu baldachin mov. O măsuţă de toaletă veche, plină de sticluţe, cutii de pudră, oglinjoare, perii, rimei şi ruj roşu, Rouge de Yves Saint Laurent, Scarlet Red, Deşire...

O ferestruică dădea spre o curte interioară şi aerisea camera, in care abia dacă pătrundea lumina. Mirosea a smochine. Era un spaţiu deopotrivă sufocant şi confortabil.
— Vrei să te îmbraci aici sau...?
— Mai bine la baie.

Nataşa a ieşit urmată de Cosima şi de valiză. Gabriela a străpuns-o cu privirea pe Cosima. „Poartă-te frumos."

Câteva minute mai târziu, uşa de la baie s-a deschis şi Nataşa a apărut, îndreptându-se frumos spre ele, într-un Dior alb; Dior-ul pe care Cayetana Jiménez de la Loma-Osorio, soacra Cósimei, îl îmbrăcase în ziua nunţii. Fără pete de vin.
— Arată minunat, nu-i aşa? a spus Cosima pe un ton funebru.

„Ce-ţi mai place să-ţi faci rău singură, Cosima", s-a gândit Gabriela uitându-se la ea.

Rusoaica era superbă: subţire, înaltă, cu o piele ca fildeşul şi părul blond şi drept; rochia îi sublinia frumuseţea. Pe cine nu înfumuseţează un Dior alb de peste 100 000 de euro?

Silvia a dat din cap, fără să-i vină a crede ce-i vedeau ochii.

Ce tensiune! Cât de violent era acel prim moment!

— Nataşa, ce părere ai dacă am face fotografiile în dormitor şi apoi facem internul în salon? a spus Gabriela încercând să controleze situaţia.

Nataşa a consimţit.

— Sunt gata, a spus Silvia cu Nikonul în mână. O să-ţi arăt toate pozele, nu-ţi face griji. Am nevoie de spatele şi de profilul tău. De ce nu te aşezi în faţa măsuţei de toaletă? Pe scaun, cu spatele la mine.

Nataşa s-a aşezat, într-o atmosferă care continua să fie teribil de încordată.

Gabriela s-a uitat la Cósima care părea de pe altă lume, umilită, îndurerată. A interogat-o din priviri: „Dar tu ai fost cea care a vrut să se bage in tot rahatul ăsta... La ce te aşteptai? Soţul tău are gusturi bune şi o mulţime de bani. Doar nu era sa plătească o curvă de pe maidanul Barga”.

— începem? a întrebat Silvia in spatele aparatului de fotografiat.

Cosima s-a aşezat pe pat, nemişcată. Gabriela a privit-o pentru o secundă şi a preluat din nou frâiele. S-a apropiat de Nataşa, care era deja pe scaun, a îngenuncheat în faţa ei şi i-a aranjat rochia.

— Ce frumoasă eşti! i-a spus ea cu sinceritate.

Nataşa a zâmbit uşor, pentru că nu fusese atât de frumoasă în viaţa ei. Şi ea se simţea frumoasă. Gabriela i-a ajustat poziţia din nou respectând indicaţiile Silviei şi ordinele Cosimei —”să se vadă

tatuajul” –, apoi a ieşit din cadru şi a lăsat- o pe Silvia să-şi facă treaba: cincisprezece, douăzeci de fotografii. I le-a arătat Nataşei, mândră de cum ieşiseră.

Prima îi punea în evidenţă corpul zvelt, silueta, părul. Mai ales, tatuajul. Clienţii ei urmau s-o recunoască, pentru că tatuajul era în prim-plan într-una dintre poziţiile preferate de ciienţi. Aşa-numita *coitus a tergo.* Cunoscută în general sub numele de poziţia în patru labe. Sex pe la spate. Poziţia căţelei. Sau căţeluşei. Majoritatea, de altfel, şi pentru că nu reuşeau s-o facă cu nevestele lor, o penetraseră în anus. Toţi clienţii săi bogaţi aveau să-i recunoască tatuajul,

— Silvia… Numele tău era Silvia, nu-i aşa?

Silvia a dat din cap.

— Poţi pune fotografia asta. Chiar dacă e din profil, ¡mi place.

— OK, a zâmbit Silvia. Te superi dacă mai facem câteva poze? Coboară umerii, i-a cerut înainte de o nouă rundă de fotografii.

— Voi putea păstra vreuna dintre ele? Poţi să mi le trimiţi pe e-mail? a întrebat-o pe Silvia.

Niciodată nu i se făcuseră nişte fotografii atât de frumoase.

— Fireşte.

Au aşteptat-o în sufragerie, în timp ce ea îşi scotea rochia Dior; nu mai făceau fotografii şi trebuiau s-o ia la sfârşitul interviului.

— Eşti bine? au întrebat-o pe Cosima.

Fantoma a dat din cap.

— Abandonăm?

— Nu.
— Eşti sigură?
— Pune tu întrebările, a spus ea, uitându-se la Gabriela. Nu sunt în stare.

*

— M-am născut întT-un sat numit Kostromâ, în Rusia Centrală, aproape de fluviul Volga.
— Când ai venit în Spania?
— Acum zece ani.
— Cum ai ajuns aici?
— Cu avionul.

Gabriela a aşteptat, cerându-i din priviri sa-i spună ceva mai mult. A aşteptat. Trebuie să ştii să aştepţi.

— Un prieten ai fratelui meu, în fine, al fratelui meu vitreg, avea un contact aici. Un rus care locuia in Barcelona. Căutau fete pentru Riviera. Cunoaşteţi Riviera?

Cine nu cunoaşte Riviera? Unul dintre bordelurile cele mai mari din Europa, situat la douăzeci şi cinci de kilometri de centrul Barcelonei.

— Mi-a plătit zborul, plus vreo patru sute cincizeci de mii de ruble pentru acte, pe care eu trebuia sa-i dau înapoi; trei mii de euro, aproximativ. Şi cum se întâmplă de obicei: vii la douăzeci de ani, crezând că o să serveşti băuturi, ei îţi reţin paşaportul şi...

Gabriela înregistra totul pe un casetofon şi o privea în ochi cu toată bunăvoinţa de care era în stare. Cât de dificil trebuie să fi fost să explici toate astea, oricât de mult ar fi înseninat cei patru mii de euro pe care urma sa-i primeşti.

— Şi fratele tău vitreg ştia despre asta?
— Da, ştia, a răspuns ea cu o privire dura.
— Mama şi tatăl tău?
— Mama a murit, iar pe tata n-am ajuns să-l cunosc.

Gabriela a lăsat câteva secunde să treacă între răspuns şi întrebare, în caz că dorea să adauge ceva. Nu părea să se simtă incomodată, dar era zgârcită la vorbă.

— Mi-a spus Gabriela, a zis arătând spre Cosima, că ai numele mamei tale tatuat pe spate.

Nataşa a dat aprobator din cap.

— Aveam şase ani când a murit. Nu mi-o amintesc prea bine.

Gabriela, care scrutase camera in timp ce se aşeza, a văzut fotografia unei femei care semăna foarte mult cu Nataşa şi care ţinea în poală o fetiţă cu ochi verzi şi hanorac roşu.

— Ea este? a arătat spre fotografie.

Nataşa a consimţit.

— Cu mine,

— Cum a murit? a întrebat cu blândeţe Gabriela.

Nataşa a avut nevoie de câteva secunde ca să răspundă. Şi-a privit mâinile, apoi s-a uitat din nou la Gabriela.

— Tatăl meu vitreg a omorât-o.

Gabriela a încremenit sub acea lovitură ca de bici. A aşteptat. Trebuie să ştii să aştepţi.

— Am închis capitolul, au trecut douăzeci şi trei de ani de atunci, a spus ea cu o anumită răceală şi s-a uitat din nou la Cosima. Bărbaţii de aici îmi

provoacă mai puţină teamă decât bărbatul alături de care am trăit înainte să ajung la Barcelona.

Gabriela a aşteptat câteva secunde.

— Şi mai ai rude în Rusia?

— O soră cu care nu prea ţin legătura.

Gabriela a crezut că vede în ea femeia cea mai singură de pe lume. O femeie rece şi singuratică.

Le-a explicat cum, după închiderea bordelului Riviera în 2009, pe ea o mutaseră intr-un apartament în Cornelia cu încă patru rusoaice, la ordinele rusului căruia încă îi datorau bani.

— La scurt timp după aceea, pe el l-au băgat la închisoare pentru infracţiuni legate de droguri, nu pentru trafic de persoane. Am stat în apartament încă doua luni, am mai trecut prin alte doua apartamente şi acum locuiesc aici cu încă o rusoaică. O prietenă, fot prostituată. Acum lucrez pe cont propriu.

— Eşti o femeie frumoasă, Nataşa. Vorbeşti patru limbi străine, in afară de rusă...

Nataşa, oarecum enervată, a înţeles întrebarea.

— Am lucrai ca stewardesă in câteva rânduri, dar optzeci de curo pe zi nu sunt suficienţi ca să trăieşti, iar acum îmi aleg singură dienţii.

Gabriela a preferat să nu-şi pună problema dacă era sau nu posibil să trăiască doar cu atât şi s-a concentrat pe ultimul lucru pe care îl spusese rusoaica.

— îi alegi tu?

— Sunt mul ţi soţi infideli care preferă să repete experienţa, a spus ea cu un zâmbet fin. Eu nu creez probleme. Şi se

întorc la mine.

Fantoma Cosima s-a trezit şi a spus sec:

— Şi nu crezi că nu-i bine?

— Eu pun întrebările, a intervenit Gabriela uitându-se la Cosima.

Au petrecut încă o oră cu ea. Nu a vorbit despre abuzurile tatălui său vitreg şi nici despre fraţii ei vitregi. Nu le-a povestit. A vorbit despre doi clienţi care o plăteau bine şi despre unul care de multe ori rămânea peste noapte. Le-a vorbit despre mafiile ruseşti şi ucrainene, de care ea se eliberase când intrase rusul în închisoare. Le-a explicat că majoritatea bărbaţilor cu care se culca erau oameni obişnuiţi, bărbaţi normali care veneau să ejaculeze, fără să-i facă rău. Existau şi ticăloşi, dar cu vârsta învăţase să se descotorosească de ei. Şi au vorbit şi au tot vorbit până când Gabriela a obţinui informaţiile necesare şi suficiente pentru a umple cele două pagini din *La Femme.*

— Am să-ţi pun o întrebare de sfârşit, Nataşa, a rostit Gabriela cu un zâmbet naiv. E o întrebare prostească, te avertizez, pentru că eu sunt una dintre acele romantice cărora le place mult *Pretty Wotnan...* Ai văzut filmul?

Nataşa a zâmbit pentru prima dată în acea oră de când se aflau acolo.

— Bineînţeles, a spus ea.

— Se întâmplă vreodată asta?

— Nu cred că există vreo prostituată care să nu viseze la asta, a răspuns zâmbind. Mie nu mi s-a întâmplat. Nu am simţit niciodată nimic pentru nimeni.

A ridicat din umeri, iar Gabriela ar fi

putut jura că, atunci când a rostit următoarele cuvinte, avea ochii unei femei îndrăgostite:

— Dar arn un client... uneori cred că mă iubeşte.

7

A aşteptat o secundă. Şi-a dat o şuviţă de păr după ureche şi, ca şi cum i-ar fi fost ruşine de ceea ce voia sa spună, a încheiat:

— Şi cred asta... pentru că întotdeauna mă face să ajung la orgasm.

*

Nataşa i-a dat o carte de vizită Silviei cu adresa ei de e-mail la care sa-i trimită fotografiile şi i-a strâns mâna ca să-şi ia rămas-bun. Cosima i-a înmânat plicul cu cei patru mii de euro.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Nataşa, a spus Gabriela, ţinându-i mâna într-a ei. S-a apropiat de ea şi a sărutat-o pe amândoi obrajii; pe ea o privise drept în ochi timp de două ore. Vorbesc serios.

Nataşa i-a mulţumit pentru cuvinte şi a dat din cap.

Au luat-o în şir indian pe coridor, iar Nataşa a deschis uşa.

A ieşit Gabriela, apoi Cosima şi apoi Silvia. Iar Silvia şi-a dat seama că rochia Dior lipsea, că rămăsese în baie.

— Rochia, Cosima! a spus ea.

Şase pupile dilatate. Efect de tunel. Trei corpuri nemişcate în faţa uşii liftului, toate trei cu spatele, privirea rusoaicei sfredelindu-le.

— Cum i-ai spus?

Linişte, în timp ce Nataşa făcea conexiuni.

— lartă-mă, cum i-ai spus? a insistat ea.

Tăcere.

— Mincinoaselor! Sunteţi nişte mincinoase.

Gabriela, stânjenită, s-a întors prima. Silvia voia să moară acolo, pe loc. Nu a îndrăznit să se întoarcă. Cosima s-a întors şi a privit-o fix.

— Aş putea să-ţi dau înapoi cei patru mii de euro, dar n-am s-o fac. Nu am de gând să o fac, a zis rusoaica, sfredelind-o cu privirea. L-am întâlnit pe soţul tău la Riviera, cu mult înainte ca tu şi el să vă căsătoriţi. Calculează. Acum zece ani şi continuă să fie cu mine.

Rusoaica a aşteptat să dea lovitura de graţie şi i-a spus un lucru pe care cititorul îl ştie deja şi despre care rusoaica intuia că avea s-o distrugă pe Cosima mult mai profund decât trădarea însăşi. Şi-a înfipt smaraldele ascuţite în ea şi a încheiat:

— Ghici cine e bărbatul care mă face să ajung la orgasm.

Nataşa s-a uitat fix la Cosima şi, cu cei patru mii de euro in buzunar, un Dior de 100 000 în baie şi o furie nemărginită, le-a trântit uşa în nas.

---

16 „Acum chiar că rămân tablou” (în lb. catalană în orig.).

12 Co o *căţea pe un maidan,* tragedie contemporană scrisă de Clâudia Cedo.

18 ,,E foarte ciudat ce facem” (în lb. catalană în orig.).

19 „Şi tu, Cosima, nu ai nimic de spus?” (în lb. catalană în orig.).

20 „Eu, tot ce aveam de spus, am spus” fin lb. catalană în orig.).

7

Minciuni mărunte, fără importanţă

Cosima nu s-a mai întors la vila din bulevardul Pearson.

în noaptea aceea a dormit acasă la Gabriela şi i-a trimis un e-maiJ lui Bosco in care ii cerea divorţul.

Ştia că Nataşa avea să-l sune.

El a răspuns cu minciuni pe care Cosima nu voia să le citească.

în patru săptămâni aveau actele de divorţ semnate şi, o săptămână mai târziu, Cosima zbura spre Senegal. La războiul de ţesut din Casamance. Urma să stea o lună acolo. Avea să-i priască: treizeci de zile printre câmpuri de bumbac şi baobabi, sub soare şi în briza uşoară. Picta imprimeuri pe ţesături colorate, printre oameni simpli şi prietenoşi.

.Africa i-a liniştit sufletul.

în ziua in care trebuia să se întoarcă la Barcelona, Cosima a rămas aşezată în Terminalul 1 al aeroportului internaţional din Dakar cu cartea de îmbarcare în mână, în timp ce difuzoarele anunţau îmbarcarea.

Nu s-a ridicat.

A văzut cum pasagerii stăteau la coadă, prezentau cartea de îmbarcare stewardeselor, intrau în avion. Şi-a auzit numele de mai multe ori la difuzorul aeroportului, dar nu s-a mişcat. A aşteptat până când a văzut cum îşi lua

zborul avionul spre Barcelona.

Pentru că se hotărâse să rupă, în sfârşit, mândră şi singură, pânza de păianjen care-i învăluia viaţa.

A părăsit aeroportul şi s-a întors să amestece ocru, galben şi portocaliu într-un mic atelier textil dintr-un sătuc frumos din Casamance.

Cu oameni simpli.

în cuvintele din cântecul celor de la Pulp... cu oameni normali.

*

Cât de recunoscătoare a fost ca Germán s-a întors după două luni. Opt săptămâni frumoase, intense şi singuratice, cu bebeluşul agăţat la piept. Gabriela stătea pe canapea, cu copilul aşezat pe umăr şi se uita la televizor la monologul de deschidere a emisiunii *Late Motiv* când a auzit cheia în uşă.

— Vine tati! i-a şoptit ca fericită.

Şi tati a intrat, şi el fericit. Şi i-a îmbrăţişat.

— Ce dor mi-a fost de voi...

A acoperit-o cu sărutări pe soţia lui. Şi-a luat in braţe băieţelul şi l-a mângâiat şi l-a sărutat tandru. Ce dragoste adevărată, ce dragoste frumoasă cea nutrită de Germán pentru ţiul lui. Gabriela nu şi-ar fi imaginat niciodată cât de afectuos putea fi cu bebeluşul sau în ce măsură avea să-i dedice timpul ori de câte ori putea şi pentru tot restul vieţii sale. Uneori i se părea alt om.

Cei trei au dormit din nou, cu chiu cu vai, în acelaşi pat vreme de multe nopţi la rând. O viaţă minunată.

Au început acele băi pline de tandreţe ale Gábrieléi cu bebeluşul ei şi, în timp ce ea săpunea trupuşorul copilului, Germán, sprijinit într-un colţ, îi săpunea spatele soţiei lui. Şi gâtul. Şi pieptul. Şi dădea drumul la burete şi, simţindu-şi erecţia, îi mângâia sfârcurile.

— Germán, îi spunea tandru soţia. Copilul e aici.

— Nu-şi dă seama...

Şi îl lăsa să-i mângâie sânii şi râdea când îi vedea erecţia.

»

— Dar cum se poate aşa ceva? Aici, cu bebeluşul.

— Pentru că îmi place soţia mea, obişnuia el să spună înainte de a o săruta pe obraz.

Şi dormeau puţin. Iar German lucra mult.

Pentru că, deşi Gabriela îşi lăsa soţul să doarmă, lui îi era milă şi se trezea să o ajute.

German nu se plângea, dar în unele zile Gabriela simţea că e prostdispus. Lipsa somnului asta provoacă. Devenea pretenţios în privinţa ordinii, a curăţeniei şi a neglijenţei nevestei lui, nu că n-ar fi avut dreptate. Soţia lui aşa era, aşa fusese mereu, dar, de la apariţia copilului, povestea se acutiza.

— German, cumpăr o saltea mare şi o pun în camera copilului. Şi dorm eu cu el. O să te odihneşti mai bine.

— începem deja cu lucruri ciudate. Gabi, cumpără un pătuţ.

Gabriela nici nu l-a băgat în seamă, a cumpărat o saltea pentru doi şi a pus-o pe podeaua camerei copilului.

încăpăţânată. Foarte încăpăţânată.

Timp de o săptămână, în fiecare noapte, s-a dus de vreo patru ori din dormitor la salteaua bebeluşului. Ca un zombi dintr-o parte in alta. După o săptămână, ea şi ţâţele ei pline cu lapte s- au instalat lângă copil.

— Nu e nimic în neregulă dacă dorm în camera copilului... Mă simt prost că te duci la lucru după ce te-ai sculat de trei ori peste noapte. Şi, în plus, îmi trece somnul p)imbându-mă de colo- colo.

Totul a mers spre bine apoi: German dormea cinci, şase ore, poate chiar, cu puţin noroc, şapte ore la rând şi putea să se duca la serviciu într-o stare normala. Gabriela şi copilul aveau zile mai bune şi zile mai proaste. Se poate spune că primul an al copilului a fost minunat. Minunat, da, dar, ca in cazul tuturor cuplurilor, plin de mici şi absurde certuri matrimoniale.

După cum spunea Jimena Wright, profesoara de scriere creativă de la Writers Studio din Boston, fericirea nu încheagă o poveste, fără conflict nu există poveste, aşa că hai să trecem la conflict.

Adevărul este că, din aceste prime trei sute şaizeci şi cinci de zile din viaţa copilului el, Gabriela îşi aminteşte doar două zile proaste. Jimena explica, de asemenea, ca totul depinde de punctul de vedere. Şi, deşi, ca să hm corecţi cu povestea, ar trebui să-l întrebăm şi pe celălalt câte zile au fost proaste pentru el, în acest caz punctul de vedere este numai al Gábrieléi. Al protagonistei noastre.

Prima zi a discordiei, Gabriela ar numi-o: „Tglesias”.

A doua: „Nu mă întrerupe când vorbesc”.

în prima, „Iglesias” – numită astfel după unul dintre cele mai populare cântece ale Silviei Perez Grúz, care ei îi plac atât de mult –, copilul avea deja şase luni şi tocmai când crezi că lucrurile stau bine, că bebeluşul nu se va mai trezi din două în două ore, pentru un motiv de neînţeles, copilul o ia de la capăt.

Ora 3:37. Copilul plânge, l-ară sa deschidă ochii, aşezată pe o parte, Gabriela îşi apropie sânul de el şi crede că poate să continue să doarmă, dar nu. Rămâne în această poziţie pentru câteva minute, îşi aşază mai bine perna la spate, se sprijină pe ea şi ia copilul în braţe. Bebeluşul deschide guriţa şi se prinde de sfârc. Douăzeci de minute de la un sân ia altul. Apoi ¡1 aşază pe umăr şi-l bate uşor pe spate. Şi îl leagănă. Apoi începe să se plimbe prin casă. Copilul nu se simte comod. Se zvârcoleşte. Ea încearcă toate poziţiile pe care le poale imagina cineva. Copilul nu doarme. Ea se uită la ceas. Ora 4:40. Se plimbă. Ora 5:20.

— Haide, scumpule... Te rog, dormi.

Gabriela dă drumul la radio.

Ora şase dimineaţa: *El mân a RACI.* Basté. începe itinerarul independenţei Cataloniei. Referendumul. O zi după alta. Şi tot aşa.

Ora şapte dimineaţa: suna ceasul deşteptător al lui German.

— Hai să mergem să-l vedem pe tati, spune ea în timp ce-l mângâie pe spate pe bebeluş.

Gabriela se întinde pe pat cu soţul şi copilul ei.

— Ne-ai auzit?

El neagă.

— in fine, un pic. Dar am adormit din nou.

— Eu cred că are somnul schimbat, explică Gabriela.

Germán se ridică în tăcere.

— Totul va fi bine. O să vezi, continuă Gabriela.

Este o zi importantă pentru German fiindcă prezintă un nou proiect: sunt implicaţi patruzeci de ingineri din întreaga lume.

Germán îşi face duş. Se îmbracă. Bebeluşul e liniştit.

— Să-ţi meargă totul foarte, foarte bine.

Gabriela ¡1 sărută pe gură.

Germán pleacă fără să mănânce de dimineaţă, serios, îngrijorat.

Gabriela ia MacBookul. Deschide Spotify şi caută „Cântece pentru bebeluşul meu”. Cu *touchpad-ul* face click pe melodia „Iglesias” şi dă volumul mai tare. Da, aşa este. Mai tare decât normal. Dar funcţionează de fiecare dată: dă muzica mai tare, şi copilul adoarme, iar ea coboară din nou volumul ca sa doarmă în tăcerea deplină.

Micuţului îi place ca mama lui să cânte in timp ce îl leagănă şi amândoi ascultă muzică. Gabriela se uită pe fereastră fredonând, încet, versurile la urechea copilului. Bebeluşul închide ochii şi se calmează, chiar dacă muzica este foarte tare. Adoarme.

Gabriela trebuie să mai aştepte câteva secunde ca să coboare volumul. Dacă nu,

copilul simte şi se trezeşte. Continuă încet, fredonând cântecul acelui omagiu atât de frumos adus de cântăreaţă Ellei Fitzgerald şi lui Henry Mancink

— *Moon Rivcr, wider than a mile... I am crosssing you in style sonie ilay...*

— EŞTI NEBUNĂ!

Gabriela a simţit un pumn în plex in momentul în care l-a auzit pe bărbatul ei că urlă mai tare decât volumul muzicii şi o face nebună.

— Poftim? a răspuns ea, întorcându-se spre el-

German s-a îndreptai spre calculator şi a oprit muzica.

— Eşti nebună, Gabi? Un nou-născut nu poate asculta muzică atât de tare.

Bebeluşul s-a trezit şi a început să plângă, evident. Cinci ore îi luase ca să-l adoarmă. Cinci.

Gabriela era in stare de şoc.

— Tu ce-ai, German? Ce-ai?

— Of, Gabi, nu începe. Mi-am uitat portofelul. Am întârziat, a spus el îndreptându-se spre dormitor. Ajută-mă să-l găsesc.

Gábrieléi nu-i venea să creadă.

— Uite, ştii ceva? a spus ea, sfredelindu-l cu privirea, în timp ce se apropia de el. la-l. la-ţi fiul.

1 l-a pus in braţe.

— ¡1 culci tu, că eu de la trei dimineaţa mă tot fâţâi cu el. Suni la adunătura aia de ingineri importanţi cu care lucrezi şi le spui că începeţi mâine. Că azi nu poţi. Că e rândul tău sa-ţi adormi băiatul.

Gabriela se îndepărta pe coridor.

— Sau, uite, ar fi bine să le spui că începeţi săptămâna viitoare. Că nevastă-

ta nu a mai dormit de luni întregi şi că are nevoie de câteva zile. Le spui chestia cu reconcilierea familiei, cu feminismul, cum era cuvântul ăla? Ăăă.. Ah, îmi amintesc: *putere.* Mă duc sa fac un duş.

German a oftat cu băiatul în braţe şi a tăcut.

A crezut că soţia lui avea sa se întoarcă. El era singurul absolut necesar dintre inginerii implicaţi în proiect, iar ea ştia. Asta e chestia când eşti şef, nu poţi să dai greş şi nici nu-ţi poţi permite un concediu paternal întreg.

Numai ca Gabriela era atât de supărată încât nu s-a întors. A intrat în baie şi a închis uşa în urma ei. Germán a mers cu copilul în braţe până la uşa băii. îşi cunoaşte nevasta. Ştie ca o să iasă.

— Gabi! Mă grăbesc.

Gabriela a deschis uşa şi i-a aruncat o privire plină de ură.

— Dacă mă mai jigneşti sau mă mai faci nebună, îţi jur că plec. Iau copilul şi plec.

l-a luat bebeluşul din braţe.

— Sunt aşteptat. Ajută-mă să-mi găsesc portofelul.

Nu. Evident, nu avea să-l ajute. El, care nu-şi uita niciodată nimic. Gabriela s-a întors în sufragerie cu copilul plângându-i pe umăr.

German îşi vedea de-ale lui, ca şi cum nu ar fi numit-o nebună, îşi căuta portofelul. A căutat în dormitor, pe terasă.

S-a întors în salon.

— Mă poţi ajuta, te rog? i-a spus el.

Gabriela s-a uitat prin salon şi l-a găsit imediat, pe un scaun sub masa. L-a luat. A aşteptat, privindu-şi soţul cum ridica

paturi şi deschidea sertare.

— German, a strigat ea.

F.l s-a răsucit. Se afla la aproximativ cinci metri de ea.

Gabriela a ridicat mâna şi, cât se poate de furioasă, i l-a aruncat în faţă.

Portofelul a zburat direct spre chipul lui Germán, care l-a oprit doar pentru că a mişcat rapid mâna. Portofelul a căzut pe jos. German i-a aruncat o privire severă înainte de a îngenunchea ca să-l ridice.

Gabriela stătea cu spatele la el, ţinând pe umăr copilul care nu se mai oprea din plâns.

— Gabi, uită-te la mine.

— Iâisă-mă în pace.

— Uită-te la mine, Gabi.

Gabriela s-a întors,

— Imaginează-ţi că e invers. Că ceea ce tocmai ai făcut, să-mi arunci portofelul în faţă, fac eu. Că ţi-l azvârl eu ţie.

S-au privit unul pe altul cu furie.

— Cum se numeşte asta? a sfârşit prin a spune cu asprime German. Cum se numeşte?

S-au străpuns cu privirea. Poate că din pricina oboselii Gábrieléi. Poate din cauza acelor cinci ore de când era trează cu noaptea in cap. Poate din cauza furiei pe care o simţea faţă de soţul ei în momentele acelea. Poate pentru că fusese prea agresivă. Din toate aceste motive, ochii Gábrieléi s-au umplut de lacrimi.

German nu a aşteptat răspunsul.

S-a dus la uşă, însă nu a trântit-o gândindu-se la copil, deşi, evident, cu toţi nervii pe care îi avea, ar li făcut-o.

*

Dacă revine un moment ca ăsta? Cu douăzeci de ani de căsnicie în spate şi un fiu pe care amândoi îl adoră, da, un moment ca ăsta revine.

Cum? Asta-i o întrebare pe care şi-o pune Gabriela ci înseşi pentru că nu-şi aminteşte foarte bine când se gândeşte la asta.

Două zile tensionate. Vine weekendul. Bebeluşul plânge.

— la-l tu. Germán. Trebuie să mănânc ceva.

Şi, în timp ce Gabriela mănâncă, îl priveşte pe German cu bebeluşul pe genunchi, jucându-se cu mânuţele lui, şi dragostea soţului ei faţa de fiul lor trezeşte în ea o tandreţe infinită. Şi fireşte că nu ar pleca. Are ceea ce a visat dintotdeauna şi e fericită. Au spus cuvinte urâte şi unul, şi celălalt. Lucruri care se spun din cauza lipsei de somn.

Şi aşa, o zi, apoi alta, totul revine la normal.

Şi normalitatea a continuat timp de un an. Un an frumos. Minunat.

Germán a insistat să angajeze o femeie minunată din Honduras, cu fundul mare, pe nume Luisa, care venea la ei acasă patru ore dimineaţa, pentru că German nu mai putea face faţă haosului soţiei lui. Luisa i-a schimbat viaţa Gábrieléi: cât de uşor era totul cu ea. îi rămâneau doar lucrurile mărunte, cum ar fi să faci un duş liniştit, să iei un mic-dejun liniştit, să vorbeşti liniştită la telefon cu prietenele... şi, desigur, German să fie liniştit cu casa curată şi în ordine.

*

înainte de a trece la cea de-a doua zi de scandal a cuplului, trebuie explicat un moment simpatic din viaţa femeii honduriene şi a celei catalane. Din viaţa Luisei şi a Gábrieléi.

A doua zi în care Luisa a venit la lucru la ei, după ce patru ore a tot auzit „doamna Gabriela în sus, doamna Gabriela în jos”, Gabriela i-a cerut să se aşeze la masă lângă ea. l-a pus copilul în poală.

— Luisa.

— Spuncţi-mi, doamnă.

— Te rog, vreau să te simţi bine cu Germán şi cu mine.

— Da, doamnă. Sunt foarte mulţumită. A zâmbit. Sunteţi diferită de celelalte doamne.

— Nu ştiu ce vrei să spui cu asta, Luisa.

— Sunteţi firească.

— Luisa, nu-mi vorbi cu dumneavoastră. Nu-mi spune „doamnă“. Te rog. Poţi să-mi spui Gabriela. Sau Gabi. Cum vrei.

— Da, doamnă.

— Să vedem, Luisa...

— Spuneţi-mi, doamnă.

I-au trebuit două zile ca sa-i spună Gabi. Au format echipă bună.

— Luisa, ai văzut cartea pe care o citeam? Mi le pui aiurea în bibliotecă şi nu le găsesc, i-a zis Gabriela, uitându-se printre sutele de cărţi care existau în casa ei, pentru că Luisa, cum vedea o carte, o băga pe unde apuca.

Atunci, în ziua aceea, fiindcă Gabriela a schimbat tonul, oarecum supărată, honduriana, batjocoritoare, scoţând

cartea de la capătul raftului, i-a răspuns:
— Poftití, doamnă.

Şi i-a întins-o.

Iar Gabriela a râs şi a îmbrăţişat noul roman publicat de traducătorul şi scriitorul Pablo Hausmann.

*

A doua zi de scandal în viaţa Gábrieléi şi a lui German de la naşterea bebeluşului. Intitulată: „Nu mă întrerupe când vorbesc'*.

Nu ieşeau niciodată în oraş: nici la cină, nici la Cinema, nici la teatru, la nimic. Copilul şi ţâţa. Nimic. în plus, erau casnici amândoi, se simţeau bine acasă. Continuau să se uite la filme împreună. Germán gătea chestii gustoase. Se jucau cu copilul. Şi făceau puţin sau deloc dragoste. Partea feminină, firește, cum libidoul şi lactaţia se resping reciproc, era mereu obosită.

într-o seară, un inginer din ecliipa lui German, care se muta cu toată familia la sediul central al ASCE din Boston, a organizat o cină de rămas-bun. German, ca de obicei, oricât de apropiat i-ar fi fost prietenul său inginer, nu prea avea chef, dar s-au dus. Luisa a rămas cu copilul, care învăţase să bea cu biberonul lapte din sânul Gábrieléi.

Inginerul a organizat o cină în M/î-ul său de trei etaje din Poblenou, pentru prietenii cei mai apropiaţi. Mai erau încă cinci cupluri, printre care şi Gina, fosta iubită a lui Germán. Cea de la universitate, cu gleznele groase, împreună cu soţul ei, şi el inginer, şi amândoi membri ai echipei de lucru.

Gabriela avea senzaţia că Gina nu se simţea niciodată confortabil în preajma ei. La urma urmelor, German o lăsase pentru ea, iar noi, femeile, nici chiar cu trecerea timpului, nu uităm aceste lucruri.

A fost o seară plăcută. Mâncarea bună. Vinul. Râsetele. Germán asculta fără să intervină, pentru că e zgârcit la vorbă. Până când a început să povestească un banc amuzant din timpul petrecut de amândoi la universitatea din Boston, in legătură cu un meci de baseball al celor de la Red Sox. Când Germán vorbeşte, fiindcă vorbeşte puţin şi, pe deasupra, mai e şi şef, toată lumea ascultă. Pe şef îl asculţi. Şi, în plus, era amuzant, iar inginerii şi nevestele lor au râs. Gina râdea. Şi Gabriela, care fusese şi ea la meci, l-a întrerupt ca să nuanţeze povestea.

— Nu mă întrerupe când vorbesc, i-a spus Germán, întorcându-se spre ca.

în momentul acela, Gabriela şi-a dorit să moară. Gina, aşezată vizavi, a schimbat o privire cu ea. German a continuat ca şi cum nimic nu s- ar fi întâmplat, făcându-i pe toţi să râdă.

Evident, Gabriela nu a mai deschis gura toată seara până când au plecat.

Când s-au urcat în taxiul de întoarcere, după ce a închis portiera, Gabriela a început:

— Ce pizda mă-tii ai, Germán?!

— Vai, Gabi.

— Vai, Gabi, nu, l-a imitat ea. „Nu mă întrerupe când vorbesc.” Ce pizda mă-tii ai?

Taximetristul tăcea mormânt, atent la

fiecare cuvânt,
— Eşti un imbecil, Germán. Un imbecil.
— Nu mă jigni.
— Să nu te jignesc? Nu mă umili. Pentru că inam simţit umilita.
— Păi atunci, nu mă întrerupe când vorbesc. O faci mereu.

O face. E adevărat, în puţinele rânduri in care se duc acasă la părinţii unuia sau ai celuilalt. Fraza „Gabi, pacoste, nu mă întrerupe când vorbesc" a fost, de asemenea, spusă de multe ori, dar în familie nu există supărare.
— Chiar acum. German, dacă bebeluşul nu ar fi acasă, aş coborî din taxi şi nu m-ai mai vedea în viaţa ta.

Gabriela se simţea atât de rănită, atât de umilită...
— „Nu mă întrerupe când vorbesc"? Ce vrei să spui? Până şi soţiile prietenilor tăi şi-au coborât privirea. Inclusiv Gina.
— Nu exagera.
— Nu, nu exagerez, şi-au lăsat ochii în jos. Ştii carc-i treaba, Germán? Din cauză că eşti şef, eşti obişnuit ca toată lumea să te asculte şi să râdă la poantele tale. Nu-ti imaginezi în ce măsură... Dar ştii ce se întâmplă? Eu nu sunt nici managerul tău de proiect, nici analistul tău, nici secretara ta, nici o deşteptăciune ca fosta ta iubită. Sunt soţia ta şi te întrerup dacă am chef. Şi cu atât mai mult când e vorba de o anecdotă amuzantă a amândurora... Ce tot ai?

German s-a uitat pe geam. N-avea de gând să deschidă gura. Pentru el, discuţia era încheiată. Gabriela ştia asta.

Au rămas tăcuţi până când au ajuns acasă. Au plătit taxiul şi au coborât. în

linişte au deschis uşa blocului şi au urcat în lift Iară să scoată un cuvânt.

Au intrat în casă. Şi-au luat la revedere de la Lui sa.

— lartă-mă, Gabi, i-a spus el sincer, lartă-mă.

Gabriela nu a răspuns.

S-a dus în camera copilului. A închis uşa.

Iar mâine avea să fie o altă zi.

Şi dacă revine momentul ăsta?

Da, şi momentul acesta va reveni. Weekend tăcut. Arpegii de chitară şi îmbrăţişări cu copilul.

— Vrei să mergem la plajă?

— Mă întâlnesc cu Silvia.

Iar Gabriela se întoarce sâmbătă, cât mai târziu cu putinţă, cu bebeluşul deja adormit.

— Am fost la pescărie. Vrei să...?

— Nu mi-e foame.

Iar duminică, Gabriela se duce cu copilul la prânz acasă la mama ei, să se descarce şi revine la ora unsprezece noaptea, când Germán e deja în dormitor. Iar Gabriela nu-l salută.

German se scoală din pat.

— Ce faci?

— Bine.

Şi se duce în dormitorul copilului şi se culcă lângă el.

Şi vine ziua de luni. Şi German se întoarce la serviciu.

Şi Gabriela şi copilul pleacă, singuri, să petreacă ziua în parcul Ciutadella. Se întâlneşte o oră cu Silvia şi îi explică. Prietena ei minimalizează cele întâmplate. Iar seara, mama şi copilul se joacă în apa caldă din cadă.

German vine acasă de la serviciu şi bagă capul pe uşă.

— Pot?

Ceva ce nu întreabă niciodată, pentru că poate să intre întotdeauna. Gabriela nu răspunde. Germán intră, se aşază pe colţul căzii, îşi sărută soţia pe obraz, o mângâie pe spate şi sincer îi şopteşte din nou la ureche.

— lartă-mă.

Şi în noaptea aceea şi-o trag. Şi Gabriela, deasupra Iui, închide ochii, îşi duce mâna lui la sex, se mângâie până juisează. Deschide ochii şi il găseşte pe soţul ei privind-o.

— Te iubesc, Gabi. Te iubesc.

Şi ea se apleacă spre buzele soţului şi ¡1 sărută cu blândeţe, fără să poată să răspundă, pentru că uneori crede ca nu-l iubeşte chiar atât de mult.

*

A urmat un an liniştit şi minunat în care au urmărit cum creşte copilul.

în multe duminici, German se bucura de singurătate acasă cu ecranele, cărţile şi arpegiile lui, iar Gabriela se întâlnea cu Silvia şi cu fetiţa ei indisciplinată. îşi ofereau spaţiu unul altuia. Le plăcea să-şi acorde spaţiu unul altuia. Germán, în peştera lui. Gabriela, cu prietenele ei.

Uneori, Gabriela urca până în piaţa din Grácia. Alteori Silvia cobora în Born. îşi făceau poze ai iPhone-ul Silvici şi i le trimiteau Cósimei. Iar Cósima le trimitea fotografii cu noul ei iubit scnegalcz, superb şi foarte înalt.

Gabriela a încercat să rcînceapă să

scrie in acele patru ore în care Lui.sa era acasă, dar copilul voia mereu să fie cu mama. Luisa îl ducea în parc câteva ore, iar când se întorcea, copilul alerga spre ea, acolo unde ştia că scrie, cu uşile terasei închise şi întreba: „Mami, mami?”, iar ei în cele din urma i se făcea milă şi deschidea.

in maternitatea aceea exclusivistă, plină de activitate, nu a scris nimic. Scrisul necesită ore, singurătate şi concentrare. Să deschizi Mac-ul o oră. Să-l închizi. Să-I deschizi din nou. Să-l închizi. Nu. Aşa nu iese nimic.

Şi, în sfârşit, când copilul a împlinit doi ani, şi pentru că ea avea nevoie, nu copilul – fiindcă nu înghiţea povestea aia cum că copiii au nevoie să fie cu alţi copii –, Gabriela a căutat o grădiniţă unde să-l lase cinci ore pe zi.

A refuzat să-l ducă la o grădiniţă care nu prevedea o perioadă de adaptare. în timpul căreia mamei să i se permită să rămână cu copilul până când copilul e pregătit să stea in acel loc necunoscut. A găsit o grădiniţă Waldorf la parterul unei clădiri din Bom, cu o grădină plină de flori, pământ şi noroi, şi un zid ce adăpostea grădiniţa, acoperit pe jumătate de iederă. Zece copii, toţi ai unor expatriaţi de naţionalităţi diferite. Singurul catalan, fiul său. Se vorbea în engleza. Directoarea, o finlandeză drăguţă şi plinuţă, cu ţâţe ca nişte ulcioare. După o lună de adaptare, şi-a văzut fiul sprijinindu-şi capul de pieptul frumos al finlandezei, l-a dat un sărut pe obraz şi, cu ochii puţin înlăcrimaţi, a plecat.

— Ce fandosită eşti, Gabi. Ce snoabă.

Zaira a a prins-o de talie.

— Prefer să mă consider norocoasă. Privilegiată, e adevărat...

Zaira nu avea copii, dar avea grijă de nepoata ei de parcă i-ar fi ieşit din pântec. O făcea ca s-o ajute pe sora-sa, care, la patru luni după ce şi-a născut bebeluşul, aşa cum dictează de drept legea spaniolă, s-a întors la Mercabarna, purtând o şapcă şi un şorţ verde, ca să sorteze opt ore pe zi fructe şi legume semicongelate. După ce a dormit trei ore.

Suedia, concediu de maternitate: 16 luni.

Germania: 14 luni.

Danemarca: 12 luni.

Norvegia: 10 luni.

Spania, merită să reamintim: 4 luni.

*

Gabriela păşea fericită. Fericită. Simţindu-se femeie. Da, femeie şi nu doar mamă, după ce lăsase copilul la grădiniţă. Acei doi ani în care a stat lipită de copilul ei fuseseră cei mai frumoşi şi generoşi ani din viaţa ei. Dar gata. Doi ani. Mai e şi femeie, în afară de mamă.

A oftat şi a zâmbit in sinea ei in timp ce urca pe aleea pietruită a bulevardului Born, care, la acea oră, nu era foarte aglomerată.

Ar suna-o din nou pe Eugenia ca să-şi reia rubrica din *La Fetnme.* Luase decizia să nu mai continue ca jurnalist cultural, să nu le mai intervieveze pe acele femei interesante care aterizau in Barcelona cu propunerile lor de muzică, de dans, de

film şi de teatru. Urma să câştige mai puţini bani, dar German câştiga destul pentru amândoi. îi părea un pic rău că nu avea să mai facă niciodată parte dintr-o echipă. S-a gândit la singurătatea care se abatea asupra ei. S-a gândit la Silvia, care era însărcinată din nou, şi la cât râdeau când lucrau împreună. Poate că se înşela, dar îşi pierduse entuziasmul pentru acea faţetă a carierei sale. Din nou la Teatrul Naţional, la teatrul Lliure, la Liceu, la CCCB... Nu. Nu e corect să continue fără bucurie. Corect este să cedăm locul altora. Era deja o femeie de patruzeci şi patru de ani. Veneau din urmă jurnaliste de treizeci şi ceva de ani, însetate de succes, pe care Gabriela, într-un anumit fel, îl obţinuse deja. Cine ştie. Poate că era timpul să scrie prima carte. Păşea, veselă şi distrată, pe promenada din Born şi chiar în ziua aceea, în acea primă zi în care se simţea din nou femeie, a apărut el. Mai degrabă, a reapărut. Acel scriitor pe care îl admira, pe care nu-l cunoştea deloc, dar pe care totuşi, în mod inexplicabil şi absurd, îl dorea.

Imediat ce l-a văzut, a simţit că i se accelerează pulsul.

Era acolo, la trei metri de ea. Pablo, în faţa unei motociclete parcate pe carosabilul pietruit, alături de multe altele. Pablo a văzut-o şi a continuat să se uite la ea. Gabriela nu şi-a întors privirea. Pablo a încetat să o mai privească, şi-a pus casca de protecţie, s-a urcat pe motocicletă şi a pornit motorul.

„Ce cauţi în cartierul Born? Ce cauţi aici, Pablo?”

Dacă cineva i-ar putea răspunde, i-ar

spune că Pablo şi Pia îşi cumpăraseră şi ei un apartament tot în Born şi locuiau cu cele două fiice ale lor la mai puţin de trei sute de metri de apartamentul ci, pe strada Ribera, numărul 18.

Marţi. Ora zece dimineaţa: Gabriela îl vede din nou pe Pablo în faţa motocicletei sale, iar el se uită la ea. Inima Gabrielei bate cu putere. Pablo îşi pune casca şi porneşte motorul.

Miercuri. Ora nouă şi zece dimineaţa: Gabriela se uită spre locul în care Pablo îşi parchează motocicleta. Nu e acolo. Unde eşti? De ce îl caută? Deja din a treia zi îl caută. îşi întoarce privirea spre cafeneaua din Born, iar Pablo o priveşte din interior cu o ceaşcă de cafea în mână şi un ziar deschis pe bar. Lângă el, un taburet. Un taburet gol.

— Îmi ceri să intru? întreabă Gabriela din ochi.

Pablo îşi întoarce privirea spre ziar.

Ziua 3: Privire. Bătăi de inimă.

Ziua 4: Privire, Bătăi de inimă.

Ziua 5: Privire. Bătăi de inimă.

Ziua 6: Privire. Bătăi de inimă.

Ziua 7: Privire. Bătăi de inimă.

Ziua 8: Privire. Bătăi de inimă.

Ziua 9: Privire. Bătăi de inimă.

Ziua 10: „Unde eşti? Unde eşti, Pablo? M-arn obişnuit să te văd. Da, ştiu că nu se va întâmpla nimic. Dar e atât de frumos ce trăiesc cu tine...

Mă face să mă simt atât de vie... Atât de doritä...”.

O lună fără să-l vadă. ¡1 caută pe internet. E în turneul de lansare a romanului.

Se uită şi ascultă interviuri pe

YouTube. Măreşte o fotografie. Poartă o cămaşă neagră. E serios. E serios în toate fotografiile. Gabriela îşi apropie mâna de calculator şi cu buricele degetelor mângâie ecranul.

„Ce chipeş eşti”, zice cu voce tare în timp ce încet-încet îşi strecoară cealaltă mână sub blugi... sub chiloţi.

Ziua 40: Ştie că s-a întors. Totul e pe internet. E cald. Gabriela se îmbracă frumos într-o rochie maro din bumbac, cu bretele subţiri, cu spatele gol, care lasă să i se vadă sutienul, ea ştie asta, se fardează la ochi. îşi duce fiul la grădiniţă... înaintează pe bulevardul Bom. îl vede. Pablo se îmbracă mereu în culori închise, astăzi poartă un tricou de un albastru-intens, ţine în mână o cască neagră. „Te-ai îmbrăcat pentru mine?”

„Ce frumos arăţi, Pablo”, îi spune din ochi. „Ce frumos.”

Trec unul pe lângă altul şi se pătrund reciproc cu privirea.

Pablo se îndreaptă spre motocicletă. Gabriela ştie că îi priveşte spatele gol şi sutienul negru pe piele. I.a mai puţin de un metru de el, aude sunetul pe care-l scoate închizătoarea căştii. Şi se excită. în mod inexplicabil, Gabriela se excită. Pentru că, în imaginaţia ei, nu e vorba de buricele degetelor lui Pablo care apasă închizătoarea căştii, ci sunt buricele degetelor lui care apasă închizătoarea sutienului ei şi simte că o dezbracă, şi simte cum libidoul ii străbate corpul. îşi simte sexul umezindu-i-se. Da. Se excită. Cu un sunet imperceptibil de abia o secundă. Astfel funcţionează mintea acestei femei.

Şi aşa au trecut câteva luni de priviri şi bătăi de inimă. Luni în care mintea Gabrielei a început să secrete hormonii îndrăgostirii. A început chimia iubirii: dopamina, adrenalina, endorfînele, serotonina...

Se întreba dacă întâlnirea cu Pablo din fiecare dimineaţă era o coincidenţă a vieţii, o glumă a destinului. A hazardului. O întâmplare. Sau nu. Poate că nu. Poate, după cum explica psihologul şi eseistul elveţian Cari Gustav Jung, nu există întâmplare, ci sincronicitate între suflete, corpuri, oameni şi evenimente, iar ce ni se prezintă drept hazard ţâşneşte uneori de undeva dintr-un loc profund. Foarte profund.

*

— De ce nu-ţi permiţi să-l saluţi? a întrebat Silvia în timp ce se plimbau pe plaja Mar Bella.

— Nu îndrăznesc... Poate îmi spune: „Te cunosc?”

— Nu cred.

— în fine... Să ne imaginăm că intru in barul în care îşi ia micul-dejun şi mă aşez lângă el. Şi apoi ce... Ce-i zic?

— Nu ştiu. Orice.

— Pur şi simplu nu ştiu cum să vorbesc despre orice.

— Dar tu vorbeşti cu toată lumea.

— Vorbesc dacă o cunosc.

Gabriela s-a vizualizat pe sine, timidă, stând lângă Pablo fără să ştie ce să spună.

— ¡n viaţă ar trebui să existe elipse.

— Iar începi. Am luat bacul cu copiuţe, Gabi. Ce e chestia asta?

— Este o figură de stil care constă în omiterea unor cuvinte. într-un text nu se scriu cuvinte inutile... pentru că se subînţeleg.
— Te gândeşti la tot felul de chestii ciudate...
— Sau ca la cinema. O fată priveşte un băiat câteva secvenţe şi prin tăiere se ajunge la sărut.
— Nu există elipse în viaţă, dragă... Aşa că de vorbit va trebui să vorbiţi.
— în plus, Silvia... Tu crezi că el vrea să vorbească? După ce s-a uitat la mine nu ştiu câţi ani, tu chiar crezi că vrea să vorbească?
— Şi cu altceva să vrea?
— Să mi-o tragă.
Au râs.
— Şi tu ce vrei?
Gabriela a zâmbit timid şi, oarecum nesigură, a continuat.
— Eu vreau să fac dragoste cu el.

*

Mei Ling Zhang a înhăţat o cârpă şi a început să şteargă barul fără să-şi ia ochii de la masa numărul trei. Vigilentă. Prostituata şi o tipa cu un bebeluş la piept, care îi era familiară, se uitau la nişte fotografii pe un laptop.
— Alege-o pe cea care îţi place cel mai mult şi aceea va fi publicată, i-a spus Gabriela Nataşei.
Gabriela nu-şi scosese povestea aceea sfâşietoare din cap. înainte de a o suna pe Nataşa, a citit interviul pe care i-l

luaseră în urmă cu mai bine de un an.

Ea chiar simţea o profundă compasiune pentru Nataşa. Practic, a petrecut şase luni ca să dea formă unui text de două pagini. O scriitoare cunoaşte puterea de convingere a cuvintelor. Ştie şi are capacitatea să impresioneze, sa manipuleze, să-i provoace emoţie celui care citeşte.

Şase luni doar scriind şi rescriind două pagini înseamnă mult timp. Este singurul lucru pe care l-a făcut, în afară de a avea grijă de copil. în fiecare zi, îşi citea şi recitea propriile cuvinte. Scria şi rescria fiecare propoziţie la nesfârşit. Introducea adjective. Le scotea. Schimba virgulele cu puncte. Căuta sinonime. Iar şi iar, vreme de şase luni.

Nu ar fi publicat niciodată acel text atât de elaborat fără aprobarea prealabilă a Nataşei. A sunat-o. I-a spus: „Eu sunt adevărata Gabriela”. Nataşa a fost pe punctul să închidă. „Vreau doar să-ţi trimit un text şi să-l citeşti.” I l-a trimis. Şi da, Nataşa a fost atât de emoţionată când a citit rezumatul sfâşietor al propriei vieţi, încât nu a putut spune nu.

Bineînţeles, textul îi oferea putere.

Şi iată-Ie acolo pe Nataşa, Gabriela, copilul şi Mei Ling, care nu le slăbea din ochi.

A ales o fotografie frumoasă cu ea stând cu spatele. Avea tatuajul pe jumătate acoperit de pletele blonde şi era îmbrăcată într-o extrem de scumpă rochie Dior. Două săptămâni mai târziu, interviul a fost publicat cu un titlu simplu. Numele protagonistei. „Nataşa”.

8

Generozitatea soţului

/

Filmin, Movistar, Netflix, ATRESplayer, HBO şi Amazon Prime.

Germán şi Gabriela le aveau pe toate.

Zece minute uitându-se la grila de programe. Nu au nimerit-o. German mângâia gleznele soţiei lui.

— German, nu am chef, a spus Gabriela cu tact.

— Gabi, a răspuns el delicat. Tu nu ai chef niciodată.

— E normal... Nu ştiu, nici prietenele mele nu au chef. Serios... F. obositor sa stai cu copilul.

Gabriela a aşteptat o secundă pentru că ştia că German era plictisit de scuzele ei.

— Crezi că ni se întâmplă doar nouă, dar toată lumea e la fel. Fără să vrea să-l rănească a sfârşit prin a spune: Dar cum tu nu vorbeşti cu nimeni...

— Ce enervantă eşti că-mi spui că nu vorbesc cu nimeni.

Germán, bosumflat, i-a dat telecomanda. I-a simţit proasta dispoziţie încă de la primul cuvânt al conversaţiei.

— Mă duc să mă culc.

Germán a dat laoparte picioarele soţiei şi a lăsat-o singură, întinsa pe canapea.

Gabriela a oftat. Se simţea prost. Bineînţeles că se simţea prost. Nu mai făcuseră dragoste de luni întregi, dar pur şi simplu nu avea chef, nu simţea niciun

fel de dorinţă. îşi adoră soţul, il iubeşte, dar nu-l doreşte. Nu-l mai doreşte. Şi nu ştie de ce.

Uneori, când Gabriela vorbeşte cu prietenele ei căsătorite – nu numai cu Silvia şi cu Cosirna, ci şi cu fostele colege de şcoala, de la universitate, cu mama ei, cu cumnatele ei, soţiile celor doi nesuferiţi –, se gândeşte la generozitatea soţilor. La cât de generoşi sunt în dorinţa lor faţă de trupurile femeilor. Le doresc, oricât de mult timp ar fi trecut de când sunt împreună. Nu contează că trupurile nevestelor au îmbătrânit.

in asta constă generozitatea soţului.

Poate ca sunt căsătoriţi de cinci, zece, cincisprezece, douăzeci de ani. De treizeci de ani, ca mama Gábrieléi cu bărbatul în halat. Pe Gabriela o emoţionează să-l vadă pe bărbatul în halat cum o îmbrăţişează pe mama ei de Crăciun şi cum o sărută pe gură. Cum se joacă cu ea la şaptezeci şi doi de ani. Ştie că bărbatul în halat va dori să facă dragoste în acea noapte, iar mama lui o va evita.

Cât de frumoasă e generozitatea soţului.

Şi Gábrieléi i-ar plăcea să creadă că generalizează. Poate că asta e. Li se întâmpla doar femeilor din familia ei. Se întâmplă doar în imensul ei cerc de prietene. E posibil. Să sperăm.

Dar ea aude doar de soţi care cerşesc trupurile soţiilor. Şi de neveste care evită corpurile soţilor.

Gabriela a închis televizorul. S-a ridicat. A înaintat pe coridor până în

dormitor. German era pe terasă. în spaţiul Gábrieléi. în propria ei cameră. Unde scrie în fiecare dimineaţă. Unde totul este întotdeauna in dezordine.

German nu intra niciodată acolo. Insă acum strângea hainele puse la uscat pe frânghia dinspre curtea interioară a blocului. De treaba asta se ocupă, de obicei, ea sau Luisa. Gabriela crede că o face ca să-şi distraga atenţia de alte lucruri.

Gabriela s-a apropiat de el şi, din spate, l-a cuprins în braţe.

— Nu te supăra, a spus ea tandru, sărutându-l pe spate.

— Nu mă supăr, a răspuns German. Dar, Gabi, din când in când, chiar dacă doar o dată pe lună, vreau să fac dragoste cu soţia mea.

Gabriela l-a sărutai pe buze, o dată şi încă o dată. Şi încă o dată.

A închis ochii în timp ce-şi săruta delicat soţul, şi-a forţat dorinţa, pentru că ştie că, daca o forţează, o stârneşte. Iar Gabriela, stârnindu-şi dorinţa, a găsit un alt bărbat în gândurile ci. De neînţeles, dar credea că sărută un alt bărbat. Credea că îl sărută pe acel bărbat care o privea în fiecare dimineaţă şi o făcea să se simtă femeie. Se gândea că acele sărutări gingaşe i le dădea lui Pablo, nu lui German.

A mângâiat erecţia lui Germán, Lmaginându-şi că îi mângâie erecţia lui Pablo.

L-a tras de mână, l-a dus în cameră şi l-a culcat pe pat. Şi-a coborât o bretea de la cămaşa de noapte, apoi pe cealaltă. A

lăsat-o să cadă şi a rămas goală. L-a văzut pe Germán cum o privea. A închis ochii, şi-a imaginat că e Pablo cel care se uita la ea goală şi s-a excitat. S-a excitat foarte tare. Şi-a depărtat picioarele şi s-a urcat deasupra lui Germán. Şi cu gândul la Pablo, şi numai la Pablo, s-a contopit cu trupul soţului ei.

Şi a înnebunit între trupul soţului şi cel al amantului imaginar.

Şi-a schimbat poziţia ca o pisică în călduri.

Deasupra. Jos. in lateral. Mierea ţâşnea din ea în timp ce soţul ei o penetra. Şi a simţit atât de mult... Totul era atât de real...

S-a jucat, şi s-a jucat, şi s-a jucat cu ochii închişi şi, in tot acest timp, Germán o penetra îmbrăţişându-i spatele. Gabriela i-a luat mâna şi, imaginându-şi mâna lui Pablo, şi-a dus-o la sex.

Mâinile lui Pablo îi mângâiau sexul, mişcându-se în cercuri. Şi Pablo era cel care mângâia acea bucăţică unde se concentra plăcerea. Iar Gabriela, plină de dorinţă, cu un oftat adânc şi, gândindu-se la Pablo, şi numai la Pablo, s-a topit.

*

— Dumnezeule, Gabi, ce s-a întâmplat cu tine? i-a spus Germán, serios cum era din fire, după ce au terminat. Ziceai că n-ai chef... Dar mi-ai băgat limba în gură. Tu, care nu săruţi cu limba. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, a râs ca. Dar ţi-a plăcut? a întrebat, oarecum ameţita.

Ixi naiba, soţul ei era un tip deştept.

Despre asta vorbim în toată cartea, poate că şi-o fi dat seama de ceva.

— Bineînţeles că mi-a plăcut. Mi-a plăcut la nebunie. Ce nu înţeleg e de ce, la cât de bine te simţi, vrei să o faci doar o data pe lună.

Gabriela a râs din nou.

— De ce râzi, prostuţo?

A sărutat-o pe buze, tandru.

— Nu ştiu... i-a răspuns ea cu un zâmbet.

Germán i-a spus „te iubesc”. Şi gol, fericit şi simţindu-se foarte bărbat, s-a îndreptat spre baie.

Gabriela, muşcându-şi buza de jos, a ridicat cearşaful care căzuse de pe pat, şi-a acoperit corpul gol şi a zâmbit ştrengăreşte. A închis ochii şi, după prima partidă în trei din viaţa ei, a adormit.

*

Palmele Cosimei erau deschise, larg desfăcute. Vârfurile degetelor mari se atingeau între ele.

Gabriela şi Silvia se holbau amuţite la mâinile prietenei lor. Se aflau toate trei împreună în Dos Palillos, de pe strada Elisabets.

— Nu-mi vine să cred, a spus Silvia.

— Jur, a răspuns Cosima.

Gabriela şi Silvia s-au uitat la palmele prietenei lor.

— Dar cât de mare este? Treizeci de centimetri?

— Nu ştiu. Nu i-am măsurat-o, dar ceva de genul ăsta.

— E imposibil.

— Mie aşa ceva nu-mi intră.

— *Peri) aixd (¡nan estâ relaxat,* i-a

explicat Cosima Gabrielei.
— Vh, *Iwme, va!*
— Când e relaxat? a tradus Silvia pentru sine, cu neîncredere.
— Jur ca...
Cosima simţea că îi puneau la îndoială cuvintele.
— Dar de ce nu mă credeţi? Pe voi n-am cum să vă mint, fiindcă-mi cunoaşteţi toate mizeriile... Să ne înţelegem, este dimensiunea medie in Senegal. Doar nu vă închipuiţi că e vorba doar de soţul meu.
Pentru că da, Cosima se recăsătorise.
Tăcere. I-au privit din nou mâinile.
— Al naibii să fie, asta e tare, frate, nu-i aşa? a răspuns Silvia.
— Ei bine, vă mărturisesc că, atunci când am văzut-o prima dată, m-am speriat, a continuat Cosima, schiţând o grimasă. Asta-i adevărul. Mă simţeam incapabilă. Şi, foarte seriosă şi îngrijorată, i-am spus: *Les fcmrnes cspagnoles ne son pas habituees ă cette talie.*[21]
Gabriela a izbucnit in râs.
— Şi, în afară de aprofundarea acestei teme care vă place atât de mult... Dragile mele, am să vă dau o veste.
Zâmbetul Cósimei era atât de strălucitor, încât Gabriela a înţeles. Cósima şi-a pus mâna pe pântec şi şi-a coborât privirea.
Gabriela a ţipat şi a îmbrăţişat-o. Gabriela se bucura pentru această sarcină de parcă ar fi fost a ei. Şi-a strâns în braţe prietena.
Şi, pentru că Gábrieléi îi plac atât de

mult elipsele, există una foarte mare în roman în care nu sunt explicate zilele, lunile anului pe care Cósima l-a petrecut rănită, foarte rănită. Şi în acest răstimp îşi scriau adesea e-mailuri, iar Gabriela întotdeauna încheia cu un:

> Totul trece, prietena mea.
> Totul trece. Te îmbrăţişez din
> depărtare. Te iubesc. Prietena
> ta mereu,
>
> Gabi

Astfel, durerea Cósimei s-a atenuat şi, treptat, a încetat să nu se mai simtă o femeie distrusă şi trădată şi a început să se simtă din nou femeie.

— Sunt doar de puţin timp.

Silvia a ţipat pentru că ea înţelegea totul cu întârziere şi s-au îmbrăţişat toate trei.

— în cât eşti?

— în şase săptămâni. Mă întorc în Senegal săptămâna viitoare, dar voi veni să nasc aici. Cheikh va veni cu mine. Şi, in fine...

Cósima le-a privit pe amândouă în ochi şi, cu un zâmbet foarte frumos, a continuat:

— Mi-ar plăcea foarte tare, dacă şi voi vreţi, să fiţi alături de mine la naştere.

Şi momentul s-a transformat într-un ocean de lacrimi ale unor prietene care se iubesc. Care se adoră. Care se iubesc de-acum pentru tot restul vieţii lor.

21 „Femeile spaniole nu sunt obişnuite cu mărimea asta” (in Ib. franceză în orlg.).

9
Dorinţă

Gabriela înaintează singură pe bulevardul Born, în drum spre casă. Acelaşi drum pe care il parcurge în fiecare zi ca să-şi lase fiul la grădiniţă, dar acum, noaptea, la 2:25, totul este întunecat, doar strălucirea portocalie a felinarelor luminează strada pustie. Râde în sinea ei amintindu-şi de palmele dcchise ale Cosimei.

încă nu o ştie, dar în mai puţin de treizeci de secunde viaţa ei se va schimba. Viaţa aceea tihnită, senină şi stabilă pe care a construit-o timp de douăzeci de ani se va schimba. Peste treizeci de secunde. Va lua o întorsătură neaşteptată de o sută optzeci de grade. Se numeşte dorinţă. Va ajunge să dorească aşa cum de ani întregi nu o mai făcea.

Nu ştie că Pablo o să parcheze motocicleta acolo unde o parchează în fiecare dimineaţă. Nu ştie că se vor revedea, de data aceasta noaptea. Fără vecini. Fără nimeni. Doar ci doi. în douăzeci de secunde.

Gabriela aude zgomotul unei motociclete şi se uită înapoi. Pulsul i se accelerează când recunoaşte motocicleta lui Pablo. Inima îi zvâcneşte, o doare când bate.

Pablo parchează la zece metri de ea şi îşi dă jos casca, deocamdată fără să o fi văzut.

E aceeaşi stradă ca întotdeauna, doar că e întunecată, pustie.

Pablo coboară de pe motocicletă şi, în sfârşit, o vede. Se uită unul la altul.

Inima o doare. E capabilă să recunoască miile de substanţe chimice care ii modifică organismul. Gabriela ar putea să facă un ocol şi să o ia pe altă stradă ca să nu treacă pe lângă el, însă continuă să înainteze spre el, fără să-l scape din ochi, şi, pentru prima dată de la acea prima întâlnire la Târgul de la Londra, el nu-şi întoarce privirea.

De data aceasta, Gabriela este cea care nu rezistă şi îşi pleacă ochii, în timp ce inima incă îi bate cu putere.

Când ajunge la doi metri de el, îşi ridica din nou privirea, doar ca să verifice daca el se mai uită la ea.

„Un bărbat nu se uită aşa la o femeie dacă nu o doreşte, Pablo... Salută-mă”, îi spune ca în gând.

Se află la doar un metru distanţă. Timidă, îşi coboară din nou ochii şi trece pe lângă el, continuând să meargă. F. deja cu spatele şi l-a lăsat în urmă – cu inima încă bătându-i dureros –, dar se opreşte şi într-o fracţiune de secundă îşi spune: „întoarce-te. întoarce-te acum, pentru că s-ar putea să plece. Poate ca nici nu mai e”.

Gabriela respiră şi se întoarce încet spre el. Şi da. Bineînţeles că-l găseşte acolo. El o priveşte nemişcat, la o distanţă de un braţ de ea.

Gabriela nu îndrăzneşte să se apropie. Pablo este cel care păşeşte spre ea. Da. Păşeşte spre Gabriela.

Ajunge lângă ea şi, evitând cuvintele

inutile, îşi afundă mâinile în părul ei, îşi apropie buzele de buzele Gábrieléi şi, după zece ani de priviri timide, o sărută.

Iar limba timidă a lui Pablo cere să pătrundă. Şi Gabriela îşi desface buzele, lăsând-o să intre, închide ochii. îşi simte sufletul, dorinţa reţinută de atâţia ani străbătându-i corpul. Limba caldă a lui Pablo se joacă, încet, cu a ei. Şi Gabriela simte plăcerea alunecându-i prin corp şi coborând spre piept, spre pântec, spre sex. Picioarele i se înmoaie. Saliva lui Pablo. Gustul lui Pablo. Mirosul lui Pablo. Şi limba lui care se joacă în continuare cu a ei.

Dorinţa şi plăcerea o inundă. Doar cu un sărut.

El se retrage în cele din urmă şi îi aranjează o şuviţă de par, dându-i-o după ureche in timp ce se uită în ochii ei.

— Bună, Gabriela, spune el în şoaptă.

Ea zâmbeşte. îi ştie numele...

— Bună, Pablo.

îl mângâie pe obraz.

Pablo o sărută din nou. Se uită unul la celălalt preţ de câteva secunde.

— Ultimul lucru pe care am chef să-l fac acum este să plec... îi spune Pablo cu o voce blândă. Dar în patru ore iau trenul AVE spre Madrid, voi fi plecat până vineri. îţi promit că aş rămâne toată noaptea cu tine. Dar azi nu pot.

l-o spune pur şi simplu. Ca şi cum s-ar cunoaşte de-o viaţă.

Gabriela dă din cap în timp ce se topeşte pe dinăuntru, plină de dorinţă.

— Am o garsonieră în Barceloneta. Lucrez acolo în fiecare zi. Voi fi acolo vineri.

— OK, îi răspunde ea nesigură,
— Ai pe ce să notezi?
— îmi voi aminti. Spune-mi.
— Strada Pescadors, numărul 25. Prima uşă la ultimul etaj.
— De acord.
— Vineri dimineaţă, după-amiază... voi fi acolo până la ora opt.

Gabriela consimte, dar nu răspunde.

Şi Pablo îşi înfige din nou mâinile în parul ei şi o sărută pe îndelete. Limbile lor se mângâie reciproc pentru o secundă şi el o imploră:
— Vino, Gabriela... Te rog...

*

în noaptea aceea, Gabriela s-a întors acasă ameţită de dorinţă. A deschis uşa, şi-a agăţat paltonul în cuier şi a înaintat pe coridor până în dormitor. Fiul şi soţul ei dormeau lipiţi unul de altul. A respirat adânc şi s-a băgat in pat lângă ei, plină de dopamină, adrenalină, oxitocină şi serotonină. Nu, fireşte, nu a adormit.

A

Rimei negru Chanel, pentru că vânzătoarea de la magazinul El Corte Inglés i-a spus că sculptează volumul. De acolo, urcă pe scara rulantă la raionul de lenjerie de la etajul şapte, pentru că o femeie care va fi necredincioasă o dată in viaţă nu poate apărea în faţa amantului cu un sutien oarecare din bumbac organic de culoare bej. După o mulţime de căutări, adaugă coinpleului nişte chiloţei negri, superbi, din dantelă brodată. Eleganţi, dar sexy. Sutien negru

asortat. Nu a avut niciodată lenjerie intimă frumoasă. Abia aşteaptă să o îmbrace.

lese din El Corte Inglés un pic neliniştită. E joi, mâine va fi vineri, iar vineri se va culca pentru prima dată, după douăzeci de ani de fidelitate, cu un bărbat care nu este soţul ei. Neliniştită. Nervoasă. Euforică. Temătoare. Fericită. Ameţită. în acelaşi timp, răvăşită de dorinţă. O mare dorinţă. Pentru că în anticipare stă totul. îşi simte mierea sexului răspândindu-i- se prin corp cu o zi mai devreme. Respiră.

Se întinde pe jumătate dezbrăcată într-un salon dc înfrumuseţare şi îşi face un tratament complet: curăţare facială, sprâncene, picioare, zonă inghinală.

— Loli, nu-mi pune ceară peste cezariană, că îmi dă fiori.

— Ştiuuu, răspunde afectuoasă cosmeticiana, care îi înfrumuseţează corpul de la optsprezece ani.

Şi, în timp ce mâinile lui Loli îi ating pubisul pentru a-i îndepărta ceara fierbinte din zona inghinală, îşi promite în sinea ei că va fi doar o singură dată. O singură dată.

*

— Eugenia, pot să te întreb ceva?

Stăteau amândouă pe terasa de la Norai Raval, un restaurant situat în grădina Muzeului Maritim, aşteptând primul fel de mâncare din meniu. Fuseseră să vadă o expoziţie la Centrul de Artă Santa Monica.

— Spune.

— De cât timp eşti căsătorită?
— Oops... Ce-i cu întrebarea asta?
— Din curiozitate, a răspuns Gabriela.
— Păi... M-am căsătorit imediat după ce am terminat facultatea, la douăzeci şi patru de ani, am şaizeci şi patru...
— Patruzeci de ani, a conchis Gabriela.

Eugenia a dat din cap. O viaţă întreagă.

— Şi... în aceşti patruzeci de ani... a întrebat prudentă, nu ai dorit niciodată un alt bărbat?
— Gabriela!
— Nu-mi răspunde dacă nu vrei.

Prietenă, dar şefă.

— în patruzeci de ani nu am fost niciodată cu alt bărbat în afară de Emmanuel.
— Nu te întreb asta.

Eugenia a zâmbit uşor şi i-au trebuit câteva secunde ca să răspundă.

— O dată. O dată în patruzeci de ani de căsnicie, un bărbat a intrat în viaţa mea, dar nu s-a întâmplat nimic.

Gabriela a aşteptat. Eugenia nu a continuat.

— De ce pui atâtea întrebări, Gabi?
— Mai întâi povesteşte-mi tu, hai... Te rog.
— Nu e nimic de povestit. Am întâlnit un fotoreporter care lucra... în line, încă lucrează pentru Europa Press, a zis Eugenia zâmbind uşor şi a continuat: Şi ar fi putut să se întâmple ceva. Dar nu am vrut.
— Unde l-ai cunoscut?
— în San Sebastian. L-am întâlnit acolo când aveam aproximativ vârsta ta. Patruzeci şi ceva de ani. M-am dus să

lucrez pentru festivalul de film şi... l-am cunoscut la hotelul Mana Cristina.
— Şi ce s-a întâmplat? a insistat Gabriela.
Eugenia aparţinea altei generaţii şi trebuia să o tragi de limbă ca să vorbească.
— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic. A clătinat din cap. Eu nu am vrut. Aveam deja copii şi nu. N- arn vrut.
— Nici măcar un sărut?
— Nu, a răspuns ea, părând sigură pe sine, dar după puţin timp a rectificat. Da.
Gabriela a zâmbit.
— L-am sărutat. Doar o dată... Cred că n-am spus niciodată nimănui... Şi nici nu m-a întrebat nimeni vreodată.
— Şi asta e tot? a descusut-o Gabriela, coborând puţin vocea. Doar un sărut?
— Nu am mai vrut nimic.
Eugenia a zâmbit in sinea ei.
— Ce altceva? Hai. Povesteşte-mi.
— Uneori îmi trimite cărţi poştale la redacţie. Călătoreşte prin toată lumea... Şi mă sună în fiecare zi de 25 decembrie ca să-mi ureze Crăciun fericit.
— Serios? a zis Gabriela, aproape emoţionată. După douăzeci de ani?
Eugenia a dat din cap şi a zâmbit pentru că ştia că pe tânăra sa prietenă astfel de poveşti de dragoste o fermecau. E romantică din fire.
Şi nu era oare aceasta o poveste de dragoste? O poveste de dragoste care se limita la câteva cuvinte pe o carte poştală şi la o conversaţie de două minute înainte de masa de Crăciun, luată în familie?
Pentru că atât Eugenia, cât şi Euken, aşa se numea fotoreporterul, aşteaptă

acele două minute pe an, cu bucurie, ca pe cel mai frumos dar dintre toate darurile de Crăciun.

— Gabi, a spus Eugenia. Eşti cu cineva?

Pentru că Eugenia intuia ceva.

— M-am sărutat cu un bărbat. Ca şi tine. Doar un sărut.

Gabriela i-a mărturisit despre povestea de dragoste cu Pablo începând cu prima zi. Privirea timidă de la Institutul Cervantes la Londra. La CCCB. Privirile din galeria Kreisler. Şi a încheiat cu acele luni de priviri intense, din zori, pe promenada din Born. I-a vorbit despre admiraţia profundă pe care o simţea faţă de el.

— V-aţi sărutat. A fost minunat. Las-o aşa. Ascullă-mă, Gabriela, las-o aşa. Nu te duce mâine.

— Of, Doamne, Eugenia! La asta chiar nu mă aşteptam.

— Şi la ce te aşteptai?

Gabriela a ridicat din umeri fără să răspundă.

— Nu te duce, a insistat Eugenia. Poveştile cu amanţi pe care le ştiu sunt sfâşietoare. E greu să duci o viaţă dublă şi e mai greu pentru noi decât pentru ei…

A aşteptat câteva secunde şi sigură pe ea însăşi a continuat:

— O să vrei mai mult.

— Va fi doar o singură dată.

— Nu va fi o singură dată. O să vă cautaţi unul pe celălalt.

— Va fi o singură dată, Eugenia.

Expresia Eugeniei s-a schimbat într-o secundă, iar Gabriela a sesizat o anumită tristeţe, aşa că a aşteptat-o să vorbească.

— O să-ţi spun povestea mea, cea

adevărată. Ca să te descurajez. Să înţelegi de ce sunt atât de sigura. Dar nu este ceva ce îmi place să-mi amintesc.

— Eugenia, nu trebuie să... a sărit Gabriela.

— Emmanuel, soţul meu, a făcut acest pas. A trăit mulţi ani împărţit între mine şi o altă femeie. Şi ea era căsătorită şi mama a unei fetiţe. Era o situaţie perfectă, de la egal la egal. Dar ea, o chema Elvîra, după un an împreună a devenit obsedată. în fine... acum, că nu îi mai port pică, aş spune că s-a îndrăgostit de soţul meu. Ea s-a îndrăgostit profund de el. Şi-a părăsit bărbatul şi voia să trăiască împreună cu fata ci, cu fetele mele şi cu Emmanuel. în schimb, Emmanuel care putea trăi acel joc dublu, a prelungit situaţia, ai ea şi cu mine.

Gabriela asculta oarecum ameţită, fără să vrea să intervină.

— Erau alte vremuri, Gabi.

Ospătarul a adus felul doi.

— Amanta, Elvira, văzând că Emmanuel nu făcea pasul, mi-a trimis o scrisoare in care mi-a explicat totul.

— Cum? a intervenit Gabriela, nevenindu-i a crede.

Eugenia a dat din cap şi a continuat:

— Mi-a povestit despre călătoriile pe care le făcuseră împreună prin toată Spania. Cu date exacte. Congresele medicale la care îl însoţea, în timp ce eu mă ocupam de fete. Mi-a povestit momentele în care se întâlneau în hoteluri de *rendez-voiis.* Şi ca să ştiu că totul era adevărat...

Eugenia a aşteptat câteva secunde, pentru că o durea ceea ce urma să

spună.
— Şi ca să nu existe niciun dubiu că şi-o trăgea cu bărbatul meu, a subliniat că în ziua în care fiica mea cea mică a căzut de pe tobogan şi şi-a rupt braţul, el nu era în spitalul Bellvitge la muncă, ci cu ea.

Eugenia a făcut un gest ce inspira tristeţe.
— Culcându-se cu ea.
— Eugenia... îmi pare rău... a spus Gabriela.

Pentru ca, în ciuda celor aproape douăzeci de ani care trecuseră de la toată povestea, îşi dădea seama că prietena ei, şefa ei, mentorul ei, avea istoria aceea înfiptă in suflet.
— M-am despărţit de el. l-am spus să plece de- acasă, l-am forţat să plece. Şl Emmanuel s-a dus să stea cu ea, dar nu a mers. Fiicele melc nu i-au înlesnit situaţia. Nici fiica ei nu i-a făcut viaţa uşoară. Un an mai târziu, relaţia era încheiată. în mod paradoxal, ea a fost cea care i-a dat cu piciorul. Nu mă întreba ce s-a întâmplat, pentru că nu ştiu. Iar eu i-am deschis din nou uşa casei. Uşa casei noastre.

Gabriela a privit-o contrariată.
— Nu te uita aşa la mine. Erau alte vremuri, a repetat Eugenia. Noi, femeile, înghiţeam. înghiţeam prea multe. Eu eram prinsă cu familia.
Cu fiicele mele. îmi părea atât de rău să distrug definitiv tot ce aveam... El mi-a cerut iertare, I- am lăsat să se întoarcă, am cumpărat casa din Formentera... şi tot aşa până în ziua de azi.

Eugenia a luat o înghiţitură de vin.
— Şi fotoreporterul? a întrebat Gabi.

— Pe Euken... L-am întâlnit un an mai târziu.
— Poftim? a zis Gabriela, nevenindu-i a crede. Şi tu doar l-ai sărutat?
Eugenia a dat din cap zâmbind.
— Cu limba, presupun, a insistat Gabriela.
— Cu limba, cu limba, a răspuns Eugenia.
Au râs.
— Gabriela, ascultă-mă, a continuat Eugenia, repetând foarte încet: Nu există doar o singură dată. Dacă vrei să faci sex o dată în viaţă cu un bărbat care nu este soţul tău, mai bine culca-te cu un oarecare. Nu cu Pablo. Îl cunosc pe el şi tu cunosc şi pe tine. O să va plăceţi unul pe celălalt mai mult decât credeţi.
Eugenia şi-a înălţat bărbia arătând spre chelnerul care le servise vinul.
— Culcă-te cu ăsta. Pare drăguţ, e cu douăzeci de ani mai tânăr decât Pablo. Pentru o noapte, mai bine ăsta.
Gabriela a râs.
— Tipul ăsta mă vede ca pe o femeie de patruzeci de ani, cu siguranţă.
— Nici vorbă! îţi spun eu că, dacă îl provoci, cade la aşternut. Şi dacă nu el, atunci cel de alături. Unul dintre cei cinci chelneri cade. Pentru o noapte, bărbaţii sunt foarte puţin selectivi.
— Nu vreau să mă culc cu oricine, Eugenia. Vreau sa mă culc cu Pablo şi numai cu Pablo. Nu e vorba doar de sex.
Gabriela a ridicat din umeri.
— E altceva, pe care nu ştiu cum să-l definesc in cuvinte.
— Gabi... German e un tip grozav. Nu o face.

La auzul numelui soţului ei, Gabriela s-a făcut mică. Nu voia să se gândească la el. Orele pe care urma să le petreacă împreună cu Pablo nu o să aibă nlcio legătură cu soţul ei. îl iubea. Fireşte că îl iubea. Mult. Foarte mult. Gabriela a ridicat din umeri, nu tocmai sigură pe sine şi a răspuns:

— Douăzeci de ani de căsnicie... Va fi doar o zi.

Nu mai era nimic de spus. Eugenia îi oferise un sfat.

Au sosit deserturile şi au vorbit despre Cósima, care se hotărâse, împotriva voinţei mamei sale şi a Eugeniei, să nască într-un colţişor al castelului ei din Lleida, înconjurată de piersici, şi nu într-un spital aseptic din Barcelona. Voia să nască fără curele, fără scaun ginecologic, fără anestezie, fără asistente medicale şi tara ginecologi. Acolo, la naşterea fetiţei Cosimei, aveau să fie prezente atât Eugenia, cât şi Gabriela.

Şi a apărut întrebarea „când avem romanul tău?”.

— Ştii, expresia „a creşte copii şi a crea în acelaşi timp este complicat” de la tine am învăţat-o.

— La anul, fiul tău va împlini trei ani, Gabi. Deja poţi începe.

Au ieşit din restaurant, împreună, puţin ameţite şi ţinându-se de braţ, vorbind în şoaptă, au pornit prin oraş. Prin minunata lor Barcelona. Eugenia nu se mai plimbase de ceva timp pe Ramblas – de obicei, barcelonezii nu o prea fac, îi lasă pe turişti să se bucure de aleile acestea –, iar Barcelona e frumoasă.

Şi-au luat rămas-bun cu o îmbrăţişare,

un „nu te duce, Gabriela” şi un răspuns care se tot repeta: „Va fi doar o singură dată”.

Gabriela a ieşit din duş şi, în timp ce se usca, goală, s-a privit în oglinda de deasupra chiuvetei. Silvia, care sosise cu puţin timp în urmă la ea acasă, a observat-o pe prietena ei catalană un pic neliniştită.

— Ce-i cu tine? a întrebat ea.

Gabriela a oftat.

— Cum să mă prezint, cu sacii ăştia goi şi căzuţi, acasă la Pablo? a spus ea întristată, susţinându-şi pieptul cu mâinile.

— Despre ce vorbeşti, Gabi? Eşti frumoasa.

— Nu e adevărat.

— Eşti, a spus ca, privind-o din pragul uşii de la baie.

Gabriela a studiat cei cincisprezece centimetri de cicatrice pe care cezariana o lăsase. A căutat cele trei dcatrid ale laparoscopiei. Patru cicatrid în total.

— Şi cicatricile astea oribile, ce să fac cu ele?

— Ascultă, Gabi, ajunge, i-a spus prietena ei tandru. Ajunge, gata. Decât să te duci aşa, mai bine nu te duci.

Pentru că pe Gabriela, cu doar o ora înainte de a pleca spre mansarda lui Pablo, a cuprins-o toată nesiguranţa pe care o avusese vreodată. Se simţea frumoasă la cei patruzeci şi patru de ani ai săi, dar avea mici riduri la ochi, o piele catifelată, dar nu perfect întinsă, sânii căzuţi, cicatricile alea nenorocite.

— Gabi, a repetat Silvia. Nu te duce aşa.

Gabriela, fără să se elibereze de

nesiguranţa ei, şi-a pus chiloţeii cei noi din dantelă neagră.

Silvia a luat MacBookul Gábrieléi şi a căutat pe Google „Pablo Hausmann”.

— Vino aici o secundă.

Gabriela s-a aşezat pe pat.

— Inchide-I, a spus ea, întorcându-se cu spatele.

— Hai să ne apropiem uşor de obiectul dorinţei tale, a spus Silvia în bătaie de joc, în timp ce ii închidea sutienul.

Existau sute de fotografii cu Pablo Hausmann pe internei. Silvia a căutat-o repede pe cea în care i se părea că nu ieşise prea bine şi a mărit-o pe ecran.

— în mod cert, o fi un scriitor foarte bun şi tot ce vrei, dar e un tip normal. Tu l-ai idealizat... Nu ştiu de ce atâta nesiguranţă. La cât eşti tu de frumoasă.

— Mie mi se pare superb.

— Dar e cărunt bine.

Silvia a căutat pe Wikipcdia şi s-a uitat la data naşterii: 1964.

— E mai în vârstă decât Germán?

Gabriela a dat din cap în timp ce se privea din nou în oglindă, cu noua lenjerie intimă. A oftat. Se gândise că, punându-şi sutienul negru şi chiloţii frumoşi din dantelă, avea să arate mai bine.

★

Germán o priveşte pe Gabriela seara, când se dezbracă.

Când iese din duş.

Gabriela îl surprinde uneori privind-o. În tăcere.

— La ce te uiţi atâta?

— La nevastă-mea, îi răspunde el,

mereu cu o privire de bărbat îndrăgostit.

German are întotdeauna cuvinte frumoase pentru ea. întotdeauna. în ciuda sânilor ei căzuţi, a vergeturilor, a celor patru cicatrici. în ciuda trecerii anilor peste corpul ei. în ciuda tuturor lucrurilor. întotdeauna are cuvinte frumoase.

„Doar o singură dată”, îşi promite Gabriela sieşi. „Să simt mângâierile unui alt bărbat pe pielea mea. Să fiu goală, stând în poala altui bărbat, o singura dată.”

Plăcerea, sexul, orgasmul nu contează. Sau contează, dar sunt ceva secundar. Vrea doar să simtă mâinile unui alt bărbat în părul ei, pe ceafă, pe spate...

„Doar o îmbrăţişare caldă din partea unui bărbat care mă doreşte şi care nu e soţul meu, o singură data”.

*

A ieşit din casă ceva mai elegantă decât de obicei: blugi bleumarin cu talie înaltă, cămaşă albă nouă, pantofi fără toc, rimei negru, dungă neagră pe pleoape. Fără rucsac. O geantă frumoasă din piele maro.

De pe bulevardul Born până pe strada Pescadors e o distanţă de aproximativ un kilometru şi jumătate, spre mare. Cu o continuă senzaţie de vertij combinată cu dorinţă, Gabriela a mers până ce a ajuns într-o piaţetă binecuvântată cu o bisericuţă în stil baroc pe care nu o ştia: biserica Sânt Miquel del Port.

S-a uitat la ceasul analogic de mână: ora unsprezece dimineaţa. Pablo îi spusese să se ducă ori dimineaţa, ori

după-amiază. Poate că era cam devreme.

Strada Pescadors dădea în piaţetă.

A străbătut strada urmărind cum scad numerele: 45, 25, 5.

„întoarce-te acasă”, s-a gândit în faţa uşii blocului.

S-a uitat la clădire. Faţada fusese restaurată. Pe ea, gravată, se citea data construcţiei: 1910.

S-a uitat la numerele de la interfon.

„Lntoarce-te acasă.”

A apăsat pe buton.

„în toarce-te acasă.”

S-a auzit zbârnâitul interfonului.

Gabriela a împins uşa şi a intrat.

*

Tremura când el a deschis uşa. în sinea ei, fireşte. El nu a observat. Sau poate că da.

— Bună, Gabriela, a spus el, zâmbind cu blândeţe.

— Bună, Pablo.

Era o mansardă mică, plină de lumină, de cărţi şi de discuri. Discuri peste tot. Pe rafturi, sprijinite pe podea. O fereastră se deschidea spre mare.

— Ce loc frumos!

Pablo s-a apropiat de ea delicat şi a sărutat-o uşor pe buze. Gabriela a zâmbit. 1.-a simţit nesigur.

— Mă bucur că ai venit.

Era şi el elegant, oricum mai mult decât obişnuia să fie: o cămaşa neagră proaspăt călcată, pantaloni Dockers gri-închis.

O tăcere deopotrivă frumoasă şi stranie. S-au privit în ochi. Nu ştiau prea

bine ce să-şi spună. Pablo a sărutat-o din nou, după care s-a retras câţiva centimetri şi a privit-o iar. Apoi Gabriela a fost cea care s-a apropiat de buzele lui, iar Pablo i-a mângâiat limba cu limba lui. Iar Gabriela, în două secunde, a simţit cum corpul său devine umed.

Pablo i-a descheiat unul câte unul nasturii bluzei. I-a dat-o jos. I-a lăsat sutienul.

Gabriela i-a descheiat cămaşa şi i-a dat-o jos, lăsându-i pieptul gol. S-a apropiat de el şi i-a placul mirosul, l-a plăcut la nebunie.

Pablo şi-a plimbat mâinile încet pe spatele ei. Pe ceafa ei.

Chiar şi cu sutienul pe ea şi cu blugii, se simţea complet goala.

Pentru prima dată după zeci de ani, dezgolită în faţa unui bărbat care nu era soţul ei. Iar Pablo i-a mângâiat sânii peste sutien şi atunci Gabriela s-a simţit nesigură. Atât de mult... Atât de nesigură... Poate că n-o să-l placă deloc când avea să o vadă goala. A încetat să-l mai sărute.

— Pablo... Am emoţii.

— Şi eu la fel, a răspuns el, sincer, înainte de a o săruta din nou.

— Pablo... Corpul meu...

Gabriela şi-a coborât privirea.

— Corpul meu nu mai este ce-a fost odată. Sunt o femeie de patruzeci de ani...

— Eşti o femeie superbă, a întrerupt-o el.

Şi asta a fost tot.

Pablo nu a lăsat-o să se simtă nesigură nici măcar o secundă în plus, pentru că puterea de convingere a cuvintelor

există. Iar noi, femeile, avem nevoie de asta. Fireşte că avem nevoie. Poate că şi ei.

Şi acum, da. Acum chiar putea să facă dragoste cu acest bărbat pe care atât de mult îl dorea. Pe care atât de mult îl dorise. Atât de mult timp. Pablo i-a scos sutienul, l-a privit sfârcurile micuţe şi i-a lins vârful unuia dintre ele. Pe ea a străbătut-o un fior de plăcere. Apoi pe celălalt.

îi mângâia sânii, fără să-i pese de forma lor. Sau cel puţin aşa a făcut-o să creadă. Şi Pablo a privit cum sfârcurile Gabrielci înfloreau pentru el. Doar pentru el. A condus-o spre pat. I-a desfăcut cureaua, i-a descheiat nasturele de la blugi şi i-a coborât fermoarul, apoi şi-a strecurat mâna pe sub chiloţei, direct în sexul ei. Şi-a
introdus degetele pentru câteva secunde în ea şi i-a simţit dorinţa. Şi-a scos degetele din corpul Gábrieléi şi a privit-o. îi plăcea să simtă că ¡1 aştepta.

A culcat-o pe pat. El şi-a descheiat pantalonii, şi i-a dat jos şi s-a întins pe o parte lângă ea. Gabriela i-a simţit erecţia şi a mângâiat-o pe deasupra boxerilor. El o aştepta.

O altă privire. Un ah sărut. Limbile lor.

Pablo i-a mângâiat coapsele. Zona inghinală. Puţin câte puţin. Apoi şi-a plimbat degetele peste chiloţeii ei, şi-a strecurat mâna din nou înăuntru, mângâindu-i sexul. Erecţia lui creştea, zvâcnind de dorinţă. S-a urcat peste ea şi s-au jucat frecându-se de lenjeria ei intimă. Până când Pablo i-a dat jos ch Hoţii şi şi-a scos boxerii. Gabriela a

închis ochii. Era plăcut şi ciudat să simtă erecţia unui alt bărbat atingându-i sexul. L- a lăsat pe el să preia controlul. Iar Pablo, sălbatic, fără nici un preludiu, a penetrat-o.

Ea a deschis ochii, nedumerită, pentru că nu se aştepta să-l simtă în ea atât de repede, atât de brutal. A simţit durere în acelaşi timp cu plăcerea psihică, plăcerea de a se dărui, plăcerea de a se şti posedată. L-a îmbrăţişat şi l-a mângâiat in timp ce îl simţea împingând. Pablo devenise altcineva. Acel animal plin de testosteron o pătrundea intrând şi ieşind din corpul ei. înăuntru şi afară. Un minut? Două?

Şi, pe neaşteptate, după un oftat adânc şi intens, Pablo a ejaculat

Tăcere.

O tăcere ciudată.

Gabriela a deschis ochii, l-a simţit greutatea corpului, acum nemişcat, deasupra ei. Tăcerea se prelungea. Şi-a simţit inima bătând. Şi inima lui Pablo. A rămas mută şi imobilă, cu optzeci şi cinci de kilograme peste ea.

— lartă-mă, Gabriela. lartă-mă.

— E în regulă.

— Ce catastrofă! Ce ruşine! Ce ruşine.... Zece ani pentru rahaaaatul ăsta...

Prelungea vocala.

— lartă-mă.

Poate ca motivul a fost tonul lui sincer, dar şi stânjenit. Poate că au fost cele două zile de mers pe jos, ameţită, cu un singur gând în minte. Poate că a fost modul în care prelungea vocala. Sau poate, pentru că aşa era Gabriela, când

Pablo a pronunţat cuvântul „rahat” pentru a treia oară, ea a izbucnit Intr-unui dintre hohotele ei de râs.

— îmi pare rău, îmi pare rău, şi-a cerut ea scuze în timp ce încerca să-şi stăpânească râsul.

— Nu, râzi. Poţi să râzi.

Pablo a ieşit din ea şi s-a întins alături... fără să o privească.

— E în regulă, Pablo. Serios, a spus ea, întorcându-se spre el şi înconjurându-i mijlocul cu braţul.

Şi a râs în continuare. încercând să nu râdă.

— Zece ani pentru rahaaaatul ăsta, a repetat el.

Şi ea a râs din nou.

— E în regulă, Pablo, serios, i-a spus sărutându-l pe buze. Nu-mi pasă.

Şi Gabriela râde iar. Şi el zice iar „ rahaaaatul ăsta”.

Pablo o ştia, se temea de lucrul acesta. Pentru că, în timp ce Gabriela şi-a înfrumuseţat trupul în saloanele de frumuseţe vreme de două zile, el s-a plimbat prin Madrid cu teama că avea să ejaculeze doar mângâind-o.

Trebuia să-l fi ascultat pe I-elix, editorul şi bunul său prieten, care-i spusese:

— *Fcs-tc una palia abans.*

— *Qiie diiis, capullo[2]*,*

— Pablo, a insistat Félix. Ascultă-mă... Masturbează-te înainte.

Pe prieteni îi asculţi, mama lor de prieteni. îi asculţi.

Gabriela nu se putea opri din râs. încerca, dar nu putea. Nu râdea de el.

Firește că nu. Râdea de cum se autoflagela el din cauza dezastrului care tocmai se întâmplase.

— Nu-mi pasă, Pablo. Te plac la fel de mult... Dacă ai şti cât de nervoasă am fost aceste doua zile... Azi-no ap te aproape că nici n-am dormit. Nu cred că aş fi fost în stare... să termin.

— O secundă şi o iau de la capăt, bine? a răspuns Pablo, nu foarte sigur pe el. Pentru că cincizeci şi patru de ani înseamnă cincizeci şi patru de ani.

Adevărul este că, după acele două zile de tensiune absolută, râsul acela era balsamul de care Gabriela avea nevoie. în sfârşit, se simţea liniştită, în largul ei lângă acest străin, după copulaţia cea mai scurtă din viaţa ei.

— Eşti frumoasă când râzi, a spus el în timp ce îi mângâia părul. Chiar dacă râzi de mine.

Şi râsul a încetat în timp ce Pablo ii mângâia talia.

A coborât încet pe conturul lupului ei şi s-a îndreptat spre sexul acelei femei frumoase, necunoscute şi goale din faţa lui. A pătruns cu degetul arătător şi mijlociu în sexul încă umed al Gábrieléi. Ea a închis ochii şi l-a lăsat să o mângâie câteva secunde, să o masturbeze. Plăcere doar pentru ea. Dar aici ajungea la un nivel de intimitate atât de profund, încât nu ştia cum să se poarte. Un nivel de intimitate pe care-l avea cu Germán. Soţul ei îi cunoştea corpul de parcă ar fi fost al lui. O masturba înainte ca el sa termine. Sau după ce termina el. întotdeauna. Şi, în timp ce soţul o mângâia, lupoaica dezinhibată din ea

ieşea la iveală, dăruindu-şi corpul şi mintea, până la extaz. Lui. Fără ruşine. Fără pudoare.

S-a simţit incapabilă să i se ofere pe de-a întregul acelui bărbat pe care atât de mult îl dorea şi pe care abia îl cunoştea. Nu de prima dată. Nu e acelaşi lucru a face sex împreună şi a face sex pe rând.

Gabriela a deschis ochii, iar Pablo a înţeles-o fără ca ea să i-o spună. Şi-a scos degetele din trupul ei şi i-a înconjurat talia cu braţele. A îmbrăţişat-o.

Da, de fapt, asta era tot ce-şi dorea Gabriela. Să fie îmbrăţişată, sa se afle goală în braţele lui Pablo.

Să facă sex, să facă dragoste, orgasmul era o chestiune secundară.

Chipurile lor erau la doar câţiva milimetri distanţă. Sexele lor se mângâiau unul pe celălalt. Stăteau în tăcere, privindu-se intens în ochi, fără să înceteze să se îmbrăţişeze.

— Eşti atât de frumos, Pablo... i-a spus ea sinceră, mângâindu-l pe obraz.

Ascultând-o, fără să vrea şi doar datorită acestui comentariu, acestor cuvinte atât de simple, atât de puţin elaborate, cuvinte pe care nu le mai auzise de ani buni din gura soţiei lui, Pablo a început s-o iubească.

— O să mai vii şi altă dată? a întrebat-o, apropiindu-şi buzele de buzele Gábrieléi şi sărutând-o uşor.

Pentru că Pablo, nesigur pe el după acel dezastru, credea că poate să o piardă.

Pentru că, spre deosebire de Gabriela, el nu plănuia să se întâlnească o singură

dată, firește că nu... Atâția ani de priviri pentru o singură data? Așa că a rugat-o:
— Vino! Vinerea viitoare, Gabriela, te rog.

Gabriela a respirat adânc înainte de a introduce cheia în încuietoarea casei sale.
— Mami!
Germán și fiul lor construiau un turn de Lego, iar micuțul a alergat să o îmbrățișeze. Ea l-a luat în brațe și l-a sărutat de o mie de ori. Cât de frumoși sunt primii ani din viața copiilor, când au nevoie de mamele lor în orice moment.
— Ce faci?
— Un aeroport... Tata pleacă mâine.
— Cum ți-a mers azi, Gabi? a întrebat German.
— Bine. Ți-ai făcut deja bagajele?
— Nu, nu încă... Cina e gata.
S-au așezat la masă. La ora opt, ca de obicei. Băiatul tot învârtea mâncarea în farfurie.
— Mănâncă, i-a spus German fiului sau.
— Nu.
— Trebuie sa mănânci.
— Nu mi-e foame.
— Băiete, dacă nu...
— Oh, Germán, i-a tăiat-o soția. Dacă nu-i e foame, nu mănâncă.
— Nici ieri nu a mâncat de seară.
— Ei bine, și ce dacă? Copiii din Occident sunt supraalimentați.
— Ai citit asta în *La Vanguardia* de ieri?
— Germán... îi punem griș în biberon și gata.

— Da, dar copiii trebuie sa fie hrăniţi cum se cuvine. Sunt în faza de creştere…

Băiatul s-a ridicat de pe scaun. German l-a luat în braţe ca să-l aşeze la loc.

— Nu te ridica de la masă. Tata vrea să stai jos.

— Şi dacă i-ai vorbi la persoana întâi?

Germán, sever, şi-a ridicat privirea.

Copilul s-a aşezat o clipă, iar în secunda următoare a fugit. S-a întors la turnul de Lego. Germán s-a dus sa-l ia.

— Taţi… Nu mi-e foame.

Acum deja se smiorcăia.

— German, te rog. Lasă-1!

— Nu te ridica de la masă. Copiii trebuie să înveţe să stea aşezaţi.

— Nu mi-e foame.

— Las-o baltă, Germán, te rog… Hai să luăm cina, tu şi cu mine.

Pe Gabriela o deranja obsesia lui German legată de modul de a mânca al copilului lor.

— Lasă-mă să-mi fac treaba de părinte.

German a luat copilul in braţe. L-a aşezat pe scaunul din faţa farfuriei cu pui la grătar şi fasole verde.

Telefonul lui Germán a sunat ca de atâtea ori până atunci şi el s-a dus să răspundă în dormitor, unde îl lăsase la încărcat pe noptieră.

Gabriela a luat repede farfuria plină de mâncare a copilului, a mutat cinci păstăi de fasole in farfuria lui Germán şi alte cinci in a ei. A înţepat cu furculiţa două bucăţi de pui şi le-a mâncat. Şi-a sărutat băieţelul pe obraz şi şi-a dus un deget la buze.

— Nu ma spune… că te cunosc.

El a spus-o şi ei s-au certai.

*

Vinerea următoare, în timp ce aştepta să-şi vadă amantul, Gabriela s-a gândit la prima dată când s-a culcat cu German, lucru pe care ¡1 uitase complet. Douăzeci de ani deja... pentru că nu a fost în GTI. Au încercat înainte. A fost frumos, dar nu a ieşit bine. La vremea respectivă amândoi locuiau cu părinţii şi, profitând de o cină a părinţilor lui Germán, s-a întâmplat. S-a întâmplat in dormitorul întunecos de adolescent, cu pereţii tapetaţi cu postere cu Fink Floyd şi írón Maidén. Gabriela şi-a amintit cum el a dezbrăcat-o delicat şi cura s-au mângâiat unul pe celălalt stând în picioare. German a fost primul care a îndrăznit să-şi lase mâna să alunece până la sexul ei, peste lenjeria intimă. Şi ca l-a urmat: i-a descheiat pantalonii şi l-a mângâiat pe deasupra boxerilor, deşi nu i-a simţit erecţia... A continuat să-l mângâie şi nimic. Germán i-a apucat uşor mâna şi a îndepărtat-o de el, a culcat-o pe pat, iar ea a încercat să-i mângâie din nou sexul, dar, fără să simtă erecţia, un pic nedumerită, şi-a îndepărat mâna. Germán s-a jucat cu ea, cu tandreţe, cu dragoste, sărutând-o pe obraji, pe gură... A mângâiat-o până ce Gabriela a juisat.

Au rămas tăcuţi.

— Dar tu?

— Nu contează.

Apoi, tăcere.

— Nu mă placi, Germán? a întrebat ca şoptit.

— Bineînţeles că te plac, a spus el, îmbrăţişând- o şi ascunzându-se după

îmbrăţişare. Te plac mult, Gabi.

A urmat GTI-ul şi au reuşit să se cunoască încetul cu încetul până ce au ajuns să aibă o relaţie sexuală frumoasă şi liniştită.

Poate pentru că Gabriela nu întâlnise niciodată mari experţi în sex. Sau poate pentru că nu erau genul ei. Sau poate pentru că toţi ne simţim nesiguri prima dată. Poate că nu e uşor pentru nimeni. „Sau poate ca faci tu ceva greşit, Gabi, poate că nu trebuie doar să-ţi depărtezi picioarele şi să-i laşi pe ei să facă totul”, îşi reproşa fără să se poată abţine, în lift, în timp ce urca spre garsoniera lui Pablo.

în cea de-a doua vineri, o aştepta cu uşa deschisă. A zâmbit când a văzut-o.

— Credeam că nu mai vii.

Ea l-a sărutat uşor pe buze şi i-a oferit siguranţa pe care Pablo nu o simţea.

— Dar cum aş putea să nu vin, dacă mă tot gândesc la tine, Pablo? a răspuns ea cu sinceritate.

Au intrat în garsonieră, închizând uşa în urma lor.

— Pot să-ţi spun ceva? l-a întrebat ea în şoaptă, sărutându-l din nou.

— Sigur că da.

— Ştii ce am făcut în toţi aceşti ani, cu scurtele tale priviri?

El a clătinat din cap.

— O să-ţi arăt.

Gabriela l-a luat de mână şi l-a târât spre baie, apoi a închis uşa în urma lor. Şi-a apropiat buzele de urechea lui Pablo şi aproape în şoaptă i-a spus:

— îmi mângâi corpul gândindu-mă la tine.

Pablo a roşit.

— Nu te înţeleg, a răspuns el, nedumerit.

Căci lui Pablo chiar i se spuseseră cuvinte frumoase – soţia lui, fostele lui iubite, o amantă trecătoare pe care o avusese cu cinci ani în urmă şi, desigur, femeile care îi lăudau romanele la târgurile de carte din întreaga lume –, dar ce insinua Gabriela nu i se spusese niciodată până atunci.

— Ba sigur că mă înţelegi, ba da, a continuat Gabriela, din nou în şoaptă. O să-ţi arăt.

I-a simţit erecţia şi i-a mângâiat-o peste pantalon. A făcut în aşa fel încât Pablo să-şi sprijine spatele de uşa băii şi l-a sărutat înainte de a se întoarce şi de a-şi sprijini spatele de pieptul lui.

Voia să se vadă unul pe altul în oglindă.

A zâmbit uşor. Cât de mult îşi dorise să-l vadă in săptămâna aceea. Numărase câte zile, ore, minute mai erau până să-l vadă. Pablo i-a sărutai parul, ceafa. Gabriela i-a simţit respiraţia in ureche. A luat mâna lui Pablo şi i-a condus-o pe sub fusta ei tip creion, pe care şi-o cumpărase pentru el. Gabriela a continuat să-i ghideze mâna pe sub chiloţi. A închis ochii şi i-a condus degetele în sexul ei. Arătându-i cum o făcea ea. Cum s-a mângâiat în acei ani de priviri intense, gândindu-se mereu la el.

Degetele lui Pablo intrau şi ieşeau din ea. Puţin câte puţin.

Gabriela a deschis ochii şi s-au privit din nou. Un alt zâmbet.

— Acum tu singur.

l-a eliberat mâna şi a închis din nou ochii.

Iar Pablo s-a jucat cu vârful degetelor, intrând şi ieşind. Intrând şi ieşind. Şi când i-a simţit sexul umed, a început să facă cercuri, încet, în sus, urcând spre bucăţica de plăcere a acelei femei necunoscute pe care o dorea atât de mult.

Ea a gemut abia auzit, în timp ce el se juca încet, ducând-o la limitei extazului. Dar a aşteptat şi din nou şi-a afundat degetele în ea. O privea in oglindă cum tresărea. O privea cum se bucura de plăcere. Cum intra în spasme. Erecţia lui cerea la rândul său să se elibereze. Dar Pablo s-a jucat, s-a jucat şi iar s-a jucat. Iar Gabriela a simţit că i se taie picioarele, a ridicat mâna dreaptă şi a mângâiat ceafa lui Pablo, în timp ce gemea abia auzit. Gábrieléi îi mai lipsea foarte puţin până să ajungă la final şi s-a sprijinit complet de pieptul lui. A oftat. Pablo a accelerat mişcarea degetelor. Punctul culminant se apropia. încă o secundă. Două.

Dar Pablo i-a refuzat orgasmul şi s-a oprii.

Gabriela a deschis ochii, în culmea excitării. L- a privit în oglindă şi aproape în şoapta i-a spus:

— Pablo, nu am terminat încă.

— Ştiu, i-a spus el, sărutând-o din nou pe gât.

Gabriela l-a privit nedumerită.

— Da, dar nu poţi face asta...

— Sigur că pot.

A privit-o în oglindă.

Fără să se gândească, ea a coborât privirea.

Pablo s-a aplecat spre urechea ei:

— închide ochii. Să o luăm de la început.

Gabriela s-a supus şi a suspinat aproape ruşinata. A simţit degetele amantului cum intrau din nou in ea şi cum plăcerea îi străbatea trupul. Inima i-a luat-o din nou la galop în timp ce buricele degetelor lui Pablo se roteau din nou şi cu grijă îi înconjurau clitorisul. Şi a simţit că sfârşitul se apropie, iar Pablo şi-a încetinit mişcările...

— Uită-te la mine, i-a şoptit.

Gabriela s-a supus şi a întâlnit ochii lui Pablo, care o sfredeleau. Şi-a coborât privirea. Era greu să se uite la el în acea stare de semiconştienţă. Iar degetele lui Pablo continuau sa facă cercuri şi iar cercuri, foarte încet, mereu aproape de bucăţica de corp care îi stimula sufletul.

S-a sprijinit complet de el, şi-a simţii picioarele înmuindu-se şi a gemut cu o secundă înainte de a exploda.

Şi s-a oprit. Pablo s-a oprit din nou.

Gabriela, nedumerită, a deschis ochii.

— Dar ce grabă ai? a spus el. Eu am terminat prea repede zilele trecute... S-o luăm uşor.

Pablo ii şoptea la ureche.

— Ce grabă ai, Gabi?

Şi în acel moment, totul s-a schimbat. Iar motivul nu a fost felul in care el ii mângâia din nou sexul. Nici jocul cu acea dulce tortură care este refuzul plăcerii. Nu. A fost să-l audă pe Pablo numind-o cu acel diminutiv cu care mergea prin viaţă încă de când se născuse şi pe care ii foloseau doar cei apropiaţi, familia ei, bărbatul ei, prietenele şi prietenii ei: Gabi.

— Pot să-ţi spun Gabi? a întrebat el, de

parcă i- ar fi citit gândurile.

Gabriela a dat din cap, simţind că, deja din a doua zi petrecută cu acel necunoscut, începea o intimitate neaşteptata. Fără să-şi dea seama, a început să-l iubească. Nu avea s-o recunoască în faţa prietenelor ei, nici măcar în faţa ei înseşi. Mintea, inima, sufletul feminin sunt foarte imprevizibile. Foarte generoase. Foarte vulnerabile.

S-a întors spre el şi I-a sărutat cu lăcomie în timp ce îi descheia frenetic nasturii de la cămaşă. Pablo a zâmbit când a observat că acea femeie in călduri căuta să obţină orgasmul pe care el i-l refuzase... Nu, soţia lui nu-l mai dorea în felul acela. Gabriela i-a scos cămaşa. Apoi i-a desfăcut catarama curelei şi nasturii de la pantaloni. I-a coborât fermoarul. El a întins mâna în spate ca să deschidă uşa.

— Vreau să mă scufund în tine, i-a spus Gabriela în timp ce-l săruta. Vreau să fac dragoste cu tine...

S-au întins pe pat. Ea a fost cea care, de data aceasta, i-a dat jos pantalonii şi boxerii. Gabriela şi-a scos cliiloţii, dar nu şi fusta, şi-a descheiat toţi nasturii de la bluză şi a rămas în sutien înainte de a se aşeza călare pe el. Şi-a încolăcit picioarele în jurul lui şi, cu o imensă plăcere, ea, care de trei ori fusese pe punctul de a ajunge Ia orgasm, s-a scufundat încet în el.

Şi a călărit. A călărit ca o lupoaică, simlindu-l pe Pablo, bucurându-se de el. L-a privit în ochi. El îi ţinea închişi în momentul acela.

— Uită-te la mine, Pablo.

S-a uitat la ea. S-au pătruns unul pe celălalt cu privirea.

El a ridicat mâinile, i-a dat jos sutienul şi i-a ciupit sfârcurile. Gabriela a gemut, din nou aproape să termine. S-a aplecat spre el, în timp ce simţea sexul amantului în străfundurile ei, s-a apropiat de urechea lui Pablo şi, în şoaptă, i-a spus:

— Spune-mi când şi juisăm împreună.

*

— Ai ceai?

Gabriela se încheia la cămaşă, stând pe pat.

— Nu. Nu beau niciodată ceai. Să rnă duc să cumpăr? a întrebat Pablo în timp ce-şi trăgea blugii pe el.

— Un pahar cu apa e suficient.

S-au apropiat în tăcere de bucătăria americană. „O elipsă n-ar strica aid”, s-a gândit Gabriela; chestia asta cu umplerea tăcerii era un coşmar.

Pablo i-a înconjurat umerii cu braţul şi i-a sărutat părul. Ea s-a uitat la calculatorul Iui.

— Scrii un roman?

— Da, a răspuns el. Rescriu, mai degrabă.

— Ţi-am citit toate romanele.

Pablo a dat din cap cu recunoştinţă. A umplut un pahar cu apă.

— Mi-au plăcut.

Simţea că spune ceva prea evident.

— În fine, cred că te-ai săturat să tot auzi asta, a zis ea şovăielnică.

— Nu. Sunt recunoscător, a răspuns Pablo cu sinceritate.

— Tu ai citit vreun articol de-ale mele? Vreun material din *La Fcnune?*

Pablo a întârziat să răspundă.
— în fine, am citit interviul cu Pia.
— Pe acela cred ca da, a replicat Gabriela. Sunt ani buni de la interviul ăla... Nimic altceva?

Părea neliniştit, dar a preferat să fie sincer.
— Nu, Gabriela, a răspuns oarecum grăbit, îmi pare rău. Dar promit că începând de astăzi le voi citi pe toate.

Gabriela a zâmbit, în timp ce încerca să-şi ascundă dezamăgirea. Pentru că asta însemna că îi plăcea doar fizicul ei. Sigur că şi ei ii plăcea, mai bine zis îi plăcea la nebunie. Dar ea ştia mult mai multe, pentru că citise şi recitise primul, şi al doilea, şi al treilea lui roman.

Ştia că ficţiunea dă formă preocupărilor unei persoane, la tot ceea ce iese din mintea scriitorului, a sculptorului, a pictorului, a cineastului. La urma urmelor, tot ceea ce se revarsă din orice creator. Şi sensibilitatea, tandreţea, tristeţea şi simţul umorului pe care le transmiteau toate personajele masculine din romanele lui Pablo o făcuseră să-l cunoască mai bine. A intuit încă de la al doilea roman o relaţie
. .'T. . . ,-TTT .. .. . . •T’lk . ţ
rezervată cu tatăl lui şi o relaţie frumoasă şi sănătoasă cu mama. Simţea că ştie să fie un bun prieten. Şi că era posibil să aibă vreun frate sau vreo soră. Curios era ca, odată cu trecerea timpului, avea să afle ca aproape tot ce intuise era adevărat. Pentru că alter egourile, eul multiplu al scriitorului, acele personaje fictive cu care se identifică autorul există. De fapt, îi

cunoştea altér egourile. Ştia cum îşi mişca mâinile din interviurile postate pe YouTube. Ştia chiar când interviurile se prelungeau. Şi în funcţie de moment şi de persoană, şi de anumite întrebări, Pablo putea să fie şi îngâmfat. Chiar şi acea aroganţă subtilă Gábrieléi îi plăcea.

— Deci, Pablo... Dacă nu ai citit niciun articol, niciun material dintre cele pe care le-am scris, pot să te întreb ce-ţi place la mine? a zis, ridicând din umeri.

Pablo s-a apropiat de ea, cât de complicate sunt femeile uneori. Cât de complicate. S-a apropiat de buzele ei, a sărutat-o şi i-a răspuns:

— Totul, Gabi. îmi place totul la tine.

*

— Spune-i tu Silvici să aducă Leica. Dar numai Leica, să nu vină cu trei aparate foto şi o grămadă de obiective, ca o cunosc eu, i-a spus Cosirna calm Gábrieléi la telefon.

— Cât de des le ai? a întrebat Gabriela.

— Destul de rare. Staiţi liniştite. Nu vă agitaţi.

— Să nu ne agitam? Eşti in Lleida, Cósima... ¡mi las băiatul acasă la mama şi venim acolo. Te iubesc, prietena mea.

Gabriela a închis, şi-a trezit fiul şi i-a dat micul-dejun, i-a dus acasă la mama ei şi a plecat să o ia pe Silvia cu VolvouL Silvia o aştepta cu Leica, cu Canonul, un trepied şi trei obiective, la colţul străzilor Gran de Gracia cu Goya. A sărit în maşină. Gabriela a râs când a văzut-o.

— Doar Leica, Silvia!

— Iau totul.

Şi, după două ore cu muzica dată prea tare, au ajuns la castelul din Lleida şi au trecut printre piersici.

Au văzut-o pe Cosima cu burtoiul, cu mama ei, cu cele patru surori, Eugenia, o moaşă şi bărbatul acela foarte înalt, chipeş, care părea un prinţ african, lângă ele. Toate erau aşezate în jurul unei mese ovale, cu faţă de masă din in alb care ajungea până la pământ. Beau limonada naturală cu zahăr şi sporovăiau fericite. Tribul feminin al Cosimei. De care fugise, dai pe care ¡1 iubea din toată inima.

— Gabriela, Silvia! a strigat Cosima, ridicându- se de pe mingea gri de pilates pe care stătea in timp ce năştea.

Pentru că ea era în travaliu, desigur. Căci timpul mediu pentru o naştere pe calc naturală este între şase şi zece ore. Expulzarea bebeluşului durează aproximativ patruzeci şi cinci de minute.

Silvia. Durata naşterii primei sale fiice: o oră şi opt minute. Episiotomie vaginală. Ginecologul a cusut cei patru centimetri pe care îi tăiase cu foarfecă cu zece minute înainte. Fără durere. Cu un postpartum foarte dureros, inclusiv infectarea suturilor.

Gabriela. Durata travaliului: treizeci de minute. Ginecologul a cusut deasupra pubisului cei cincisprezece centimetri pe care-i arsese cu tehnologia laser. Fără durere. Cu un postpartum lung şi dureros.

S-au îmbrăţişat. Le-au îmbrăţişat şi pe mama, şi pe şefa lor, Eugenia, şi pe surori. Pentru că ăsta chiar e un cadou al vieţii: ca o prietenă să-ţi permită să fii prezentă în acel moment atât de frumos

este mai mult decât un dar. Un dar oferit doar câtorva norocoşi.

Şi a venit într-un mod profund dureros. După nouă ore şi jumătate.

Fetiţa a coborât pe canalul de naştere, deschizând-o in două pe mama ei, şi a ieşit sănătoasă şi plângacioasă prin vaginul Cosimeî, uşor-uşor, fără să o sfâşie. Cheikh, soţul ei senegalez, o îmbrăţişa pe la spate în timp ce ea, îngenuncheată pe jos, se agăţa de el. Cosima a fost cea care a ridicat capul micuţei, care ieşea din propriul vagin. Moaşa aştepta în tăcere. Fără să intervină, pentru ca nu era necesar. Aşa a ieşit negruţa ei, fetiţa ei neagră, iubirea ei. Acea iubire necondiţionată care te umple în clipa în care vezi viaţa creată de tine, in braţele tale.

Ea i-a cerut moaşei să cheme tribul.

Şi tribul femeilor s-a apropiat ca să-i ureze bun-venit pe lume Selmei.

Selmei Mbayede Sentmenat.

*

„Prietenul mamei”, „Generozitatea soţului”, „Doamna absentă”, „Nataşa”, „O femeie cu gleznele groase”, „Candy” şi toate celelalte. Pablo citise toate articolele Gabrielei. îşi tăcuse temele.

— Gabi, i-a spus el. Ai talent, chiar ai. Nu-ţi spun asta ca să... să mă culc cu tine... fiindcă deja eşti aici...

Pablo a sărutat-o pe buze şi a continuat:

— Scrii bine, foarte bine. Şi cred că acum îmi placi mai mult decât săptămâna trecută. Mai mult decât în toţi aceşti ani... De ce nu încerci să scrii un roman?

Gabriela a zâmbit. încă unul care zice acelaşi lucru...

în seara aceea s-au iubit un pic mai mult decât ultima dată. El a stimulat-o fără grabă, privind-o cum se excita. Şi ea a încercat să-l mângâie.

— Nu, Gabi... Mai întâi tu...

El i-a lins sfârcurile şi ea a gemut abia auzit, l-a mângâiat acea bucăţică de corp. A privit-o cum se excita. Cum se zvârcolea pentru el.

— Fă dragoste cu mine, a spus Gabriela în şoaptă.

— O să fac...

Şi Pablo s-a jucat un pic mai mult şi, când a simţit că ea este aproape de a exploda, chiar înainte, din dragoste – da, îndrăgostit şi ca o fiară – a penetrat-o.

*

— Pot să fac un duş? a întrebat Gabriela.

— Sigur că da.

Şi Gabriela a intrat la duş, iar Pablo, care nu se gândise la asta, dar care nu mai făcuse duş de mult împreuna cu soţia lui, a intrat lângă ea.

Şi Gabriela a luat săpunul şi s-a frecat pe corp cu el. Apoi a trecut săpunul peste corpul amantului său... Deja îl dorea din nou.

Au ieşit de la duş. Nu exista decât un singur prosop. L-au împărţit.

★

— Gabi, a zis Pablo, deja în blugi, ai vrea să citeşti manuscrisul romanului meu?

— Da... fireşte, a răspuns ea, ridicându-şi privirea spre el. Este o onoare să-l

citesc, Pablo.

Şi i-a spus-o cu un zâmbet sincer, pentru că îl admira. îl admira foarte mult.

— îl am aici printat.

S-a îndreptat spre masa din faţa ferestrei, a luat manuscrisul şi i l-a dat. Era ora şapte seara.

— Eu rămân să dorm aici azi. în fine, tot sfârşitul de săptămână, a continuat Pablo. Când mă aflu în etapa de rescriere, mă închid aici. Altfel, e imposibil.

— Ah, bine, a răspuns Gabriela, fără să înţeleagă prea bine ce sugerau aceste cuvinte.

S-au privit unul pe celălalt în tăcere. Dacă a existat un subînţeles în ultima frază, i-l transmitea acum din priviri. Dar Gabriela s-a îndoit, pentru că privirile şi apropourile sunt întotdeauna supuse erorii.

— Ei bine, soţul meu... e plecat, a spus dintr-o răsuflare Gabriela. De fapt, va fi plecat două luni.

Când şi-a auzit cuvintele, a crezut că a înţeles greşit şi a rectificat:

— Adică voi avea timp să-l citesc. în două zile îl voi termina... O să iau manuscrisul acasă.

Pablo nu a răspuns.

— Pur şi simplu nu înţeleg ce vrei, Pablo, a zis Gabriela nesigură.

— Vreau să rămâi peste noapte.

*

I.uisa i-a dus băiatul acasă la mama ci.

— Nu te deranjează, mamă? Două nopţi nu înseamnă cine ştie ce.

— Nu, bineînţeles că nu, Gabi. Mă bucur să stau cu nepoţelul meu. Nu ştiu de ce nu-l laşi mai mult la mine. Dacă vrei, lasă-l până luni şi-l duc eu la grădiniţă.
— Te anunţ eu. Poate că da. Mulţumesc, mamă. Vă sun eu. Orice chestie se întâmplă, mă suni imediat.
— Sigur, fata mea.

Pentru că doamna absentă a devenit o bunicuţă afectuoasă. Generoasă cu timpul ei, dăruindu-se complet.

*

A rămas până luni dimineaţă.

Au fost trei zile frumoase în biografia Gábrieléi, minunate. Ascunsă în mansarda aceea alături de un bărbat care nu era soţul ei.
— De ce nu-mi citeşti romanul cu voce tare? Mi- I citesc eu însumi de obicei.

Aşa că în acea vineri seară Gabriela a citit optzeci de pagini cu voce tare, sprijinita de patul amantului ei. Pablo, aşezat în faţa mesei, îi cerea să se oprească şi făcea însemnări pe computer.
— Continuă.

Şi a continuat. Citeau dialogurile împreună. Se opreau. Gabriela citea din nou. Corectau. în plus, Gabriela îi sublinia greşelile cu un pix roşu, pentru că întotdeauna există greşeli, chiar dacă citeşti de o sută de ori.

În prima seară au comandat mâncare japoneză, care le-a fost adusă de un pakistanez cu un rucsac Glovo.

Au făcut din nou dragoste. Pablo, obosit, dezbrăcat, s-a întins pe pieptul ei

şi i-a cuprins talia cu braţele. Ea l-a mângâiat pe păr până ce a adormit. Lumina slabă de pe măsuţa joasă din faţa calculatorului lumina mansarda şi, în timp ce-l privea, Gabriela s-a gândit că era pentru prima dată in douăzeci de ani când privea cum doarme un bărbat care nu-i era soţ. în starea aceea, complet vulnerabil. în acea stare de nemişcare, de suspendare a simţurilor. Se simţea ciudat privindu-l. Ca şi cum i-ar B violat intimitatea. Şi-a întors privirea. Nu putea să doarmă cu veioza ce răspândea o lumină caldă. Goală, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre masa de lucru. înainte de a stinge lumina, s-a întors spre bibliotecă unde zăceau sute de cărţi. în dezordine, clasici ai literaturii universale: *Şotron* de Cortázar, *Crima şi pedeapsa* de Dostoievski, *Mizerabilii* de Victor Hugo, *Amia Karenina* a lui Tolstoi, toate piesele de teatru ale lui Shakespeare, Virginia Woolf, *Don Quijote...*

Primul gând al Gabrielei a fost că ea nu-i citise pe acei clasici. Doar pe Cortázar, vrăjită de nivelul de stăpânire a limbii pe care aproape o venerase. Insa citise doar uneori şi puţin câte puţin. Nu a terminat *Şotron.*

Cum ar putea deveni ea scriitoare? Nu-şi putea ierta că nu citise *Crimă si pedeapsă.* Citise adaptări după piesele de teatru ale lui Shakespeare, însă doar pe cele obligatorii în liceu. Cum avea să devină scriitoare dacă nu citise *Don Qidjote?* Şi văzuse patru din cele douăzeci de adaptări cinematografice ale romanului *Anna Karenina,* deoarece Tolstoi i se părea excesiv de descriptiv şi

nu putea pătrunde în atmosferă, in plus, nu i se părea credibilă Karcnina, capabilă să-şi abandoneze fiul din dragoste. Nu, nu o credea. Dar nu poţi să devii scriitor dacă nu l-ai citit pe Tolstoi.

Henry Miilor, AnaYs Nin, Aramburu, Javier Cercas şi Maruja Torres. Pe ei, da. Şi-a trecut mâna peste mai multe cărţi până ce l-a găsit pe Houellebecq. Asta a făcut-o să zâmbească.

S-a întors spre Pablo, care dormea liniştit. A stins lumina de pe masă, s-a dus la canapeaua extensibilă, s-a întins lângă el, l-a mângâiat pe obraz, l-a sărutai pe buze şi, la sfârşitul unei ore lungi, a adormit.

*

Mâna lui Pablo a alunecat de-a lungul trupului ei gol şi ea a deschis ochii la primele raze ale dimineţii. De data aceasta, el fusese cel care o privise cum doarme...

Douăzeci de ani dormind cu soţia lui şi doar cu soţia lui. A fost ciudat şi frumos.

Gabriela a simţit respiraţia lui Pablo pe gât. Mirosul de pastă de dinţi.

— Eu nu m-am spălat pe dinţi.

— Nu-mi pasă. Nu te voi lăsa să te întorci.

Şi a mângâiat-o... şi a regulat-o.

— Luna viitoare împlinesc cincizeci şi cinci de ani, i-a spus Pablo după ce a gustat din croasantul cu unt pe care Gabriela îl cumpărase de la unul dintre puţinele cuptoare tradiţionale care mai rămăseseră în Barceloneta. Nu-i simt, a mărturisit el. Cincizeci şi cinci de ani.

— Nici eu nu-i simt pe cei patruzeci şi

cinci de ani ai mei, a răspuns Gabriela. Cei care îmi zic „îmi pare rău, doamnă” îmi amintesc ce vârstă am, dar, zău, altfel nu mi-aş da seama.

Au terminat micul-dejun. Gabriela s-a aşezat pe canapeaua extensibilă pe care Pablo o aranjase deja în timp ce ca se dusese să atingă apa mării şi să cumpere micul-dejun pentru amândoi. A căutat pagina optzeci a manuscrisului şi a citit din nou cu voce tare.

— Opreşte-te. Citeşte din nou.

Gabriela a recitit.

— Aşteaptă.

El lua notiţe.

— Continuă.

Şi hai şi scrie. Şi hai şi citeşte. Şi hai şi reciteşte. Şi hai şi scrie. Şi hai şi reciteşte. Şi rescrie. Şi hai să facem dragoste.

— Mă înscriu la Premiul Uniunii Europene pentru Literatură.

Gabriela l-a privit oarecum copleşită.

— Cu romanul ăsta?

S-a uitat din nou la manuscrisul pe care-l ţinea în mână.

Pablo a dat aprobator din cap.

— Şi ai încredere in judecata mea?

Pentru că Gabriela îi sugera mici schimbări, mai ales la personajele feminine, pe care el se încăpăţâna să le ridice în slăvi în mod constant.

— Ai discernământ, Gabi.

Şi hai s-o pupi pe gura, şi hai să facem dragoste. Şi hai citeşte. Şi hai scrie. Şi rescrie. Şi hai să facem dragoste... Pentru că Gabriela nu făcea sex cu Pablo, făcea dragoste.

*

— Cum a fost la Madrid? a întrebat-o Germán de pe ecranul computerului.

Gabriela şi băieţelul ei stăteau pe covor în faţa computerului, cu Skype-ul deschis.

— Distractiv. Madridul este întotdeauna distractiv.

Pentru că asta a fost minciuna pe care Gabriela i-o spusese mamei sale. Cum altfel să justifice absenţa de acasă un weekend întreg, ceea ce Gabriela nu făcea niciodată – şi să mai şi lase pentru prima dată băiatul acasă la mama ei. Gabriela vorbise cu Silvia. Şi urma să-i explice lui Germán că Silvia se ducea la nişte prietene in Madrid la sfârşit de săptămână şi că ca o însoţea. Weekend pentru fete. Nimic nu putea să dea greş. Şi nimic nu a dat greş.

— Taţi, uite!

Băieţelul i-a arătat o maşină cu telecomandă pe care i-o cumpărase bunica lui dintr-un bazar chinezesc şi care după două ore nu mai funcţiona.

— O să mi-o repari cu şurubelniţa?

— Fireşte, dragul meu.

— Şi cum a fost la muncă, German?

— Bine.

— Şi apartamentul pe care ţi l-au pus la dispoziţie?

— Ţi-ar plăcea la nebunie. în faţa râului... A schiţat un gest afectuos. Mă simt singur, a continuat el zâmbind.

— Uite, tati!

Băiatul i-a arătat Lego-ul asamblat.

— Bravo ţie! Acum desfă-l şi fă un aeroport.

Au mai vorbit câteva minute.

— O să te sun poimâine... Mi-e dor de voi, Gabi. Te iubesc.

— Şi eu.

*

Mai erau şase săptămâni până la sosirea lui German. Gabriela nu ştia ce înţelegere avea Pablo cu Pia, nu îl întrebase, dar rămânea peste noapte cu el vinerea. Ştia, bineînţeles – pentru că noi, femeile, investigăm – că Pia avusese spectacole de teatru prin toată Spania. Pablo i-a spus în trecere că soacra lui venise cu avionul din Argentina ca să stea cu ei câteva luni. Şi plictisit, dar cu tandreţe, a adăugat că pe o soacră care trăia la 10 459 de kilometri, distanţă ce separă Barcelona de Buenos Aires, şi care venea să-şi viziteze nepoatele, pe care nu le mai văzuse de doi ani, nu o puteai caza într-un hotel.

în vinerea următoare, la ora unu dimineaţa, au terminat de citit manuscrisul.

— O să rescriu, Gabi.

— Eu plec.

— Nu. Nu vreau să pleci. Dormi liniştita.

Au desfăcut împreună canapeaua extensibilă, au pus un cearşaf curat.

— Eşti sigur?

— Da, vreau să rămâi.

A tras-o spre el şi a sărutat-o pe buze.

Apoi s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului şi a început să rescrie. Gabriela s-a dus la baie. îşi adusese un portfard cu săpunul ei de faţă, loţiunea tonică, periuţa de dinţi şi pasta. Şi-a pus o cămaşă de noapte mulată pe corp, cu

bretele subţiri, frumoasă, nouă, din mătase verde, lungă până la glezne, pe care şi-o cumpărase cu o

săptămână în urmă de la Women's Secret. Mai mult decât o cămaşă de noapte, era o rochie de noapte frumoasă. A ieşit din baie.

Pablo s-a oprit din scris şi s-a întors să o privească. întotdeauna în blugi şi cămăşile lui închise la culoare.

— Ce frumoasă eşti!

Gabriela a zâmbit şi s-a întins pe pat. S-a şczat într-o parte şi şi-a pus palmele lipite una de alta sub obraz... El o privea.

— Scrie, Pablo.

El s-a întors spre birou şi a început să lucreze.

Au trecut trei minute în care Gabriela nu şi-a luat ochii de la el. îşi privea iubitul, cu spatele la ea, scriind la computer. Se simţea ca şi cum ar fi fost în interiorul unei poveşti, care în realitate nu-i aparţinea. Cum putea să simtă cu atâta intensitate în atât de puţin timp? Cum? Nu-.şi înţelegea forţa dorinţei. Nu îşi amintea să fi simţit aşa înainte.

Pablo îi simţea privirea, ii simţea gândurile. S- a oprit din scris şi s-a întors spre ea.

— La ce te uiţi, Gabi?

— La tine.

S-a apropiat de ea şi s-a aşezat pe pat. La mângâiat faţa, şi-a trecut mâna peste silueta de mătase a Gábrieléi, a sărutat-o pe buze.

— Dacă te uiţi aşa la mine, va trebui să fac dragoste cu tine din nou, şi trebuie să

*

scriu.

Gabriela La pătruns cu privirea. Doar acea privire era suficientă pentru ca Pablo să-şi simtă iar erecţia. La mângâiat încă o dată pubisul, peste mătase şi, câteva secunde mai târziu, a făcut dragoste cu ea.

*

Gabriela s-a trezit la şase şi jumătate dimineaţa cu primele raze dc lumină care intrau pe fereastră şi l-a văzut pe Pablo, cu spatele la ea, încă îmbrăcat şi desculţ, scriind la calculator.

Rescriind.

Pentru că rescrierea poate dura o veşnicie.

S-a ridicat şi, pe jumătate adormită, s-a îndreptat spre el. I-a înconjurat umerii cu braţele şi l-a sărutat pe obraz. El s-a întors şi a aşezal-o în poală.

— Ai dormit bine?

— Foarte bine... N-ai dormit deloc?

Pablo a clătinat din cap.

— îl trimiţi azi?

— O să aştept... O să-l citesc din nou.

— Din nou?

De câte ori îşi citeşte un scriitor romanul înainte de a i-l trimite editorului? De cinci, şase, şapte, opt, douăzeci de ori.

Gabriela înţelegea asta, pentru că întotdeauna poţi să dai frazei o formă mai bună: poţi asambla şi dezasambla propoziţii, poţi adăuga adjective, poţi folosi sinonime, diminutive, poţi încetini ritmul lecturii folosind punctul în locul virgulei. Şi poţi accelera ritmul cu propoziţii scurte.

Ea însăşi îşi citea articolul de douăzeci de ori înainte de a-l trimite la redacţie.

— Dacă vrei, ţi-l citesc bucuroasă cu voce tare, din nou. Dar... cât timp ţi-a luat să-l serii?

— Doi ani.

— în două săptămâni nu o să reuşeşti să-l faci să sune mai bine... Trimite-I aşa.

Gabriela l-a sărutat pe buze.

— E un roman minunat.

Orice creator, dacă este cât de cât inteligent – şi Pablo era –, se simte nesigur în faţa operei lui. Bineînţeles că se simte. Chiar dacă a vândut nu ştiu câte exemplare din romanul anterior. Chiar daca romanul său a fost tradus în multe limbi. Chiar dacă este copleşit de laude. Chiar dacă părerea criticilor şi părerea publicului coincid.

în plus, succesul unui roman anterior cântăreşte foarte mult, pentru că ultimul său roman, atât de lăudat, a fost poate mai bun decât cel pe care-l scrie de doi ani. Poate că aşa era.

Gabriela ştia că Pablo făcuse deja modificările pe care Félix, editorul, i le sugerase. Discutându- le cu el, fireşte. Aşa cum fac majoritatea scriitorilor cu editorii lor. Pentru că există tendinţa de a crede că nimic din ce ai scris nu e bine. Dar apoi te întorci la masa ta de scris. Te gândeşti, şi da. Poate că editorul are dreptate. Şi te gândeşti. Şi rescrii... apoi apare propria ta exigenţă. Pentru că ştii că propoziţia aceea poale fi scrisă mai bine.

Pentru că da, rescrierea poate dura o veşnicie.

— Trimite-l aşa. Continui să cred, aşa cum ţi-am spus săptămâna trecută, că prea idealizezi femeia.

— îmi plac femeile, a spus el cu afecţiune.

— Afirmaţia asta nu mi-a plăcut. Nu mi-a plăcut deloc, a rostit Gabriela pe un ton dulce.

Pablo a râs. Nu era nicio răutate in acea afirmaţie.

El ştia cum trebuia să se termine.

— îmi placi tu, Gabriela, îmi placi doar tu,

*

— Gabi.

— Spune-mi, Silvia.

— Nu era vorba doar de o singură zi?

— în fine, da, doar până se întoarce German.

---

22 „Ce spui, tâmpitule” (în lb. catalană in orlg.).

10

Ciorapi negri pe coapsă albă

Pe tejgheaua raionului de lenjerie intimă de la etajul şapte din El Corte Inglés, zăceau două perechi de ciorapi. Acel gen de ciorap care ajunge până la jumătatea coapsei. La jumătatea femurului. Unii albi şi alţii negri.

Gabriela a mângâiat ciorapii albi. Fără să ştie de ce, în timp ce simţea nailonul între degete, s-a gândit la Nataşa. La ales pe cei negri. Erau subţiri şi în partea de sus aveau brodate mici flori negre. A zâmbit uşor. Nu-şi mai pusese niciodată nişte ciorapi atât de sexy.

Cei cincizeci şi cinci de ani ai lui Pablo ¡i meritau.

Gabriela, care le împărtăşeşte totul prietenelor ei, ii vorbise Silviei şi despre cadoul pe care i-l pregătea lui Pablo. Se

distraseră copios pregă tindu-l.
— Mă bucur să te am alături, Silvia. îmi aduci mult bine în viaţă, i-a spus ca madrilenei.

Erau complice la toate şi, da, împreună i l-au pregătit. Silvia i-a împrumutat pantofii cu tocuri cui de zece centimetri ca să-i încalţe cu ciorapii negri de dantelă până la jumătatea coapsei, chiloţi şi sutien negru. Totul, sub o rochie mulată, tot neagră.

Sexy. Era sexy.

Au studiat mii de cântece, de la, evident, „You Can Leave Your Hat On”, de Joe Cocker, până la Mala Rodríguez, de pe coloana sonoră a filmului *Lucia şi sexul.* Au râs în hohote urmărind secvenţa cu Jamie Lee Curtís unduindu-se stângace în faţa lui Arnold Schwarzenegger în filmul *Minciuni adevarate.* Şi dintre o mie de cântece, şi exersând mişcări senzuale râzând in hohote, au ales o melodie pe care o cântaseră şi pe care dansaseră de o mie de ori: „Candy”, de Iggy Pop.

Pe melodia „Candy” poţi face absolut orice. Să săruţi un evreu în Boston; să dansezi cu Silvia pe scenă la Ministry of Sound; să te unduieşti cu bebeluşul ei sprijinit pe umăr în apartamentul din Born; sau să fumezi un *joi ut* cu Cosima cântând, în conacul ei din Pearson, vers cu vers. Sau, la fel de bine, pe melodia „Candy”, Gabriela putea, de ce nu, străduindu-se să nu-şi piardă demnitatea la cei patruzeci şi cinci de ani, putea, aşadar, să danseze primul striptease din viaţa ei.

*

— Stai pe canapea, i-a ordonat Gabriela imediat ce a intrat în mansardă şi înainte de a observa că patul era deja făcut. Mai bine.

— Doamne, Gabi! a răspuns Pablo, măsurând-o din cap până în picioare cu privirea.

Iubitul ei era cu zece centimetri mai înalt. Ea era sexy. Foarte sexy. Nu doar că purta tocuri, dar se fardase la ochi, se dăduse cu rimei şi ruj. Intr- un mod mai agresiv. Mai seducător. Mai sexy decât în săptămânile pe care le petrecuseră cunoscându-se.

— La mulţi ani, Pablo! i-a spus ea, sărutându-l pe gură.

Gabriela a tras draperiile şi a aprins lumina discretă de pe masă.

— Ce faci? a întrebat el, nedumerit.

Gabriela şi-a scos laptopul din rucsac, a conectat boxele, a căutat melodia „Candy[4]* şi, înainte de a apăsa pe *play,* s-a întors. El o privea fără să înţeleagă ce face.

— Sunt o doamnă de patruzeci şi cinci de ani, a spus ea, după ce l-a sărutat din nou. Am de gând să fac ceva... încercând să nu-mi pierd demnitatea. Aşa că tu lasă-te condus de mine.

L-a sărutat şi l-a împins pe pat.

Pablo a râs. Pentru ca deja intuia ce avea de gând să facă şi asta chiar că n-o mai trăise până atunci.

— Nu râde, a cerut ea cu o expresie amuzată şi imploratoare. Te rog.

A apăsat pe *play* şi a dat volumul cât a

putut de tare. Muzica a invadat mansarda. Gabriela şi-a scos paltonul. Rochie neagră pe corp, cu bretele subţiri. Se mişca încet pe primele acorduri ale cântecului. Şi-a trecut degetul mare peste bretelele rochiei şi, încetul cu încetul, a tras-o în jos peste sâni, peste talie, peste pubis, peste coapse. Iar rochia a căzut pe podea.

Ciorapi negri pe coapsă albă.

Pablo a râs timid, iar ea a luat rochia şi i-a aruncat-o în fată.

— Nu mă enerva... pregătesc momentul de o săptămână.

Şi Pablo s-a uitat la ea. Serios. Şi-a privit amanta. S-a uitat la zeiţa pe jumătate goală din faţa lui, care se mişca pentru el. Şi a intrat în joc. Sigur că a intrat.

Gabriela s-a întors cu spatele. O melodie pe care dansase de mii de ori. ii ştia fiecare acord. A început ritmul tobei. Mişcare din talie, privire spre Pablo peste umăr. Şi-a pus mâinile pe coapse, şi-a îndoit genunchii şi, depărtându-i, s-a lăsat spre podea. Tocuri cui. S-a ridicat încet.

A repetat mişcarea întorcându-se în lateral.

Arătându-i profilul, provocându-l. Genunchii i-au atins din nou podeaua.

Pablo s-a excitat.

Muzica era foarte tare. Gabriela s-a întors cu faţa spre el, stătea la un metru distanţă, pătrunzându-l cu privirea. Şi-a îndoit picioarele fără să-şi ia ochii de la el. S-a ridicat.

„Candy” a atins punctul culminant.

Toboşarul a marcat puternic ritmul, iar Gabriela şi-a pus mâinile pe ciorapi. Şi-a depărtat genunchii până la infinit şi a coborât din nou pe podea. S-a ridicat mângâindu-şi sexul. Pântecul. Sânii. Ceafa. Parul.

l-a zâmbit amantului ei şi s-a apropiat de el. l- a desfăcut cureaua. Un nasture de la pantalon, încă unul şi încă unul. L-a sărutat pe buze şi, în timp ce îi mângâia erecţia, s-a apropiat de urechea lui şi i-a spus:

— La mulţi ani, Pablo!

F.I şi-a înăbuşit un oftat şi, plin de dorinţă, a privit-o pe Gabriela cum cobora încet cu limba, generoasă, foarte generoasă, spre sexul lui.

*

— După tot ce am făcut, nu poţi să-mi spui că nu, i-a zis Gabriela cu un zâmbet, in timp ce-şi încălţa balerinii. în viaţa ei n-o să-şi mai pună tocurile acelea cui. Ce tortură!

Făcuseră duş împreună, el o umpluse de sărutări sub apă. Pe cât de puţin tandru era cu soţia lui, pe atât de mult putea să ofere, chiar şi el însuşi rămânea surprins.

— Dar ce vrei să faci? a răspuns Pablo oarecum stânjenit.

— încă o surpriză, foarte repede... Nu o să ne recunoască nimeni, Pablo...

Pablo a făcut un gest ciudat. Să coboare împreună în stradă... Asta n-o mai făcuseră. Şi nu intra în planurile lui.

— Hai...

Gabriela a apăsat pe clanţă.

— Urmează-mă. Eu merg în faţa, astfel nimeni nu ne vede împreună.

Pablo a urmat-o, nu foarte convins. Au închis uşa mansardei şi au chemat liftul.

— Doar o clipă, a spus Gabriela.

Gabriela a îngenuncheat.

— Ce faci? a întrebat el oarecum nedumerit.

Gabriela şi-a ridicat privirea în timp ce îi aranja manşetele pantalonilor.

— Manie de femeie pisaloagă.

L-a condus în lift.

Pablo a urmat-o în stradă fără să ştie unde îl ducea. Ea mergea în faţă şi el, la trei metri distanţă. Gabriela a parcurs cei cincisprezece metri care despărţeau blocul iui Pablo de biserica San Miquel del Port, care era goală, pentru că parohiile şi bisericile din ţara noastră, în timpul săptămânii, sunt goale sau vizitate doar de bătrâni singuratici.

— Ce facem aici, Gabi?

L-a luat de mână şi l-a condus până la banca din primul rând.

— Va dura doar un minut. Stai jos. Nu-i nimeni aici.

Pablo s-a aşezat, foarte stânjenit. Ea, foarte tandră, i s-a aşezat în poală şi şi-a trecut braţul pe după umerii lui.

— Gabi...

— Dar nu e nimeni, a zis ea cu blândeţe. Termin repede, vreau să-ţi spun doar un lucru, bine?

— Bine.

— încep...

Gabriela şi-a dres vocea. îi era un pic de ruşine, dar simţea o mare bucurie.

— Eu, Gabriela...

A tăcut o clipă.

— Eu, Gabriela Salînas Aguilar, mă dăruiesc ţie, Pablo Hausmann.

A făcut o pauza.

— Care este al doilea nume de familie al tău?

— Puig, a răspuns el nervos. Haide, Gabi, te rog.

— Am terminal, am terminal, a promis ea, nu fi atât de sobru.

Pablo, un scriitor cunoscut, era deja scos din minţi.

Din nou, ea şi-a dres vocea, a zâmbit şi, şoptind foarte aproape de buzele lui, a continuat:

— Eu, Gabriela Salinas Aguilar, mă dăruiesc ţie, Pablo Hausmann Puig... ca amantă... şi numai ca amantă.

S-a apropiat de buzele lui şi foarte, foarte încet a încheiat:

— Până ce moartea ne va despărţi.

Gabriela l-a mângâiat pe faţă şi l-a sărutat.

— Ştiu că te încearcă un sentiment de ruşine şi jena groaznică. Ruşine de amanta ta. Dar acum vine partea cea mai tare. Acum trebuie să repeţi. Dar invers.

în acel moment, un preot septuagenar a intrat în biserică. Nu a spus nimic, dar a observat mirat un bărbat şi o femeie matură aşezată în poala lui. Preotul era un tip deştept, s-a gândit că n-or fi căsătoriţi. El era fericit că în sfârşit intra cineva sub şaizeci de ani în acea bisericuţă pe care o slujea de cincizeci dc ani.

— *Bon tiui, pure,* a spus Gabriela, ridicând vocea.

Preotul a zâmbit uşor, recunoscător pentru salut.
— Bună ziua... Dumnezeu să vă binecuvânteze.
— El ne-a binecuvântat!
— Gabi, gata, te rog...
— Bine, îţi mai dau un sărut din dragoste şi plecăm.
Gabriela s-a uitat la preot şi l-a strigat:
— Părinte!
A ridicat vocea ca să-l facă pe Pablo sa se simtă şi mai stânjenit.
— ¡mi sărut bărbatul, dacă nu vă supăraţi.
— Da, dragă, da. Sărută-I cât vrei.
Pablo, amuţit, stânjenit, a sărutat-o.
— Puţină veselie, Pablo, a spus ea înainte de a-i şopti la ureche: Ai scăpat... dar ştiu că într-o zi o să mi-o ceri tu mie...

11

Cu viaţa nu te joci

Gabriela a suspinat şi a aruncat o ultimă privire prin salonul apartamentului său. Arăta impecabil. Strânsese totul: piesele de Lego şi Playmobil erau în cutii, pantofii stăteau în suporturile lor, de pe fotoliul din dormitor dispăruseră hainele, vasele din bucătărie se aflau în maşina de spălat vase. Ar fi fost de ajutor dacă fiul ci ar fi fost treaz, dar era ora unsprezece noaptea când a auzit cheia lui German în încuietoare. De ce era atât de neliniştită?

Soţul ei nu avea să observe nimic. Era plecat de opt săptămâni, acum se întorcea acasă şi totul era la fel.

Dar nimic nu mai era la fel pentru soţia lui. îi spusese lui Pablo că German se întoarce şi că ea nu avea să mai poată să doarmă cu el vinerea: la ora şapte seara trebuia să fie acasă. în acele opt săptămâni, nu au vorbit despre partenerii lor. Pentru ce? Trăiau în propria oază. în mansardă, fericiţi. Gândindu-sc doar la ei doi.

German a deschis uşa. Gabriela a zâmbit şi s-a apropiat de el.

El a cuprins-o în braţe şi a sărutai-o tandru.

— Ce s-a întâmplat cu zborul?

— Controlorii de trafic francezi.

German a sărutat-o din nou.

— Ţi-e foame? Să-ţi pregătesc ceva de mâncare?

— Am mâncat un hamburger la McDonald's.
— El doarme. A vrut să te aştepte, dar în cele din urmă a adormit.
— Mă duc să-l vad.
— Nu-l trezi.
— Nu, stai liniştită.

Germán a deschis uşa de la dormitorul fiului său şi l-a privit. Câtă candoare se găseşte în dragostea unui tată pentru fiul său. A stat acolo timp de douăzeci de secunde, uitându-se emoţionat la clona sa. îndrăgostit de copilul lui.
— Văd că a crescut enorm, Gabi.

A lăsat uşa întredeschisă şi amândoi s-au îndreptat spre dormitorul conjugal. El a vorbit despre şederea în Boston. Ea, despre progresele copilului. German a sărutat-o din nou pe buze.
— Fac un duş.

Gabriela s-a întins neliniştită pe pat privindu-l în timp ce-şi scotea hainele. De ce i se părea ciudat? Poate din pricina acelor două luni în care a văzut nuditatea altui bărbat.
— Am o veste să-ţi dau, a zis Germán fără să se întoarcă. Mi s-a propus ca din septembrie să predau un curs la Universitatea din Boston. în cadrul maşterului de management al proiectelor navale.
— Serios?
— Tot anul universitar. Din septembrie până în iunie.

German a deschis robinetul de la duş şi s-a uitat la Gabriela.
— Am putea să mergem toţi trei.

Gabriela nu a răspuns,
— Tu poţi să scrii de oriunde şi în plus

ar fi minunat pentru copil.
— Fir-ar să fie, Germán... Nu mă aşteptam la aşa ceva.
— Nu trebuie să decidem acum.

A intrat în duş şi a lăsat uşa descliisă, ca de obicei. Gabriela a respirat încet vreo două minute, cât timp German a stat sub apă, până când a ieşit, s-a şters, şi-a pus pantalonii de pijama şi un tricou şi s-a băgat în pat lângă nevasta lui. A mai vorbit despre Boston încă puţin, dar era epuizat. A mângâiat-o pe Gabriela pe mână şi, după câteva clipe, a adormit.

Gabriela a oftat uşurată.

•

Era recunoscătoare că nu voise să facă dragoste. Nu ar fi fost în stare. La cinci ore după ce făcuse dragoste cu Pablo, nu ar fi fost în stare.

*

Weekend liniştit. Au fost cu copilul la lacul din parcul Ciutadella. Au mers să-i vadă pe părinţii lui Germán, duminică. A trecut şi ziua de luni. Marţi. Miercuri şi joi. Joi seară au văzut un film. Era rândul Gábrieléi să-l aleagă, dar ea i-a spus lui s-o facă şi s-a întins pc canapea în cămaşa de noapte, ca de obicei. Până când a sosii clipa de care se temea. Momentul acela în care soţul vrea să facă dragoste cu soţia lui.

German i-a pus mâna pe gleznă şi acel contact a fost suficient ca să o crispeze. Germán a mângâiat-o tandru câteva secunde.
— Sunt obosită.

Germán a continuat. Ştia că o va convinge.

— Nu am chef, German. încetează, a spus ea, încercând să fie afectuoasă.
— Haide, Gabi, a implorat-o el, ca întotdeauna.
— Germán, nu am chef... n-auzi, a repetat ea în timp ce simţea mâinile soţului apropiindu-se de sexul ei.

Şi a schimbat tonul, pentru că totul depinde întotdeauna de ton şi, cu voce seaca, privindu-l în ochi, a continuat:
— încetează, Germán. Dacă nu vreau să fac sex, nu mă obliga.

El şi-a luat mâinile de pe trupul nevestei.
— Poftim? a rostit el aspru.
— înţelege că n-am chef, a insistat Gabriela, îndulcind tonul.
— Nu mă obliga? a repetat German, în timp ce se ridica în picioare. Ce-i cu tine?

Nu auzise o astfel de frază ostilă în douăzeci de ani de căsnicie. Să o forţeze? A simţit-o ca pe un pumnal. Era adevărat, ea nu se apropia de el cu dorinţă, l-ar ű plăcut ca măcar o dată sa o facă, dar îşi asumase această parte a relaţiei lor fără mari probleme şi o convingea cu vorbe de genul „tu nu faci nimic, fac eu totul”. Dar să o oblige? în douăzeci de ani, German nu o obligase niciodată să facă ceva. Niciodată. N-ar obliga-o în veci.

Acum a fost rândul lui să o privească sever şi a încheiat spunând:
— Nu-ţi face griji, Gabi. Nu te voi mai atinge.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre dormitor. Gabriela a închis ochii, întristată, neştiind ce să facă.

*

in weekend au mers cu Volvoul în Cerdanya pentru că, în ciuda acelei supărări, aveau rezervări făcute de câteva luni la un mic hotel pierdut printre munţii Cădi.

Erau foarte tăcuţi. Străin de toate, fiul lor spărgea tăcerea. îi lua de mână pe amândoi şi mergeau toţi trei. Plimbările prin natură le făceau bine. La un moment dat, când băiatul a luat-o înainte, Gabriela s-a apropiat de Germán şi l-a luat de mână. Ştia că nu-i va da drumul.

— lartă-mă.

El nu a răspuns.

— Te rog. a insistat Gabriela.

— Ai întrecut măsura, Gabi... Eu nu te-am obligat niciodată să faci nimic.

— Ştiu, a spus ea cu sinceritate. lartă-ma.

A ridicat mâna pentru ca el să-şi pună braţul în jurul umerilor ei şi l-a luat de talie. Băiatul lor arunca cu pietre în râu, îi plăcea la nebunie să stea departe de asfalt... Părea alt copil.

— Poate că ar trebui să venim mai des aici, a spus ea.

— Sigur că da. îmi place să vin aici. Ştii asta.

De îndată ce au ajuns în Barcelona, Gabriela a făcut dragoste cu el. Ar fi preferat să nu o facă, dar a făcut-o pentru că ¡1 iubea, ¡şi iubea foarte mult soţul.

*

— Ce s-a întâmplat, Gabi? a întrebat-o Pablo vinerea următoare, imediat ce a păşit în mansardă.

Ea l-a privit neliniştită. S-a sprijinit de birou.

— Ce este? a insistat el.

Gabriela şi-a întors privirea. Se simţea nesigură şi tulburată.

— M-am culcat cu Germán.

l-a fost greu să pronunţe cuvintele, le-a rostit jenată.

Era total absurd ce simţea Gabriela, lipsit de orice logică, dar adevărul era că se simţea infidelă amantului ei. Ca şi cum a face dragoste cu Germán ar fi însemnat că-l trădează pe Pablo şi nu invers. Atât de complicate sunt unele femei.

— Nu am simţit nimic... Pablo, serios.

Şi nu-l minţea. Pentru ca o femeie poate face dragoste cu soţul ei fără să simtă nimic. O face pentru el. Gabriela şi-a desfăcut picioarele la fel cum o făcea şi Silvia. în timp ce German era înăuntrul ei, s-a gândit să simuleze orgasmul, dar nu a putut. Nu a putut să geamă nici măcar o dată. Pentru că există multe femei care se prefac şi sunt capabile să se amăgească o viaţă întreagă, pe ele şi pe bărbaţii lor. Iar altele nu pot s-o facă.

— Gabi, nu trebuie să-mi povesteşti.

— Ştiu.

S-a aşezat pe scaunul de la biroul lui Pablo şi şi-a coborât privirea în poală în timp ce apăsa cu degetul mare al mâinii drepte în palma mâinii stângi. Şi-a întors privirea din nou spre el.

— Te culci cu Pia?

Pablo nu a răspuns. A schiţat un gest de disconfort.

— Eşti sigură că vrei să vorbeşti despre asta, Gabi? a întrebat el cu blândeţe.

— Da, a confirmat ea, susţinându-i

privirea.

Pablo a avut nevoie de câteva secunde ca să răspundă.

— Nu îi cer să se culce cu mine.

— Da... dar German mi-o cere.

— Dacă eu aş fi soţul tău, ţi-aş cere-o şi eu.

Gabriela a zâmbit uşor. Voia şi nu voia să continue acea conversaţie.

— Şi Pia ţi-o cere?

— Uneori.

Şi-au suţinut privirea.

— Când a fost ultima dată când ai făcut dragoste cu ea?

Pablo nu se aşteptase la o întrebare atât de directa. Din nou a tăcut câteva clipe,

— Gabi, nu vreau sa vorbesc despre asta. I.as-o baltă.

— Când? a insistai ea.

— Las-o baltă, Gabi.

— Când, Pablo? a insistat ea, acum mai severă. Când ai făcut dragoste ultima dată cu soţia ta?

El a privit-o în ochi şi, deşi nu voia să răspundă, a spus adevărul:

— Ieri.

Iar acel „ieri” a pătruns în străfundurile ei. În adâncul sufletului Gábrieléi. Şi a simţit o durere ascuţită în piept. Dar asta nu-i era suficient.

— Ai ejaculat?

Faţa lui s-a crispat într-o expresie ciudată, necunoscută până atunci Gábrieléi.

O expresie seacă. Antipatică. Nu a răspuns.

— Ai ejaculat, Pablo?

Pablo a privit-o în ochi, dorind să pună

capăt acelei conversaţii. Şi a încheiat.

— Da, Gabriela, am ejaculat-

Ochii Gábrieléi s-au umplut de lacrimi.

Pablo s-a apropiat de ea şi a cuprins-o în braţe.

— Gabi, suntem adulţi... Ce s-a întâmplat? i-a şoptit la ureche.

Pablo, fără să o lase din braţe, se gândea că vulnerabilitatea feminină în faţa iubirii c minunată.

S-a mai gândit şi la altceva pe care nu i l-a mărturisit, pentru că nu i se părea corect, pentru că era un sentiment egoist: nu i-a spus ca, in adâncul sufletului său, era bucuros că ea nu simţea nimic atunci când făcea dragoste cu bărbatul ei.

Şi Gabriela a lăsat o lacrimă să i se prelingă pe obraz, şi-a apropiat gura de gura lui Pablo şi, doar pentru că ea a dorit şi a insistat, Pablo a făcut dragoste cu ea, făcând-o să simtă ce nu mai simţea cu bărbatul ei.

*

Şi au trecut şase luni în care Gabriela a făcut faţă situaţiei cât de bine a putut. înota. înota mult. Scria ore întregi ca să nu gândească. Asta o salva, ¡şi scria suferinţa. Citea despre suferinţa ei. Minciuna pe care o construise era bine ancorată şi ştia că Germán nu avea să o descopere. întâlnirile de vineri din mansardă se mutaseră joia. Pentru că Germán hotărâse să iasă vinerea mai devreme de la serviciu, să ia copilul de la grădiniţă şi să meargă toţi trei la Cerdanya. Iar joia, în loc să se ducă să

înoate la Clubul de Natație, așa cum credea Germán, se ducea la mansarda lui Pablo. Se întorcea cu părul umed și mirosind a șampon: minciună fără cusur. Nu existau apeluri telefonice și nici e-mailuri. în zilele de joi. Acesta era pactul. Nu avea să afle niciodată ca-l înșela. însă, departe de euforia pe care o simțise în primele luni, Gabriela trăia tot mai chinuită între cei doi bărbați din viața ei. Soțul și amantul ei. Simțindu-se mereu o femeie iubită. Iubită de ambele părți. Dar chinul nu înceta. Iar soțul și amantul ei o simțeau.

Cel dintâi, pierdut în tristețea care emana din fiecare por al soției lui.

— De ce nu cumpărăm ceva în Cerdanya? i-a propus Germán, cuprinzând-o de umeri.

— Bine.

S-a întors spre ea și și-a privit soția în tăcere, în timp ce ea își lăsa privirea să rătăcească peste zăpada de pe munte.

— S-a întâmplat ceva, Gabi?

— Nu. De ce?

— Anul trecut nu mi-ai fi spus „bine”.

— Dacă spun „da, hai să cumpărăm o casă aici”, nu îți pică bine. Dacă aș fi spus „nu”, nici atunci nu ți s-ar fi părut bine.

— Sunt de douăzeci de ani lângă tine, a răspuns Germán delicat, dar sigur pe ce spunea. Și îmi pari ciudată... Ești ciudată... Nu știu...

A așteptat o secundă și a continuat.

— Astea sunt detalii, Gabi. Lucruri pe care nu le- ai mai făcut până acum. Pui în ordine CD-urile din torpedou, îți așezi pantofii in dulap, nu sunt haine murdare

pe fotoliu, nu-mi spui nimic când il forţez pe copil să termine totul din farfurie, păşeşti în linişte prin casă. Nu trebuie sa ma supăr pentru că muzica e prea tare. Nici nu mai asculţi muzică, Gabi... Ca şi cum n-ai vrea sa mă înfurii niciodată.
— Of, ce tot spui, Germán?

El nu a răspuns la acel „of, ce tot spui" al soţiei, pentru că se gândea la ceva, dar Ii era foarte greu să verbalizeze, fiind timid in privinţa acestor lucruri. Tot cu braţul in jurul umerilor ei, dar fără să o privească în ochi, a adăugat:
— Nu ştiu, Gabi... Şi când facem dragoste, tu nu eşti... Eşti absentă... Şi nu juisezi... Nu juisezi niciodată.

Cel de-al doilea, amantul ei, observa şi el tristeţea Gábrieléi. Era un om inteligent şi pricepea perfect ce i se întâmplă. Dar el, chiar dacă ştia că ea suferă, nu voia să o piardă. Pentru că o iubea. Sigur că o iubea. Şi sexul. Bineînţeles, pentru că nu există nimic mai frumos decât ca o femeie îndrăgostită să ţi se dăruiască. Nimic nu poate fi mai frumos decât orgasmul unei femei îndrăgostite.

Profund îndrăgostită.

★

Intr-o joi ca oricare alta, Gabriela zăcea goală pe canapeaua extensibilă. Pablo i-a sărutat cele patru cicatrici de pe pântec. Mai întâi operaţia cezariană, apoi cele trei cicatrici de la laparoscopie, de-o parte şi de alta a buricului. A întrebat-o ce erau şi ea i-a vorbit pentru prima dată despre endometrioză.
— Sunt oribile. Ştiu.

Le-a acoperit cu mâna, ca şi cum Pablo nu le- ar fi văzut încă din prima zi. Sigur că le văzuse, dar nu ¡1 deranjaseră deloc.

Pablo i-a dat mâna laoparte şi i-a sărutat din nou cicatricile.

— Nu. Nu sunt oribile, Gabi. Sunt cicatricile femeii mele.

— Nu sunt femeia ta, a răspuns ea serios, poate rănită.

— Ba da, Gabriela. Tu eşti femeia mea.

A urcat până spre buzele ei, a sărutat-o şi i-a spus din nou:

— Tu eşti femeia care mă face fericit. Aici. Astăzi. Acum. Vorbesc cu tine mai mult decât cu oricine. Mult mai mult decât cu...

A tăcut, pentru că ştia că Gabriela nu voia să audă de Pia.

— Te iubesc, Gabriela. Crede-mă.

Iar ea l-a mângâiat pe păr şi i-ar fi spus că vrea să fie singura. Singura lui femeie. Dar nu. Nu i-a spus-o.

*

La finalul unui roman, scriitorii, în general, renunţă să mai scrie pentru câteva luni. Pentru ca scrisul este epuizant. Epuizează creierul. îl goleşte. Dar nu îl goleşte pentru tine. ¡1 goleşte pentru alţii. Iar golirea acestuia poate fi copleşitoare. Scrisul oboseşte.

— Gabi, obositor este să încarci cutii la şase dimineaţa în Mercabama, cum face sora Zairei.

— Ai dreptate, Silvia. Când ai dreptate, ai.

în plus, scriitorului îi este greu să se despartă de personajele sale, pentru că

le iubeşte. Le-a modelat aşa cum a dorit el, dându-le o personalitate proprie, un corp ales. Timp de unu, doi, trei, patru, cinci ani din viaţa lui. Trăieşte în schizofrenie şi între două lumi: a lui şi a personajelor sale. Iar dacă scriitorul nu crede în povestea pe care o creează, nu o trăieşte, nu se bucură de ea, nu plânge cu ea, nu râde cu ea, nu simte plăcerea şi durerea propriului său altér ego, nu va reuşi niciodată să-l convingă pe cititor.

De aceea e atât de greu să-ţi îngropi personajul. Să-l omori. Să faci sa dispară lumea care nu-i mai aparţine scriitorului, ci cititorului, şi să dai naştere altei lumi.

Era clar pentru Pablo că acest lucru nu avea să se întâmple decât după un an, poate doi, şi, după ce a trimis e-mailul cu romanul terminat in cele din urmă, s-a simţit gol. Nu mai exista niciun manuscris de citit şi de rescris.

A căutat un disc de vinii printre sutele pe care le avea stivuite pe podea în mansardă până ce a găsit un John Coltrane. Gabriela ascultase jazz foarte puţin sau deloc pentru că piesele de jazz sunt dificile, uneori confuze pentru urechile mai puţin antrenate, iar ei îi era greu să intre în atmosferă. Dar, cu ajutorul lui Pablo, a reuşit.

„Nobody Else But Me”, de Stan Getz. „It Could Happen To You”, de Miles Davis. „The One 1 Lőve Belongs to Somebody Else'', de Bili Charlap Trio. Au făcut dragoste pe „Feeling Good”, de Ni na Simoné.

*

Şi încă o joi.

Gabriela a pus melodii din nesfârşitele ei playlisturi de pe Spotify din Mac-ul ei, „Lousiana i els camps de cotó”, „El far del Sud” şi „Compta amb mi”, apoi a intrat în lista „Cântece din adolescenţa mea” şi a pus Pixies, şi „Jane says”, şi Lou Reed, şi „Mother” de Pink Floyd. iar Pablo, ascultând-o pe cea din urmă, şi-a sprijinit capul pe pieptul gol al Gábrieléi şi i-a înconjurat talia cu braţele. Fără să ştie de ce, ea, pentru prima dată în toate acele luni, l-a simţit vulnerabil şi La mângâiat cu tandreţe pe păr. Şi cum bărbaţii, sau poate doar bărbaţii din viaţa Gabrielei, vorbesc puţin despre sentimentele lor, ea a intuit ceva. Aproape de finalul melodiei „Mother”, cuvânt care se repetă în buclă in cântec, l-a întrebat:

— Mama ta... unde locuieşte?

— A murit.

Iar Gabriela şi-a reproşat că-l întrebase.

— Iartă-mă, Pablo, că te-am întrebat. îmi pare rău.

— Acum cincisprezece ani.

Şi nu a mai rostit niciun cuvânt. Şi au rămas aşa, el amintindu-şi de prima femeie din viaţa lui şi ea iubindu-l un pic mai mult.

*

Şi încă o joi.

Şi după ce au făcut dragoste, şi-a pus iar cămaşa Iui Pablo şi chiloţii şi a început să danseze pe o melodie dementială, „Mitad y mitad”, a

rapperului Kase O., imitând-o senzuală şi amuzanta pe Najwa.

— Haide, dansează cu mine... Pablo.

Nu, Gabriela, nici Pablo nu dansează. Dar te priveşte îndrăgostit... Sta pe un scaun, în blugi, fără cămaşă – i-o porţi tu – şi în picioarele goale. Priveşte îndrăgostit la energia asta pe care o ai întotdeauna după ce faci dragoste.

— Am un prieten care are şi el o amantă. O să-l întreb dacă şi a lui dansează după ce face sex.

Şi amândoi râd cu poftă.

— Hei, prostule...Eu nu fac sex cu tine, fac dragoste.

Şi Pablo o ia de mână şi o aşază în poala lui şi o sărută pe gură.

— Gabi, eu cu tine fac doar dragoste.

Şi încă o joi.

Pablo a scos o chitară spaniolă din singurul dulap existent în mansardă. Gabriela a zâmbit văzând cum o sprijinea de picior. La fel ca soţul ei.

— Şi chitara?

— Cânt patru arpegii. Pablo a zâmbit,

La fel şi soţul ei. Amândoi spuneau „patru arpegii”, dar ştiau mai mult de patru arpegii.

— Şi de ce o ţii ascunsă în dulap?

— Pentru că mă gândesc de ani buni că trebuie să cumpăr un suport pentru chitară, dar întotdeauna uit. Apoi încep să scriu, nu o scot până ce nu termin romanul şi, cum nu ara cumpărat suportul, rămâne încă doi ani închisa în dulap.

Gabriela si-a amintit că intrase cu

intr-un magazin de cliitare de pe strada

Tallers ca să cumpere nişte pene noi. în dimineaţa următoarei zile de joi a intrat in magazin ca să-i cumpere un suport pentru chitară. Pablo a aşezat suportul lângă canapea şi acolo a rămas pentru tot restul vieţii lui.

*

Şi încă o joi.

— Azi nu putem... Sunt la ciclu.

— Nu-mi pasă dacă ai ciclu.

— Dar cum să nu-ţi pese? Tu nu ştii cum e menstruaţia mea.

El deja îi descheia cămaşa şi îi mângâia sânii.., Şi gata.

— Pablo, nu te uita la tine. Nu te uita la tine, te rog.

Iar Gabriela a râs, l-a târât în duş şi l-a sărutat sub apă. Şi a râs la vederea corpului gol al amantului ei plin de sânge.

*

Şi încă o joi.

Gabriela a ajuns la mansardă la ora 12, iar Pablo a sărutat-o excitai imediat ce a intrat pe uşă.

— Dezbracă-te.

— Cum?

— Dezbracă-te, Gabi.

— Dar tu?

— Eu nu. Fă ce-ţi spun.

— Pablo, dar cu atâta lumină? Soarele inundă încăperea.

— Da, vreau să te văd.

Şi ea să-l vadă pe Pablo stând pe scaunul lui de lucru cu tricoul negru pe el, Dockerii gri, cizmele de piele de căprioara.

Iar Gabriela se uita la el, timidă şi nesigură, in picioare, în mijlocul mansardei. Fără să înţeleagă.

— Dezbracă-te.

— Dar, Pablo...

— Dezbracă-te, Gabi.

Şi Gabriela a simţit cum se umezeşte. Cum se excită doar la auzul cuvintelor lui.

Şi şi-a descheiat cămaşa. Şi-a scos pantalonii. A rămas în chiloţi şi sutien, fără să ştie ce să facă. Uitându-se la Pablo, îmbrăcat, cum o penetra cu privirea.

— Dă-ţi jos sutienul.

— Pablo...

— Dă-I jos.

Şi, în urma ordinului, a înţeles pentru prima data că obedienţa şi supunerea excită. Şi a simţit o mulţime de senzaţii străbătându-i corpul doar la auzul vocii lui.

Apoi şi-a dat jos sutienul şi, din rellex, şi-a încrucişat braţele peste piept.

— Nu te acoperi... Intinde-te pe canapea.

— Haide... Pablo, vino aici, lângă mine.

— întinde-te.

Şi s-a excitat încă şi mai mult.

S-a întins.

— închide ochii.

Şi s-a supus.

— Mângâie-ţi sfârcurile.

Tăcere. Ştia că se uită la ea. S-a excitat.

— Trage-ţi genunchii la piept.

S-a supus şi s-a excitat încă şi mai mult ştiindu-se goală în faţa unui bărbat îmbrăcat. Un bărbat pe care îl iubeşte. Pe care îl doreşte mai mult decât a dorit

vreodată. Căruia i se va supune cât i-o va cere.

— Depărtcază-ţi picioarele.

Iar Gabriela oftează şi îşi depărtează picioarele, întinsă goală în faţa lui Pablo.

— Bagă-ţi mâna în chiloţi.

Şi îl ascultă din nou.

— Joaca-te, Gabi. Vreau să văd cum te joci. Tu singură.

— Vino.

— Nu. Vreau să mă uit la tine.

Şi intra in joc. Şi se joacă. Cu degetele. Cu mierea. Cu bucăţica ei de plăcere. Se joacă ţinând ochii închişi ca să ajungă la starea aceea de inconştienţă.

— Opreşte-te, Gabi.

Şi nu vrea să se supună.

— Opreşte-te.

Şi se supune.

Şi deschide ochii spunându-i din priviri că vrea să juiseze.

— Vino, Pablo... Ce vrei să-ţi fac? Vino... îţi fac orice vrei.

Iar Pablo o pătrunde cu privirea. Excitat. Simţindu-şi erecţia.

Şi Gabriela se zvârcoleşte pentru el in timp coşi mângâie din nou sexul.

— Nu te atinge, Gabi.

Şi se supune.

— Vino, Pablo, te rog.

— Nu.

— Nu mai pot suporta.

— Ba poţi... Rezistă.

Iar Gabriela închide ochii si oftează.

i

— Mângâie-ţi sânii.

Şi se joacă încet cu sfârcurile, cu ochii închişi, cu privirea lui Pablo fixată asupra ei... Şi se zvârcoleşte. Şi tresare. Tresare

pentru el.

Şi doar mângâindu-şi sfârcurile e pe cale să juiseze şi-şi apropie genunchii şi-şi strânge picioarele.

— Nu apropia genunchii. Vreau sa te văd.

Şi Gabriela se supune.

— Dă-ţi jos chiloţii.

— Mi-e ruşine... Vino.

— Scoate-i.

Fără să deschidă ochii, îşi bagă degetele mari sub elasticul chiloţilor şi-i scoate încet.

Şi deschide ochii şi găseşte privirea lui Pablo fixată asupra ei. Puterea de convingere a cuvintelor lui, sexul, iubirea... Acum e complet goală pentru el. Ar face orice i-ar cere.

— Juisează.

Şi simte dorinţa sţrăbătându-i corpul.

Şi închide ochii.

Şi, coborându-şi încet mâna peste pântec, mângâindu-şi pubisul, şi în faţa lui Pablo, în faţa bărbatului ei îmbrăcat, şi între suspine şi gemete tăcute, ajunge la acele zece secunde de plăcere eternă şi explodează în mii de bucăţi.

*

Şi încă o joi.

Pablo a ejaculat pe pântecul ei, s-a întins lângă ea şi, epuizat, a sărutat-o delicat pe umăr.

— Te iubesc, Gabi.

în loc să răspundă, ea se juca, folosindu-şi vârful degetelor, cu sperma iubirii ei pe propriul trup, întinzând-o

uşor în jurul taliei, pe deasupra buricului, pe piept, în timp ce se gândea la viaţa acumulată în acel lichid alb şi vâscos, la viaţa care i se putea forma în pântec... Unul dintre acele cincisprezece milioane de spermatozoizi care se odihneau pe pântecul ci ar fi fost de ajuns ca să creeze viaţă în ea. Ca să nască un copil pe care nu avea să i-l dăruiască niciodată. Cât de frumos ar fi sa poarte copilul lui Pablo în pântec. Ce frumos.

Apoi s-a gândit că, dacă Pablo i-ar putea citi gândurile, ar rupe-o la goană.

El şi-a coborât privirea spre mâinile Gábrieléi, care continua să se joace cu sperma lui pe pielea ei, şi a întrebat-o încet, foarte tandru:

— Ce faci, nebuno?

Nu exista pic de răutate în cuvintele acelea.

— Nu mă face nebună, i-a răspuns Gabrieia pe un ton nepotrivit.

— Ce s-a întâmplat? a reacţionat el nedumerit.

— lartă-mă, a zis ea repede, ştergând toate acele gânduri de femeie nebună, de femeie îndrăgostită nebuneşte, şi l-a sărutat pe buze. Abia aştept să fac dragoste cu tine din nou.

Nu minţea.

Pablo şi-a arcuit sprâncenele în semn de amuzament.

— Cred că uiţi ca sunt un tip de cincizeci şi cinci de ani.

Amândoi au râs.

Şi încă o joi.

— Am cumpărat ceva, a spus Gabriela cu mâna în rucsac.

— Chiar aşa?

— în fine... nu ştiu. Sunt un pic jenată... Nu ştiu... dacă avem vârsta potrivită.
— Să vedem.
— Dacă nu vrei, nu e cazul, Pablo. Poate că e mai bine să nu.
— Vrei să scoţi, te rog, ce ai in rucsac?
— Bine, dar nu râde.

Uşor ruşinată, a scos nişte cătuşe şi o eşarfă din mătase neagră şi s-a uitat la el zâmbindu-i. El a sărutat-o pe gură şi i-a luat eşarfa din mână...

★

Şi tot aşa multe zile de joi.

S-au iubit. S-au jucat. Au ascultat muzică, au mâncat bunătăţi. Au dormit.

Eterne zile de joi jucându-se cu trupurile lor, in toamna vieţii, aşa cum nu o făcuseră până atunci. Nici ea. Nici el.

*

în cele şapte ore pe care le petreceau împreună o dată pe săptămână în mansardă, Gabriela şi Pablo şi-au creat, de asemenea, o mică rutină.

El sosea la prânz, făceau dragoste, îşi povesteau unul altuia viaţa, ascultau muzică. Acum, era Gabriela cea care îi citea rubrica din *La Femme,* Pablo avea întotdeauna cuvinte de laudă pentru ce scria ea. îi sugera câteva schimbări pe care Gabriela le introducea sau le discutau. Aşteptându-I pe pakistanezul cu rucsacul galben de la Glovo. Mâncau şi Gabriela se întindea pe canapea, în timp ce Pablo traducea noul roman al lui Paul Auster, şi adormea.

Pentru că, prinsă între cei doi bărbaţi

care o iubeau, ea nu dormea bine. Reuşea să-şi reprime gândurile în timpul săptămânii, refugiindu-se lângă fiul ei, în scris, în înot, lângă prietenele ei dragi.

Dar lumea viselor este incontrolabilă şi se trezea brusc la două dimineaţa din pricina unor vise ciudate. Vise în care Pablo dormea în dormitorul său conjugal, în timp ce Germán o privea din uşă. Sau se trezea ca se certa în vis cu German in mansarda lui Pablo. far într-o noapte a avut un vis minunat in care se făcea că se îmbrăţişau toţi trei.

Visul, deghizare a dorinţelor, dar şi a angoaselor. Gabriela era epuizată, iar în acea oază pe care o crease Pablo pentru ea, uita de orice. Toată tensiunea acumulată din faptul ca-şi înşela bărbatul, adăugată dorinţei şi nerăbdării de a-şi vedea amantul... se risipeau în mansardă, ¡n mansardă nu minţea. Şi nu exista nerăbdarea de a-l revedea. Era aici şi acum.

Acolo, în mansardă, dormea liniştită.

De multe ori, când se trezea, îl găsea pe Pablo privind-o în tăcere. Făceau din nou dragoste, intrau la duş împreună şi amândoi o porneau din nou la drum înspre vieţile lor.

*

Cum te descurci în această situaţie fără o prietenă cu care să poţi vorbi?

— Tu nu mănânci, Gabi. Eşti prea slabă, a spus Silvia, stând pe o băncuţă în piaţa Vil din Grácia, în timp ce copiii lor se jucau cu mingi, cretă şi trotinete.

— Nu mi-e foame.

— Mie nu mi se pare că eşti foarte fericita.

l-a mângâiat spatele.

— Opreşte-te, mai bine, nu crezi?

— Pur şi simplu nu pot. Ce crezi, că nu am încercat? Aştept toata săptămâna să-l văd... Nu pot. Nu ştiu. E împotriva voinţei mele.

— Te-ai îndrăgostit de amantul tău, Gabi. Asta e o problemă... îi poţi pune capăt.

— Eu nu pot.

— Gabi... a spus prietena ei, am să-ţi povestesc ceva, ca să-ţi arăt ca da$_f$ ii poţi pune capăt. Şi îmi cer scuze în avans, pentru că tu îmi spui totul... şi eu nu ţi-am spus nimic. Nici ţie, nici altcuiva.

Gabriela a privit-o nerăbdătoare.

— Ce nu mi-ai spus?

Silvia a tras aer în piept.

— Trebuie să mă înţelegi. Şi părinţii mei votează cu PP-ul.

Amândouă au zâmbit, iar Silvia a continuat.

— Ei bine – îi era greu s-o spună —> i-am fost necredincioasă lui Salva.

— Cum?

Silvia a dat din cap.

— Cu o femeie.

— Ce? Gabriela a zâmbit. Poftim?

Silvia a dat din nou din cap.

— O cunosc?

— Bineînţeles că o cunoşti,

— Zaira?

— Sigur.

— Ştiam eu! O ştiam! Atât de mult jogging, atâta jogging.

Silvia a râs.

— De-aia am încetat să mai merg la

sală... Am încetat să mă mai duc sa alerg pe plajă.

Iar Silvia i-a spus povestea ei de dragoste.

Totul s-a întâmplat în Fornientera, unde Zaira şi Silvia se duseseră cu avionul pentru semimaraton. Cursa începe în punctul cel mai estic al insulei, la 120 de metri deasupra nivelului mării. La farul din Mola se dă startul, iar finalul, după douăzeci şî unu de kilometri, este in portul La Savina.

Silvia a vrut să abandoneze cursa după optsprezece kilometri. Se antrenaseră împreună în Barcelona, dar nu pe un traseu atât de lung. Zaira a tras de ea.

— Haide, Silvia! Poţi s-o faci.

— Nu pot, Zaira. Continuă tu.

— Fără tine nu merg mai departe. Haide, poţi s- o faci!

Zaira a tras dc Silvia. Silvia, la kilometrul douăzeci, n-a mai putut. Era incapabilă. Alergatul, ca şi înotul, ţine de minte.

— Nu pot, Zaira. Zău.

— Haide, Silvia, încă o mie de metri... Nu am să te las să renunţi acum.

— Nu pot.

Zaira s-a aşezat în faţa ei, şi-a înfipt mâinile în părul Silviei şi a sărutat-o pe gură. O dată, de două ori. Silvia a închis ochii ca să nu se oprească, dar Zaira s-a oprit.

— Continui după aia. Haide! i-a ordonat.

A tras de ea şi, din dragoste, Silvia a urmat-o. Pentru că din dragoste totul este posibil. Nu mai avea nlcio putere. Picioarele i se mişcau necoordonate de minte. Zaira a luat-o de mână şi

împreună au trecut linia de sosire.

Silvia, epuizată, s-a emoţional, s-a uitat înapoi şi a început să plângă, să râdă şi a îmbrăţişat-o pe Zaira, simţindu-se fericită şi mândră că reuşise.

Au mâncat împreună cu cei trei mii de part ici panţi din întreaga lume, imprăştiaţi prin tot portul. A fost amuzant sa întâlnească atâta lume în aceeaşi zi, toţi uniţi de o pasiune atât de puţin înţeleasă de cei care nu o împărtăşesc.

Eugenia le lăsase casa măslinilor, care înainte fusese casa socrilor Silviei. Cum să nu le-o fi lăsat?

Mai întâi a făcut duş Zaira, apoi Silvia, care a ieşit din duş în chiloţi şi a descoperit ca Zaira o aştepta, tot în chiloţi, cu acel tatuaj senzual încolăcind u-i-se pe corp.

— Nu ştiu de unde să încep, a spus Silvia cu timiditate.

— Ştiu eu.

Şi delicat şi-a apropiat buzele de ale Silviei. S-a jucat cu limba ei. l-a lins sânii puţin câte puţin şi i-a spus cuvinte frumoase la ureche... S-a jucat cu ea aşa cum ştie să se joace o femeie cu propriul corp. O femeie care eşti tu în corpul celeilalte. Şi- ai băgat mâinile pe sub chiloţii ei şi s-a jucat, deşi o simţea pe Silvia încordată. Pentru că Silvia nu e lesbiană.

Dar Zaira ştia cum să stârnească fiecare colţişor din trupul acelei femei măritate. Nu se grăbea deloc. A luat-o de mână şi a dus-o în pat fără să înceteze să o sărute. Ştia că Silvia, în prima zi, nu ar fi fost în stare să o atingă. Urmau să fie

multe altele. Cât de frumos este trupul unei fecioare. Fecioară pentru o altă femeie. Să o facă să se simtă aşa cum nu ştiu sa o facă bărbaţii. Zaira se juca uşor cu mâinile ei delicate, privind-o pe Silvia cum tresare. I-a lins un sân, apoi pe celălalt, fără să înceteze să se joace cu pubisul ei şi fără să o penetreze cu degetele. I-a lins buricul, pântecul, din nou sânul, subsuorile. A coborât încet cu limba spre sexul ei. Silvia s-a încordat. Nu-i plăcea sexul oral. Niciodată nu îl practicase cu nimeni. Nu l-a lăsat niciodată pe soţul eî să facă aşa ceva.

— Zaira, nu acolo.

— Da, acolo, a spus ea dulce, dar energic.

Silvia şi-a strâns puţin picioarele, dar Zaira ştia cum să o liniştească. S-a întors spre gura ei şi a sărutat-o.

— O să-ţi placă... Lasă-mă puţin... şi, daca tu vrei, mă opresc... închide ochii. Te rog.

Silvia s-a supus şi Zaira a coborât din nou, încet, spre sexul acelei fecioare, l-au trebuit cinci secunde să o scoată din minţi. Cinci.

*

— Ce drăguţ, a comentat Gabriela când Silvia a terminat, ce poveste frumoasă!

— Mă gândesc mult la ea. Am crezut că nu o s-o pot opri... dar am oprit-o, a răspuns Silvia. în fine, nu chiar. Mint, s-a petrecut când am ştiut că sunt însărcinată.

— Dacă nu ai fi rămas însărcinată, ai mai ti continuat cu ea?

Silvia a aşteptat câteva secunde şi a ridicat din umeri.

— Nu ştiu... Nu ştiu, Gabi... Nu ştiu...

— O văd pe Zaira la piscină, i-a spus Gabriela.

— Ştiu. Nu te-am întrebat niciodată de ea... Ea te-a întrebat vreodată de mine?

— Nu.

Silvia s-a simţit dezamăgită.

— Aştept cu nerăbdare s-o văd.

— Salva ştie?

Silvia a dat din cap.

— Trebuia să-i spun! Pur şi simplu nu mai puteam suporta....

— Şi...? S-a supărat rău?

Silvia a zâmbit şi a clătinat din cap.

— N-o să-ţi vină să crezi.

— Ce?

— Ei bine, după ce a fost in stare de şoc timp de zece secunde, ni-a întrebat dacă am făcut fotografii.

— Cum? s-a mirat Gabriela, râzând. Nu-i adevărat.

— îţi jur. Silvia a imitat apoi vocea soţul ei: *Hosti, ce fort?* Apoi a începui sa străbată salonul de la un capăt la altul, în tăcere. S-a uitat la mine şi m-a întrebat: „Ai făcut poze?”

Râsete din partea amândurora.

— îţi vine să crezi că a sugerat să facem o partidă în trei?

.Şi din nou, râsete.

A continuat să-i relateze conversaţia suprarealistă pe care o avusese cu bărbatul ei:

„Dar, Salva, dacă m-aş fi cuplat cu un bărbat, te-ai fi supărat? M-ai fi iertat aşa, atât de uşor?”

„Ah, nu. Cu un bărbat nu te-aş fi iertat. Nu, sub nicio formă... Nu te-aş fi iertat.”

„Dar... nu înţeleg... Ce contează? Ce importanţă are genul?”

„Genul contează.”

„Ei bine, eu nu înţeleg, Salva.”

„Păi, fată, tu nu-nţelegi. Dacă nu vrei să înţelegi... nu înţelege.”

„Nu, Salva. Nu înţeleg,”

„Nu ştiu. Trebuie să fie ceva legat de catalani... De unde să ştiu? Suntem foarte diferiţi, aşa zic şi politicienii. în Madrid poate că nu, dar în Catalonia genul contează. Fireşte că arc importanţă.”

Şi Salva s-a îndepărtat pe hol, lovindu-şi adidasul cu racheta de tenis şi repetând, în catalană, pentru sine: *Es clar que importa el genere. Corn no ha il'nnportar el genere?—*

Cât de bine i-a prins Gábrieléi să iasă din imaginaţia ei şi să uite de cei doi bărbaţi din viaţa sa. înlocuindu-i cu râsul revitalizant şi sincer al prietenelor care se iubesc şi sunt alături unele de altele şi la bine, şi la rău.

Dar cea mai frumoasă parte a acestei poveşti de dragoste este că Silvia nu a mai simulat niciodată orgasmul. Pentru că, atunci când soţul ei atât de bun i-o trăgea în baie, ea îşi lăsa mâna să-i alunece până la sex şi îşi mângâia bucăţica de plăcere gândindu-se la Zaira şi numai la Zaira.

*

Gabriela s-a îmbrăcat sobru, dar elegant pentru a asista la Gala Premiului

Uniunii Europene pentru Literatură: bluză albă de mătase naturală şi fustă cu talie înaltă, culoarea pământului, cadou de la Cósima.

Germán, cravată şi sacou; bărbaţii arată întotdeauna mai bine cu cravată şi sacou, întotdeauna a însoţit-o la agapele premiilor literare.

Gabriela era neliniştită, nervoasă, pentru că ştia că Pablo avea să fie acolo. Era o sala imensă, pentru mai mult de trei sute de oameni. Poate că nu aveau să se întâlnească. Gabriela şi Germán urmau sa stea, ca în fiecare an, alături de Eugenia şi de Emmanuel, la o masă cu alţi jurnalişti.

Gabriela se plimba împreună cu Germán, care discuta relaxat cu Emmanuel. îl căuta pe Pablo fără să vrea să-l întâlnească şi i-au trebuit doar zece secunde să-l localizeze şi tot pe atât ca privirile lor să se intersecteze.

Pe Pia nu a văzut-o. Nu îndrăznise să-l întrebe cu o săptămână înainte dacă avea să vină cu ea.

Nici ea nu i-a spus că va merge cu Germán. Niciunul nu a adus subiectul în discuţie.

Gabriela a observat că privirea lui Pablo era îndreptată spre German şi în acel moment, ca şi cum ar fi avut un al şaselea simţ, German a sărulat-o pe păr.

— Eşti cea mai elegantă femeie de la cina asta.

Gabriela l-a privit şi i-a zâmbit înainte ca el să o sărute pe gură, lucru pe care îl făcea doar în intimitate, niciodată in faţa altora. Ea avea impresia că soţul ei işi marca teritoriul, ca şi cum ar fi vrut să

fie clar pentru oricine că ea era soţia lui.

Gabriela a zâmbit din nou şi au ajuns la masa lor.

S-au aşezat. După cinci minute, chelnerii au adus primul fel de mâncare.

German şi-a strecurat braţul prin spatele scaunului Gábrieléi, care vedea că Pablo se uita la ei cu coada ochiului. Gabriela nu scotea niciun cuvânt, nu făcea decât să asculte ce se vorbea la masă. La cât de stresată se simţea, între soţ şi amant, Germán putea să stea liniştit: soţia lui nu urma să-l întrerupă în niciun moment. Nici măcar o dată.

Au adus felul doi: muşchi de porc cu sos de brânză şi trufe, garnisit cu cartofi la cuptor. în mod cert din cauza nervilor, când a tăiat muşchiul, Gabriela şi-a pătat bluza. Şi asta a fost cea mai bună scuză pentru a se ridica de la masă. Trebuia să iasă din sala aceea o secundă, nu-i era uşor să stea acolo.

A plecat fără să se uite spre masa lui Pablo, s-a îndreptat spre holul hotelului şi de acolo, pe un coridor, până la baie. înăuntru nu era nimeni şi s-a simţit recunoscătoare. S-a sprijinit cu mâinile de marginea chiuvetei, s-a uitat în oglindă şi a respirat adânc. A tras din nou aer în piept puţin câte puţin şi a expirat. încerca să se calmeze. Nu-i păsa de pata de pe cămaşă, nu ii făcea nicio plăcere cina aceea. Dimpotrivă. îşi dorea doar să fie oferit odată premiul ală nenorocit şi să se ducă acasă.

A observat că uşa de la toaletă se deschide şi, când şi-a întors privirea, l-a văzul pe Pablo.

— Ce faci aici? a întrebat alarmată.

El a apucat-o de mână şi a tras-o spre una dintre cabine. A împins-o uşor înăuntru. A închis uşa şi a tras zăvorul.
— Ce faci? a şoptit ea nervoasă.
Pablo a sărutat-o frenetic şi ea s-a îndepărtat.
— Pablo, opreşte-te! i-a ordonat cu voce joasă.
— Nu suport să te văd cu soţul tău, a spus ei.
— Ieşi de aici, te rog, a insistat ea, în şoaptă, temându-se că cineva ar fi putut intra.
El a apucat-o cu brutalitate de talie şi a întors- o forţat cu spatele.
— Pablo! Ce faci?
îi simţea mâna pe sub fustă, pe sub chiloţi. A penetrat-o cu degetele în timp ce o imobiliza cu celălalt braţ.
— Pablo... Ce faci? Opreşte-te, te rog, opreşte-te, i-a spus, încercând să-l îndepărteze.
El şi-a apropiat gura de urechea Gabrielei.
— Juisează, Gabi. Juisează pentru mine.
— Ce tot spui, Pablo?
— închide ochii.
Ea a încercat să se răsucească spre el, dar el o ţinea cu putere, în timp ce cu degetele se juca deja cu mierea amantei lui. Intrând şi ieşind din sexul ei. Gabriela a oftat, încercând să-şi stăpânească plăcerea pe care nu trebuia să o simtă.
— Uită unde ne aflăm, nimeni nu-şi va da seama. Fă ce-ţi spun. închide ochii.
— Pablo.
— închide-i!
O domina. Avea să facă tot ce-i cerea

el. Gabriela se supunea. A închis ochii şi a intrat în acel joc pervers, la un perete distanţă de soţul ei.

Şi-a sprijinit spatele de pieptul lui Pablo. ii simţea degetele înăuntru. Cercuri fără oprire. Picioarele îi slăbeau. Genunchii i s-au îndoit uşor. El a strâns-o de talie. Cunoştea corpul Gábrieléi ca pe propriul lui corp.

— Juisează, i-a ordonat la ureche.

Degetele lui Pablo şi-au accelerat ritmul peste clitorisul ei şi ea a intrat în acea stare de irealitate în care nu mai ştia cine e şi nici unde se află.

L-a auzit pe Pablo poruncindu-i din nou la ureche să juiseze.

— Juisează, Gabi!

Iar Gabriela, lăsându-şi trupul să cadă pe pieptul amantului ei, cât de discret a putut, a juisat.

*

Cu minţile pierdute, Gabriela a împins uşa de la intrarea În sală şi s-a îndreptat spre masa ei, ocolind oaspeţii, cu ochii aţintiţi asupra lui Germán, care râdea cu Emmanuel şi cu Eugenia. S-a îndreptat spre ei şi s-a aşezat pe scaun. S-a uitat la bucata de muşchi de porc din faţă şi a simţit că i se face greaţă.

— Eşti bine? a întrebat Germán când a văzut-o palidă.

— Da, sunt bine.

— Le explicam lui Emmanuel şi Eugeniei că ne gândim să cumpărăm o casă in Cerdanya.

Gabriela a dat din cap cu un entuziasm forţat.

Eugenia o cunoştea şi ştia că nu se simte bine. A interogat-o din priviri. De câteva luni îi observase tăcerea. A privit spre masa la care stătea Pablo şi a văzut scaunul lui gol. Şi-a întors privirea spre uşa de la intrare chiar în clipa în care el se întorcea. L-a privit cum se îndrepta spre masa lui, cum se aşeza lângă editorul său. Eugenia şi-a întors privirea spre Gabriela, care i-a susţinut-o. Şi-au spus totul fără să pronunţe un cuvânt.

O avertizase. De multe ori. Nu există o singură data.

*

— Ştiu, nu a fost corect. A fost demonstraţie de putere a unui idiot. îmi parc rău, Gabi. Iartă-mă, i-a răspuns Pablo în joia următoare.

Gabriela a acceptat scuzele pentru că ştia că ea avea o parte din vină. Foarte multă, de fapt. S-a excitat în toaleta hotelului, dar ceea ce făcuseră ei fusese să-şi bată joc, să-l ia în derâdere pe soţul ei. Şi se ura pentru asta.

— Pot să te sun? a întrebat-o Pablo. Nu ne vom putea vedea până la jumătatea lunii decembrie. Mă întorc uneori la sfârşit de săptămână, dar va trebui să stau acasă.

Promovarea unui premiu literar presupune o lună de turneu prin Spania şi încă o lună prin principalele oraşe din America Latină. Interviuri pentru televiziuniie naţionale, regionale, posturi de radio, reviste, ziare, platforme, librării, centre culturale, sesiuni de autografe şi târguri de carte.

— Mi-ar plăcea să te sun într-o zi, a insistat el.
— Aş prefera sa nu, i-a răspuns Gabriela.
— Pot să-ţi scriu pe e-mail?
Gabriela a clătinat din cap.

Se gândea că acele şaizeci de zile fără să-l vadă aveau să i se pară o eternitate.

Dar jocul acela de telefoane, e-mailuri, aşteptare, privirea îndreptată permanent spre mobil... Nu voia să treacă prin toate acestea.
— Dar de ce nu?
A ridicat din umeri.
— Nu mai pot suporta.
Simţea un nod în gât.

S-a aşternut o tăcere ca de plumb. Pentru că Pablo ştia că acele cuvinte, mai devreme sau mai târziu, aveau să iasă la iveală. I.e evita. Le aştepta de luni întregi. Nu scotea niciun cuvânt ca să nu frângă acea poveste de dragoste care şi pe el îl ameţea.
— Pablo, nu mai vreau să fiu amanta ta...
Şi-a coborât pentru o clipă privirea în poală.
— Vreau să fiu soţia ta. Nu femeia cu cicatrici care vine o dată pe săptămână să facă dragoste cu tine. Nu vreau să fiu femeia de joi... Vreau... să fiu soţia ta... Cea adevărată.

Pablo nu ştia ce să spună, era evident că se simţea stânjenit, iar Gabriela nu a aşteptat scuzele pe care ştia că le va primi. A spus-o pentru că aşa simţea. I-a spus acele două cuvinte pe care poale nu ar fi trebuit să i le spună niciodată:
— Te iubesc.

Pablo a văzut ochii sticloşi ai amantei lui şi a îmbrăţişat-o pentru că şi el simţea

la fel.
— Şi eu te iubesc, Gabi. Dar... ce-mi ceri? Chiar vrei să-ţi strici familia pentru mine? Şi cu s-o stric pe-a mea?

Se bâlbâia căutând cuvintele potrivite, descurajând-o să facă ceva ce nu avea niciun sens.

— Gabi, uită-te la mine!

ha dat drumul din braţe.

Gabriela s-a uitat la el.

— Nu o să meargă, a insistat Pablo. în viaţa de zi cu zi nu sunt acelaşi tip pe care ¡1 vezi acum. Vezi cea mai bună versiune a mea.Vorbesc puţin. Uneori sunt urâcios. Am două fete pe care le ador, dar uneori mă calcă pe nervi şi ţip la ele.

Şi-a coborât vocea şi a continuat cu sinceritate:

— Nu sunt tandru cu Pia... Nu sunt cine crezi tu că sunt... Vezi cea mai bună versiune a mea.

Pablo aştepta cu ochii aţintiţi asupra Gabrielei.

— Eşti sigură că vrei să începem o viaţă împreună? Tu. Eu. Băiatul tău. Fetele mele... Eşti o femeie inteligentă. N-o să funcţioneze. Şi Gabi... asta e deja ceva ce ţine de bărbat. Ceva masculin. Intr-un an de convieţuire... ce zic eu un an... în două luni nu mă vei mai dori... Eu pe tine, Gabi, eu pe tine nu voi înceta niciodată să te doresc. Dar tu vei înceta. Şi ştiu asta.

Pablo a aşezat-o în poala iui şi a continuat să vorbească:

— Nu-ţi pot oferi ceea ce îmi ceri. Nu vreau să-ţi ofer... Povestea pe care o avem este... Nu ştiu, nu ştiu să exprim în

cuvinte... E intensă, este distractivă, ¡mi place la nebunie să fiu aici cu tine. îmi place la nebunie, Gabi. Şi putem continua aşa mereu.

Gabriela tăcea în continuare, iar el a îmbrăţişat-o mai strâns.

— Două luni vor trece fără să ne vedem, vreau să te sun... Te rog. Pot?

— Nu.

*

Prima lună a durat o veşnicie, pentru că acel „nu” spus cu jumătate de gură era aproape un
„da”. Tăia zilele în mintea ei aşteptând ziua de 20 decembrie. Data întoarcerii lui Pablo.

A doua lună, anxietatea născută din faptul că nu-l vedea s-a diminuat. S-a dus din nou la înot joia. Vinerea au continuat să meargă la Cerdanya. German nu a reuşit să o convingă să cumpere o casă, dar a fost de acord să închirieze o casă de piatră, micuţă şi primitoare, în Puigcerdă, şi dormeau acolo până luni.

Îşi petreceau sfârşitul de săptămână acolo, se trezeau luni la ora sase dimineaţa, luau micul- dejun în întunericul munţilor şi trei ore mai târziu îl lăsau pe copil direct la grădiniţa din Barcelona, Gabriela rămânea cu valizele acasă, iar German se ducea direct la birou.

Faptul că nu trebuia să-l mintă pe German însemna o uşurare pentru ea, ăsta era adevărul.

De luni până vineri, rutina zilnică.

*

intr-o dimineaţă, mergea cu băieţelul ei de mână pe bulevardul Born când a auzit o voce feminină strigând-o pe nume.

— Gabriela?

Pia îi zâmbea. Alături de ea, cele doua fiice ale ei, o adolescentă şi o fetiţă de patru sau cinci ani.

Era argentiniancă, sinonim cu afectuoasă. în Barcelona trăiesc 18 000 de argentinieni înregistraţi. Universul argentinian i-a fost mereu aproape. în afară de psihanalistul ei, Walter Kormán, şapte dintre cei şase sute de angajaţi ai editurii, din sediul de la Barcelona, erau argentinieni, trei designeri de coperţi foarte amuzanţi, trei care se ocupau de reţelele sociale şi un ofiţer de presă. Simpatici. Poate că statutul lor de expatriaţi contribuie la uşurinţa pe care o au de a purta o conversaţie. Leo Messi e o excepţie, dar lui i se iartă totul. Ospătari şi ospătăriţe care aşteaptă să treacă trei ani până ce pot obţine documentele oficiale.

Poate că tocmai de aceea i se părea că firea lor deschisă contrasta cu caracterul catalan. Nu e bine să generalizăm, iar Gabriela generaliza, dar argentinienii pe care îi cunoştea erau oameni amabili, simpatici şi prietenoşi.

La fel ca Pia. Soţia amantului ei.

S-au îmbrăţişat. Gabriela a simţit că-i sare inima din piept.

— Bună, Pia... De când nu ne-am mai văzut, i-a spus ea, încercând să pară firească, deşi simţea că roşeşte.

— Ce mai faci? Mă bucur să te văd.

— Bine, foarte bine.

— Locuieşti pe-aici?

S-a uitat spre fiul Gabrielei.

— Şi băieţelul asta atât de drăguţ?

— Fiul meu... Da, locuim aici de mulţi ani.

— Şi noi! Ne-am cumpărat un apartament anul trecut. Iubesc cartierul ăsta. Ciudat că nu ne-am mai întâlnit.

S-a întors către fiicele ei:

— Salutaţi-o pe Gabriela. l-a luat un interviu lui mami.

S-au salutat cu căldură şi apoi fata cea mare s-a adresat mamei sale ca s-o grăbească; întârziau la şcoală.

— Te citesc în fiecare săptămână. îmi place la nebunie cum scrii. Şi soţul meu te citeşte. Hai să ne întâlnim într-o zi sau vino să ma vezi la teatru. îţi las biletele la intrare. Mai ai adresa mea de e-mail? Ţi-am notat-o pe cartea lui Pablo. O ai?

— Da, o am, a răspuns ea foarte agitată.

— Scrie-mi şi îţi las două bilete la intrare. Piesa e amuzantă. O să-ţi placă.

— Sigur.

Pia s-a îndepărtat pe bulevardul Born ţinându- şi fetiţa cea mica şi vorbăreaţă de mână în timp ce adolescenta butona pe mobil.

Se simţea groaznic, chiar şi fizic. A respirat adânc. Băiatul ei o întreba despre nişte semne de circulaţie.

Cât de mult i-ar fi plăcut ca femeia aceea să fie un monstru, să fie neprietenoasă, arogantă, urâtă, acră... Dar nu, era o femeie şi o actriţă minunată. Şi cele două fiice, adorabile.

în ziua următoare, băiatul ei a ajuns la grădiniţă cu o jumătate de oră mai târziu. Şi nu, Gabriela nu i-a scris Piei.

*

Există un mic sat în Cerdanya, Prullans, unde se organizează in fiecare an, la începutul lunii decembrie, scena naşterii Domnului cu personaje vii. Acele mici piese de teatru puse în scenă pornind de la pasaje biblice, cu săteni deghizaţi, cai, capre, măgari şi baloţi de paie, o fascinează pe Gabriela. S-au dus sa vadă spectacolul împreună cu fiul lor. În noaptea de dinainte ninsese abundent, iar oraşul arăta de parcă ar fi ieşit dintr-un basm. S-au simţit bine. în drum spre casă, German a călcat pe un petic de gheaţă, a alunecat şi a căzut.

Pe Gabriela a amuzat-o, deoarece căzătura a fost foarte zgomotoasă, şi a izbucnit în râs.

— Nu râde, Gabi, la naiba, m-am lovit rău.

Gabriela a îngenuncheat lângă el, serioasă acum.

— Cred că mi-am rupt ceva.

— Pe bune? Agaţă-te de mine.

— Să cazi aici şi nu pe munte e o porcărie. Germán a zâmbit ca să îndulcească situaţia.

S-au dus cu Volvoul la spitalul din Cerdanya. Ea ura să conducă noaptea şi prin munţii înzăpeziţi; deşi plugurile de zăpadă nu se opreau, îi era frică. în plus, German conducea de obicei. Băiatul stătea speriat pe bancheta din spate.

— Tata nu are nimic. Nu-ţi face griji pentru asta.

Ruptură de ligamente. Zece zile de repaus.

La Barcelona i-au făcut un alt RMN şi

au decis să-l opereze. Patru săptămâni fără să pună jos şi să se sprijine in piciorul drept, mers cu cârjele prin apartamentul din Barcelona, prostdispus şi plin de ibuprofen. Gabriela a jucat rolul asistentei medicale, aşa cum făcuse Germán cu ea Ia operaţia de endometrioză. II ajuta să meargă, sa se îmbrace, să intre in cadă.

într-o seară, după rutina pe care o aveau de două săptămâni, aproape fără să iasă din casă, au terminat cina in faţa televizorului. German s-a ridicat şi s-a îndepărtat pe coridor cu cârjele şi pijamaua lui veche. Gabriela s-a uitat după el. A privit fiecare pas pe care ¡1 făcea şi l-a simţit bătrân, ¡1 vedea îmbătrânit şi, fără să vrea, şi l-a imaginat pe moşneagul de care urma să aibă grijă.

*

— Gabi, trebuie sa le dau un răspuns celor de la Universitatea din Boston şi de la firmă.

— Du-te..

— Nu „du-te”. *Mergem,* i-a spus el. Eu nu plec un an fără voi.

— Nu e un an, sunt zece luni şi te întorci de Crăciun. Noi putem să venim în vizită. Şi te întorci de Paşte. La urma urmelor, sunt doar opt luni.

— Nu, Gabi. Eu singur nu mă duc. Vreau să fiu cu fiul meu şi cu tine.

— Dar nu ştiu dacă pot să stau în Boston atăt de mult timp. Sunt atât de obişnuită să trăiesc aici... Parcă mă văd singură toată ziua. Nu ştiu, Germán.

— Dar ai sugerat-o de mai multe ori, a spus el oarecum confuz. Spuneai că ar fi

bine pentru copil. Că tu poţi scrie de oriunde. .Mă zăpăceşti, serios vorbesc.

Pe Gabriela întotdeauna a sedus-o ideea de a trăi intr-o altă ţară. Şi aveau ocazia, datorită jobului lui German, să plece fie la Boston, fie la filiala din Hamburg, in Germania, fie Ia una dintre cele două filiale din China, l-ar fi plăcut să meargă în China. Un an, doi. Nu l-a convins pe Germán.

— M-am gândit să facem asta când o fi să meargă băiatul la şcoală. Acum e foarte mic.

A minţit şi o ştia. Gabriela era foarte conştientă de asta.

— Bine, atunci le spun nu.

— Cum poţi să spui nu, Germán? Spune da, a zis ea din reflex, pentru că Gabriela nu se considera o femeie egoistă, deşi era egoistă. Foarte egoistă. Frâna viaţa profesională a soţului ci. Viitorul fiului ei.

„De ce? De ce să spui nu? Din pricina amantului tău? Serios? Pentru partida de sex de joi?”

„Nu e doar o partidă de sex.”

„Ba da, este. Este.”

*

20 decembrie. Pablo ateriza la Barcelona. Şaizeci de zile fără să-l vadă. Toată săptămâna precedentă fusese neliniştită între cumpărăturile de Crăciun şi masa de Sfântul Ştefan pe care o pregătea Germán pe data de 26. Doar că s-a trezit pe 20 şi a simiţit din nou cum o arde dorinţa.

Şi-a deschis MacBookul şi s-a uitat în inbox: e- mailuri de la cititoare anonime

ale revistei *La Femme.* Niciunul de la Pablo. Respectase dorinţa Gábrieléi. „Nu mă suna. Nu-mi scrie până ce nu te întorci”. Paradoxal, şi-ar fi dorit ca Pablo să nu-i fi respectat dorinţa.

Nici pe 21 decembrie nu a primit niciun e- mail. Gabriela ţinea e-mailul deschis pe ecranul calculatorului. Nimic. Scria şi se ducea să înoate. Ca să nu se gândească. A trecut şi ziua de 22. Apoi, cea de 23.

De ce nu-mi scrii?

Pe 24 decembrie au mers să sărbătorească Ajunul Crăciunului cu mama Gábrieléi, cu soţul ei, cu unchii şi mătuşile, cu cei doi nesuferiţi, soţiile lor şi cei şase copii. Erau distractive petrecerile din Ajunul Crăciunului. Multe râsete, muzică, dans. Gabriela s-a prefăcut destul de bine.

— E ceva în neregulă cu tine, Gabi. Sunt mama la. O să-mi spui tu... i-a zis ea la ureche îmbrăţişând-o după ce şi-a luat rămas-bun de la German.

Mama e mamă.

Crăciun, Masa de prânz la părinţii lui Germán, sora lui, soţul ei, nepoata lui. *Picur el tiâ*[2]*.* Cântat *Fum, fum, fum* şi *El noi de la mare.*

28, 29, 30. Niciun cuvânt de la Pablo.

Revelion în Puigcerdâ.

Gabriela s-a dus la un mic internet-café din sat cu scuza ca trebuie să citească rubrica din *La Femme.*

— Citeşte e-mailul de pe mobilul meu, Gabi.

— Nu, aşa mă duc şi la cofetărie să cumpăr ceva pentru micul-dejun.

Să ai un Nokia presupune mici

dezavantaje. Sau avantaje. Depinde cum priveşti lucrurile. S-a aşezat în fala calculatorului din internet-cafe. Inbox gol. 2, 3, 4 ianuarie. Niciun cuvânt de la Pablo.

S-au întors la Barcelona ca să vadă parada Regilor Magi care trece prin oraş.

5 ianuarie. Gabriela avea inima strânsă. Dorinţă. Simte o dorinţă fierbinte. Doar dorinţă. Nu a mai simţit o asemenea dorinţă, o asemenea anxietate. Nu ştiuse ce înseamnă acest cuvânt până atunci.

— Treci peste sevraj, Gabi, 5-a spus Silvia, încheie povestea. Tu nu te uiţi la tine?

Pentru că dragostea e un drog. Un drog care face ca organismul să secrete în mod natural amfetamine: dopamină, endorfine, adrenalină, oxitocină. Şi dacă această dragoste se termină, substanţa chimică secretata nu se mai răspândeşte prin corp. în cazul de faţă, Gabriela, femeia care iubeşte, femeia îndrăgostită, simte ceva asemănător cu ce simte un drogat, un dependent de droguri. Anxietate, pierderea poftei de mâncare, angoasă şi suspin.

— Nu vreau să se termine, Silvia. Am nevoie să-l văd. Nu pot să mă opresc. Dar nu am de gând să- i scriu. Dacă se va termina, va fi pentru că el a decis-o. Nu eu.

— Nu te văd fericită, prietena mea. Nu te văd fericită.

*

Luni, 07 ianuarie 2018 09:15 (acum

20 minute) De la: pablohausmann@gmail.com

Către: gabrielasalinas@lafemme.com
Subiect:

Bună, Gabi. Te aştept joi. Vino. Te rog.

Pablo

Nu a răspuns. Nici marţi, nici miercuri. A vrui să-l facă să aibă îndoielile prin care ea trecuse în acele două luni. Miercuri a dormit puţin. A venit ziua de joi. Şi-a pus lenjeria ei intimă frumoasă. Cămaşă albă şi blugii Levi's bleumarin, palton trei sferturi, bej-închis. Şi-a lăsat fiul la grădiniţă, s-a întors acasă. German era încă în concediu medical, dar mergea doar cu o cârjă. A minţit că se duce să mănânce cu Silvia şi că avea să se întoarcă în jurul orei opt, aşa cum face în fiecare zi de joi, după piscină. A aşteptat până la ora unu pentru că voia ca Pablo să devină nerăbdător. A mers pe jos până în Barceloneta, a trecut pe lângă biserică, a ajuns pc strada Pescadors. Simţea deja cum dorinţa îi străbatea tot corpul. Anticiparea aşa funcţionează. Libidoul o luase razna...

Pablo o aştepta în uşa garsonierei S-au privit aşa cum nu o mai făcuseră niciodată. Gabriela a văzul dorinţa din ochii amantului ei.

Fără cuvinte s-au apropiat unul de celălalt şi s- au sărutat violent. Fără să înceteze să o sărute, Pablo a tras-o înăuntru şi a închis uşa. A sprijinit- o de aceasta. Mâinile lui puternice s-au afundat în părul ei. La scos paltonul,

lăsându-l să cadă pe podea. S-a născut între ei o dorinţă reciprocă de a fi unul şi acelaşi. De a fi o parte a celuilalt. La descheiat nasturii de la cămaşă, fără s-o dezbrace, La dat sutienul laoparte. La lins sânii. Gabriela a suspinat, simţind dorinţa amantului ei, dorinţa să o posede.
— Mi-a fost dor de tine, a spus el cu sinceritate.

Ea nu a răspuns. îl simţea la fel de disperat ca ea. Pablo i-a descheiat blugii Levi's. A îngenuncheat să-i scoată balerinii, l-a dat jos blugii, apoi chiloţii. Gabriela a închis ochii în timp ce el o săruta şi ii lingea zona inginală şi apoi sexul. Ea a gemut de plăcere şi şi-a înfipt mâinile în părul lui, în timp ce îi simţea limba jucându-se fără grabă în sus şi în jos. Un minut, poate mai puţin. Prea multe zile fără el. Se simţea atât de excitată...

— Pablo, opreşte-te... Nu vreau încă să juisez, a spus ea cu o voce blândă.

Gabriela s-a uitat în jos. îi plăcea să-l vadă îngenuncheat pentru ea. L-a mângâiat pe păr. Ce dor îi fusese de el...

— Juisează, a ordonat el.

— Te aştept.

— Juisează.

— Vreau să te aştept, a insistai Gabriela, debordând de plăcere.

Dar el îi mângâia cu poftă fesele şi şi-a înfipt limba în sexul ei. Prea multe zile dorind trupul amantului ei... A făcut-o să ţipe.

Pablo s-a ridicat în timp ce Gabriela încă se zvârcolea între gemete şi suspine. A privit-o cu dorinţa profundă a zilelor în care nu s-au văzut. Ea i-a şters gura cu

mâna şi l-a sărutat în timp ce- i desfăcea catarama de la curea.

— Scufundă-te în mine, Pablo... Trebuie să te simt înăuntrul meu.

A sărutat-o şi a târât-o până la biroul lui, dezbrăcând-o. I-a dat jos cămaşa, apoi sutienul.

A apucat-o de talie şi a întors-o cu spatele la el. A aplecat-o în faţă şi a sprijinit-o pe masa.

Pablo se uita Ia spatele gol al amantei lui. Corpul gol al Gábrieléi. Fesele ei dezgolite.

îi mângâia încet talia, spatele. Ar fi vrut să fie a lui. Complet a lui. Numai a lui... Şi în timp ce aceste gânduri îi invadau mintea, a strâns-o de talie şi a intrat violent în ea. în străfundurile ei.

Gabriela a gemut între durere şi plăcere. A închis ochii. Pablo a început să împingă, stăpânind fiecare mişcare. împingea cu putere, iar şi iar. Se oprea. Încetinea. Din nou cu putere. Se oprea. Gabriela se bucura să i se ofere acelui bărbat pe care îl dorea atât de mult. Se simţea o femeie iubită. Iubită profund.

Cât timp a penetrat-o Pablo? (2ând iubeşti, pierzi noţiunea timpului.

Şi a continuat. Şi a continuat. A durat mult. Prea mult

Pe Gabriela o durea. Pubisul şi zona inghinală se loveau de masă la fiecare dintre împingerile care nu se mai terminau. Dar l-a lăsat pe Pablo, excitat cum era, să continue. Asta înseamnă să te dăruieşti.

Aplecată peste masă, cu spatele la el, fără să deschidă ochii, Gabriela s-a jucat de-a comunicarea nonverbală, dorindu-şi

să se facă înţeleasă. Vorbindu-i în gând. „Pablo, termină, te rog. îmi faci rău. Opreşte-tc.”

Şi toate acestea au ajuns la mintea lui Pablo. Pentru că trupurile, când se cunosc, când se iubesc, se înţeleg fără cuvinte. Pablo a simţit-o fragilă. Şi-a simţit amanta vulnerabilă, trupeşte şi sufleteşte. Vulnerabilă. Dăruită lui. Pe de-a întregul dăruită lui.

Şi-a întins braţul stâng spre ceafa Gábrieléi şi, cu o ultimă mişcare brutală, cu un oftat adânc, a ejaculat.

Pablo a ieşit din trupul Gabrielei şi a ridicat-o in picioare. A întors-o spre el, din nou, s-a pierdut în ochii ei, şi-a înfipt mâinile în părul ei şi, cu respiraţia aproape de gura ei, disperat, a implorat-o:

— Nu mă părăsi, Gabriela. Te rog, nu mă părăsi.

¿3 „E clar că genul contează. Cum să nu conteze genul?”

24 Tradiţie catalană ce face parte Integrantă din sărbătorile Crăciunului. „TI6 de Nadal” sau „Tio” este un trunchi de copac decorat cu un zâmbet, ochi şl o căciulită tipic catalană, simbolizând bucuria şl generozitatea. Trunchiul este aşezat În casă, Iar in perioada de dinaintea Crăciunului, copiii ii „hrănesc” şl îl pregătesc să „scoată” cadouri. în Noaptea de Ajun, copiii bat cu beţe trunchiul şi cântă cântece specifice pentru a-l încuraja să „scoată” cadourile şi dulciurile, ca mal apoi să le descopere ascunse sub acesta.

12

Omisiune

Gabriela a revenit la Walter Kormán, psihanalistul ei, pe care nu-l mai vizitase de ani buni.

Era nu doar un psihanalist de renume internaţional, ci şi un scriitor de cărţi de *self-help,* care se vindeau ca pâinea caldă. Şaizeci şi cinci de ani, dintre care treizeci petrecu ţi în cabinetul de consultaţii.

Era un tip rapid.

— Te-ai jucat cu focul, Gabriela, şi te-ai ars. Dorinţa c trădătoare. Opreşte-tc. Este sfatul cel mai înţelept pe care ţi-l pot da.

Gábrieléi i-a plăcut acest bărbat încă de la prima şedinţă, pentru ca era apropiat şi spunea lucrurilor pe nume. Nu aştepta cincisprezece şedinţe ca să ofere un răspuns.

— Nu-l pot părăsi, Walter. Nu vreau să-l părăsesc. Vreau doar să mă ajuţi să nu mai sufăr.

îşi spuneau pe nume. Cu trecerea anilor.

— Pot să încerc, dar nu pot face minuni.

Nu i-a spus că nu avea să funcţioneze pentru că un doctor in psihologie clinică şi neuroştiinţă cognitivă aplicată este, de obicei, un tip înţelept. Posibilitatea, oricât de îndepărtată, exista.

Gabriela şi Walter au vorbit despre dragoste, dorinţă şi despre teoria eternei reîntoarceri. Au vorbit despre genul de

persoană de care ea se apropia mereu. Au vorbit despre bărbaţii introvertiţi care au înconjurat-o mereu. Bărbaţi care, în ciuda tăcerii lor, o făceau să se simtă iubită. Au vorbit despre primul bărbat al oricărei femei, tatăl ei. Au vorbit despre absenţa pe care a lăsat-o in urmă când a murit, când ea avea doar şaisprezece ani, şi despre pustiul zilelor fără el. Despre durerea de a nu-l mai vedea niciodată. Au vorbit despre un ipotetic divorţ de German. Şi Gabriela a plâns cu psihanalistul. A plâns atât de mult... Au vorbit despre absenţă, despre ce aveau să însemne zilele fără el. Au vorbit despre refugiul pe care-l reprezenta Germán pentru ea. Bărbatul protector care, in tăcerea lui, o iubea mereu. Au vorbit despre Pablo, despre repetarea modelului, despre dorinţă, despre pasiune, despre rutina conjugală, despre idealizarea amantului.

— Ce cauţi la Pablo?

— Nu ştiu.

— Ba da, Gabriela, şi el nu-ţi va oferi ceea ce vrei. Ţi-a spus-o de multe ori. Când un om spune că nu, este nu.

Şi plânge. Plânge prea mult.

Şi începe să vorbească din nou despre acelaşi lucru.

Iar Walter ascultă şi ascultă Intr-o buclă infinită...

Şi Walter încheie dându-i dreptate lui Pablo şi repetă fraza pe care acesta i-o spusese: „Voi deveni ceea ce ai deja”.

Şi, din nou, Freud şi teoria eternei reîntoarceri.

*

Omisiune sau elipsa literară.

Aprilie. Cincizeci şi şase de kilograme. Fiul ei. întotdeauna fiul ei pe primul loc. German. Pablo. Walter. Plânge pe umărul lui Walter. Se plimbă printre piersicii în floare cu prietenele ei. Scrie, înoată.

Mai. Cincizeci şi cinci de kilograme. Scrie. Scrie. Scrie. Fiul ei. Germán. Pablo. Plânge pe umărul lui Walter. înoată. Munţi. Prietenele ei. Râde cu prietenele ei. Strigă la German dorindu-şi să fie el cel care o părăseşte. Se întoarce la tăcere. Face dragoste cu Pablo.

Iunie. Cincizeci şi patru de kilograme. Fiul ei. Germán. Pablo. Walter. Scrie. înoată. Sfârşit de săptămână cu prietenele în Formentera. Silvia, Cósima şi Selma. Scrie. Scrie. Scrie. înoată. Nu am chef să fac dragoste, German. Face dragoste cu Pablo. Walter.

Iulie. Cincizeci şi două de kilograme. Silvia şi Cósima: „Nu ştiu ce m-aş face fără voi". „Mi-e milă de femeile care nu au prietene". „Aş vrea să vă spun amândurora că vă iubesc şi că am nevoie de voi". îmbrăţişarea Silviei. încetează, Gabi. Opreşte-te imediat.

1 august. Patruzeci şi nouă de kilograme şi opt sute de grame. Germán. Pablo.

Walter. Scrie. înoată. Plânge.

*

— Unde ai fost? a întrebat-o German pe Gabriela cu severitate, când a intrat in dormitor.

A închis uşa după el.

— La piscină.
— .Am ieşit mai devreme de la serviciu şi m-am dus acolo să te caut. Nu erai.
Gabriela şi-a simţit inima bătând.
— Am plecat înainte.
— Şi de ce ai părul ud?
Bătăile inimii au crescut în intensitate.
— Of, nu ştiu, Germán... Pentru că mi-am strâns părul.
— Devii nervoasă, Gabi.
— Ce vrei să spui?
Gabriela a intrat în baie, s-a dezbrăcat, şi-a luat cămaşa de noapte agăţată în spatele uşii şi şi-a pus-o pe ea. A ieşit nervoasă.
— Gabi, crezi că sunt idiot?
— Ce vrei să spui? Ce-i cu tine?
— Ce-i cu mine?
Gabriela nu a răspuns, prefăcându-se că nu înţelege.
— Priveşte-mă în ochi şi spune-mi că nu e nimic în neregulă.
— Germán... Totul e în regulă.
— Spune-mi-o din nou. Dar încearcă să nu te uiţi în altă parte de data aceasta.
— Ce-i cu tine, German?
Gabriela l-a privit în ochi.
Gabriela s-a dus pe terasă, şi-a deschis MacBookul ca să pară că face ceva, pentru că tremura. S-a uitat la c-mailuri, ştiind că German o scruta din priviri. S-a întors. Germán nu înceta să o privească, sprijinit de uşă.
Fără să-şi ia ochii de la ea, a deschis primul sertar al comodei din dormitor, unde Gabriela îşi ţinea lenjeria de corp, a băgat mâna înăuntru şi a scos ciorapii negri din dantelă. Ciorapii negri pe care-i purtase peste coapsele albe.

— Ce-i asta? Pentru cine ţi-i. pui? a întrebat fără să ridice tonul.

Inima Gábrieléi s-a oprit.

Şi German, agresiv, care ştia de prea multe luni că ceva era în neregulă cu soţia lui, i-a azvârlit ciorapii în faţă.

*

„O minciună repetată de mii de ori devine adevăr”. Propoziţia îi este atribuită lui Joseph Goebbels, ministrul lui Adolf Hitler, însărcinat cu propaganda. Şi aceasta a fost fraza pe care mama Gábrieléi i-a repetat-o de mai multe ori acesteia la o zi după ce German îi azvârlise în faţă ciorapii.

— îţi faci bagajele, te urci în avion şi pleci la Boston. Şi termini cu toate astea.

— Nu vreau să plec, mamă. Nu vreau.

— Un pic cam târziu, Gabi. FM-ţi bagajele şi pleacă. Dar nu povesteşti nimic, m-ai auzit? Numi pasă de ce-ţi zice psihanalistul ăla la care te duci: nu spune nimic. începi o nouă viaţă in Boston şi asta e lot.

Gabriela o asculta cu ochii sticloşi, aşezată pe canapeaua din casa copilăriei sale.

— Dar cum a aflat, copila mea?

— l.uisei i s-a năzărit să facă ordine în sertare. A scos totul şi Germán a văzut perechea aia de ciorapi nenorociţi pe care mi i-am cumpărat...

— Te rog să mă asculţi, Gabriela. Niciodată nu ai ţinut cont de ceea ce-ţi spun.

— Nu m-am descurcat prea rău, nu crezi, mamă?

Mama ei a rostit încet:
— O minciună repetată de mii de ori devine adevăr.

*

Noaptea, Gabriela, frământată de gânduri, a lăsat să-i curgă apa de la duş pe faţă. A oftat şi a deschis ochii, a închis robinetul şi a întins mâna spre cuier ca să ia prosopul, dar acesta nu se afla acolo. I s-a părut ciudat. A ieşit din duş şi l-a găsit pe Germán sprijinit de uşă şi cu prosopul în mâini, fixând-o cu privirea. S-a speriat. Nu-I auzise când intrase.
— Ai de gând să-mi spui? a întrebat-o Germán.
Voia să o întrebe din nou. Să o întrebe din nou, aşa dezgolită. S-o interogheze fără nimic care să-i ascundă corpul. Asta a căutat în mod deliberat. Ştia că Gabriela avea să se simtă vulnerabilă.
— îmi dai prosopul, Germán? Mi-e frig, i-a răspuns Gabriela, acoperindu-şi sânii.
Nu s-a apropiat de el. German aştepta răspunsul.
— Ţi-am mai zis că n-am nimic de spus, că îţi imaginezi tu totul.
— Minţi. Există altcineva. Ce nu înţeleg e de ce negi.
— îţi imaginezi totul. Ani cumpărat ciorapii ăştia ca să mi-i pun pentru tine.
German a zâmbit cu dispreţ.
— De unde i-ai cumpărat?
— De la El Corte Inglés din piaţa Catalunya. Ţi- am mai spus-o şi ieri.
— Când?
— Ţi-am spus ieri: acum două luni. Voiam să-ţi fac o surpriză.

— l-ai cumpărat de una singură?
— Cu Silvia, am fost amândouă. Ţi-am mai spus. Poţi s-o suni dacă vrei.

German a clătinat din cap: cunoştea prietenia profundă dintre ele. Mereu aveau să se acopere una pe cealaltă.
— Ai totul bine pus la punct, nu-i aşa? Ciorapii au fost picătura care a umplut paharul. Te rog, nu mă lua drept un idiot şi povesteşte-mi tot
— îmi dai prosopul? Mi-e frig, a repetat ea. Nu există nimeni. încetează, German. Dă-mi prosopul.
— Minţi. Nu am de gând să mă opresc. Avem toată noaptea la dispoziţie. Ştiu că minţi.

Gabriela, dezbrăcată, îngheţată de frig, simţindu-se complet vulnerabilă, a insistat cu o voce slabă:
— German, e doar paranoia ta.

Germán a continuat să vorbească, fără să ridice vocea:
— Minţi, Gabi... N-am dormit prea bine azi. Am avut timp să mă gândesc. De cât timp durează? De cât timp eşti cu un alt bărbat? Mi-am amintit ieri de ziua aia în care mi-ai spus: „Nu mă forţa”. Deja ţi-o trăgeai cu el, nu-i aşa?

Cu inima gata să-i sară din piept, Gabriela s-a apropiat de el şi a încercat sa-i ia prosopul de pe braţ. Nu mai suporta să stea goală. German a lăsat-o să pună mâna pe prosop, dar nu i-a dat voie să-l ia.
— Eşti cu tipul ăsta de peste un an.

Vorbea cu tonul său scăzut.

Nu a întrebat-o, era o afirmaţie. Gabriela i-a simţit mirosul de alcool din respiraţie şi s-a mirat pentru că Germán

nu bea niciodată.
— Ai băut? l-a întrebat ca.
El i-a susţinut privirea.
— Ai orgasm când ţi-o trage?
Pentru Gabriela întrebarea a fost ca un pumn în burtă. Fiindcă intuia ce avea să urmeze. Acesta era doar începutul. A simţit cum ochii i se umplu de lacrimi.
— Cu el ai orgasm.
A privit-o cu dispreţ.
— Ştii ceva, Gabi? Mă uit la tine goală, cu toate cicatricile tale, şi nu-mi vine să cred că cineva poate să te placă.
Gabriela se simţea un nimic. Ştia că trezise monstrul.
— Dar e ciudat, pentru că în acelaşi timp mă gândesc că cineva le-a pipăit, a ejaculat în tine şi nii-e silă doar la gândul ăsta. Mi se face scârbă când mi te imaginez cu un alt tip.
S-a apropiat de chipul ei şi pe un ton şi mai scăzut a repetat:
— Scârbă.
Gabriela s-a prăbuşit. Acolo, goală, a plâns.
— Povesteşte-mi, a repetat German fără niciun pic de compasiune pentru plânsul soţiei sale.
— încetează! Nu e nimic de spus, Germán, a zis ea, ştergându-se violent la ochi cu mâinile.
— Continuă să minţi dacă vrei. Dar ai demnitatea să-ţi stăpâneşti lacrimile.
— ÎNCETEAZĂ! a strigat ea. GAIA!
— Nu ţipa, că parcă eşti nebună.
l-a aruncat prosopul în faţă şi a ieşit din baie.

*

Intre 1 şi 14 august a fost doar tăcere, întreruptă de poruncile ostile ale lui Germán către soţia sa. Ordine pe care ea le respecta fără să scoată un cuvânt. Fără să crâcnească. Şi-au protejat fiul, care nu şi-a dat seama de nimic, sau cel puţin aşa credeau ei. Făceau cu rândul ca sa se joace cu el. Gabriela încerca să se apropie de German atunci când acesta se juca cu băiatul stând pe covorul din sufragerie şi asamblând un Lego, dar German îşi lua copilul de mână, Legoul şi Playmobllul şi se ducea la el in dormitor.

— Vino, mami!

— Pregătesc cina şi vin.

Ea zâmbea, aşezată pe covor. Epuizata.

L-a mai văzut pe Pablo încă o dată. A fost singura ocazie când nu au făcut dragoste. Gabriela l-a îmbrăţişat şi s-a sprijinit de pieptul lui.

— Te voi aştepta mereu, a spus Pablo sărutând- o. Când te întorci de la Boston, voi fi aici. în fiecare joi. Aşteptă ndu-te.

În seara aceea, Gabriela i-a spus lui German să plece el la Boston. Să plece singur.

— Nu veni dacă nu vrei, Gabi. Plec cu băiatul, i- a răspuns el. Poţi să vii în vveekendurile în care doreşti. Şi dacă nu, ne vedem de Crăciun.

Gabriela l-a urât atunci mai mult ca niciodată.

— în cazul în care ţi-a trecut prin minte această opţiune... îţi spun deja că un judecător îmi va da mie custodia până ce totul se va rezolva, Gabi. Există peste zece e-mailuri de la tine cu mine în CC către Boston College, către compania imobiliară. Copilul vine cu mine la Boston

şi apoi, ce-o hotărî judecătorul.

Şi-au aruncat priviri pline de ură. Se urau reciproc.

Au mai existat două momente neplăcute.

Unul, la 3:45 dimineaţa. Germán nu se întorsese în noaptea aceea. Gabriela adormise lângă copil, când soţul ei a intrat în dormitor, a luat-o de mâna şi a ridicat-o în picioare.

— încetează, o să-l trezeşti.

Dar el a tras-o din cameră şi a dus-o în dormitorul conjugal.

— Lasă-mă-n pace, Germán. Mi-e somn.

Mirosea a alcool şi a tutun.

El a închis uşa şi, fără să ridice vocea, a întrebat:

— Povesteşte-mi, Gabriela, te rog. Hai să terminăm odată cu asta.

— Nu e nimic de povestit.

— Povesteşte-mi. E mai uşor dacă-mi spui, Gabi. Nu ştiu de ce continui să minţi.

— Nu te mint.

— De ce ţi-e frică? De ce nu-mi spui?

— Nu e nimic de spus. Mi-e somn, German. Te rog, lasă-mă să dorm.

— Nu, n-am să te las sa dormi. Avem toată noaptea la dispoziţie. Spune-mi adevărul şi te las să dormi.

— îţi imaginezi totul.

— Povesteşte-mi.

— Te rog să încetezi.

— Minţi.

— încetează. Mi-e somn. Lasă-mă să dorm.

— Minţi.

— Germán, nu este nimic. Vreau sa mă duc la culcare.

Şi Gabriela sfârşeşte după o jumătate de oră, disperată, ţipând şi plângând.
— Nu ţipa, nebuno!

*

Şi un ultim episod violent cu German, când a întrebat-o din nou în baie, sprijinit de uşă, pentru ca ea să nu poată ieşi. Gabriela a negat. O minciună repetată de mii de ori devine adevăr.
— De ce continui să minţi?
— Pentru că nu este nimic de spus, a răspuns ea, epuizată.
— De ce nu recunoşti?
— Nu a existat niciodată nimic cu nimeni. Nenorociţi! ăia de ciorapi, mai bine nu i-aş ti cumpărat niciodată.
— Să o luăm de la capăt.
— German, ajunge. Nu am de gând să-ţi mai răspund.
— De unde ¡-ai cumpărat?
— De la El Corte Inglés, a repetat ea cu disperare.
— Ce ţi-a făcut el în ciorapii ăia? Ce ţi-a făcut cu ciorapii ăia de curvă?
Un alt pumnal. Monstrul sibilinic a apărut din nou cu alcool şi nicotină în vene. Căutând să o dezarmeze şi să o facă praf pentru totdeauna. Să recunoască în faţa lui.
— Ce ţi-a făcut cu ciorapii ăia? a repetat el. Te-ai pus în genunchi ca să ţi-o bage în cur.
— Ce oribil, Germán.
— Ăla ţi-a băgat-o în cur? Pe el îl laşi?
Şi atunci Gabriela, nu ştie cura, a simţit că totul are o limită şi de data aceea nu s-a mai făcut mică în faţa lui.

Pentru că oricum nu-i servea la nimic. L-a privit în ochi şi i-a spus-o în gând. Comunicare nonverbală. Dorindu-şi ca el să-i citească gândurile: „Nu, amantul meu nu mi- o bagă în cur. Dar îl doream atât de mult încât, dacă mi-ar fi cerut-o, i-aş fi îngăduit/'

După douăzeci de ani, îşi cunoşteau fiecare expresie a feţei.

— Vorbeşti serios, Gabi... Mă provoci cu privirea?

Germán a aşteptat câteva secunde şi a continuat:

— Ai sângerat?

— Ce oribil, Germán. Ce oribil.

¡n ce moment a crezut că avea să înţeleagă? în ce moment?

Epuizată, a pus mâna pe clanţă. German a împiedicat-o cu forţa să deschidă uşa.

— Să o luăm de la capăt, de unde ai cumpărat ciorapii?

— De la El Corte Inglés. Ţi-am spus de multe ori.

— Cu cine?

— Cu Silvia.

in cadrul interogatoriilor poliţiei, i se pun întotdeauna aceleaşi întrebări persoanei interogate. De o sută de ori aceeaşi întrebare. Persoana interogată răspunde întotdeauna acelaşi lucru pregătit. Dar, atunci când nu se aşteaptă şi după ce a repetat de o sută de ori acelaşi lucru, a o sută una oară se schimbă întotdeauna întrebarea ca s-o deruteze, iar German o avea pregătită. Era o întrebare simplă:

— De ce sunt spălaţi dacă nu i-ai folosit niciodată?

Gabriela nu ştia ce să răspundă.
— Dacă i-ai cumpărat pentru mine şi nu i-ai folosit niciodată, de ce sunt spălaţi?
— Lasă-mă să ies.
— De ce sunt spălaţi?
— Lasă-mă să ies.
Gabriela a încercat să apese din nou pe clanţă.
Germán a împiedicat-o.
— De ce sunt spălaţi dacă sunt noi şi urma să ţi- i pui pentru mine?
— Nu ştiu. Probabil că i-a spălat Lui sa.
— Minţi.
— Lasă-mă să ies.
— Minţi.
— Lasă-mă să ies.
— De unde ţi-ai cumpărat ciorapii de curvă?
— încetează.
— De ce sunt spălaţi dacă i-ai cumpărat pentru mine?
— Lasă-mă să ies, a spus ea furioasă, dar fără să ridice vocea. German, lasă-mă să ies din baie. Sunt epuizată,
— Să o luăm de la capăt. De ce sunt spălaţi dacă nu i-ai purtat niciodată?
Nu a mai suportat interogatoriul, dar nu voia să ţipe, pentru că ura să-l audă spunându-i că-i nebună. A ridicat pumnul şi l-a lovit în piept pe soţul ei cu forţă, cât de tare a putut, de mai multe ori. El nu a oprit-o, nu a atins-o. Gabriela încerca să-l împingă de lângă uşă. L-a lovit din nou cu şi mai multă forţă. Dar, departe de a-l îndepărta, cu fiecare lovitură, German îi repeta întrebările fără să ridice vocea... Dorindu-şi să o frângă.
— Povesteşte-mi. De ce sunt spălaţi dacă nu ţi i- ai pus niciodată? De unde ţi-ai

cumpărat ciorapii? De ce sunt spălaţi? Cu cine?

Gabriela a continuat în zadar să-l lovească. Ce putere avea ea în faţa lui? Niciuna. Urma să iasă de acolo doar când voia el.

Germán i-a pus un braţ în jurul umerilor. A tras-o spre el, s-a aplecat la urechea ei şi cu o voce murmurată a încheiat:

— Azi nu ţipi, Gabriela. Dar ştii ceva? Femeile nebune lovesc.

*

în săptămâna pe care o mai aveau în Barcelona nu au mai existat interogatorii. S-a terminat definitiv. Germán a înţeles că nu va reuşi să o facă să vorbească. Soţia lui era vulnerabilă şi puternică în acelaşi timp. Le mai rămânea o săptămână de tăcere şi ostilitate înainte de a se urca în avion.

— Du-te tu, German. Lasă-ne aici, te rog. Nu vreau să merg la Boston.

— Mă duc, bineînţeles că mă duc. Dar cu fiul meu. Vino să ne vezi oricând doreşti.

Evident, German ştia că soţia lui nu se va despărţi niciodată de copilul ei.

Şi a sosit ziua de 14 august, German şi Gabriela au făcut valizele în tăcere. Ea era ca un robot. Visul acela pe care îl avusese de-atâtea ori de a trai în străinătate era acum un coşmar. Nu voia să se urce în avionul acela. Au tras perdelele, au închis uşile de la camere. Au închis conductele de apă şi de gaz. Simţea împunsături în burtă în timp ce fiul ei sărea fericit cu gândul la prima lui călătorie cu avionul, străin de tot ce se

întâmpla. Asta e tot ce au făcut bun. Să-I protejeze, să nu-şi dea seama de nimic sau asta credeau ei.

Taxiul i-a lăsat la Terminalul 1 al aeroportului El Prat.

Au făcut r/iedt-m-ul, au trecut de controlul paşapoartelor. Mai era o oră şi jumătate până la îmbarcare. Au intrat într-un magazin de jucării şi German i-a cumpărat un cub Rubik mini, pentru copii cu vârsta între trei şi cinci ani. S-au aşezat pe o bancă in hol, cu fiul lor în mijloc. German a amestecat cubul. Fiul lui îi semăna: l-a învârtit de mai multe ori, de foarte multe ori. L-a rezolvat şi i l-a dat tatălui său zâmbind.

— Foarte bine, dragul meu. Mama ta nu-i în stare să rezolve nici o faţă.

Gabriela s-a uitat la soţul ei. O privire epuizată. Ştia că asta o aştepta în acel an în Boston: fraze cu subînţelesuri agresive, insulte, jigniri, voalate sau directe. Nu a răspuns. German a amestecat cubul Rubik şi i l-a dat înapoi copilului.

— Mă duc la toaletă, a spus Gabriela.

S-a ridicat în picioare şi s-a îndepărtat pe hol. Mai erau cinci minute până se anunţa poarta de îmbarcare. A intrat în baie, s-a îndreptat spre robinete şi s-a privit în oglindă. S-a văzut slabă, palidă, încercănată. Abia dacă mai dormea. A deschis robinetul. Şi-a făcut mâinile căuş şi s-a spălat pe faţă. S-a privit din nou în oglindă. Ştia ca soţul ei, chiar şi fără interogatorii, nu avea să se oprească până ce nu afla adevărul. Era foarte mândru. I-a vorbit în gând. „Nu face în aşa fel încât să-ţi povestesc, te rog. E

ceea ce intuieşti. Nu vrei să auzi asta. O să te doară. O sa te doară foarte tare, deşi nimeni nu a suferit mai mult decât mine. Nu vreau să-ţi povestesc, să trec prin ruşinea de a o recunoaşte. N-am s-o fac. Nu pot.”

Gabriela nu voia să urce în avionul acela. Nu voia. Dacă n-ar fi fost copilul ei, nu s-ar fi urcat niciodată în avionul acela.

Niciodată.

Şi s-a gândit la sfatul lui Walter Kormán: „Adevărul întotdeauna iese la iveală, în cele din urmă. Spune-i-o, cere-i iertare şi eliberează-te. Dacă te iubeşte, va şti să te ierte. Deşi nu va fi uşor, Gabriela. Ce vine după o infidelitate nu e deloc uşor”.

Apoi s-a gândit la cuvintele mamei: „O minciună repetată de mii de ori devine adevăr”.

„Nu vreau să mă urc în avion. Nu vreau”, şi-a spus în sinea ci.

S-a întors in hol şi a rămas în centrul sălii. Acea încăpere imensă, diafană şi plină de lumină a Terminalului l de pe aeroportul din Barcelona. Şj-a întors privirea spre soţul şi fiul ei, care încă stăteau şi se jucau cu cubul lui Rubik. Apoi, spre scările rulante care urcau spre ieşirea din aeroport.

German a văzut-o. A văzut-o uitându-se la scări. A văzut cum Gabriela îşi întorcea ochii spre ei. Soţul şi soţia s-au străpuns cu privirea.

Se urau.

Germán şi-a luat de mână fiul şi i-a spus ceva. Băiatul a dat din cap. S-au ridicat. Băieţelul nu şi- a văzut mama. Tată şi fiu i-au întors spatele şi s- au

îndepărtat mergând pe hol în direcţia porţii de îmbarcare.

Gabriela a rămas nemişcată şi i-a privit cum se îndepărtează. Nu i-a urmat. Germán nu s-a întors nici măcar o dată. Gabriela i-a pierdut din câmpul vizual, iar sufletul i-a explodat atunci în mii de bucăţi.

Nu mai era mamă.

Nu mai era soţie.

Era amanta care se îndrepta spre scara rulanta.

Spre ieşirea din aeroport.

Era intr-o zi de joi.

— Şi mami?

— O să vină cu avionul în altă zi, i-a spus German in timp ce se aşezau în primele rânduri ale avionului American Airways care îi ducea la Boston.

— Vreau să vină azi, i-a replicat copilul calm.

— Şi eu. Dar poate că va veni în altă zi.

— Dar eu vreau să vină azi, tati.

— Va veni altă dată. Trebuie să-ţi pui centura.

— Nu, n-o să-mi pun centura dacă nu vine mami. Undc-i mami?

— Ţi-am zis că o .să vină în altă zi.

— Vreau să vină azi. Acum.

A repetat-o de mai multe ori, iar tatăl său a repetat şi el acelaşi răspuns de multe ori.

Vocea băiatului a început să tremure, să se frângă.

— Vreau să vină azi, tati. Vreau să vină azi, striga disperat şi plângând.

— Nu plânge, dragul meu. le rog. Nu plânge. Mami o să vină în altă zi.
— Vreau să vină acum! Unde-i mami? Tati, unde-i mami? Unde-i mami? Unde-i mami? Tati, unde-i mami? striga, uitându-se pe culoar, dezorientat.
— Trebuie să-ţi pui centura.
— Nu!
— lata vrea să-ţi pui centura.

German şi-a amintit cât îi displăcea Gábrieléi să vorbească la persoana a treia, aşa că a rectificat cu ochii sticloşi:
— Vreau să-ţi pui centura.
— Nu! Nu, dacă nu vine manii, nu. Te rog, tati. Hai să o căutăm pe mami. Poate că s-a rătăcit. Te rog, tati. Te rog frumos, aşa cum îţi place ţie să cer ceva. S-a rătăcit. Te rog, lati. Mami s-o fi rătăcit.

A început să plângă dezlănţuit. Isteric. Ţipa: „O vreau pe mami! O vreau pe mami!”

German nu ştia cum să-l liniştească. Gabriela era cea care-l liniştea.
— E totul în regulă, domnule? a întrebat o stewardesă.
— Da, totul e bine.
— Vreau să vină mami! Tati, te rog. Te rog, hai să mergem s-o căutăm pe mama, te rog. Hai s-o căutăm pe mami, l-a implorat luându-l de mână şi încercând să se dea jos de pe scaun, ca să se ducă să o caute.
— O să vină în altă zi. Mami o să vină în altă zi. Linişteşte-te, dragul meu. Linişteşte-te.

Iar lui Germán, care nu mai plânsese de ani întregi, i s-au umezit ochii.
— Te rog, dragul meu, lasă-l pe tata să-ţi pună centura.

— Mami. Unde e manii? Nu vreau să merg la Boston cu tine. Nu vreau să merg la Boston cu tine. Vreau să rămân aici cu mama mea. Mama nu vine pentru că nu vorbeşti cu ea. Niciodată nu vrei să se joace cu noi. De aia nu vine. Nu vreau să merg cu tine la Boston. Vreau sa rămân cu mama mea! Nu vreau să stau cu tine, tată! Unde-i mami?

Băiatul s-a dat jos de pe scaun, a fugit pe culoar şi s-a îndreptat in goană spre ieşire. German, pierdut, s-a ridicat după el.

Băiatul alerga spre ieşirea din avion. O stewardesă l-a luat în braţe.

— Mama mea! Vreau sa ma duc la mămica mea! Te rog. Vreau să mă duc la mama mea. Nu vreau să stau cu tata, zicea el în braţele stewardesei.

Şi plângea.

Şi plângea în timp ce privea dezorientat spre ieşirea din avion.

Şi, în sfârşit, a apărut mama lui.

Gabriela a apărut, şi-a smuls copilul din braţele stewardesei şi l-a strâns la piept. L-a strâns cât de tare a putut, cât de tare a ştiut. Se ura pe sine pentru că se gândise să-l abandoneze. îşi reţinea lacrimile aşa cum îi cerea German. Nu voia să pară nebună. Poate că era nebună. Era. Nebună.

— lartă-mă, dragul meu. lart-o pe mami. lartă- mă.

L-a sărutat în timp ce îl îmbrăţişa strâns. L-a sărutat fără oprire, cerându-i iertare de o mie de ori.

German a privit-o cu duritate pe soţia lui. Ochii ei sticloşi îi cereau, îi implorau iertare. „Aşa n-o să supravieţuim,

Germán. Aşa nu.”, i-a spus ea din privire.

Copilul şi-a pus capul pe umărul mamei sale. Plânsetul se domolea.

— Unde erai, mami?

— lartă-mă, dragul meu. lartă-mă.

Vom trece cu vederea faptul că întregul avion – stewardesele, copiloţii, inclusiv comandantul – privea într-o tăcere absolută acea scenă de familie pe care nimeni nu reuşea să o înţeleagă.

— lartă-mă, dragul meu. lartă-mă. Te iubesc. Te iubesc mult, repeta ea, sărutându-l fără oprire.

Au ajuns la locul lor. Fiul ei nu voia să-i dea drumul, agăţându-se de ea cu braţele şi cu picioarele.

— Iubitule, nu plec nicăieri. Niciodată. Nu voi pleca niciodată de lângă tine.

— Eu vreau să stau cu tine, mami.

— Vei fi mereu cu inine. Mereu. Dar acum trebuie sa stai la locul tău. Dacă nu, avionul nu poate decola.

Băiatul a ascultat în timp ce German scotea rucsacul de pe umerii Gábrieléi. Copilul s-a aşezat pe locul de la geam. Ea, lângă el, fără să-i dea drumul la mânuţă, încleştată de a ei, mai strâns ca niciodată, ca să nu poată să plece. Germán s-a aşezat pe scaunul dinspre culoar. Gabriela l-a sărutat pe băieţel şi s-a uitat pe geam. Cum de îi trecuse prin cap, fie şi doar o secundă, să-] părăsească? Cum? S-a urât pe sine din nou. Era nebuna. Complet nebună.

După cinci minute au auzit vuietul motoarelor, avionul a străbătui pista de decolare, iar roţile s-au desprins de sol.

Gabriela a privit cum silueta Barcelonei rămânea în urmă. A oftat în

tăcere, cu teamă. Fără să se uite la el, şi-a lăsat mâna pe mâna soţului ei. El nu a şi-a retras-o. Gabriela a inspirat adânc, ruşinată. Profund ruşinată.

— Da, a fost cineva, Germán,

El nu s-a uitat la ea. Nu a răspuns. Şi-a retras mâna.

— Vei putea să mă ierţi?

Germán nu a răspuns.

— Te rog.

Gabriela ştia că Germán nu avea să răspundă.

— Nu trebuie să fie astăzi... Intr-o zi. Când vei vrea tu.

13

Prima zi din restul vieţii mele

/

Simon îi aştepta în sala de sosiri a aeroportului Logan din Boston. De mulţi ani n-o mai văzuse pe Gabriela şi s-au îmbrăţişat. Cu German s-a salutat bărbăteşte, bătându-se reciproc pe spate. Vorbeau în fiecare săptămână. Simon i-a întâmpinat cu un zâmbet primitor.

Băieţelul devenise hipcractiv după zece orc de zbor, dormind pe apucate, şi după prea mult timp de stat jos. Au ieşit din terminal. Simon i-a condus cu un jeep negru, supradimensionat, ia noua lor casă. O casă pe care o alesese ea. Pentru că Gabriela alesese totul în acele luni, pierdută în întrebarea ce să facă cu viaţa ei. S-a gândit că, dacă s-ar despărţi şi German ar pleca singur, în ciuda a lot ce se întâmpla, voia ca soţul să se simtă

fericit fără ei. Foarte fericit. De aceea căutase cea mai frumoasă casă în cel mai frumos cartier, tihnit şi primitor, cu oameni tineri, studenţi şi profesori. în dorinţa ca soţul să fie fericit fără ca, încăpea şi năzuinţa ca el să-şi găsească o alta femeie. Una mai bună decât ea, mai cinstita, mai fidelă, mai tânără şi mai deşteaptă, cu sânii fermi, fără nicio cicatrice, mai ordonată, mai puţin dezorganizată. O femeie care să asculte muzică rezonabil de tare şi care să nu lase hainele aruncate pe canapea şi pantofii peste tot. Care să-l iubească la fel de mult cât îl iubise ea. La cincizeci de ani, poate ca German ar putea avea fiica pe care ea nu putuse să i-o ofere. Tot acestea şi le dorea Gabriela.

Din acest motiv a ales cartierul Charlestown. în plus, îi amintea puţin de Born. Nu era nevoie să ia maşina pentru orice, aşa cum se întâmplă de obicei în toate oraşele americane.

Este adevărat că într-o zi, în Barcelona, în timp ce naviga pe internet, şi l-a imaginat pe soţul ei, singur, acolo, făcând cumpărături la *groccry storc* în cartier, şi i s-au umezit ochii şi a copleşit-o o profundă tristeţe.

A ales o căsuţă veche, restaurată cu rafinament, datând de la începutul secolului al XlX-lea, situată la numărul 14 de pe Oak Street, foarte aproape de uriaşa bibliotecă publică din Boston. Un loc care Gábrieléi îi trezea amintiri frumoase din primii ani de căsnicie. în timp ce Germán studia pentru masterat, ea petrecuse multe zile în spaţiul acela neorenascentist, cu plafoanele înalte,

care adăpostea cincisprezece milioane de cărţi. O sală de lectură care evocă o bazilică romană acoperită de o boltă semisferică. Exteriorul îi amintea de Casa Blanca. Nu exista un astfel de loc in Spania sau cel puţin Gabriela nu îl găsise. Au ajuns la numărul 14 de pe Oak Street şi au coborât din maşina.

— Asta e noua noastră casă, dragul meu, i-a spus Gabriela băiatului ei.

Simon i-a ajutat să-şi ducă bagajele înăuntru, înainte de a-i lăsa singuri, i s-a adresat în engleză Gábrieléi.

— Am organizat un grătar, o petrecere de bun- venit. Pun pariu că soţul tău nu ţi-a spus nimic.

Gabriela a clătinat din cap, uitându-se la German.

— Am uitat.

Fireşte ca nu avea chef de un *welcome party.* Simon a insistat: voia să le-o prezinte pe noua lui soţie, voia ca ei să-i vadă pe copiii lui şi pe alţi prieteni pe care nu-i mai văzuseră de ani de zile.

— II cunosc pe soţul tău, a zis Simon, punându- şi braţul peste umerii lui Germán. Ştiu că va găsi o scuză ca să nu vină, dar eu sper sa fiţi acolo mâine... şi... un sfat: nu permite ca soţia ta sa se simtă singură.

Evreul s-a îndepărtat spre uşă şi, înainte de a-şi lua rămas-bun, i-a spus lui Germán: „Soţia ta tot inimoasă e”.

German a schiţat doar un zâmbet forţat.

Au despachetat. S-au jucat in grădină. O magnolie înflorită umbrea peluza unde se găseau flori mici, liliachii şi roz pe care nu au ştiut să le identifice. Gabriela

şi fiul ei au udat plantele, s- au jucat cu mingea, au montat un Lego... şi seara a trecut şi s-au dus la un restaurant în faţa râului, pentru cină. Fiul ei era fericit, emoţionat, observa noua viaţă. Soţul şi soţia, tăcuţi. Au mers la *Xracery stare,* s-au întors acasă, iar copilul a adormit imediat în noua sa cameră.

Gabriela a intrat în dormitorul conjugal, unde Germán citea un roman, întins pe pat. A intrat în baie, s-a dezbrăcat stresată, cu un sentiment de profundă tristeţe, gândindu-se că trecuseră cincisprezece ore de când îi mărturisise adevărul lui German şi nu rămăseseră nicio clipă singuri. Mereu fiul lor era pe-aproape. Gabriela şi-a făcut un duş, şi-a pus cămaşa de noapte şi a ieşit din baie.

German continua să citească.

Gabriela s-a aşezat pe partea Iui de pat.

— Germán, vrei sa vorbim? a întrebat ea încet, stânjenită.

— Nu.

— Eşti sigur? a insistat cu blândeţe.

— .Ani spus nu, Gabi.

German a închis romanul şi l-a pus pe noptieră, a stins lumina, s-a învelit şi s-a întors cu spatele la ea.

Tăcere.

Gabriela a stins lumina de pe noptiera ei şi s-a întins, întorcându-i şi ea spatele. Şi-a tras genunchii la piept şi a încercat să-şi stăpânească lacrimile, dar nu a putut.

Erau lacrimi egoiste, pentru că într-o lume utopică şi-ar fi îmbrăţişat prietenul, cel mai bun prieten, soţul ei, şi i-ar li

spus că e tristă şi profund îndrăgostita de un alt bărbat, un bărbat de care o despărţea oceanul şi gândul ca nu avea să-l mai vadă niciodată era insuportabil. Gândul că nu se afla în braţele amantului ei îi sfâşia inima. în mod sigur avea să numere în gând cele trei sute şaizeci şi cinci de zile care rămâneau până o să-l vadă din nou...

Sau poate că nu.

Tot într-o lume utopică, poate că i-ar iî spus soţului ei că, în cele din urmă, va uita de Pablo şi îl va iubi din nou pe el. ¡1 va dori din nou. Toate aceste gânduri absurde i-au trecut prin minte în prima noapte din restul vieţii ei.

*

Gabriela presimţea că German nu va dori să ştie nimic despre amantul ei. Dacă ar fi fost invers, dacă ar fi lost German cel care ar fi avut o amantă, Gabriela ar fi vrut să ştie totul. Prenumele. Numele de familie. Vârsta. „E mai tânără decât mine?*[4] Culoarea părului. „Ai vreo fotografie?[44] Ochii. Dacă era căsătorită. Dacă avea copii. Dacă avea băieţi sau fete. Profesia. Dacă avea pielea delicată...

„Ce delicată eşti, Gabi[44], îi spunea Germán, de multe ori, mângâind-o, când făceau dragoste... Nu a încăput în roman, dar i-o spunea.

„Şi ea e delicată? Şi are gleznele subţiri ca ale mele? Ajunge la orgasm când faci dragoste cu ea? Cât de des vă vedeţi? Ţi-e draga? O iubeşti?” Gabriela ar fi vrut să ştie tot. Absolut tot.

Dar Germán nu voia să ştie nimic.

Absolut nimic.

Nimic, nimic.

*

S-au dus la grătar, iar acolo veniseră prietenii vechi ai Gábrieléi şi ai lui Germán. Şi cei doi spanioli de la care îşi luaseră rămas-bun la Barcelona, cei de la cina aceea oribilă cu „nu mă întrerupe”. Şi totul a fost mai uşor decât şi-au imaginat Gabriela şi Germán. Au intrat într-o rutină tăcută. Fără ostilitate. Fiul lor a început să meargă la şcoală. German preda douăzeci de ore pe săptămână la universitate, iar restul timpului şi-l petrecea la biroul ASCE cu o echipă de treizeci de ingineri. Gabriela se ducea la bibliotecă pentru a-şi scrie articolul pentru *La Fcmnie* şi în fiecare dimineaţă, după ce îl lăsa pe copil la şcoală, se ducea la piscina olimpică de la facultate şi înota treizeci de minute. îi făcea bine.

Şi aşa a început rutina noii vieţi a Gábrieléi.

Copilul. Scrisul, ¡notul şi tăcerea soţului ei.

Şi aşa, o zi după alta. Şi încă o zi. Şi încă una. Şi puţin câte puţin, a început o viaţă senină. O viaţă tihnita. Plină de tăceri. Toţi trei împreună.

Gabriela, la bibliotecă, citea cu mai multă afecţiune e-mailurile de la cititoarele anonime care îi lăudau eseurile. Se simţea un pic singură în timpul zilei şi le citea pe îndelete. în fiecare săptămână schimba mesaje cu

Silvia. în weekenduri, ea. Germán şi băiatul se plimbau de- a lungul râului. Se duceau la nenumăratele petreceri date cu ocazia zilelor de naştere ale prietenilor copilului lor. în fiecare lună, două sau trei. Pentru German, reprezentau un iad. Gábrieléi îi plăcea să participe. Şî a început să se ducă doar cu copilul.

La două luni de la sosirea la Boston, stând în bibliotecă, a văzut în inbox un e-mail de la draga şi vechea ei prietenă Eugenia. L-a deschis cu mare entuziasm.

De la: eugeniadesentmenat@gmaiLcom

Către: gabrielasalinas@gmail.com

Dragă Gabriela,

Ce mai faci? Sper, din toată inima, că sufletul tău e împăcat. Am vrut să-ţi scriu de luni întregi, în sfârşit îţi scriu din Bhután, din munţii Himalaya, de la un mic *caii center* condus de un tânăr cu mulţi copii care aleargă fericiţi prin apropiere.

Ce caut aici? Mă întreb si eu.

Pentru că, din miile de posibilităţi pe care le-aş fi putut avea la pensie, eu am ales una şi numai una: să-mi trăiesc ultimii zece ani din viaţă sau ultimii douăzeci cu Emmanuel în Formentera. Să mă transform, în mod sigur, în asistenta lui medicală. Emmanuel împlineşte şaptezeci şi cinci de ani luna viitoare. Da. în asistenta lui, mai degrabă decât soţia lui. Ştiam că

aveam să-mi asum acest rol, aşa cum au făcut-o majoritatea prietenelor mele căsătorite.

Dar viaţa, care este uneori imprevizibilă, mi l-a scos în cale în aeroport pe fotoreporter, ¡ţi aminteşti de povestea pe care ţi-am spus-o?

Sunt sigură că da. Te cunosc şi îţi plac poveştile de felul ăsta.

Aşa că, iată-mă aici. Călătorind la cei şaizeci şi şase de ani ai mei cât n-am călătorit toată viaţa.

Fericită. Mai fericită ca niciodată.

Emmanuel e tot în Formentera, cu măslinii lui. Şi cu durerea lui de spate. Ştie că sunt aici cu un alt bărbat. Suntem bătrâni. E singurul lucru bun pe care îl aduce bătrâneţea, că nu trebuie să ne mai minţim. Nu avem nimic de pierdut.

Din mai până în octombrie voi sta cu el pe insulă, cu fetele şi nepoatele mele. Iar in restul anului voi călători cu iubitul meu fotoreporter, Euken.

Iubesc şi doresc din nou, aşa cum nu am mai făcut-o de mult.

Ştii ce? Am să-ţi spun ceva... pentru că ştiu că lucrurile astea îţi plac.

De mult nu mai făcusem dragoste... cred ca de mai bine de cincisprezece ani. Nici numi mai amintesc. Ei bine, după cincisprezece ani, trebuie să-ţi spun că m-am descurcat destul de bine.

Aici, Gabriela s-a oprit din citit şi a simţit cum o cuprinde emoţia, acolo, pe scaun, în silenţioasa bibliotecă publică din Boston, înconjurată de sute de studenţi. A continuat să citească.

E o nemţoaică singuratică de vârsta mea care se fâţâie prin Formentera. Foarte hippy, cu ochii albaştri şi părul alb strâns în coada. Am invitat-o să-l cunoască pe Emmanuel. Am invitat-o eu, îţi vine să crezi? Ştiu că se înţeleg bine. îmi place să cred că el are companie.

Am să-ţi povestec ceva care ştiu că o sa te facă să râzi.

Când i-am dat de înţeles că ar putea avea ceva cu nemţoaica, prostul mi-a zis că nu i se mai scoală. Că nouă ne cad sânii, iar lor testiculele. Da, după câte se pare, lor le cad coaiele.

Gabriela a râs şi a continuat să citească...

Şi ştii ce-am făcut? O să-ţi placă. M-am dus la farmacia din Sânt Francesc, i-am cumpărat Viagra şi, înainte de a pleca, i-am lăsat-o în sertarul de la noptieră.

Ideea nu a fost a mea. Nu în întregime.

Bărbaţii, ce figuri sunt uneori!

Euken se ascunde in baie cu o trusă neagră cu lăcăţel care mereu e încuiat. într-o zi a uitat s-o încuie, am deschis-o

si am văzut micile pastile albastre: Viagra. El nu ştie că eu ştiu.

îmi provoacă o imensă tandreţe când îl văd cum se ascunde in baie cu trusa lui neagră sub braţ. Iar eu umblu cu uleiurile mele de r
migdale dulci şi el mă unge înainte să facem dragoste... Uscăciune vaginală la vârsta mea, Gabi... O să vezi tu, mierea...

Gabriela a râs din nou. Ce bine e să simţi că o prietenă, deşi departe, îţi e totuşi aproape. Cât de generoase suntem când ne povestim totul. A continuat să citească.

în fine, draga mea prietenă, din caii center îl văd pe Euken aşteptându-mă. Mergem pe munte să ne plimbăm.

Sper că eşti fericită şi că generosul tău mizantrop a reuşit să te ierte. Vei vedea cum totul va reveni la normal.

Ştii că în Formentera există întotdeauna un loc pentru tine.

încă două chestiuni.

Nu m-am gândit niciodată că mă va înlocui Consuelo Carza. Sper că nu te bate la cap, îmi imaginez că distanţa e de ajutor.

Şi ultima chestiune. Renunţă să mai fii editorialistă şi transformă-te în scriitoare.

întotdeauna spuneai că nu ai nimic de povestit. Aşa cum a zis Paul Auster, scriitorii sunt oameni răniţi. Acum ai şi

tu rana ta.

Fii curajoasă, generoasă şi spune-ţi povestea.

Prietena ta mereu,

EUGENIA

P.S.: în caz că-ţi pui întrebarea... Da, ai permisiunea mea să-mi furi povestea şi să o foloseşti în rubrica ta „Poveşti cu femei măritate'', dar să-mi schimbi numele.

Bineînţeles că i-a furat-o. Două săptămâni mai târziu, ştiind că Eugenia din munţii Himalaya avea s-o citească, a scris ultimul său articol pentru *La Femme,* o frumoasă poveste de dragoste la bătrâneţe, intitulată: „Viagra, *num amour”.*

*

Şi da, de data aceasta, Gabriela şi-a ascultat vechea prietenă. Poate că sosise momentul să înceapă să scrie primul său roman şi să devină scriitoare.

*

— German.
— Zi-mi.
— Am de gând să încep să scriu romanul.
— Mă bucur, i-a spus el cu sinceritate.
— în fine... Trebuie să-ţi spun ceva.

German şi-a ridicat privirea spre ea.

— N-am să mai colaborez cu *La Femme.* Nu pot să mă gândesc în fiecare săptămână la o poveste nouă şi să-mi scriu romanul în acelaşi timp. Am

încercat, dar nu funcţionează.
— Foarte bine.
— Ştiu. Dar... n-o să mai ain niciun venit. Cu ce am strâns cred că voi rezista şase luni. Poate mai mult. Ştii că nu cheltuiesc prea mult... dar totuşi...
Gabriela a ridicat din umeri.
— Ce te îngrijorează, Gabi? a întrebat-o el, fără să priceapă.
— Poate că va trebui să-mi împrumuţi nişte bani.
— Sigur. De cât ai nevoie?
— Nu, nimic... Nu am nevoie de nimic încă. Poate peste şase luni.
— Bineînţeles... Când ai nevoie de bani, îmi ceri.
— Bine.
Gabriela l-a luat de mână şi i-a zâmbit recunoscătoare.
— Mulţumesc, German.
El a schiţat un zâmbet, şî-a retras mâna şi s-a cufundat din nou în lectura romanului pe care-l citea. Gabriela ar fi vrut să-l sărute. Să-l îmbrăţişeze. Poate să facă dragoste cu el. Dar el nu mai voia să aibă contact fizic cu ea.
Niciun contact fizic.
Nimic.
A doua zi, Gabriela avea 40 000 de euro in contul ei bancar.
Aşa era Germán.

*

A doua zi, Gabriela a început să scrie primul ei roman.
Biografia. Harta psihologică a personajelor.
Intriga. Fericirea nu creează intrigă.

Conflict. Fără conflict nu există poveste.

Emoţie. Emoţia este evidenţiată prin mecanismele anticipării. Să sădeşti lucruri dinainte.

Structura. Ca şi cum ar fi o clădire, întotdeauna, mai întâi structura. Structura in trei acte. Prezentare sau primul act. Cuprins sau actul al doilea. Deznodământ sau actul al treilea. Anticlimax. Punct culminant.

Revine la harta psihologiei personajelor. îşi descrie durerea. E generoasă. îşi povesteşte necazurile. Reuşitele. Vorbeşte despre nebunia ei. Despre prietenele ei. Fură vieţile altora. îşi împinge personajele până la ultimele consecinţe ale acţiunilor lor. Până la extrem. în locuri în care poate ea nu o să ajungă. Sau poate că da. Pentru că realitatea poate depăşi ficţiunea.

Schimbă numele. Schimbă străzile. Schimbă oraşele.

Omite ce se subînţelege. Elipsă. Poezia romanului stă in elipsă.

E nepoliticos să plictiseşti. Vrea să nu plictisească. Sau cel puţin încearcă.

Un final foarte limpede înainte de a începe să tasteze prima literă pe calculatorul ei. Odată ce a avut o imagine clară a tuturor acestor concepte, Gabriela a scris prima propoziţie a romanului său.

Şi aşa a început rutina protagonistei noastre.

*

Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.

Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. Înotul. Tăcerea soţului.
Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.

Copilul. Scrisul. înotul. Tăcerea soţului.

Dezordonată. Delăsătoare. Distrată. Dezorganizată.

Încăpăţânată. Foarte încapaţânata.

Uneori ambiţioasă, dar mai ales tenace. Foarte tenace.

*

Anul acela a trecut în zbor. Deşi, în prima lună, Gabrielei i s-a părut dificila monotonia scrisului. A descoperit că scrisul vindecă, eliberează amintirile care-ţi chinuie mintea. Şi a uitat de Pablo încetul cu încetul. Foarte lent.

Scrisul a fost refugiul ei.

A încetat să se mai ducă la bibliotecă, pentru că îi distrăgea atenţia.

Şi-a amenajat „camera proprie” în faţa grădinii casei lor din Boston. îşi petrece ore întregi acolo înăuntru. Ore în care, în singurătate, şi-a creat propria şi fericita ei lume.

Gabriela a crezut că scrisul e ciudat. Mai întâi fugi de el, ţi-e greu să le apuci. La început, nu simţea personajele pe care le creiona, nu le plăcea şi nu credea în povestea pe care o inventa. Dar a continuat. A durat luni şi luni întregi. Şi a început s-o placă un pic mai mult pe eroina ei. A căutat un nume pentru protagonistă. Pentru alter egoul ei. Nume care semănau cu al ei: Marina, Cămilă, Crislina. Alter egoul său avea să poarte numele de Cristina. li permitea folosirea unui diminutiv, aşa cum ea avea unul cu care trecea prin viaţă. Gabi, Cris. I-a plăcut mult eroina ei. Şi a modelat-o după cum a vrut ea. Şi a continuat şi a

tot continuat. sosit un moment, aproape de sfârşit, în care şi-ar fi dorit să fie în locul ei. Gabriela şi-ar fi dorit să fie alter egoul său. Să nu iasă din viaţa alter egoului său. Gabriela şi-ar fi dorit să fie Cristina. Şi-ar fi dorit să trăiască în lumea aceea, in universul acela pe care îl crease pentru ea. Uneori prefera să trăiască in acel univers imaginar decât să-şi trăiască propria viaţă. Ar fi vrut să simtă ceea ce simţea alter egoul ei, în loc de ce simţea ea în viaţa de zi cu zi. Şi apoi a venit obsesia, în care energia psihică pe care o revărsa în carte îi invada şi viaţa. Mergea prin lume ca alter egoul său. Şi a citit şi a recitit, şi a scris şi a rescris ca să nu abandoneze. Ca să nu iasă din povestea imaginată, ca să nu se mai întoarcă la viaţa ei. Pentru că viaţa în ficţiune îţi oferă putere. Putere şi obsesie.

Scria şi rescria. Scria şi rescria. Scria şi rescria. Pentru că, pe lângă obsesie, fraza perfectă nu există şi aşa începe eternitatea şi încă o zi.

★

German şi-a terminat cursurile. La patru ani, băiatul lor părea vorbitor nativ de limba engleză.

În timpul acelui an, Gábrieléi i-a venit cheful să-i vorbească în catalană. Catalana aia proastă pe care o vorbea ea, dar s-a gândit că, altminteri, el nu avea s-o înveţe.

— German, hai să rămânem, i-a spus ea într-o seară, când amândoi erau întinşi în pat.

— Ai rămâne? a întrebat-o el, întorcându-se cu faţa la ea şi luându-şi ochii din carte.
— Da, sunt fericită aici.
Nu minţea.
— Cei de la universitate mi-au propus să predau şi anul următor, dacă vreau. Iar, la firmă, toţi sunt încântaţi.
— Să rămânem, a repetat soţia lui, schiţând un zâmbet.
Pentru că Gábrieléi îi era teamă să se întoarcă, îi era teamă. îi era teamă de zilele de joi.
Gabriela şi-a mângâiat soţul pe mână.
— Mă laşi să fac dragoste cu tine? i-a zâmbit dulce şi a continuat: le rog.
Nu făcuseră dragoste tot anul. Da, un cuplu poate sta şi un an fără să facă dragoste. German o iertase, dar nu putea să uite. De câteva ori, Gabriela încercase să se apropie de el.
„Nu mă atinge, Gabi”, îi spunea el cu o privire de adâncă tristeţe şi fără să caute să o rănească.
Fără să caute să o rănească, dar cu rana lui deschisă. Era un animal rănit care ştia ca, dacă soţia lui îl mângâia, el ar fi cedat şi nu voia să cedeze. Nu voia să se excite. Testosteronul e testosteron şi simţea erecţia. Aşa că se întorcea cu spatele şi stingea lumina de pe noptieră, evitând- o.
Pentru că, fără sa fie pe deplin conştient de asta, voia să-şi pedepsească nevasta.
Iară să-i fie ostil. Cu tăcerile lui. Dar mai ales cu absenţa totală a contactului fizic. Pentru că German îşi cunoştea foarte bine soţia, mai bine decât oricine.

Era şi prietena lui, cea mai bună prietenă, partenera lui de viaţă de foarte mult timp. Gabriela nu avea nevoie să facă dragoste, putea să stea luni întregi fără să facă sex. Dar o îmbrăţişare – măcar una pe lună, una pe trimestru, una pe semestru –, de asta avea nevoie. German i-a refuzat orice îmbrăţişare tot anul. Nici măcar un sărut înainte de a pleca la lucru. Deşi ştia că ea rămâne singură toată ziua, fără prietenele ei, de care ii era atât de dor. Germán nu a fost ostil, doar distant şi tăcut. Foarte tăcut.

— Vreau să fac dragoste cu tine, German, i-a repetat ea tandru, sărutându-l pe obraz, şi a insistat: Te rog.

German şi-a simţii erecţia după ce a ascultat rugăminţile nevestei lui şi s-a întors spre ea. l-a ridicat cămaşa de noapte, i-a desfăcut picioarele, s-a urcat peste ea, şi-a scos mădularul erect din boxeri şi, brusc, a penetrat-o.

— Nu aşa, German. Te rog... Nu aşa, a spus ea năucită.

Corpul unei femei care nu a făcut dragoste intr-un an se contractă. Pereţii vaginali se micşorează între unu şi doi centimetri.

German a împuns-o din nou.

— Opreşte-te. Opreşte-te!

A împuns-o din nou.

— Germán, te rog, opreşte-te! Mă doare!

Şi Germán s-a oprit.

Omul acela reţinut, ferm şi stoic s-a frânt. A izbucnit in lacrimi. Nu şi-a putut reţine lacrimile. Lacrimi de furie. De mânie.

De confuzie. De dragoste.

— îmi pare rău, Gabi, i-a spus el plin de

remuşcări. Dar să nu-mi mai faci asta, Gabi.
Niciodată. Să nu-mi mai faci asta niciodată.

Germán a aşteptat o secundă, apoi a repetat:

— Niciodată.

Gabriela a simţit tonul disperat din fiecare literă a acelor cuvinte. Tonul rănit, profund rănit, al soţului ei. l-a înconjurat talia cu braţul.

— Te iubesc, German. Te iubesc foarte mult. Uită de chestia aia, te rog. Uită.

Şi German, amărât, simţindu-se un monstru, a ieşit din ea şi, în sfârşit, după 323 de zile fără să o îmbrăţişeze, şi-a odihnit capul pe pieptul soţiei lui, a strâns-o în braţe cât de tare a putut şi, deşi cu rana deschisă încă, dar profund îndrăgostit, a îmbrăţişat-o.

*

O lună mai târziu, pe 20 iunie, au zburat toţi trei înapoi la Barcelona pentru vacanţa de vară. Cât de mult îşi dorea Gabriela să se întoarcă acasă, in apartamentul ei din Born. A tras perdelele de catifea verde din sufragerie, astfel încât lumina să inunde încăperea şi a observat cum soarele scălda cu razele lui bârnele de culoarea mierii, de eucalipt, stejar, poate de pin. Covorul său oval, canapeaua de in, cărţile ei. Viaţa ci. Căminul ei.

A suspinat şi i-a zâmbit soţului.

— Ce bine-i când te întorci.

German a dat din cap.

— Mamă, mi-e foame, a întrerupt-o fiul ei.

— Mă duc la piaţă.
— Eu despachetez, a zis Germán.
— Vii cu mine sau rămâi cu tata?
— Stau cu tata.

Germán s-a îndreptat spre dormitor cu fiul lui emoţionat, trăgând de valiză, iar ea a privit din nou prin casă. S-a emoţionat. Cât de frumoasă era. Pusese mâna pe clanţă când a auzit vocea lui Germán:

— Gabi.

Gabriela s-a întors şi l-a văzut pe German privind-o. Doar cu o privire de o secundă îşi puteau spune totul.

— Da.

— îi e foame... Să nu întârzii mult.

Iar Gabriela s-a prefăcut că nu a prins subînţelesul cuvintelor lui, dar ştia. îi spunea: „Nu-l suna, nu-l căuta”. Şi ea a răspuns rapid, cu un zâmbet.

— Cumpăr pâine şi croasante şi urc. în fine, şi ulei de măsline de la piaţă şi nişte mezeluri, nu? Pentru tine şi pentru mine.
— Bine.

Şi-a privit soţul cu blândeţe ca să-i insufle un sentiment de siguranţă pe care ca nu-l simţea. I-a spus-o din priviri: „N-am de gând sa sun pe nimeni, German. După cât m-a durut sufletul, acum, că mi-a trecut, după câtă energie mi-a furat, acum, când în sfârşit mă simt liniştită, după toate prin câte am trecut, nu, German, iubitul meu, nu-ţi face griji, nu am de gând să-l sun”.

— Sunt foarte bucuroasă să fiu aici, a continuat Gabriela.

— Şi eu,

— O să venim în fiecare vară, nu-i aşa?

Pentru că eu am nevoie...

German s-a apropiat de ea şi a întrerupt-o cu un sărut pe gură.

— Bineînţeles că ne vom întoarce. Şi de Crăciun, dacă vrei.

Şi lui ii era dor de viaţa din Barcelona. De părinţii lui, de sora lui, de cafelele băute prin baruri ieftine şi plimbările prin Fnac.

Gabriela a coborât scările din două în două, avea mare chef să-şi vadă oraşul, să cumpere de la rnezelăria din piaţa Sania Caterina, să aştepte să-i vină rândul la taraba numărul 14, să vorbească în catalană cu brutarul pe care-l ştia... Cât de mult detesta mallul gigantic din Boston!! Avea chef să vadă străzile pline de oameni, pieţele, terasele.

— Prietena mea, sunt aici.

l-a luat trei secunde să o sune pe Silvia după ce a ieşit din bloc.

*

S-au întâlnit în aceeaşi după-amiază cu copiii, trotinetele, cretele şi mingile în parcul Ciutadella. Iar Gabriela, stânci pe mica terasă din parc, a văzut-o sosind cu copiii ei şi s-a emoţionat din nou. S-a ridicat şi a îmbrăţişat-o.

— Mi-a fost foarte dor de tine.

— Şi mie, de tine.

Silvia a zâmbit.

Şi-au povestit viaţa, chiar şi întrerupte la fiecare treizeci de secunde de vreun copil... Bineînţeles, s-a ivit subiectul.

— Şi dacă îl întâlneşti?

— N-o să mă întâlnesc cu el. Ştiu asta. Intuiesc.

— Dar ce se întâmplă dacă îl întâlneşti?

Locuieşte la două sute de metri de casa ta.

Gabriela a întârziat să răspundă.

— Nu-mi face niciun bine să vorbesc despre Pablo, Silvia.

în ochii ei se citea o anumită tristeţe.

— Sunt bine... şi dacă stau să mă gândesc, în fine... Pablo a fost întotdeauna sincer, asta nu pot să-i reproşez. Dar a fost egoist, nu a vrut să schimbe nimic din viaţa lui pentru mine. Voia să-şi păstreze soţia şi fiicele, şi pe mine.... Dar hai să o lăsăm baltă, da?

Iar prietenele înţeleg şi ştiu când e cazul să scormonească şi când nu.

— Bine, atunci îţi povestesc eu...

— Sigur, abia aştept, a răspuns Gabriela, cu un zâmbet.

iar Silvia a zâmbit uşor.

— Am văzut-o din nou pe Zaira.

— Serios? a întrebat Gabriela şi a făcut o pauză. Şi de ce nu mi-ai spus pe Skype?

— Am preferat să-ţi spun faţă în faţă.

Expresia Gabrielei s-a schimbat, pentru că ii plăcea mult să-şi vadă prietenele fericite. Se simţea ca şi cum ea însăşi ar fi fost fericită.

— Spune-mi, spune-mi totul, Silvia. Pe îndelete.

Au întrerupt-o copiii. Zahăr, ca să le închidă gura, mult zahăr. O îngheţată, un biscuit cu ciocolată, orice. Au cumpărat îngheţate. Cele mai mari.

— începe... a zis Gabriela cu un zâmbet.

— îţi imaginezi ceva ce nu este.

— Bine, oricum, tu povesteşte-mi... Şi începe odată, că-şi termina îngheţata.

*

Nu. Silvia şi Zaira nu s-au întâlnit din întâmplare. Silvia s-a dus să o caute. S-a dus sa o caute la Clubul de Natație din Barcelona pe 8 ianuarie, după nişte sărbători de Crăciun destul de intense, cu bunici, copii, surori, cumnaţi, cumnate, soacră, mama, cadouri, brad, dulciuri, struguri, parada Regilor Magi, tortul Regilor Magi şi ziua de 6 ianuarie... Iar cumnaţi, cumnate, mamă, soacră...

într-una dintre acele nopţi a visat-o pe Zaira. Silvia a visat că făcea dragoste cu ea, era iarnă şi erau singure împreună în Formentera.

A lăsat copiii la şcoală pe 8 ianuarie... şi, dintr- un impuls, s-a dus să o caute.

Nu o mai văzuse de ani. O urmărea pe Instagram, pe Facebook şi pe Twitter şi asta pentru că nu existau mai multe reţele sociale, altfel ar fi urmărit-o peste tot.

A aşteptat-o la ieşirea din Clubul de Natație. Silvia îşi fardase ochii, îşi pusese un tricou negru, decoltat, cu un sutien marca La Perla, care-i făcea sănii mai voluptuoşi cu două mărimi. Totul pentru ea. Silvia a aşteptat patruzeci de minute aşezată pe banca de piatră din faţa mării, până ce a văzut-o ieşind. A respirat adânc. Şi s-a îndreptat spre ea.

— Bună.

Zaira a întârziat să răspundă.

— Ce faci aici? a întrebat serioasă.

— Nu ştiu, a răspuns Silvia ridicând din umeri.

Zaira a privit-o oarecum sfidător.

— Păi, dacă tu nu ştii...

Silvia a făcut câţiva paşi spre ea şi a aşteptat să- i iasă cuvintele din gura

puţin câte puţin. Pentru că nu ştia de ce se alia acolo. Sau ştia. Şi se simţea încurcată.
— Păi... m-am gândit la tine, zilele astea, a răspuns ea nesigură.
— Ce vrei, Silvia?
— Nu ştiu, a repetat ea.
Zaira continua să fie tăcută.
— Mergi pe jos pana la Zara?
Zaira a consimţit, fără să deschidă gura.
— Pot să te însoţesc?
Zaira a făcut un gest ciudat, în timp ce se îndrepta spre bulevardul Juan de Borbon. Nimic nu se scliirnbase în viaţa Silviei. în schimb, cea a Zairei se schimbase. Se despărţise de iubita ei după aventura pe care o avusese cu Silvia şi abia de curând cunoscuse o altă femeie şi erau la început. Şi i-a spus-o.
— De ce ai venit aici?
— Pentru că am vrut să te văd... Mi-e dor de tine.
Zaira a tăcut şi a continuat să meargă.
— Ţie ţi-e dor de mine? a îndrăznit să o întrebe Silvia.
— Nu.
Silvia s-a uitat în jos.
— Nu înţeleg ce faci aici... Mi-am părăsit iubita pentru tine... iar tu ai rămas însărcinată.
l-a spus-o fără să-i reproşeze nimic. Expunând nişte fapte, ceva ce ţinea de trecut.
— Doar că nu am vrut să... Ţi-am spus. Nu voiam să rămân gravidă. Zău că nu... Dar n-am putut să fac avort, nu am putut... Sunt femei care nu pot face avort, iar cu sunt una dintre ele.

— Uite, a întrerupt-o Zaira, mi-ai mai spus toate astea. Mi-ai explicat deja şi ţi-am zis că, şi dacă ai fi recurs la avort, tot nu ai fi îndrăznit să faci pasul cel mare.

Silvia nu a răspuns.

— Ce vrei, Silvia?

— Să fiu din nou cu tine... Nu am mai simţit niciodată nimic pentru nimeni din ziua în care ne-am despărţit.

Tăcere din nou,

— O să-ţi petreci toată viaţa minlindu-te pe tine însăţi... a început Zaira. Ai fost, în fine, capabilă să o verbalizezi? Nu faţă de mine, ci de line, faţă de tine însăţi.

Silvia a întârziat să răspundă.

— Nu ştiu de ce nu pot... Nu sunt în stare.

Silvia şi-a coborât privirea, apoi s-a uitat din nou la Zaira.

— Spune-o, Silvia.

Silvia nu a răspuns. Pentru că nu e uşor sa recunoşti. Să ţi-o spui ţie. Mamei tale, tatălui tău, matuşilor tale, bunicilor, fraţilor, prietenelor tale din Madrid, cele de o viaţă întreagă.

— Spune-o, Silvia: „Sunt lesbiană”. Nu e atât de dificil.

— Mi-ar plăcea să mai fiu cu tine încă o dată, s-a limitat să spună Silvia.

Zaira i-a zâmbit cu tandreţe.

— Nu, a răspuns ea. inii place fata asta pe care am cunoscut-o. Pe mine m-ar durea dacă ea ar face-o cu fosta ei soţie.

Zaira s-a uitat la Silvia. S-a apropiat şi a sărutat-o pe buze. Şi-au spus multe fără niciun cuvânt în acele secunde, înainte ca Zaira să se îndepărteze de ea, de data aceasta pentru totdeauna.

*

— Şi asta c tot, Gabi.

Gabriela a avut nevoie de o secundă ca sa răspundă, pentru că se gândea că ar plăti oricât ca sa mai simtă buzele lui Pablo pe buzele ei. Doar pentru o secundă, chiar dacă ar fi fost doar pentru o secundă.

— Asta e tot, a repetat Silvia, ridicând din umeri.

— înseamnă mult.

*

A sosit momentul Formentera. Cosima a venit ai avionul din Senegal ca să se întâlnească acolo cu ele. Eugenia le-a primit acasă la ea. Aveau să fie singure. Fără copii. Fără soţi.

Emmanuel era la Barcelona, profitând la maximum de ocazie – pe jumătate obligat de Eugenia – pentru a-şi face o mie de controale medicale: oftalmolog, reumatolog, urolog... Toate cu singurul scop ca ele patru sa poată sta singure.

Ce bine e să ai prietene! Să ai grijă de ele. Să aibă grijă de tine.

Au sosit cu feribotul la ora nouă dimineaţa. Acolo Cosima le aştepta cu Mehariul portocaliu. Şi Gabriela, care întotdeauna exagerează cu emoţia, a îmbrăţişat-o şi ochii i s-au umezit şi le- a lăsat să râdă de ea. S-au dus toate trei să o ia pe Eugenia de-acasă. Au lăsat valizele, şi-au pus bikinii şi s-au dus cu Mehariul la plaja de la Ses llletes. Când au ajuns, s-au dezbrăcat şi au lăsat ca apa şi soarele să le îmbrăţişeze trupurile

pe acea frumoasă insulă care nu se schimbă niciodată, apoi s-au întins pe nisip, în tăcere, pentru câteva minute.
— Vă iubesc foarte mult, a rupt tăcerea Gabriela.

Cosima a luat-o de mână, iar Silvia şi-a sprijinit capul de pântecul ei.
— Nu ştiu cum să descriu, a continuat Gabriela. Asta trebuie să fie ceva asemănător cu fericirea.

*

Călătoria celor trei la Formentera, acasă la Eugenia, în ultima săptămână din iulie, a devenit un ritual sacru. Pentru ca soţii, iubiţii şi copiii vin şi pleacă, dar prietenele, prietenele adevărate rămân pentru totdeauna.

Au fost alături de Eugenia în doliul după moartea lui Emmanuel, iar peste încă cinci ani, după Euken. Până când, ani mai târziu, prietena lor dragă şi longevivă s-a alăturat celor doi, pentru totdeauna.

14

Iubire

Iubirea ca materie primă pentru literatură.

Scriitorii se folosesc adesea de propriile relaţii de dragoste drept motor care ajută poveştile lor să-şi ia avânt. în ordinea apariţiei in acest roman:

Primul film pe care l-au văzut împreuna la cinema Gabriela şi German, bazat pe povestirile lui Raymond Carvcr,

cuprindea mici istorii cotidiene pline de iubire şi neiubire. Ce ar fi scris Baudelaire, poetul din care îi recita Cósima logodnicului ci burghez, fără dragoste, fără devotamentul faţă de sexul opus?

Şi de ce să nu vorbim despre acel frumos joc de oglinzi între scriitoarea Siri Hustvedt şi soţul ei, Paul Auster?

Şi, bineînţeles, autorii scriu şi despre negarea iubirii. Despre absenţa iubirii. Ce-ar fi scris Midiei Houellebecq dacă nu ar fi fost, aşa cum singur se defineşte, un copil flămând de mângâierile unei mame nebune, a unei mame abjecte care l-a abandonat, punându-şi mereu pe primul loc amanţii?

„Candy” nu ar exista fără Betsy Mickelsen.

Şi aşa, la infinit. De la vechii scriitori până la cei noi. începătorii. Cei pricepuţi. Autorii de bestsellere. Magicienii cuvintelor. Cei care preferă scriitura intimistă. Cei care caută capodopera. Cei intenşi. Sau cei care, asemenea lui Pablo sau ca Gabriela într-un viitor nu prea îndepărtat, încearcă să înţeleagă.

Iubirea, desigur, reprezintă materia primă pentru literatură.

Iar Pablo şi-a turnat dragostea pentru amanta Iui în ceea ce avea sa fie cel mai recent şi mai apreciat roman al său.

*

Cu puţin timp înainte ca Gabriela să împlinească cincizeci de ani, Pablo a publicat din nou.

Primul său roman, *La argentina,* era un

roman care celebra dragostea faţă de soţia lui. Ultima carte, un roman de dragoste care celebra dragostea faţă de amanta lui, Gabriela.

Schimbase numele şi străzile oraşului, dar erau ei doi, care se iubeau în mansarda lui. Gabriela s- a recunoscut în fiecare pagină. în fiecare cuvânt, în fiecare adjectiv. Un roman care îi spunea că o iubise. Ca o iubise profund. Că totul fusese adevărat. Că îi era dor de ea. Şi ca o va aştepta mereu.

Tot vorbea despre puritatea iubirii lui secrete. Iubirea smulsă din plictisul cotidian. Departe de rutina conjugală.

Evoca frumuseţea amantei lui.

Evoca sufletul ei, trupul ei, gura ei, respiraţia ei, sexul ei.

Evoca sexul intens, distractiv, uneori sălbatic, alteori liniştit şi mereu generos al fiecărei zile de joi petrecute cu ea.

Evoca fidelitatea sufletului faţă de singura lui amantă. Faţă de Gabriela.

♦

Gabriela citea pe hârtie. îi plăcea să atingă paginile, să le întoarcă încet, să sublinieze. Sublinia întotdeauna fraze frumoase, adjective pe care le reproducea în articolele ei din *La Fennnc.* Scria pe marginea cărţilor. îi plăcea să pună semnul de carte, să închidă cartea şi să doarmă cu ea. O îmbrăţişa când o termina, ca să-şi ia rărnas-bun de la poveştile în care se cufundase.

Dar de data aceasta nu a reuşit să citească pe hârtie pentru că îi era teamă

ca nu cumva Germán să vadă titlul romanului lui Pablo: „Cicatricile femeii mele”.

A îmbrăţişat Kindle-ul când a terminat. A intrat în baia casei din Boston şi s-a încuiat în acel colţişor în care, uneori, de foarte puţine ori, se închisese pentru că nu îşi permitea încă să-şi mângâie corpul gândindu-se la el.

în ziua următoare, şi după cinci ani fără să schimbe vreun cuvânt cu el, i-a scris un e-mail. L-a recitit şi chiar a îndreptat cursorul spre butonul „Trimite”, dar nu a apăsat. L-a şters. A închis computerul, a ieşit din dormitor, s-a dus în grădină, unde Germán şi fiul său asamblau un Lego extrem de complicat şi s-a aşezat lângă ei.

Fiul lor era deja un omuleţ de opt ani, o clonă a tatălui său. Din ce în ce mai mult, fizic şi psihic.

Şi-a sărutai băiatul. Şi i-a înconjurat talia cu braţele.

— Mamă, ce pisăloagă eşti cu toate îmbrăţişările astea.

De un an totul se rezuma numai la tatăl lui şi, desigur, Gabriela a cedat,

— Ce urât i-ai vorbit mamei. îmbrăţişeaz-o.

— E o pisăloagă.

Şi-a văzut de Lego fără să se uite la ea măcar.

— Atunci, îmbrăţişează-mă tu, German.

Germán, care o cunoştea, a observat că ceva nu e în regula cu ea, s-a apropiat şi a îmbrăţişat- o. Gabriela era cât pe ce să-i dezvăluie ce gândea „Copiii sunt oglinzi”. Dar nu a făcut-o. în schimb, în braţele lui, i-a spus:

— Te iubesc foarte mult, German.
— Şi eu, Gabi... A privit-o în ochi. Totul e OK?
— Da, foarte bine, a răspuns ea cu un zâmbet frumos.

A sărutat-o pe buze şi a continuat să asambleze Lego cu fiul său.

Gabriela a rămas privindu-i pe cei doi bărbaţi ai vieţii ei, care, in felul lor – rece, distant –, o iubeau din tot sufletul. Şi ea era cea care mereu, mereu, mereu, în toţi aceşti ani, le cerşea o îmbrăţişare.

*

Fiul ci, îmbrăcat într-o robă lungă şi neagră, şi- a azvârlit toca în aer, împreună cu cei două sute de colegi dc la Boston Internaţional High School. Urma să plece în câteva luni la New York să studieze arhitectura la Universitatea Columbia.

Când Gabriela şi-a văzut fiul fericit şi îmbrăţi- şându-şi iubita – o americancă de origine japoneză, şi ea tot în robă – şi când tocile au căzut pe jos, şi-a petrecut braţul in jurul taliei lui Germán.
— Ne-am descurcat bine, i-a spus soţului.

El a cuprins-o de umeri, a tras-o mai aproape şi a sărutat-o pe păr.
— Da, ne-am descurcat foarte bine.

*

în septembrie 2038, la 7:30 dimineaţa, German, care tocmai împlinise şaptezeci de ani, s-a trezit cu o durere ascuţită în piept. îi lipsea aerul, simţea că braţul îi înţepeneşte. Gabriela dormea liniştită

alături, în vechea ei cămaşă de noapte din bumbac, cu bretele, într-o cabană izolată, la o altitudine de o mie şase sute de metri, pierdută în munţii Cădi, acoperiţi de zăpadă.

Se întorseseră în Spania de mai puţin de un an.

— Gabi...

Gabriela a deschis ochii.

— Sună la salvare.

— Ce se întâmplă?

— Sună.

Gabriela, speriată, a luat telefonul de pe noptieră şi a sunat la spitalul din Puigcerdâ.

— Cc-i cu tine. German? Ce-i cu tine? O să mai dureze până ajunge salvarea. E totul înzăpezit. Douăzeci şi cinci de minute, poate mai puţin. Suntem în mijlocul pustietăţii... Vezi? Ţi-am spus să rămânem în Barcelona, că suntem prea bătrâni ca să urcăm singuri pe munte!

— Vino, Gabi, a spus German cu seninătate, întins in pat.

Gabriela s-a apropiat de ei.

— întinde-te lângă mine.

Gabriela, tremurând, s-a întins.

— imbrăţişeaza-mă.

— Stai liniştit, iubitul meu. Nu vorbi.

German şi-a pus capul pe pieptul soţiei, Pe sânul femeii pe care o iubea foarte mult. Pe care o iubise foarte mult în fiecare zi a vieţii lui. Nu putea respira.

— Ţine-mă în braţe, Gabi, te rog.

Ea şi-a strecurat braţul în jurul umerilor soţului, foarte speriată.

— Respiră, iubitule. Nu vorbi.

— Mai tare. Strânge-mă mai tare.

Gabriela a început să plângă.

— Te-am iubit foarte mult. Foarte mult, Gabi... îmi pare rău că nu am fost atât de tandru cât îţi doreai tu.
— Iubitul meu, nu vorbi. Respiră, te rog.
— îmi pare rău pentru tăcerile mele. Toate tăcerile mele. Nu am ştiut s-o fac mai bine... îţi mulţumesc pentru toţi aceşti ani. Mulţumesc, iubita mea. Viata mea nu ar fi fost la fel fără tine.

»

— încetează, Germán... Salvarea vine în douăzeci de minute...

Gabriela plângea. Plângea tare. Nu-şi putea opri lacrimile, care ţâşneau din ea, prevestind despărţirea şi pierderea.
— Am fost foarte fericit alaiuri de tine. Să nu plângi.

Soţia lui încerca, zadarnic, să se stăpânească.
— Strânge-mă mai tare în braţe. Nu vreau să plec, Gabi. Nu vreau să plec... Ţine-mă în braţe. Nu plânge.
— Respiră, te rog, Germán. Nu vorbi.

S-au îmbrăţişat. S-au îmbrăţişat aşa cum nu o făcuseră în cei patruzeci de ani de căsnicie.

German s-a ghemuit la pieptul soţiei lui, a închis ochii şi, înainte să sosească salvarea, şi în nenorociţi! ăia de munţi, a murit.

15

Eternitatea si încă o zi

t

La un an de la moartea lui Germán, la ora zece într-o dimineaţă de luni, Gabriela stătea singură pe canapeaua de in, recitind *Casa spiritelor,* de Isabel Allende, când a primit un telefon de la editoarea sa.

La aproape şaizeci şi cinci de ani şi după ce scrisese a patra carte de succes, o invitau, alături de alţi douăzeci de scriitori, să reprezinte literatura spaniolă la Târgul de Carte de la Londra. Pentru că, după treizeci de ani, târgul londonez desemnase din nou Spania ca ţară invitată de onoare. O dată în plus, literatura spaniolă se alia în sărbătoare.

Nu a primit vestea cu prea mult entuziasm. Daca i s-ar li întâmplat la douăzeci şi cinci de ani, cu siguranţă entuziasmul ar fi fost infinit, dar acum era o doamnă sexagenară care muncise din greu să ajungă acolo unde se afla. în ultimii douăzeci de ani, nu încetase să scrie nici măcar o zi, lucrase opt ore zilnic, de luni până vineri.

*

A aterizat singură pe aeroportul Heathrow. Un şofer o aştepta cu numele ei scris pe o tăbliţă. A dus-o direct la Georgian House Hotel, de pe St. George's Drive. Acelaşi hotel în care, cu treizeci de ani în urmă, tânăra jurnalistă

tremura nesigură în faţa scriitoarelor consacrate pe care urma să le intervieveze. Acum ea era scriitoarea consacrată căreia urma să i se ia un interviu. Deja se simţea copleşită de săptămâna pe care avea să o petreacă în capitala engleză. în acea noapte trebuia să se ducă singură la petrecerea de inaugurare care se organiza, din nou, la Institutul Cervantes. Avea să plece prima. Nu se schimbase în anii care trecuseră de atunci. Niciodată nu fusese mare iubitoare de petreceri, iar la vârsta aceea, cu atât mai puţin. Avea o valijoară şi o geantă cu o carte şî cu documentele sale. A intrat în holul hotelului: acelaşi stil georgian, fotolii şi scaune de catifea, candelabre de cristal care luminau spaţiul.

S-a înregistrat la recepţie şi se îndrepta spre lift când a văzut un bărbat în vârstă intrând pe uşă. înalt, elegant, cu o barbă stufoasă şi căruntă. Un pulover de lână bleumarin peste cămaşă, pantaloni din catifea maro, cu manşeta bine aranjată. Ţâra şi el un bagaj de mână.

Bărbatul s-a uitat la ea.

Gabrielâ a avut nevoie de câteva secunde ca să-l recunoască.

Şi bărbatul ¡nalt şi elegant s-a apropiat de ea. Stăteau în tăcere, unul în faţa celuilalt, fără să ştie ce să-şi spună.

Aproape înspăimântaţi.

Amândoi.

— Bună, Gabi, ¡-a spus în cele din urmă Pablo cu o voce blândă.

Gabriela a zâmbit cu tandreţe. Ce căuta Pablo acolo?

Liniştită, i-a pronunţat numele şi l-a mângâiat pe obraz.

Barba pe care nu-i plăcea să şi-o radă.

— Ştiam că vei fi aici, a zis Pablo.

— Nu ştiam că vii, a răspuns ea cu sinceritate.

Era în continuare aceeaşi femeie distratată. Degajată.

— Ce bucurie să te văd, Pablo. Ce mai faci?

— Bine.

Au tăcut din nou, fără să înceteze să se uite unul la celălalt. Gabriela i-a scrutat chipul, acum brăzdat de riduri.

— Ţi-am citit romanele, a continuat Pabio oarecum timid.

— Toate patru? Serios? a întrebai ea surprinsă.

— Mi-au plăcut foarte mult.

— Mulţumesc, a răspuns ea.

— Şi... în fine, am văzut şi interviul pe care ţi l- au luat pe programul doi.

— Care dintre ele, Pabio? a întrebat ea, zâmbind.

Fusese intervievată de-atâtea ori, încât nu-şi mai amintea la care se referea.

— în fine... de fapt, cred că am văzut toate interviurile pe care le-ai acordat în decursul acestor ani... Ma refeream la cel pe care ţi l-au luat pentru primul tău roman, cel de la emisiunea *Pagina 2.*

De la interviul acela trecuse mult timp, a fost primul pe care i-l luaseră pentru *Amantul soţiei melc,* fiindcă acesta a fost titlul pe care l-a ales pentru primul sau roman. în care, cu toată sinceritatea de

care era in stare şi plină de durere, a povestit acel an alături de el, acel an intens, plin de dragoste, plăcere şi suferinţă.

Gabriela nu a răspuns. Nu prea înţelegea de ce Pabio vorbea despre trecut. Un trecut care i se părea foarte îndepărtat.

— Eram eu? a întrebat el nesigur.

— Bineînţeles că erai tu, Pabio... Am citat cărţile tale, muzica ta, garsoniera ta, cicatricile mele. Cum să nu fii tu?

— Ţi-am trimis un e-mail, Gabi.

— Ştiu.

Pentru că Pabio, după ce citise romanul, îi scrisese un e-mail minunat, un e-mail care era o scrisoare de dragoste, în care îi spunea că nu încetase să se gândească la ea niciodată, că, in timp ce lua micul-dejun în Cafe de] Born, spera să o vadă într-o dimineaţă trecând prin faţa geamului, deşi ştia că-i despărţeau 5 861 de kilometri... şi că, dacă ea se întorcea Ia Barcelona, ar putea să mai încerce o dată, încetul cu încetul. Gabriela s-a emoţionat până la lacrimi citind, dar nu a vrut să-i răspundă... Era liniştită în Boston, împreună cu soţul şi fiul ei adolescent. Se simţea foarte departe de acel sentiment intens şi în acelaşi timp sfâşietor pe care ¡1 avusese pentru el.

— Pablo, îmi pare rău că nu ţi-am răspuns. Dar am suferit... Te-am iubit mult.

Pablo a fost emoţionat de această sinceritate feminină, uneori atât de

lipsită de pudoare. De ce bărbaţilor ca el le era atât de greu să exprime în cuvinte ce simţeau?

Pablo a privit-o ca şi cum ar fi facut-o pentru prima dată; Gabriela era frumoasă la cei şaizeci şi cinci de ani ai săi. Elegantă, cu obişnuita cămaşă albă, subţire, pantaloni cu talie înalta, palton lung până la glezne. Riduri, fireşte, dar lui i se păreau frumoase. S-a simţit bătrân la cei şaptezeci şi cinci de ani ai săi.. Mult mai bătrân decât ea, zece ani diferenţă la vârsta asta înseamnă mult. Şi chiar dacă ştia că ar putea da greş, a vrut să fie curajos,

— Gabi... mă gândeam că...

Pablo şi-a înghiţit cuvintele. îi era atât de greu să le pronunţe.

— La ce te gândeai, Pablo? a repetat ea cu o voce delicată.

Şi Pablo, care se pregătise deja de la Barcelona, a răspuns încet şi nesigur la fraza pe care o rostise Gabriela stând în poala lui, cu douăzeci de ani în urmă, într-o bisericuţă din Barcelona:

— Mă gândeam că, dacă vrei, doar dacă vrei... Nu ca amanţi, ci ca soţia mea, ca singura mea femeie, ca singura mea soţie... Putem fi împreună la bine şi la rău... toate zilele pe care le mai avem de trăit... şi până ce moartea ne va despărţi.

Gabriela, cu ochii sticloşi aţintiţi asupra lui, a rămas câteva secunde tăcuta şi, ghicind u-l pe bătrânelul de care urma să aibă grijă, a zâmbit uşor, şi-a Lipit faţa de pieptul lui şi l-a îmbrăţişat.

A îmbrăţişat a doua dragoste a vieţii sale... şi eterna ei reîntoarcere.

Filme citate

Soţi şi soţii, scris şi regizat de Woody Allen. în distribuţie: Woody Allen, Mia Farrow, Judy Davis şi Sydney Pollack. Jack Rollins & Charles H. Joffe Productions. TriStar Pictures, 1992.

Poveşti întretăiate, in regia lui Robert Altman, adaptare a nuvelelor lui Raymond Carver. în distribuţie: Madeleine Stowe, Julianne Moore, Jennifer Jason Leigh, Tim Robbins, Frances McDormand, Bruce Davison, Matthew Modine, Anne Archer, Chris Penn, Fred Ward, Lily Tomlin, Tom Waits, Peter Gallagher, Andie MacDowell, Lori Singer, Jack Lemmon, Lyle Lovett, Robert Downey Jr. Spelling Films, Fine Line Features, Avenue Pictures, 1993.

Scene dintr-o căsnicie, scris şi regizat de Ingmar Bergman. Serial şi, mai târziu, film cu I.iv IJilmann şi F.rland Josephson. Cinematograph AB, 1973-1974.

Poveşti trăsnite, scris de Damián Szifron, cu colaborarea lui German Servidio. Regia: Damián Szifron. Cu: Ricardo Darin, Óscar Martínez, Leonardo Sbaraglia, Erica Rivas, Rita Cortese, Julieta Zylberberg şi Darío Grandinetti. K&S Films. El Deseo. în coproducţie cu Televisión Federal (Telele), ¡n parteneriat cu Córner Productions, Big Bang Media (ca Big Bang), 2014. *Pasiune fatală,* scris de David Hare, după romanul lui Josephine Hart. Regia este semnată de Louis Malle. Cu: Jeremy Irons şi Juliette

Binoche. Nouvelles Éditions de Filme (NEF). Skreba Films. StudioCanal (ca Le Studio Canal Plus), 1992.

Café de Plore, scris şi regizat de Jean-Marc Vallée, în distribuţie: Vanessa Paradis, Kevin Parent, Hélène Florent şi Evelyne Brochu. Punctul 7. Monkey Pack Films. Crazy Filme, 2011.

Pretty Woman, scris de J.F. Lawton. Regia: Garry Marshall. Cu Júlia Roberts şi Richard Gere în rolurile principale. Touchstone Pictures. Silver Screen Partners IV, 1990.

Les petits mouchoirs, scris şi regizat de Guillaume Canet. Cu: François Cluzet, Marion Cotillard, Benoît Magimel, Gilles Lellouche, Jean Dujarin, Laurent Lafitte, Valérie Bonneton şi Pascale Arbillot. Trésor Films. în coproducţie cu EuropaCorp, Caneo Films, M6 Films, 2010.

Le premier jour du reste de ta vie, scris şi regizat de Rémi Bezançon. Cu: Jacques Gamblin, Zabou Breitman, Déborah François, Marc-André Grondin şi Pio Marinai. Mandarin Filins (ca Mandarin Cinéma). Coproducţie cu StudioCanal şi France 2 Cinéma, 2008.

Iubire, scris şi regizat de Michael Haneke. în rolurile principale: Jean-Louis Trintignant, Emmanuelle Riva şi Isabelle Riva. Ile Huppert. Les Films du Losange. X-Filme Créative Pool. Wega Film. în coproducţie cu France 3 Cinéma, ARD Degeto Film, Bayerischer Rundfunk (BR), Westdeutscher Rundfunk (WDR), 2012.

Eternitate şi o zi, scris de Theodoros Angelopoulos în colaborare cu Tonino Guerra şi Petros Markaris. Regia este semnată de Theodoros Angelopoulos. Cu: Bruno Ganz, Isabelle Renauld şi Fabrizio Bentivoglio. Paradis Films. Intermédias. La Sept Cinéma. Cu participarea Canal+, Classic, Istituto Luce, Théo Angelopou, Théo Angelopou, Classic, Istituto Luce, Théo Angelopou, Classic, Istituto Luce, Théo Angelopoulos Films, Centrul grec de film, ERT1, Westdeutscher Rundfunk (WDR), ARTE (ca WDR). Cu sprijmul Eurimages, 1998.

Cântece citate

„Bobby Brown Goes Down”, compus şi interpretat de Frank Zappa. 1979 ® Zappa Family Trust.

„Candy”, compus şi interpretat de Iggy Pop. 1990 © Virgin Records America Inc.

„Woman in Love”, interpretat de Barbra Streisand. © 1980 CBS Inc. Stigwood Music Inc. (Unichappell Music, Admin.)

„Jagged Little Pill”, compus şi interpretat de Alanis Morissette © 1995 Maverick Recording Company, Reprise Records, Warner Music Group Company.

„Common People”, © 1995 Island Records, interpretat de Pulp.

„La gent normal”, © 2008 Discmedi Blau, interpretat de Manei.

„Iglesias”, © 2012 Universal Music Spain S. L., interpretat de Silvia Pérez Cruz.

„You Can Leave Your Hat On”, © 1986 Capitol Records, inc, interpretat de Joe Cocker.

„Yo marco el minuto”, © 2000 Boooouncing Bricks S. L., interpretat de La Mala Rodríguez şi inclus in coloana sonora a filmului *Lucía şi sexul.*

„Nobody Else But Me”, © 1994 Polygram Records, Inc., interpretat de Stan Getz.

„it Could Happen To You”, © 1979 Prestige Records, interpretat de Miles

Davis.

„The One I Love Belongs to Someboy Else”, © 2017 Impuls! O secţiune a Universal Music

France, interpretat de Bill Charlap Trio.

„Feeling Good”, ® 1965 Phillips Records-Vendor: Mercury Record Corporation, interpretat de Nina Simone.

„Louisiana i els camps de coto”, © 2012 DiscMedi Blau, intepretat de Els Amies de les Arts.

„E1 far del Sud”, © 1998, Música global Discográfica, intepretat de Sopa de cabra.

„Compta amb mi”, © 2014 DiscMedi Blau, interpretat de Txarango.

„Jane Says”, © 1987 Triple X Records, interpretat de Jane's Addiction.

„Mother”, © 1979 Pink Floyd Music Ltd., interpretat de Pink Floyd.

„Mitad y mitad”, © 2016 Rap Solo, interpretat de Kase O.

Mulţumiri

/

Cinefilii poate că ştiu că majoritatea titlurilor de capitole sunt titluri de filme. Filmele care m- au însoţit de-a lungul scrierii acestui roman şi cărora le sunt îndatorată: *Le premier jour du reste de ta vie,* de Rémi Bezanţon, *Les petits tnouchoirs* de Guillaume Canet, *Soţi şi soţii* de Woody Alien, *Poveşti trăsnite,* de Damián Szifron, *Pasiune fatala* de l.ouis Mal Ic şi *Café de Flore* de Joan-Marc Vallóé.

Este a doua mea carte, aşa că merg înainte. Când am scris primul meu roman, ştiam că din Valldemosa nu se poate vedea marea şi am fost mustrată pentru asta. De asemenea, ştiu că din Dakar nu poţi ajunge în doar câteva ore în Casamance. Şi, pentru că scriu despre primul meu roman, nu mi-am imaginat niciodată cât de departe se poate ajunge.

Vreau să le mulţumesc femeilor din familia mea şi prietenelor mele, pentru ca vieţile lor îmi inspiră romanele. în special Clarei Tarrero şi Chiarei Arroyo, care urmăresc cu atenţie tot ce scriu.

Prietenelor melc din tinereţe, care au fost prezente la naşterea fiicei mele, Sandra Santafé, Rosa Benguerel şi Ana Camila, vă mulţumesc pentru magia acelei zile care douăzeci de ani mai târziu a ajuns până aici.

Olga Queralt, îţi mulţumesc pentru o bucăţică din tine.

Christian Martí şi Cristina Montserrat,

ingineri amândoi, vă mulţumesc că l-aţi corectat pe German.

Marc Mormeneo şi Natalia Cedrés, fotografi, vă mulţumesc că aţi corectat-o pe Silvia.

Ana Segarra, pentru rochiile Cosimei. Luisa Fuentes pentru aristocraţia din născare. Leticia Usin pentru Argentina. Marta Torello pentru Puigcerdâ. Walter Riso pentru Walter Kormam. Pali Amilibia, Oscar Gallego, pentru dialogul pe care vi l-am şterpelit. Arturo Rossi pentru designul grafic.

Itziar Castro, actriţă, scriitoare şi femeie plăcută, iţi mulţumesc ca mi-ai permis să-ţi scriu.

Eva Baeza, înţeleaptă scenaristă, ţi-am şterpelit chestia cu „fericirea nu creează intriga”.

Oscar Albert, îţi mulţumesc că ai fost prietenul tuturor, logodna ta cu Roca, Josep Rocafort, nunta ta ne-a făcut foarte fericiţi.

Thornas Schneider, *danke fîir die Ewige Wiederkehr.*

Tată, pentru ĂDN-ul tău în tot ce scriu.

Şi penultimul mulţumesc este pentru prietenul meu, cel mai bun prieten al meu, soţul şi amantul meu tandru, Jaume Balaguero.

Iar ultimele şi cele mai sincere mulţumiri vă sunt adresate vouă, celor care mă citesc acum, va mulţumesc din toată inima că m-aţi ales pe mine şi aţi ajuns până aici.